John Connolly

"Gerilim ile korkuyu
benzersiz biçimde
birleştiren bir yazar."
–*SUNDAY TELEGRAPH*

ROMAN

Karanlığın Fısıltıları

Türkçesi: Ayhan Semih Koç

İTHİKİTAP

John Connolly

Karanlığın Fısıltıları

THEKİTAP

Karanlığın Fısıltıları
John Connolly

Kitabın Özgün Adı: *The Instruments of Darkness*
© 2024, John Connolly

Genel Müdür: İrem Bir
Yayın Koordinatörü: Buket Konur
Çevirmen: Ayhan Semih Koç
Editör: Umut Burgaz
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Şükrü Karakoç

© 2025, bu kitabın Türkçe yayın hakları Bad Dog Books'tan alınmış olup Aabir A.Ş.'ye aittir.

1. Baskı: The Kitap, Nisan 2026

ISBN: 978-625-8590-20-3
Sertifika no: 47690

Melisa Matbaacılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sok. No: 16/C
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 97 23
Sertifika No: 45099

Aabir A.Ş.
Masaldan İş Merkezi F - 4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 12
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com
siparis@thekitapyayinlari.com

The Kitap, Aabir A.Ş. yayın markasıdır.

John Connolly

Karanlığın Fısıltıları

Türkçesi: Ayhan Semih Koç

THEKITAP

John Connolly, Charlie Parker polisiye romanlarının, The *Book of Lost Things*'in, genç yetişkinler için yazdığı Samuel Johnson serisinin yazarıdır ve ortağı Jennifer Ridyard ile birlikte *Chronicles of the Invaders* serisinin ortak yazarlığını yapmıştır. Connolly'nin ilk romanı *Every Dead Thing*, özel dedektif Charlie Parker karakterini okurlarla tanıştırmış ve yazarı kısa sürede gerilim edebiyatının önde gelen isimleri arasına taşımıştır. *Karanlığın Fısıltıları*'nın dahil olduğu serinin 23 kitabı da *Sunday Times* çok satanlar listesine girmiştir.

Connolly, *Night Music: Nocturnes Vol. 2* kitabında yer alan "On the Anatomization of an Unknown Man (1637) by Frans Mier" adlı öyküsüyle 2016 CWA Short Story Dagger ödülünü kazanmıştır.

2007 yılında Irish Post Edebiyat Ödülü'ne layık görülmüştür. ABD'de verilen Shamus Ödülü'nü kazanan ilk Amerikalı olmayan yazar, Edgar Ödülü'nü kazanan ilk İrlandalı yazardır. Declan Burke ile birlikte editörlüğünü üstlendiği Books to Die For ise 2013 yılında En İyi Kurgu Dışı Eser dalında Anthony, Agatha ve Macavity ödüllerinin sahibi olmuştur.

Ayhan Semih Koç, 2 Ağustos 1969 tarihinde Ankara'da doğmuştur. Lisans eğitimini Amerika Birleşik Devletleri'nde, California Üniversitesinde tamamlamıştır. Üniversite eğitimi boyunca ve sonrasında yaklaşık on dört yıl boyunca yurt dışında yaşamış, bu süreçte farklı kültürlerle iç içe bulunarak entelektüel ufkunu uluslararası ölçekte derinleştirmiştir.

2025 yılı itibariyle yaklaşık 180 eseri Türkçeye kazandıran Ayhan Semih Koç, geniş bir yelpazede üretim yapan, deneyimli bir edebiyat ve fikir çevirmenidir. Çalışmaları kişisel gelişim, psikoloji, felsefe, spiritüel metinler, klasik ve çağdaş edebiyat, biyografi, ekonomi ve tür edebiyatı gibi alanlara yayılmaktadır.

Çevirdiği yazarlar arasında OSHO, Carlos Castaneda, Allen

Carr, Alan Watts, Jordan B. Peterson, Peter A. Levine, Michael Connelly, Karen Kingsbury, Dr. David R. Hawkins, Adrian Tchaikovsky, Bruce H. Lipton, Jojo Moyes gibi uluslararası çapta tanınan düşünürler ve yazarlar bulunmaktadır. Çevirilerinin önemli bir bölümü, kişisel gelişim ve felsefi/spiritüel literatür alanında öne çıkmakla birlikte; bilimkurgu, polisiye ve çağdaş edebiyat türlerinde de dikkate değer katkıları bulunmaktadır. Daha önce The Kitap Yayınları için *Kızım*, *Sürdürülebilir Reklamcılık* ve *Hayatın İçinden Mühendislik* kitaplarını çevirmiştir.

KISIM I

"Karanlığın araçları bize gerçekleri söyler; bizi
dürüst önemsiz şeylerle kazanırlar, en derin
sonuçlarda bize ihanet etmek için."

–William Shakespeare, *Macbeth*

BİRİNCİ BÖLÜM

Moxie Castin'i küçümsemek kolaydı, ama sadece ilk bakışta. Küçük bir çocuğun ağırlığı kadar fazladan kilosu vardı. Etrafta meraklı kulaklar varsa, ağzından tek kelime bile alamazdınız. Kravat zevki ise ya zehirli böceklerin derisini andırır ya da kötü bir LSD deneyimi geçirenlerin gördüğü kâbusları çağrıştırırdı. Beslenmesinin temelini kızartmalar, kahve ve ona takma adını kazandıran Maine menşeli Moxie gazozu oluşturuyordu. Bu lakap onun hayatında çoktan günlük dildeki yerini almıştı; vaftiz edilirken kendisine Oleg adı verilmiş olsa da, ona göre Moxie ismi kulağa çok daha hoş geliyordu. Dava kaybettiği olurdu elbette, ama pek seyrek... Dostları ise düşmanlarından katbekat fazlaydı.

O gün Moxie'yle Commercial Caddesi'ndeki Becky's restoranının bir köşesinde oturuyorduk. Önünde duran tabakta Hobson's Wharf Spesiyali vardı ve onu adeta bir sihirbaz gibi kendi "özel yorumuyla" yok etmekle meşguldü. Yöntemi, menüdeki "ya da" seçeneğini "hem de" seçeneğine çevirmekten ibaretti... Yani jambon *ya da* sosis yerine hem jambon hem de sosis; iki krep *ya da* Fransız tostu yerine hem krep hem de tost... Bunlara ek olarak, kural gereği iki tane az pişmiş yumurta, yanında patates kızartması ve de tereyağı sürülmüş, hafifçe kızartılmış ekmek de eksik değildi. Moxie'ye kartını uzatacak ilk kardiyolog, hayatının fırsatını yakalamış olacaktı.

Jambon dilimlerinin üstüne ketçap sıkarak tabağını şölene çevirirken, benim kuru tostuma ve sade kahveme kuşkulu gözlerle baktı.

"Bana vicdan azabı çektirmeye mi çalışıyorsun sen?" dedi.

"Bu, zaten ne kadar kötü hissettiğine bağlı," dedim. "Son darbeyi ben vurmuş olmak istemem doğrusu."

"Merak etme, kalbimi düzenli olarak kontrol ettiriyorum."

"Seninki kontrol değil, kalbi yeniden çalıştırma... Bu ikisi aynı şey değil."

"Seninle kahvaltıdan sonra buluşmalıydım. Tüm yeme keyfimin içine ettin."

Ben daha kahve fincanımı dudaklarıma götürmeden, bir adet sosis, bir dilim jambon ve yarım yumurta çoktan adamın midesine inmişti bile. Eğer Moxie'nin iştahını kaçırıyorsam, bu muhtemelen tabağın kendisini yiyemeyeceği anlamına geliyordu.

"Yeni bir müvekkilim var," dedi.

"Tebrik ederim."

"Colleen Clark."

"Tebriğimi geri alıyorum."

Bir hafta kadar önce, Colleen Clark, iki yaşındaki oğlu Henry'nin kaybolması ve muhtemel ölümü ile bağlantılı olarak Portland Emniyeti tarafından sorguya alınmıştı. Olayla ilgili somut deliller, çocuğun kaybolmasından on gün sonra Colleen'in arabasında, stepnenin altına sıkıştırılmış hâlde bulunan kanlı bir battaniyeyle sınırlıydı. Buna ek olarak, Colleen'in eşi Stephen, polise verdiği ifadesinde eşinin bir süredir öfke kontrolü sorunları yaşadığını ve depresyonla mücadele ettiğini söylemişti. Ayrıca, oğlunun kollarında morluklar gördüğünü de eklemişti. Colleen ise bunu, Henry'nin bitmek bilmeyen enerjisine yormuştu; öyle ki, küçük çocuk ya ortalıkta koşturuyor ya da yere kapaklanıyordu... Durduğu pek nadirdi. Yine de Stephen Clark, içine düşen kuşkuları aile hekimiyle paylaşmaya karar vermiş, ama buna fırsat bulamadan Henry ortadan kaybolmuştu.

Her anne babanın kâbusu olan o ihtimal gerçekleşmişe benziyordu: Henry Clark, babası New York'ta iş seyahatindeyken ve annesi yan odada uyurken, beşiğinden alınıp kaçırılmıştı. Son derece tükenmiş görünen Colleen, olay sabahı her zamankinden daha geç uyandığını söylemişti yetkililere. Geceyi kesintisiz uyuyarak geçirdiği pek nadirdi. Henry'nin gece boyunca ilgi istemediği o ender zamanlarda ise, bedeni adeta iflas eder, derin bir uykuya gömülürdü. O gün saat yediden kısa bir süre sonra uyanmış, oğluna

bakmak için odasına gitmişti. Ancak içeri girdiğinde beşik boştu ve pencere ardına kadar açıktı. Henry'nin bir şekilde pencereden çıkmayı başarmış olabileceğini düşünen Colleen önce bahçeyi kontrol etmiş, ardından hemen kocasını, kısa bir süre sonra da polisi aramıştı.

Her iki ebeveyn de Henry'nin sağ salim geri dönmesi için kamuoyuna çağrıda bulunmuştu; ne var ki, dikkatli bakan bazı gözler, annenin tuhaf bir şekilde donuk ve duygudan yoksun göründüğünü –gözyaşlarını tutamayan babanın aksine– fark etmişti. Travmaya verilecek tek bir tepki biçimi olmadığını, en güçlülerimizi bile birer vitrin mankenine çevirebilecek şok ve suçluluk duygusunu kimse umursamıyordu. Kalabalığın derdi hakikat değil gösteriydi... Ve sahnedeki oyunculardan yalnızca biri bu gösteri için uygun görülmüştü: Colleen. Aradan birkaç gün bile geçmeden söylentiler dört bir yana yayılmaya başlamıştı. Delilden yoksundular belki ama bu kimsenin umurunda değildi; zira en makbul dedikodu, kaynağı belirsiz olanıdır.

Stephen Clark polise verdiği ifadesinde eşine dair kuşkularını ısrarla dile getirmiş, bunun üzerine Colleen'in aracında daha ayrıntılı bir arama yapılmış ve söz konusu battaniye aracın stepne boşluğuna gizlenmiş hâlde bulunmuştu. Yapılan testler, battaniyenin Henry'nin kanına bulanmış olduğunu ortaya koyuyordu. Colleen, polis tarafından yanında bir avukat olmadan sorguya alınmıştı. Bir avukata ihtiyacı olmadığına öylesine emindi ki... Oysa her avukatın tavsiye edeceği üzere, bu denli emin konuşmak, aslında bir avukata en çok da o anda ihtiyaç duyulduğunun göstergesidir. Colleen, battaniyenin arabasında ne aradığını bilmediğini söylemişti... Ama itiraf etmek zorunda kaldığı bir gerçek vardı: Bu battaniye, birkaç Noel öncesinden Clark'lara verilmiş olanlardan biriydi ve onu pek sevmediğinden çatı katına kaldırmıştı ve sadece hediye edenler ziyarete geldiğinde ortaya çıkarıyordu.

Colleen'i kamuoyunun gözünde mahkûm etmeye çabalayan söylemlere bu küçük ayrıntı dahi eklenmişti: Kocasının ailesi ona değerli bir battaniye armağan etmişti... Hem de oldukça pahalı bir ürün, öyle Marshalls gibi indirim mağazalarının raflarından da

değil. Ne var ki, nankör ve ikiyüzlü Colleen bu hediyeyi kimselerin göremeyeceği bir yere kaldırıyor ve onu yalnızca hediye edenlerin yanında çıkarıp sergiliyordu. Anonim kaynaklar, Colleen'in içine kapanıklığından da hoşnutsuzlukla ve kınayan bir dille söz ediyordu; Colleen ortak toplumsal faaliyetlere katılmayan, diğer genç annelerle birlikte kahve içmekten, alışveriş yapmaya çıkmaktan ya da Maine Alışveriş Merkezi'nde bebeğini gezdirmekten kaçınan tuhaf bir kadındı. Ve böylece Colleen, eşya seçiminde kayınpeder ve kayınvalidesinden daha ince bir zevke sahip, sessiz, utangaç ve alışveriş merkezlerinin o keskin dezenfektan kokusundan ya da Yankee Candle mumlarının ağır parfümünden hiç hoşlanmayan biriyken, oğlunu öldürüp cesedini gizleyebilecek, ardından da çocuk kaçırma masalını uydurabilecek kadar soğukkanlı bir katile dönüştürülmüştü.

Ama Colleen, polis onun hikâyesini didik didik etmeye devam ederken, gazeteler günbegün dikkatleri daha çok üstüne çekerken bile kendi anlatısına sıkı sıkıya tutunuyordu; öyle ki, Maine'in bütün gazetecilik çarkını tek başına döndürür hâle gelmişti. Üstelik iş bununla da kalmıyordu; vlogcular, heveskâr dedektifler, internet iz sürücüleri, podcast meraklıları ve türlü görüşten protestocular, Colleen'in mahallesine musallat olmuştu... Öyle ki, girişimci biri si yol kenarına yaba* ve meşale tezgâhı kursa, manzara bütünüyle tamamlanmış olurdu.

"Sence suçlu mu?" diye sordu Moxie, Fransız tostuna uzanırken.

"Herhangi bir kanaatim yok," dedim. "Tek bildiğim, okuduklarımdan ibaret."

"Öyleyse, niye surat astın bu kadını müşteri listene katmak söz konusu olunca?"

"Kadın, öz evladını öldürmekle suçlanan bir anne. Onu savunmaya kalkan, başına bela almayı da göze almış demektir. Yanlış anlama; davayı üstlenmen yanlış demiyorum... Ama bunun bütün meczup kalabalığı üzerine çekeceği de açık. Yine de bildiğim kadarıyla, resmî olarak herhangi bir suçla itham edilmiş değil."

---

* Harman savurmakta kullanılan, çatal biçiminde, tahtadan tarım aracı. (ç.n.)

"Henüz değil," dedi Moxie. Ama eli kulağında olabilir. Sekiz yaşından küçük bir çocuğu alıkoymak, C sınıfı bir ağır suçtur. Adam kaçırma, A sınıfı ağır suç. Ve tahrik altında cinayet, yine A sınıfı ağır suç. Eğer mahkûm edilirse, bu A sınıfı suçlardan otuz yıl yatması gündeme gelecek. Üstelik bu, cezaların aynı anda çekilmesi ihtimaline göre... Eğer cezalar ardı ardına sıralanırsa, Mesih yeniden yeryüzüne dönüp krallığını kurana dek kadının içeriden çıkması mümkün olmaz."

"Peki ya kasten cinayet suçu?"*

"Savcılığın böyle bir hamle yapmasına şaşırmam, ama bu durumda önceden tasarlanmış bir kötü niyetin söz konusu olduğunu kanıtlamaları gerekir. Oysa tahrik altında cinayet suçu onlar için daha güvenli bir liman; üstüne de dosyayı ağırlaştırmak için birkaç ek suçlama iliştireceklerdir."

"Ceset ortada yokken bütün bunları kanıtlamak biraz zor değil mi?"

"Zor tabii ki... Ama imkânsız değil. Ellerinde kanlı battaniye var... Kadının olay ânında başka yerde olduğuna dair sağlam bir mazereti yok... Kamuoyu desen, onlar da zaten daha en başından ona karşı ki böylesi bir davada bu kesinlikle küçümsenmeyecek bir ağırlık taşıyacaktır. Adalet kör olabilir, ama sağır değildir. Jüri seçimi ise mayın tarlasında papatya toplamak kadar tehlikeli olacak."

"Danıştığı ilk avukat sen misin?"

"Ses tonuna bakılırsa, sonuncusu olmam gerektiğini ima ediyorsun galiba?"

---

* Romanda yazar, ABD'nin Maine eyaleti hukukunda üç temel sınıflandırmadan söz ediyor: *Murder* = kasten cinayet; *Voluntary manslaughter* = tahrik altında işlenen cinayet; *Involuntary manslaughter* = taksirle (kasıtsız) cinayet. Bununla birlikte Coleen'in olası durumu teknik olarak bu kategorilerin hiçbirine tam olarak uymamaktadır. Romanda adı geçmese de Maine mahkemeleri bağlamında Coleen'in durumu, ani öfke ya da dış bir tahrikten değil de ağır depresyon ve ruhsal çöküşten kaynaklanan öldürmelerde olduğu gibi, genellikle EED (Extreme Emotional Disturbance / Aşırı Duygusal Sarsıntı) ya da *diminished capacity* (azalmış zihinsel kapasite) kapsamında değerlendirilir ve *manslaughter* (adam öldürme) suçunun özel bir türü sayılır. Ancak metinde bu kategori, terminolojik tutarlılık açısından "tahrik altında cinayet" olarak karşılanacaktır. (ç.n.)

Moxie tabağını çoktan yarılamıştı bile, oysa ben kızarmış ekmeğime neredeyse hiç dokunmamıştım. Sırf kendini mahcup hissetmesin diye sipariş etmiştim aslında, ama sonra hatırladım ki, Moxie'yi üzmek öyle kolay iş değildi zaten.

"Yaşlandıkça alınganlaşıyorsun gibi geldi bana," dedim. "Tamam, son derece duyarsız olduğun anlar da var ama... Yine de endişe verici bir durum."

Moxie, son sosis halkasını çatalla delip havaya kaldırdı. "Sylvia'dan ayrıldığımı duymuşsundur sanırım."

Moxie, birkaç aydır Sylvia Drake adında bir kadınla görüşüyordu. Kendisi son derece alımlı, orta yaşlı bir esmerdi, ancak içkiye düşkündü ve kesinlikle seçici değildi; bugüne dek damak zevkine hitap etmeyen bir şişeye rastlamışsa bile, delilleri ustaca yok ettiğinden (şişeyi bitirdiğinden) emindim. Alkolik sayılmazdı, ama kadehi bırakması gereken noktanın daima en az bir kadeh ötesinde dururdu. Üstelik ses tonu da ancak iki ayarla tanınırdı: yüksek ve fazlasıyla yüksek. Bir süre önce, ikisiyle birlikte bir akşam geçirmiştim; sinirlerim açısından epey sınayıcı bir tecrübeydi diyebilirim.

Moxie, defalarca evlenip boşanmış, ama kadınların ilgisinden hiç mahrum kalmamıştı. Ne var ki, sevgililerinin hiçbiri onun yanında uzun süre barınamazdı. Yakında Sylvia Drake'in yerini de, orta yaşlarının cazibesini taşıyan başka bir kadının alacağı kesindi. Elbette onun da göze batan bir kusuru bulunacak, Moxie zamanı geldiğinde bu kusuru gerekçe gösterip onu da hayatından silecekti... Gerçi pişmanlığını dile getiren o hayıflanmaları eksik olmayacaktı. İşin garibi, bu kadınların hiçbiri Moxie'ye kin gütmezdi. Hatta içlerinden birkaçı, adeta gayri resmî bir dayanışma topluluğu kurmuş gibi, düzenli olarak akşam yemeklerinde buluşur, birlikte kadeh kaldırırlardı. Bazen Moxie de bu sofralara uğrar, hatta gece yarısına doğru onlara katılıp kokteyl içerdi. Bütün bunların mantığını çözdüğümü iddia edecek olursam, yalan söylemiş olurum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim.

"Hayır, üzülmedin. Akşam yemeğinde Sylvia senin kulağını okşarken yüzündeki ifade gözümden kaçmadı."

"Yani... Genel anlamda üzüldüm. İçten olmayan bir üzüntü."

Moxie, son sosisi yavaş yavaş kemirerek, tadını çıkararak yiyordu.

"Kabul etmeliyim ki," dedi, "Sylvia işi biraz uçlara taşıyan biri."

Bu doğruydu. Kadının dekorasyon anlayışı muhtemelen evi havaya uçurmayı içeriyordu.

"Yoksa acını hafifletmek için mi yiyorsun bu kadar?" diye sordum.

"Öyleydi," dedi Moxie, sosis son nefesini verirken, "ama artık bıraktım."

"Şükürler olsun."

"Sen az önce Colleen Clark'ın avukat işini sormuştun ya... Cevap vereyim: Yok, bugüne kadar hiç avukatı olmamış. Çünkü masum olduğunu söylüyor, tüm suçlamaları reddediyor."

"Masum insanlar da hapse girmezmiş gibi!"

"Aynen öyle," dedi Moxie. "Kendisine de anlattım zaten... Ona, 'Hapishaneler masum olduğunu söyleyen insanlarla doludur, orada asla arkadaş sıkıntısı çekmezsin,' dedim."

Kahve bardağımı havaya kaldırıp, garsona yeniden doldurmasını işaret ettim.

"Kim söyledi sana suçlamaların kapıda olduğunu?"

"Doug Isles... Ama doğrudan değil, bir aracı vasıtasıyla."

Isles, Androscoggin İlçesi'nde görev yapmış emekli bir savcıydı. Yıllar boyunca daha yüksek makamlara göz dikmiş, bölge savcılığına ve eyalet senatosuna aday olmuş, fakat her defasında hezimete uğramıştı. Sonunda bu hayallerinden vazgeçmişti, ama siyasetten bütünüyle kopamamıştı. Bir yerel gazetedeki haftalık köşesinde, iğneleyici ve alaycı yorumlar yapan bir eleştirmene dönüşmüştü. Kalemi güçlüydü, fakat en çok hayranlık duyduğu kişi yine kendisiydi. Seçmenlerin onun üstün meziyetlerini fark etmeyişini ise, Julius Caesar'ın öldürülmesiyle eşdeğer bir siyasi ihanet sayıyordu.

"Peki, Isles'in seni bu konuda haberdar etmesinin özel bir sebebi var mı?" diye sordum.

"Bir kere, Colleen'in annesinin eski dostu. Aynı okuldan mezun olmuşlar."

"Ne kadar kibar bir davranış," dedim. "Ve tam da bu yüzden karakterine hiç uymuyor. Yazdığı köşe yazılarını okudum."

"Öyleyse sen de biliyorsun; Becker'dan da Nowak'tan da hiç hoşlanmaz. Üstelik söylentilere göre davayı savcı olarak Becker yürütecekmiş. İşte diğer sebep de bu."

Erin Becker, eyaletin başsavcı yardımcısıydı; aynı zamanda mevcut başsavcı Paul Nowak'ın veliahdıydı. Nowak valilik için hazırlık yapıyor, Becker'ı da kendi yerini alacak bir başsavcı olarak yetiştiriyordu. Colleen Clark'ın davası, ikisi için de büyük bir sivrilme fırsatıydı; fakat bu fırsat ancak Colleen'in mahkûm edilmesiyle değer kazanacaktı. Davayı kaybetmeleri hâlinde ise hem itibarları zedelenecek hem de siyasi girişimleri sekteye uğrayacaktı. Böyle bir durumda en çok sevinecek kişi ise, her şeyi kenardaki kaidesinden izleyen Doug Isles olacaktı.

"Peki, Colleen Clark'a seninle iletişime geçmesini kim tavsiye etmiş?"

"Isles tabii... Colleen ile annesine birkaç isimden oluşan bir liste vermiş. Benim adım da o listedeydi."

"E? Onları ikna etmek için çok uğraşmak zorunda kaldın mı?"

"Hayır. Colleen yalnızca beni aradığını söyledi, diğerleriyle ilgilenmemiş bile."

"Peki sebep?"

"Sebep sensin dostum."

Moxie için zaman zaman bazı işler üstlendiğim herkesçe bilinen bir şeydi. Elbette başka avukatların tekliflerini de kabul ettiğim olurdu, ancak Moxie ile aramızdaki bağ farklıydı: Hem kendisine güven duyardım hem de onu gerçekten severdim. Bu yüzden, ondan gelen hiçbir talebi şimdiye dek reddetmemiştim.

"Colleen'e suçlama ne zaman yöneltilecek?" diye sordum.

"Isles, yarın gelip onu alacaklarını düşünüyor. Becker'ın adamları, Nowak kesinlikle hata istemediği için çok önceden gizlice hazırlıklarını yapmış. Belki Colleen'e bir anlaşma teklif ederler, ama bu teklif pek cömert olmaz, üstelik pazarlık şansı da tanımazlar. İstediklerini alamazlarsa da hızlı bir duruşma için bastırırlar."

"Peki, müvekkilin bu konuda ne düşünüyor?"

"Hiçbir anlaşmaya yanaşmaz," dedi Moxie. "Çocuğuna en ufak bir zarar vermediğini savunuyor."

"Sanırım bu noktada senin ne düşündüğünü sormam gerekiyor... Sen ona inanıyor musun?"

"Her şeyden önce, suçlu olsun ya da olmasın, benim görevim onu savunmak... Ama aramızda kalsın, ben de pek emin değilim. İçgüdülerim onun suçsuz olduğunu söylüyor ama yine de mahkemede ifade vermesi beni kaygılandırırdı. Soğuk biri sayılmaz ama içe dönük, mesafeli biri. Yaşadığı acıyı dışa vurmuyor; önce derinlere gömüyor, sonra da dışarı sızabilecek en ufak duyguyu dahi gizleyecek bir maske takıyor."

"Peki ya kocası?"

"Karısının suçlu olduğuna kesin gözüyle bakıyor; ya da en azından, olmadığına dair bir inancı yok. Bu da neredeyse aynı derecede kötü."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır, henüz değil... Ama Colleen bana olup bitenleri yeterince anlattı zaten. Gerçi o hiçbir şey söylememiş olsaydı bile, Stephen Clark'ın medyanın karşısındaki duruşu, vücut dili ve sergilediği tavırlar gerçeği fazlasıyla ele veriyor. Artık aynı çatı altında yaşamıyorlar. Üstelik Stephen –ya da ona yakın biri– evliliklerine dair detayları basına sızdırmış gibi görünüyor. Gerçi son birkaç gündür bu dedikoduların sesi epey kısıldı."

"Sence Becker mı susturdu onu?" diye sordum.

"Benim görüşüm bu yönde. Becker, savunma makamı Altıncı Değişiklik'i bahane ederek itiraz etmeye kalkışmasın diye, Stephen'a tribünlere oynamaya çalışmaktan vazgeçmesini söylemiş olmalı. Gerçi öyle ya da böyle bunun savunmaya pek faydası olmaz."

Altıncı Değişiklik, sanığa hızlı ve aleni bir yargılanma hakkı tanır. Bu ilke, teoride, sanığın aleyhine önyargı doğurabilecek bilgi ve haberlerden korunmasını da içerir. Ne var ki, uygulamada medya, çoğu kez savcılık ya da kolluk kuvvetleri tarafından sızdırılan bilgileri yayınlama fırsatını kaçırmaz. Bu durum ise, jüri adaylarının tarafsızlığını gölgeleyerek yargı sürecinin adil yürütülmesini tehlikeye atabilir. Uygulamada, suçlara ve sanıklara dair sansasyonel nitelikteki yargılama öncesi haberler, hatta hukuken davadan dışlanması gereken bilgilerin yayımlanması bile, nadiren

dava yerinin değiştirilmesine yol açmış ya da mahkeme kararlarını etkilemiştir. Ancak hukukçuların büyük çoğunluğu, bu tür unsurların tarafsız bir jürinin oluşmasına engel teşkil edebileceği konusunda hemfikirdir. Colleen'in davası mahkemeye taşındığı takdirde, Moxie'nin en fazla umut edebileceği şey, hâkimin dikkatine müvekkili hakkında önceden söylenmiş ya da yayınlanmış asılsız iddiaları sunmak olurdu. Böylece, olası bir mahkûmiyet hâlinde, bu durumu temyiz sürecinde bir koz olarak kullanabilirdi.

"Erin Becker'ın bana karşı pek sempatisi yok," dedim. "Nowak desen, o da aynı."

Maine Eyalet Polisi bünyesinde lisans verme işlemlerinden sorumlu olan Özel Soruşturma Birimi'ndeki bağlantılarımdan öğrendiğime göre, özel dedektiflik lisansımın iptali yönünde yeniden baskı uygulanmaya başlanmıştı. Bu baskının kaynağı iki cepheden geliyordu: Başsavcılık makamı ve Cumberland İlçe Bölge Savcılığı. Hakkını teslim etmek gerekirse, söz konusu birim bugüne kadar baskılara boyun eğmemişti çünkü ben tüm asgari şartları yerine getiriyor, ödemelerimi de hiç aksatmıyordum. Ne var ki zorunlu genel sorumluluk sigortam için yeni bir sigorta şirketi aramak zorunda kalmıştım; ama bunun asıl nedeni, diğer şeylerden ziyade hakkımda çıkan olumsuz haberlerdi... Ya da ben öyle olduğuna inanmak istiyordum. Yeni sigorta şirketim, daha önce yürüttüğüm bir soruşturma sırasında kasabadaki köhne otellerden Braycott Arms'ta meydana gelen hasarın bedelini ödemek zorunda kalmıştı bile. Komisyoncum, sigortacılara bu işten ucuz kurtulduklarını söylemişti; gerçi "şimdilik" lafı dile getirilmemiş, arka planda sessizce yankılanmış, ima edilmişti.

"Becker de Nowak da sana faydası dokunacak insanlar değil zaten," dedi Moxie. "O yüzden bu seferlik kişisel algılama. Yine de senin olaya dâhil olman, belki onları uslu durmaya zorlar. Akıllılık etmeye kalkarlarsa, bunu fark edeceğinden hiç şüphem yok. Bir şey gözlerinden kaçtıysa da sen mutlaka bulursun."

"Dur bakalım, daha işi kabul etmedim."

"Öyle mi? Ben farklı duymuştum. Eğer gerçekten kararsızsan, bir git Clark'ların evine bak, başlarına neler gelmiş kendi gözünle gör. İstersen adresi verebilirim."

Moxie'ye daha önce söylediğim sözler, şimdi dönüp dolaşıp beni buluyordu: Colleen Clark'ın tarafını tutan herkes, başına gelecek belayı da göze almış demekti, en azından kısa vadede. Ve itiraf etmeliyim ki sürekli sert ve yabancı bakışlarla karşılaşmaktan epey yorulmuştum.

Ama ortada kayıp bir çocuk vardı ve annesi, yasanın acımasız çarklarına sürüklenmek üzereydi. O sistem ki önüne düşeni –suçluyu da masumu da ayırt etmeden– öğütüyor, sonra ortaya çıkan enkaza "adalet" adını yakıştırıyordu. Ama bunun gerçekten adalet olduğuna yalnızca saf bir yürek inanabilirdi.

"Ver şu adresi," dedim. "İşi kabul ediyorum."

"İşte benim tanıdığım Parker budur."

"Çocuk hakkında ne diyeceksin?"

"Battaniye onun kanına bulanmış halde bulundu. Hâlâ hayatta olması imkânsız değil, fakat ihtimal oldukça zayıf." Moxie, garsona işaret edip hesabı istedi. "Gerçek ne olursa olsun, bizim Colleen'in savunması üzerine yoğunlaşmamız gerekiyor. Eğer bu cinayeti o işlemediyse –ki içimden bir ses onun masum olduğunu söylüyor– o zaman birileri muhtemelen oğlunu öldürdü ve şimdi de kadını yerle bir etmeye uğraşıyor. İşin o tarafı senin uzmanlık alanın; ama her hâlükârda dava hazırlıklarımızın yanında yürümek zorunda."

Hesap geldi. Moxie nakit çıkarıp ödedi, bahşişi de bol bıraktı.

"Peki, Colleen'in bu dava için yeterli parası var mı?"

"Colleen'in uzun soluklu bir savunmayı karşılayacak parası yok, bu yüzden tüm masrafları annesi üstlenmiş. Evin üzerinde hâlâ ipotek var ve satılsa dahi Colleen'in eline en fazla otuz, bilemedin kırk bin dolar geçer. Ama babası yıllarını bir gaz şirketinde üst düzey yönetici olarak geçirmiş ve öldüğünde eşine bir servet bırakmış. Senin anlayacağın, kadın çaresiz hâldeki kızını kurtarmak ve bu uğurda, torununun başına gelenleri öğrenmek için ne gerekiyorsa gözünü kırpmadan harcama yapmaya hazır."

"Biri ötekini tamamlıyor," dedim.

"Eğer onun masumiyetini kanıtlayamazsam," dedi Moxie, "bir başkasının suçunu ispat etmek de neredeyse aynı işi görecektir."

Gitmek üzere ayağa kalktık. Moxie cebinden bir maske çıkar-

dı; kapı önünde sıralanmış kalabalığın arasından geçerken yüzüne taktı. Maske siyahtı; üzerinde beyaz harflerle MOXIE'Yİ ARAYIN yazıyor, hemen altında da telefon numarası yer alıyordu.

"Arabamın bagajı bunlarla dolu," dedi. "Hiç olmazsa işe yarasınlar istiyorum. Sağlık otoritelerinin COVID hakkında söyledikleri de umurumda değil çünkü ben hâlâ Bangor*'un' kuzeyinden gelen birinin öksürüğünü yüzümde hissetmek istemem. Hem bekle gör, yakında başka bir bela daha çıkacaktır. Şunu da unutma: Eğer COVID insanın suratında siğil ya da çıban gibi izler bırakıyor olsaydı, bu eyaletteki herkes aşı kuyruğuna girer, üzerine bir de koruyucu kıyafet için birbirini parçalardı. İstersen sana da bir kutu maske vereyim, ne olur ne olmaz."

"Cazip görünüyor ama sanırım almayacağım."

"Fikrini değiştirirsen söyle yeter. Aslında senin için de özel yaptırabilirim; sonuçta reklam her zaman işe yarar. Gerçi gizli bir takipte biraz fazla dikkat çekebilirsin."

Sabahın sisi dağılmış, yerini ince bir yağmura bırakmıştı. Gökyüzü, fabrika bacasından yükselen dumanı andırırcasına ağır ve kurşuni bir renge bürünmüştü. Uzaklarda kuşlar, yanık kül parçaları misali, titrek kanatlarla göğe savruluyordu.

"Colleen'le ne zaman konuşabilirim?"

"Ne zaman istersen. Şu anda evinde. Ona bir süreliğine şehirden uzaklaşmasını söyledim ama kabul etmedi. Suskun olduğu kadar inatçıdır da; annesinin huyunu almış. Kimsenin onu evinden sürüp çıkarmasına izin vermeyeceğini söylüyor."

Moxie bir anlığına derin bir hüzne kapıldı; yüzünün yarısı maskeyle örtülü olsa da gözümden kaçmamıştı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır," dedi Moxie. "Oğlunun odasını terk etmiyor, üstelik yerde yatıyormuş. Bana kalırsa kendini acıya mahkûm ediyor."

Tam o sırada bir yük gemisi, Fore Nehri boyunca ağır ağır ilerleyerek Casco Körfezi Köprüsü'ne doğru yol alıyordu. Güvertede tek başına bir denizci dikiliyordu, ama ileriye mi bakıyordu yoksa geriye mi, kestiremedim. Gemide ondan başka bir mürettebat yok

* Bangor, ABD'nin Maine eyaletinde bir şehirdir. (ç.n.)

gibiydi. Gözlerimi bir anlığına başka yöne çevirdim... Ve tekrar baktığımda denizci ortadan kaybolmuştu. O anda gemi başıboş bir şekilde sahile çarpıp karaya otursaydı hiç şaşırmazdım.

"Sanırım Colleen'le uzun uzun konuşmuşsundur?"

"Evet, konuştum. Sekreterim de ön görüşmenin tutanaklarını çoktan yazıya döktü. İstersen, ziyaretine gitmeden önce göz atabilirsin."

"Beklemeyi tercih ederim," dedim.

Moxie'nin tuttuğu notlar elbette faydalı olurdu, ama asıl ilginç tespitler onun hafızasında gizliydi. Notlarımızı sonra karşılaştırırdık nasıl olsa.

"İstersen seninle birlikte gelebilirim," dedi Moxie.

"Hayır, önce onunla yalnız konuşmak istiyorum... Senin için de uygunsa tabii."

"Çalışma tarzına bir itirazım olsaydı, şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Moxie'nin arabasına vardık. Anahtarını bulmaya çalışırken ben sessizce bekledim. Yıllar boyunca cebine tıkıştırdığı anahtarlar, not defterleri ve cep telefonları, onun tüm takım elbiselerinin kesimini çoktan bozmuştu; oysa bu cepler, bir kredi kartından kalın hiçbir şeyi taşımaya uygun değildi. Ama Moxie bunları umursamazdı. Dış görünüşünde özensizlik izlenimi veren bu detaylar bile aslında özenle kurgulanmıştı. Moxie'nin hayatı baştan sona stratejiyle örülmüş uzun soluklu bir oyundu.

Colleen Clark'ı ve beni bekleyenleri düşündüm. Böyle anlarda hep içimi yoklayan o tanıdık his yeniden baş gösterdi: her şeyi bırakıp gitme isteği. Ama biliyordum ki bunu yaparsam, kaybettiklerimi bir daha asla geri alamazdım.

"Bu iş biraz zor geçecek, değil mi?" dedim.

"Sanmıyorum ki o küçük çocuk geri gelsin," dedi Moxie. "O yüzden, zaten zor bir şeyin içindeyiz."

İKİNCİ BÖLÜM

Colleen Clark, Portland'ın Rosemont bölgesinde, Dougherty Field'e çok da uzak olmayan bir yerde yaşıyordu. Burası, banliyö yaşamının tüm avantajlarına sahip, şehir merkezine de yakın olan, hâli vakti yerinde genç bir ailenin yaşamasını bekleyebileceğiniz türden bir yerdi. Moxie bana sokak numarasını vermemiş olsaydı bile, Clark'ların evini tanımak zor olmazdı çünkü birisi ön cephesine kırmızı boyayla BEBEK KATİLİ yazmıştı... Üzeri beyaz badana ile kapatılmaya çalışılmış olsa da harfler görünmeye devam ediyordu. Perdeler tamamen çekiliydi, giriş yolunda araba yoktu ve garaj kapısı sonuna kadar kapalıydı. Ön kapı, sokağa değil, doğu tarafına bakıyordu. Tuhaf bir mimari düzenlemeydi bu; planlar yanlış okunmuş ya da bina arsanın üzerine rastgele havadan bırakılmış gibi görünüyordu.

Eve yakın bir mesafeye park ettim, ama ortalıkta ne bir kameraman ne de bir muhabir vardı. Belli ki Stephen Clark'a medyayla konuşmaması yönündeki uyarı –artık bir dava açılmak üzere olduğundan– basın ve televizyoncular için de genel bir ikaza dönüşmüştü. Elbette bu durum, mağaralarının güvenli ve anonim ortamından zehir kusan çevrimiçi trollere engel değildi ve bence onlara ilgi gösteren herkesin elektriğinin kesilmesi yerinde olacaktı. Habercilik konusunda eski kafalıyım: Eğer bir içerik para ödemeye değmezse, okunmaya da değmez.

Polis aracını fark etmem, direksiyon başındaki memurun dışarı çıkmasından yalnızca birkaç saniye öncesine denk geldi. Sokaktaki o tuhaf sessizliğin sebebi, işte tam da bu görevliydi. Anlaşılan o ki, nüfuzlu biri –muhtemelen mahallenin sözü geçen sakinlerinden biri– kalabalıktan rahatsız olmuş ve şikâyette bulunmuştu. Şimdi ise, buraya ait olmayan herkes usulca gönderiliyordu. Üstelik biri çıkıp da Colleen Clark'a saldıracak olursa bu, dışarıdan bakıldığında hiç de iyi görünmezdi; zira henüz jüri kararını vermemişken, onun mağdur gibi algılanmasını kimse istemezdi elbette. Kimliğimi memura gösterip, Colleen Clark'ın avukatı tarafından tutulduğumu açıkladım. Artık Colleen adına

çalışıyordum ve bu da demekti ki, bundan sonra memur beni sık sık görecekti. Geçmeme izin vermeden önce, bu durumu Moxie'ye teyit ettirip amirlerine danışması gerektiğini söyledi.

"Bu ne zaman olmuş?" diye sordum, duvarda hâlâ silik biçimde seçilen kırmızı harfleri işaret ederek.

"İki gece önce," dedi. "Henüz devriye atanmadığı zamandı. Biz de ancak bu sabah gözetlemeye başladık."

"Ben de kendi ekibimden birini getirebilirim," dedim. "Umarım yanlış anlamazsınız."

"Hiç alınmam," dedi memur, omuz silkerek. "Sonuçta burası öyle cazip bir görev yeri değil."

Memura teşekkür ettim ve doğruca eve yöneldim. Elbette, Colleen'le Moxie'nin ofisinde de görüşebilirdim ama ben onu kendi ortamında gözlemlemek, oğlunun kaybolduğu o odayı bizzat görmek istiyordum. Polisin gözünden kaçmış yeni bir şey fark etmeyi beklemiyordum elbette; fakat yine de, orada bulunmak ve mekânı hissetmek, olup bitenleri anlamak adına atılacak ilk ve gerekli adımdı.

Moxie, Colleen'in irtibat bilgilerini –yeni cep telefonu numarası da dâhil olmak üzere– bana iletmişti; ayrıca yolda olduğumu Colleen'e haber vereceğine dair söz vermişti. Yine de kapıyı çalmadan önce aramaya karar verdim; zira onun yerinde olsaydım, ben de kapımı yabancılara açma konusunda temkinli davranırdım. Telefona ikinci çalışında cevap verdi. Sesi öylesine cılızdı ki, yüzünü çoktan buruşturmuş olduğunu gözümde canlandırabiliyordum. Yeni bir numara kullanıyor olsun ya da olmasın, üzerine yağdırılan hakaretler iki ömre yetecek kadar olmalıydı. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, bir kapı ya da telefon çaldığında midesinin kasılmayacağı günler kolay kolay gelmeyecekti.

"Merhaba, ben Parker," dedim. "Moxie Castin size arayacağımı söylemiş olmalı."

"Evet... Neredesiniz şu an?"

"Dışarıdayım. Eğer rahatsızlık vermeyeceksem, on saniye içinde kapınızda olabilirim."

"Hiçbir sakıncası yok... İçeri gelin lütfen."

Clark ailesinin evinin giriş yoluna adımımı attığım anda, biti-

şikteki evin kapısında yaşlı bir kadın belirdi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu; yüzünde ise küsmüş bir çocuğun ifadesi vardı. Dipten kestirdiği gümüşi saçları, her iki kulağında da birer işitme cihazı olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Polisten misiniz?" diye sordu.

"Hayır, değilim."

"Ne?"

"Dedim ki ben..."

"Ha?"

"Dedim ki, Polis *değilim*!"

Sesim, istediğimden çok daha yüksek çıkmıştı. Muhtemelen o anda Portland Havalimanı'na inişe geçen pilotlar bile polis olmadığımı öğrenmişti.

"Peki, sen kimsin o zaman?"

Yalan söyleyebilirdim... Ya da kadına haddini bildirip işine bakmasını söyleyip geçebilirdim. Ama polis onunla çoktan konuşmuş olmalıydı ve bu da demekti ki, benim de konuşmam gerekecekti. Olası bir dava sürecine hazırlık olarak, yasanın ardı sıra ilerleyecektim... Gecikmiş bir gölge gibi, sessizce ve geriden.

"Özel dedektifim," dedim.

"Ha?"

Sesimin hem duyulacağı hem de anlaşılabileceği bir orta yol bulmak için, bahçeyi ayıran çalıdan çite doğru birkaç adım attım.

"Özel dedektifim," dedim, kimliğimi göstererek.

"Okuyamam," dedi kadın başını iki yana sallayarak. "Gözlüğüm yok yanımda."

"Bana inanmanız yeterli olmaz mı?"

"Pekâlâ," dedi, "inanayım bari."

Vaka bu kadar ciddi olmasaydı, bunun bir gizli kamera şakası olduğunu sanırdım.

"Çok naziksiniz."

"Clark'ların davasına sen mi bakıyorsun?" diye sordu kadın. Yakınına gelince gözlerindeki kurnaz ışık daha da belirginleşti; bedeni ise uzun yıllara göğüs germiş bir tazının ince ama dirençli yapısını andırıyordu."

"Bir avukat adına çalışıyorum," dedim, sesime tarafsız bir ton katmaya çalışarak.

"Onun avukatı mı?"

Israrcılığına hayran kalmamak elde değildi.

"Bu bir sorun olur mu sizin için?"

"Benim için olmaz."

"Öyleyse, sonra sizinle de biraz konuşmamda bir sakınca var mı?"

"Kesinlikle yok... Zaten bir yere gidecek değilim. Adım Livonia Gammett ve bana Bayan Gammett diyebilirsin. Ama seni tanır, bir de seversem, o zaman Livvy demene de razı olurum."

Tam arkasını dönüp içeriye girmeye hazırlanıyordu ki, "Ayağını nereye bastığına dikkat et," diye uyardı. "Gece boyunca kapısına torbalar dolusu dışkı atmışlar. Çoğunu temizledim ama hepsini kaldırıp atabildim mi, emin değilim."

Tam o anda fark ettim, giriş yolunu ve kapı eşiğini kaplayan lekeleri; gerçi kapının kendisi itinayla silinmişti. Ortama sinmiş dezenfektan kokusunu ve onun bastırmaya çalıştığı asıl kokuyu da duyumsayabiliyordum. İnsanlarda sizi hayal kırıklığına uğratacak bir şeyler bulmak için fazla çaba harcamanıza gerek yoktur. Hepimiz kötü değiliz elbette... Ama içimizde azımsanmayacak kadar var ki, kalanlarımız o küçük azınlığın açtığı yaraları kapatabilmek için olağanüstü bir çaba harcamak zorunda kalır.

Clark'ların kapısı, zile basmama fırsat kalmadan aralandı. İçerisi loş bir sessizliğe gömülmüştü. Solgun yüzlü bir kadın bana doğru baktı; yüzünde tanıdık bir şeyler vardı, sanki bir zamanlar bildiğim birinin ruhu, anlık bir hayalet gibi onun bedeninden geçip bana göz kırpmıştı. Keder kederi çağırır, acı kendi yankısını mutlaka bulur; ne kadar farklı sözcüklerle dile getirilirse getirilsin, hüzün her yerde anlaşılabilen tek dildir.

"Lütfen içeri buyurun," dedi Colleen Clark.

Bir an duraksadım; bir kaybın yarattığı o boğucu duygu üzerime çökmüştü.

"Teşekkür ederim," dedim ve karanlığın içindeki kadının evine adım attım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1912 yılında, Maine ormanlarının derinliklerinde –hafızalardan silinmemişse de neredeyse unutulmuş bir noktada– bir ev inşa edilmişti. Bu yapı, Sears mağazasının 174 numaralı hazır ev kitinden (Kit No. 174) yapılmıştı. Maliyeti, şirketin tahmin ettiği tutar olan 1.800 dolardan yaklaşık 300 dolar daha azdı. Bu tasarrufun en büyük sebebi ise, herhangi bir işçiye ücret ödenmemiş olmasıydı; zira evi satın alan aile, inşaatın her safhasını bizzat üstlenmişti. Gerçi bodrum katı kazılmış ama hiçbir zaman adamakıllı tamamlanmamıştı. Sıva işleri baştan savma ve gelişi güzel yapılmıştı. Yemek odasındaki tuğla şömine ve onun mantosu, evin tamamlanmasından kısa bir süre sonra dökülüp dağılmaya yüz tutmuştu, sebebiyse hiçbir zaman tam anlamıyla açıklığa kavuşamamıştı. Çatıyla verandayı kaplayan sedir kiremitler, ömürlerini 1970'li yıllara dek sürdürmeyi başarmış; sonunda neme ve onunla birlikte gelen çürümeye yenik düşmüştü. Yine de bozulmanın ilerleyişi yavaştı; zamanında yapılacak bir bakımla muhtemelen durdurulabilirdi. Ne var ki, yapının korunmasına dair ciddi bir girişimde bulunan olmamış, yalnızca ayakta kalmasına ve güvenli sayılmasına yetecek kadar müdahale edilmişti. Hiç kimse orada uzun süre yaşamamıştı... Ya da belki de kimse orada uzun süre hayatta kalamamıştı ki bu ikisi aynı şey değildir. Hayır, kesinlikle aynı şey değil!

Kit No. 174, başlangıçta dar bir arsa dikkate alınarak tasarlanmıştı. Yaklaşık 7 metre genişliğinde ve 15 metre uzunluğunda bir alan üzerine, ön sundurma da dâhil edilerek inşa edilmesi öngörülmüştü. Mutfak, neredeyse 3 metrekare küçük bir kutuyu andırıyordu; ikinci kattaki iki yatak odası da bundan pek büyük sayılmazdı. Salon oldukça karanlık ve iç karartıcıydı; yemek odası ise ancak standart bir masa ile birkaç sandalyeyi alabilecek büyüklükteydi. Bu sebeple, geniş ve ormanlık bir araziye kurulacak bir hazır ev için –hele ki bu evin sahipleri oldukça büyük bir alana sahipse– bu modelin tercih edilmesi oldukça tuhaf bir seçimdi. Biraz gayret gösterilseydi, birkaç ağacın kesilmesiyle alan genişletilebilir, böy-

lece daha fazla ışığın içeri girmesi sağlanabilirdi... Aksi takdirde orada kurulacak her türlü yapı, karanlık ve gölgeli bir ortamda var olmaya mahkûm olacaktı. Ne var ki bu imkân hiç düşünülmemiş, böylelikle yüz yılı aşkın bir süredir bu küçücük ev, orman içindeki daracık bir alanda varlığını sürdürmüştü. Üstelik güneş, sanki ışığını böylesi yoksul bir mekâna harcamaktan kaçınırcasına, ona isteksizce vurmuş, o ışıltısını cimrice evden esirgemişti.

Muhtemelen yoldan geçen herhangi bir gezgin, bu evle karşılaştığında şaşkınlığa kapılmadan edemezdi. Zira böylesine itici bir görüntü sergileyen bir yapının, neden ve hangi saikle inşa edildiğini merak etmekten kendini alıkoyamazdı. Bu tesadüfi karşılaşmada, gezginin dikkatini çeken ilk şeylerden biri de, doğanın sanki bu yerleşimden uzak durmayı bilinçli olarak seçmiş olması olurdu. Çatıdaki kiremitlerin üzerinde beliren likenler dışında, doğanın herhangi bir izine rastlamak neredeyse mümkün değildi. Ne duvarlarda sarmaşıklar boy vermiş ne de veranda korkuluklarını yahut basamaklarını çalılar sarmıştı. Hatta çevredeki ağaçlar bile bu garip yapıya temas etmemek için adeta özel bir çaba sarf etmiş gibiydi; dalları, sanki görünmez bir sınırdan içeri girmemek üzere bükülmüş, kırılmış ya da tuhaf kıvrımlarla yön değiştirmişti. Her biri, bu davetsiz misafire yaklaşmamak için kendi stratejisini geliştirmiş gibiydi.

Ev, her ne kadar bakımsızlık izleri taşısa da, tam anlamıyla harap denemezdi. Pencereler kir içindeydi ama camları kırılmamış, alt kat ise tahta levhalarla özenle kapatılmıştı. Meşeden yapılma ön kapının üzerindeki açılı-kesimli cam hâlâ yerindeydi fakat güçlendirilmiş çeliğin ardında neredeyse görünmez hale gelmişti. İçeriye adım atan biri, sarıçamdan yapılmış orijinal döşemenin yer yer onarıldığını, fakat genel hatlarıyla sapasağlam kaldığını fark edebilirdi. Tavanlarda zamanla dökülen sıvalar vardı; ne var ki yere düşen parçalar titizlikle süpürülmüş, atılmıştı. Her şey, tam da gerektiği kadar onarılmıştı. Ne bir eksiklik, ne bir fazlalık... Hep yeterli, yalnızca yeterli.

Acaba yolcumuz, bu evi daha derinlemesine keşfetme arzusu duyar mıydı? Hayır, kesinlikle duymazdı çünkü bazı yerler insanın

merakını bastırmak için vardır. Öyle mekânlardır ki, içimizdeki kadim bir içgüdüyü tetikler; bizi fazla oyalanmamaya, hatta gördüklerimizi kimseyle paylaşmamaya çağıran bir sestir bu. Burada hiç bulunmadın, diye fısıldar ama tanıdık gelmez çünkü bize ait değildir. Yoluna devam et. Unut beni. Ben de seni ancak o zaman unutabilirim.

Ne var ki buradan hiçbir gezgin geçmez... Ya da eğer geçmiş olsa bile –dikkatsiz ya da aşırı meraklı bir kişi– toprak onları çoktan yutmuştur ve mezarları işaretsizdir. Burası özel bir arazidir ve on dokuzuncu yüzyılın başından beri öyledir. Yürüyüşçüler ya da kar motosikletleri için uygun değildir. En yakın kamu ve özel yollarda –hatta ağaçlara çivilenmiş olarak– izinsiz girişlere karşı uyarılar asılmıştır. Buranın yerlileri, bu yalnız kalma isteğini yanlış anlamazlar. Bu bölgelerde bu durum nadir değildir. Bu toprakların sahipleri arkadaşlık isteselerdi, insanlara daha yakın bir yere yerleşirlerdi. Onlar başkalarına karışmazlar, başkaları da onlara karışmaz. Yardım istendiğinde yardım ederler, ancak istenmedikçe yardım teklif etmezler. Gözlemlerler, ancak bakışları nadiren kendi topraklarının sınırlarının ötesine uzanır. Kimseden ödeme talep etmezler ve her zaman nakit ödeme yaparlar. Yasayı ihlal etmezler ve yasa da onları rahatsız etmez. Bu nedenlerle, ya hiç fark edilmezler ya da fark edilseler bile görmezden gelinirler, genelde olan budur.

Doğrudur, bölgedeki bazı insanlar Kit No. 174'ü ya bizzat tanırlar ya da en azından kulaklarına bir şeyler çalınmıştır. Kimi zaman ölen bir kız çocuğunun, kimi zamansa bir yeğenin trajik hikâyesi anlatılır; anlatanına göre değişir bu öykü. Sözümona o ev, ona ait olacaktı. Ancak ölümünden sonra boş kalmıştı... Dokunulmamış bir kadeh şarabında silinmeye yüz tutmuş parmak izleri gibi, gerçekleşmemiş niyetlerin solgun izlerini taşıyarak. Kötü talihin kol gezdiğine inanılan bir evin, onca zaman geçmesine rağmen hâlâ sahipsiz kalması şaşırtıcı değildi. Neticede, hayaletler belki de yoktur... Şimdiye dek bunu onlara söyleyen olmamış gibi.

Bu sebeple, Kit No. 174'ün bu özel enkarnasyonu adeta bir arafta sıkışıp kalmıştır: Ne tam anlamıyla tamamlanmıştır ne de eksik

sayılır; hem hatırlanır hem de unutulmaya yüz tutmuştur; bir yandan gizlenmiş, öte yandan apaçık ortadadır. Tüm araf mekânlar gibi, burası da sınırları belirsiz, tartışmalı bir bölgedir... Herkes için olmasa da, çoğu kişi için çoktan kabullenilmiş bir uzlaşmanın mekânı. Bu evde kimse yaşamamıştır belki, ama insanlar burada ölmüştür ve Kit No. 174'ün belleğinde yer etmiştir.

Bazen ev onları öyle sımsıkı tutar ki, çığlık atarlar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Colleen Clark'ı daha önce yalnızca gazete sayfalarında ve televizyon ekranında görmüştüm; her defasında kendisinden uzun boylu kadın ve erkeklerin arasında yer alıyordu. Fakat onu karşımda gördüğümde, ne kadar minyon olduğuna şaşırmaktan kendimi alamadım. Üzerinde ayakkabıları olsa bile boyunun bir buçuk metreyi bulacağından kuşkuluydum. İncecik ve narin bir bedeni vardı; öylesine kırılgan görünüyordu ki, sanki yere düşse kemiklerinin çatırdayarak dağılacağından endişe ederdiniz. Anlaşılan uzun zamandır ağzına doğru dürüst bir lokma koymamıştı... Zaten geçmişte de iştahlı bir kadın olduğu izlenimini vermiyordu. Yediği her şey, yalnızca nefes almasına yetecek kadar enerji sağlamışa benziyordu, o da güçlükle. Gözleri olağanüstü koyu bir kahverengiye çalıyordu ve adeta kafatasının içine gömülmüştü; sanki ruhunun özü, kendini koruyabilmek için derinliklere çekilmişti. Uzun kızıl saçlarını iki gevşek örgüyle omuzlarına bırakmıştı; ayakları ise çıplaktı. Loş ışığın altında bile, solgun teninde belirginleşen damarları görebiliyordum; donmuş bir nehrin kıyılarında beliren incecik çatlaklara benziyordu.

Birlikte mutfağa geçtik. Bana kahve ikram etmek istedi, ama kavanozun rafta ne zamandır durduğundan emin olmadığını söyledi; o ve Stephen genellikle meyve çayı tercih ediyorlardı. Benim için fark etmediğini, her ikisinin de uygun olduğunu söyledim.

Artık ayrı yaşadığı kocasının adını anarken ne dili sürçtü ne de tereddüt etti; öyle bir sükûnet içindeydi ki, eğer Moxie Castin bana onun tüm yatıştırıcıları reddettiğini söylememiş olsaydı, bu dinginliği ilaçların tesirine bağlayabilirdim. Colleen'in iki fincan çay hazırlamak için su kaynatışını sessizce izledim. Çay, hafif çilek kokusu yayıyordu, fakat bu koku taze olmaktan çok uzaktı, fazla yoğun, neredeyse bayatlamış bir rayihaydı. Fincanlardan birini önüme koyduğunda midem hafifçe burkuldu, yine de geri çevirmedim. Sonuçta zahmete girmişti. Hem belki birlikte çay içmek, aramızdaki gerginliği biraz olsun azaltabilirdi.

"Bay Castin, bana yardım etmeyi kabul ettiğinizi söyledi."

"Evet, rica etti. Ben de kendisini kolay kolay kırmamaya çalışırım."

Colleen Clark fincanının kulpunu öyle sıkı tutuyordu ki, parmak eklemleri neredeyse elinden dışarı fırlayacak gibiydi.

"Bunun sebebi nedir?" diye sordu.

"Aksi hâlde onunla bedavaya vakit geçirmek zorunda kalırım da ondan."

Yüzünde anlık bir tebessüm belirdi; bozuk bir ampulün ışığı gibi titreyerek bir anda kayboldu.

"Size onunla olan bağınızdan dolayı başvurdum, bundan da bahsetti mi?"

"Bahsetti," dedim.

"Hakkınızda yazılanları okudum. Siz de bir evladınızı kaybetmişsiniz. Belki beni anlarsınız diye düşündüm."

Evin içindeki sessizlik insanın sinirlerini bozan türdendi. Öyle ki, saatin tik takları bile duyulmaz olmuştu. O an, ölümün ayırt edici yanlarından birini hatırladım: Sessizlikle birlikte gelir; tüm sesleri boğar, hareketleri tuhaf ve ağır kılar, zamanı ise adeta önemsizleştirir. Elbette, oğlu hâlâ yaşıyor olabilirdi. Ama Moxie'nin sözlerinde de sezilen ima gibi... Çoktan ölmüş gibiydi.

Colleen bana bakarak bir cevap bekliyordu, ama ben ona acımı göstermeye niyetli değildim. Bu ikimize de fayda sağlamazdı.

"Oğlunuzun kaybolduğu geceyi bana anlatır mısınız?"

"Uyuyordum. Pek bir şey hatırlamıyorum."

"Yine de, eğer sakıncası yoksa..."

Çayını yudumlarken fincanı iki eliyle kavrayıp usulca dudaklarına götürdü. Üzerinde, muhtemelen kocasına ait bol bir Patriots sweatshirt vardı –kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, alt kısım ise uyluklarına dek uzanıyordu– altına ise paçaları kıvrılmış bir kot pantolon giymişti. Giyim tarzı, sanki bu kıyafetler bir zamanlar ona tam oluyormuş da artık büyük geliyormuş gibi, bir geri çekilişi, bir içe kapanışı yansıtıyordu... Tıpkı "anne" ya da "eş" kelimelerinin artık onun kimliğiyle uyumsuz hale gelmesi gibi.

"Stephen, o öğleden sonra iş için çıkmıştı," dedi. "Zaten sık sık evden uzak kalır. Terfi almak için çabalıyor... Hırslıdır." Bardağının kenarından bana bakarak sordu: "Onunla konuşacak mısınız?"

"Konuşmayı isterim. Ama benimle konuşmak zorunda değil."

"Eğer konuşursanız... Lütfen nazik olun. Bu yaşananlardan dolayı çok acı çekiyor."

Yüzünde bir öfke belirtisi aradım ama hiçbir iz göremedim. Buna karşılık, kendi yüzümde bir şey belli olmuş olmalı ki hemen ardından ekledi: "İkimiz de oğlumuzu kaybettik... Ve ikimiz de onu geri istiyoruz. Stephen, olanları kendi yöntemiyle anlamlandırmaya çalışıyor. Ama bu konuda pek başarılı olduğu söylenemez."

"Genel anlamda hayatla mı?" diye sordum.

"Hayır, duygularla... Küçük şeyler onu derinden etkiler, büyük şeylerse..."

Ne demek istediğini açıkça belirtmedi ama ne kastettiğini sezmek mümkündü.

"Bay Castin, sizin ve eşinizin geçici olarak ayrı yaşadığınızı söyledi," dedim. "Ayrıca... Eşinizin Henry'ye olanlardan sizi sorumlu tutuyor olabileceğini de ima etti."

Sözlerimi itinayla seçiyordum. Ortada, arabuluculuk gerektiren pek çok suçlama vardı... Haklı ya da haksız. Stephen Clark'ın, karısının derin bir uykuda olması ya da bebek odasındaki pencereyi kontrol etmemesi sebebiyle ona karşı karmaşık bir öfke duyması ile onu çocuk kaçırma ve cinayetle suçlayacak kadar ileri gitmesi arasında sayısız basamak bulunuyordu. Aklıma istemeden

bir anı düştü. Annemin bir restoranda cüzdanı çalınmıştı. Babam ise –yıllarca polislik yapmış, benzer olaylara defalarca tanık olmuş olmasına rağmen– bu olayda suçun anneme ait olduğuna kanaat getirerek yanağına sert bir tokat atmıştı. Oysa annem dikkatsizlik etmiş falan değildi; hırsızlarla iş birliği yapıp ailemizin parasını çalmaya da kalkışmamıştı. Aslında sadece talihsizdi... İşini ustalıkla yapan hırsızların hedefi olmuştu. O gün, restoranda arkasına oturan bir çift, annemin ayaklarının dibindeki çantasına sessizce uzanmış, sipariş bile vermeden aceleyle oradan ayrılmıştı. İnsanın kendi şanssızlığı ile başkalarının kararlılığı birleştiğinde, en dikkatli olanlarımız bile alt edilebilir.

"Kocam... Oğlumuzu benim öldürdüğümü düşünüyor," dedi Colleen. Sesi şaşırtıcı biçimde sakindi; ne bir suçlama ne de pişmanlık seziliyordu. Kocasının düşüncelerini sanki kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir oyundan söz ediyormuşçasına aktarıyordu.

"Bana bunu yapıp yapmadığımı sormayacak mısınız?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü suçlu olsanız da olmasanız da cevabınız aynı olurdu."

"Evet," dedi Colleen, "Sanırım öyle olurdu. Ve sonunda hakkımda hükmü siz vereceksiniz, değil mi?"

"Bay Castin'in beni tutmasının sebebi bu değil. Benim asıl görevim, savunmanıza yardımcı olabilecek bütün bilgilerin ortaya çıkarılmasını sağlamak. Yani kanıt toplamak, tanık ifadeleri almak ve benzeri işleri yürütmek."

"Fakat ortada tanık yok," dedi Colleen, "ve tek kanıt da o battaniye."

"Şimdilik öyle."

"Bunu ben yapmadım, Bay Parker. Henry'ye zarar vermedim. Nasıl kıyabilirim ki evladıma?"

"Bunu anlıyorum. Ama şimdi görevimiz, bunu bir jüriye kanıtlamak olacak gibi görünüyor."

"Eğer Henry'yi ben kaçırmadıysam, o halde bunu bir başkası yapmış olmalı."

"Evet."

"Peki, neden o kişinin peşine düşmüyorsunuz? Çünkü bunu yaparsanız, belki Henry'yi de bulabilirsiniz."

"Tanıklar ve yeni deliller mutlaka ortaya çıkacaktır," dedim soğukkanlı bir ses tonuyla. "Fakat şu an için önceliğimiz, duruşma hazırlıklarına odaklanmak. Sizi demir parmaklıklar ardında görmek istemeyiz Bayan Clark. Zira bir kez içeri girerseniz, sizi oradan çıkarmak hayli güç olur. Şimdi, o geceye geri dönmemiz mümkün mü?"

Colleen Clark, elindeki fincanı yavaşça masaya bıraktı. Sıcak çaydan bir miktarı sıçrayıp eline döküldü... Cildinde oluşan kızarıklığı fark etmeme rağmen, o hiçbir şey hissetmiyor gibiydi.

"Henry'yi, saat sekiz sularında yatırmadan önce besledim," dedi dalgın bir sesle. "Biraz televizyon izledim ama göz kapaklarımı açık tutmakta zorlanınca yatmaya karar verdim. Eğer bu sizin için önemli bir bilgiyse... Dişlerimi fırçaladım. Gerçi pek başarılı olduğum söylenemez. Sabah uyandığımda çenemde ve geceliğimde hâlâ diş macunu lekeleri vardı. Bu, alışılmadık bir durum değil. En son ne zaman tertemiz kıyafetlerle uyandığımı hatırlamıyorum. Yorgunluk, endişe ve anneliğin getirdiği bitmek bilmeyen yükler işte."

"Gece uyumadan önce bir şey yiyip içtiniz mi?"

"Biraz makarna ısıttım ve yanında bir kadeh kırmızı şarap içtim."

"Kadeh büyük müydü, küçük mü?"

"Küçük. Polis de aynı soruyu sordu bana. Sarhoş değildim, Bay Parker, sadece yorgundum. Size söyledim zaten, ben sürekli yorgunum. İnsanlar, anneliğin insanı tükettiğini söylemişlerdi ama bunun ne demek olduğunu ancak Henry doğduğunda anlayabildim." Colleen ilk kez tereddüt eder gibi oldu. "Ama lütfen, bunların hiçbirinin oğluma zarar vermeme neden olacak şeyler olduğunu düşünmeyin."

"Bunu sorgulamıyorum zaten, içiniz rahat olsun."

"Ben yalnızca Henry uyuduğunda ve evde sessizlik hâkim olduğunda rahat nefes alabiliyordum," dedi Colleen. Sağ elini kaldırıp, uzun ve ince parmaklarını havada gezdirdi, görünmeyen sihir-

li bir işaret çizercesine. "Ama bu sessizlik başka... Bu doğru değil. Bu sessizlik... Fazlasıyla kesin, fazlasıyla nihai."

"Genelde akşamları içki içer misiniz?" diye sordum.

"Bunun bir önemi var mı?"

"Olabilir," dedim. "Eğer bu dava mahkemeye taşınır ve tanık olarak ifade verirseniz, canınızı sıkacak, hatta sizi kötü göstermek için özellikle hazırlanmış sorularla karşılaşabilirsiniz. Bunu da bir nevi prova gibi düşünün."

"Çoğu akşam bir kadeh şarap içerim," dedi. "Sigara kullanmam, kahve içmem, tatlı da yemem. Günün sonunda kendime verdiğim küçük bir ödüldür o kadeh... Ama çoğu zaman bitiremeden uyuyakalırım, çünkü çok yorgun olurum."

"Yatmadan önce Henry'ye baktınız mı?"

"Evet."

"Odadaki pencere açık mıydı, kapalı mı?"

"Açıktı ama bir santimden fazla değil. Güvenlik kilidi de takılıydı. Mevsime göre pek alışık olmadığımız şekilde havasız bir geceydi, ben de klima yerine temiz havayı tercih ettim."

"Gece boyunca hiç uyandınız mı?"

"Hayır."

"Bu sizin için olağan bir durum mu?"

Colleen'in kaşları çatıldı.

"Hayır... Genelde o kadar derin uyumam. Ama Henry hâlâ diş çıkarıyor, son günlerde birkaç gece üst üste kötü geçti. Sanırım bedenim artık dayanacak gücü kalmadığından bir tür kapanma hâline hazırlanıyordu. Yatarken kendimi alışılmadık derecede ağır hissettiğimi hatırlıyorum. Ayaklarımı zor sürüyordum. Başım yastığa değer değmez de derin bir uykuya daldım."

"Uyanma ânını anlatır mısınız?"

"Yedide uyandım ama kendime gelmem biraz zaman aldı. Yataktan çıkmak istemedim... Yine de bir şekilde toparlanıp kalktım."

"Doğruca Henry'nin odasına mı gittiniz?"

"Evet. Aslında tuvalete gitmem gerekiyordu ama önce oraya koştum."

"Neden?"

"Sanırım endişelendim çünkü Henry'den en ufak bir ses gelmiyordu. Üstelik hava beklenmedik şekilde serindi... Hafif bir esinti çarpıyordu yüzüme. Bu yüzden hemen odasına gittim ve beşiğinin boş olduğunu, büyük pencerenin de açık olduğunu gördüm. Bir süre kımıldayamadığımı hatırlıyorum. Sanki rüyadaymışım gibi geldi. Eğer bunun farkına varır da uyanırsam her şey normale döner diye düşündüm. Ama rüya değildi elbette. Ve hiçbir şey yolunda değildi."

"Peki, sonra ne yaptınız?"

"Hemen dışarı koştum... Üstüme bir sabahlık geçirmek bile aklıma gelmedi. Nedense, aklımın bir köşesinde Henry'nin pencereyi kendi başına açıp dışarı çıkmış olabileceği gibi bir düşünce belirdi... Oysa böyle bir şeyin olması imkânsızdı... Hiçbir şekilde mümkün değildi. Adını defalarca seslendim. O sırada Livvy de neler olduğunu anlamak için dışarı çıktı."

"Sol taraftaki evde oturan Bayan Gammett mi? Onunla da tanıştım."

"Nazik biridir. Az işitmesine rağmen beni duyduğuna göre sesimi gerçekten çok yükseltmiş olmalıyım. Ne olduğunu sordu, ben de Henry'nin kaybolduğunu söyledim. Derhal polisi aramamı söyledi ama ben önce Stephen'ı aradım."

"Neden?"

"Bilmiyorum... Aslında biliyorum ama size aptalca gelebilir."

"Burada yaşananlarla ilgili hiçbir şey aptalca değil."

Colleen'in yüzünde o silik gülümseme yeniden belirdi; sanki bir hayalet, başka bir hayaleti selamlıyordu. "Stephen'a çok şey borçluyum," dedi. "Yıllar boyunca yeme bozukluklarıyla mücadele ettim. Doğum sonrası depresyonuysa ancak birkaç ay önce hafiflemeye başladı. O dönemde çok kötüydüm. Stephen bana karşı hep sabırlıydı, kendince anlayışlı davrandı. Bir sorun olduğunda ilk refleksim ona dönmek oluyor. Pek feministçe sayılmaz, değil mi?"

"Acının feminist bir mesele olduğunu bilmiyordum," dedim.

"İsterseniz size bu konuda birkaç kitap önerebilirim," dedi Colleen. Ciddiyetle söylediğini düşünüyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama almayayım."

O sabah yaşananların devamını da konuştuk: Polisin gelişi; kocasının New York'tan birkaç saat içinde eve dönüşü; hem onun hem de Stephen'ın verdiği ifade tutanakları; medya aracılığıyla yapılan yardım çağrıları; komşuların ve geniş çevrenin başlarda gösterdiği destek... Ve ardından, Colleen Clark'ın oğlunun kaybolduğuna verdiği tepkinin toplum ve medya tarafından yetersiz bulunduğu gerekçesiyle gördükleri desteğin yavaş yavaş azalışı.

"Bir hissizlik belirdi içimde ve hâlâ da var," dedi Colleen. "Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum... Sanırım acı o kadar büyüktü ki, zihnim beni ondan korumaya çalışıyordu. Sanki yaşanan her şey bir başkasının başına geliyordu. Oysa bunun benim, Stephen'ın ve Henry'nin başına geldiğini biliyordum. Hem gerçekti hem değil... Her şey çok yakın zamanda yaşanmış olsa da ayrıntıları hatırlamakta zorlanıyordum. Saatler, hatta günler silinmiş gibiydi. Her şey boşluğun puslu perdesi gibiydi... Ve o yokluğun tam merkezinde Henry vardı. Sonra battaniye bulundu."

"Eşiniz tarafından."

"Evet. Arabamın lastiği patlamıştı ve tahmin edersiniz ki" –incecik kolunu hafifçe kaldırarak gösterdi– "bijon anahtarıyla uğraşmak bana göre değil. Stephen dışarı çıkıp lastiği değiştirmeye gitti. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde yüzü öylesine solgundu ki bayılacak sandım. Yardım etmek için yanına yaklaştım ama ellerini kaldırıp beni durdurdu. İlk anda Henry'yle ilgili bir haber aldığını sandım, kötü bir haber... Ama etrafta polis yoktu. Eğer bir gelişme olsaydı, bizzat gelirlerdi. Stephen'a ne olduğunu sordum ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Konuşabilmesi için üç kere denemesi gerekti."

"Ne söyledi?"

"'Battaniyeyi buldum' dedi. Ben de doğal olarak, ne demek istediğini sordum. Bagajda karşılaştığı şeyi anlattı. Ben de görmek istedim, ama polis gelene kadar beklememiz gerektiğini söyledi. Onu geçip kendim bakmak istedim, ama beni durdurdu, salona gitmem için ısrar etti. Başta, kan görmekten beni korumaya çalıştığını sandım. Belki gerçekten öyleydi... En azından bir parça da olsa. Öyle olmasını umuyorum."

"Stephen polisi ararken siz ne yaptınız?"

"Bekledim. Zaten başka bir seçeneğim yoktu... Beni içeri kilitlemişti. Sanırım ne yapacağını bilemedi. Sonuçta böyle bir durumla daha önce hiç karşılaşmamıştı."

"Peki, ne olduğunu sormadı mı size?"

"Hayır, sormadı. Ama ben yine de söyledim."

"Kilitlediği kapının ardından mı?"

"Hayır, daha sonra... Polis gelince."

"Bay Castin, onlarla avukat olmadan konuşmayı kabul ettiğinizi söyledi."

"Saklayacak bir şeyim yoktu," dedi. "Stephen da, ben de konuştuk onlarla."

Tutuklanmadığı için kendisine *Miranda* hakları okunmamıştı tabii, ancak yine de yaptığı her açıklama artık resmî kayıtlara geçmişti. İfadesinin nasıl yorumlandığını ise ancak delil inceleme aşamasında, kaydı tutan memurun bunları nasıl değerlendirdiğini gördüğümüzde anlayacaktık.

Colleen'in kocasına karşı gösterdiği o aşırı anlayışlı tavır beni bir kez daha şaşırtmıştı. Onun yerinde olsaydım, beni bir odaya kilitleyip sonra da polisle baş başa bırakan birine karşı bu kadar affedici olamayabilirdim... Suçlu olduğuma neredeyse emin olmasını saymıyorum bile. En azından, biraz kuşku payı tanımak bir nezaket olurdu.

"Size bir şey sorabilir miyim, Bayan Clark..."

"Lütfen bana Colleen deyin. Şu sıralar bana 'Bayan Clark' diyenlerin çoğu zarar vermek niyetinde."

"Peki öyleyse, Colleen. Açık konuşacağım; durumu yumuşatmak niyetinde değilim. Ama görünen o ki, eşiniz bu olayın daha en başında, koşullar ne olursa olsun, son derece karşıt bir tutum takınmış. Bu da evliliğinizin durumu hakkında bazı soruları beraberinde getiriyor."

Colleen yanıt vermeden önce uzun süre sustu. Evin kasveti adeta üzerimize çöküyordu. Bu hâl böyle devam edemezdi; kayıpların gölgesinde, belirsizlik içinde yaşamaya daha ne kadar daya-

nabilirdi ki? Böyle giderse, aklının sınırları kenarlardan çatlamaya başlayacaktı.

Sonunda, alçak bir sesle konuştu: "Stephen ben hamile kaldıktan kısa bir süre sonra, başka biriyle birlikte oldu. İş nedeniyle tanıştığı bir kadındı. Gerçi çok uzun sürmedi... Hatta tek gecelik bir şeydi, fakat yine de o günden beri üzerimizde bir yük gibi duruyor."

"Bunu öğrendiğinizde ne hissettiniz?"

İlk kez güldü... Ama hoşnut bir gülüş değildi.

"Öfkeliydim. İhanete uğramış hissediyordum. Sonra... Garip bir şekilde, ona üzüldüm. Hamileliğimin daha en başından beri süreç çok zordu ve... Ben de muhtemelen birlikte yaşaması kolay biri değildim. Stephen çok çalışıyordu, sürekli evden uzaktaydı ve otel barlarında kendisini içkiye vermişti. Sonuçta tökezledi tabii. Ve yaptığı şey canımı yaktı... Hem de çok... Ama böyle şeyler hep oluyor, öyle değil mi?"

"Peki ya sonra?"

"Ona onu affettiğimi söyledim. Ama tabii ki affetmedim. Hiçbir zaman da tam anlamıyla affedemeyeceğim. Fakat bebeğimiz yoldayken, evliliğimizi böyle bir şeyin yıkmasına da izin veremezdim. Muhtemelen bu yaptığıma aptalca diyorsunuzdur. Annem öyle düşünüyor."

"Ben buraya sizi yargılamaya gelmedim," dedim.

"Gerçekten mi? Buna inanmıyorum. İnsan olan biri, az da olsa yargılar."

"Sizi şaşırtabilirim. Herkes sandığınız kadar kolay hüküm vermez."

"Benim için şaşırmak çok zor artık. Olabilecek en kötü durum çoktan başıma geldi bile... Geriye fazla bir şey kalmadı."

Colleen'in yüreğine dokunmak, yaşadığı acıyı az da olsa anlayabildiğimi söylemek istiyordum, ama bu arzumu bastırmak zorundaydım. Yas, tıpkı kanser gibidir, herkesin hayatına sızabilir, fakat kime nasıl değeceği, nereden vuracağı belli değildir. Hiç kimsenin acısı bir başkasınınkine benzemez. Bu yüzden Colleen'e onun ne hissettiğini bildiğimi söylemek kocaman bir yalan olurdu. Yine de, onun yaşadığı o tarifsiz kaybın bir gölgesi bende de yer

etmişti; hem dışarıdan fark edilen hem de içimde sessizce süren bir değişimin fitilini ateşlemişti. Bu dönüşüm hiçbir zaman tamamlanmamıştı; zaman zaman geri çekilmiş, sonra yeniden kabarıp geri dönmüştü. Eğer gerçekten evladını yitirdiyse, bu kayıp, ömrünün sonuna kadar şekillendirecekti onu. Tıpkı benim kendi kayıplarımın beni şekillendirdiği gibi.

"Eşinizin birlikte olduğu kadının adını biliyor musunuz?"

"Mara," dedi. "Mara Teller."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Siren seslerini duyduğumuz anda Colleen'in bedeni kasıldı. Sonra sesler yavaş yavaş uzaklaştı. Ancak tamamen kaybolana dek Colleen tek kelime etmedi.

"Telaşlanma," dedim. "Eğer bir haber getireceklerse bunu sirensiz yaparlar."

"Bir gün kapıyı açtığımda, eşikte ellerinde şapkalarıyla dikilmiş polisleri bulmaktan korkuyorum. Öyle mahzun, öyle oraya ait değilmiş gibi bakacaklar ki... Sanırım kötü bir haberi almadan önce az da olsa bir uyarıyı tercih ederdim."

Hiçbir şey söylemedim. Ben de o tür haberleri verenlerden olmuştum, usulünü bilirdim: Yanında mutlaka bir başka polis olur, kapı açılır açılmaz içeri girilir, kişi önce bir sandalyeye oturtulur, sonra kelimeler dikkatle seçilerek kötü haber verilir. Teselli sözlerinden kaçınılır, insan duyarsız sanılacak olsa bile. Mesafe de şarttır çünkü o anda bile hâlâ öğrenilecek şeyler vardır. Bir cinayet söz konusuysa, haberi verdiğiniz kişi katilin ta kendisi olabilir. Eğer Henry Clark'ın bedeni bulunursa, kapıya gelecek polislerin aklında da bu düşünce olurdu.

"Mara Teller'dan söz ediyorduk," dedim.

"Stephen bana sadece adını söyledi, soyadını değil. Gerisini kendim bulmak zorunda kaldım."

"Peki, nasıl oldu bu?"

"Onunla Boston'daki bir konferansta tanışmış. Katılımcıların isimlerini inceledim. Yalnızca tek bir Mara vardı, böylece onun o olduğunu anladım."

"Konferans ne üzerineydi?"

"Ulusal Gaz ve Petrokimya Forumu," dedi. "Adı ne kadar sıkıcı geliyorsa, eminim konferans da öyleydi... Yasak ilişki haricinde tabii."

"Peki, Mara Teller'ın rolü neydi?"

"Etkinliğin web sitesinde bağımsız danışman olarak görünüyordu. Elbette adını hemen araştırdım. Ama danışmanlık şirketine ait bir bağlantı dışında hiçbir şey çıkmadı. Bağlantıya tıkladığımda ise yalnızca site yapım aşamasında yazan bir ana sayfa açıldı. Sonraki günlerde birkaç kez tekrar denedim ama mesaj hep aynıydı. Derken anasayfa da ortadan kayboldu, bağlantı tamamen yok oldu."

"Danışmanlık şirketinin adını hatırlıyor musunuz?"

"AlterRealm Danışmanlık... Ama 'AlterRealm' aslında *Mara Teller*'ın harflerinden oluşan bir anagram; yani muhtemelen tek kişilik bir girişimmiş. Bir de 'iş fırsatlarında yeni bir dünya' gibi palavra bir sloganları vardı, hepsi o."

"Peki, bir telefon numarası ya da e-posta adresi var mıydı?"

"Hiçbiri yoktu," dedi, benim tüm bunları not edişimi izlerken. "Bir kayıt cihazı kullansanız daha kolay olmaz mıydı?"

"Daha kolay olurdu," dedim, "ama hatırlaması da o kadar zor. Yazmak zihnimi zinde tutuyor. Ayrıca, konuşmalarını kaydetmeye kalktığımda bazıları son derece huzursuz olabiliyor. Herkes sözlerinin bu şekilde saklanmasını istemez."

Bir süreliğine odada yalnızca kalemin kâğıt üzerinde fısıldayan sesi işitiliyordu.

"Acaba Henry'yi kaçıran kişi Mara Teller olabilir mi?" diye sordu Colleen.

Yazmayı bıraktım.

"Böyle düşünmenize sebep olacak bir şey mi var?"

"Hayır, ama yine de onunla konuşacaksınız, değil mi?"

"Bulabilirsem elbette konuşurum, fakat bundan bir anlam çıkarmanızı istemem." Kalemi masanın üzerine bıraktım. "Geçmişimi ne kadar bildiğinizi bilmiyorum, ama özel dedektif olmadan önce New York Polis Teşkilatı'nda görevli bir dedektiftim. Ağır bir suç işlendiğinde devreye giren bir düzenek vardır; yerleşmiş kuralları, işleyen bir çarkı... Ve o çarkın dönmesi için çok sayıda insana ihtiyaç duyulur. Çok sayıda insanla görüşmek gerekebilir; çoğunun söyleyecek kayda değer hiçbir şeyi olmayacaktır, ama yine de konuşulmak zorundadırlar... En azından bir ismin üzerini çizmek ve çıkmaz bir soruşturma yoluna daha fazla vakit harcanmasını önlemek için. Geriye kalan, yani gerçekten işe yarar bir şey söyleyebilecek o küçücük grup ise yine aynı süreçler sonunda bulunabilir."

"Samanlıkta iğne arar gibi yani," dedi Colleen.

"O kadar da kötü değil, ama ona yakın."

"Ve siz tek başınasınız."

"Gerekirse başkalarından yardım isteyebilirim, ama doğrusu tercih etmem. Bir başkasının yaptığı sorgulamanın notlarını okumak, onu bizzat benim yapmamla aynı şey değildir. İnsanlar yorumlanmayı bekleyen kitaplar gibidir, ama onların sözleri hikâyenin yalnızca tek bir bölümünü anlatır. Şu anda imkânlarım kısıtlı, okumaya ayırabileceğim zaman da sınırlı. Bu yüzden size daha önce açıkça söyledim: Beni buradaki asıl görevimden –yani savunmanızı desteklemekten– uzaklaştıracak şeylerden sakınmam gerekiyor. Polis ve savcıların imkânları benimkinden çok daha geniş olabilir, ama onların da sınırları vardır. En önemlisi, onlar artık oğlunuzun kayboluşunda bir suçlu bulduklarına inanıyorlar. Bu yüzden aramaktan ziyade kanıtlamaya yöneldiler ve dikkatlerini size çevirmiş durumdalar. Benimse hareket alanım daha geniş."

"Seçme şansım olacaksa," dedi Colleen, "ben yine de oğlumu sizin aramanızı isterdim."

"Bir teselli olur mu bilmem," dedim, "ama oğlunuz her an aklımda olacak. Hakikati açığa çıkarabilecek en küçük ipucu bile elime geçerse, onun peşinden sonuna kadar gideceğim."

"Teşekkür ederim." Kollarındaki tüyleri kaşıdı; belli ki kendini

sıcak tutmaya, böylece içindeki o derin kırılganlığını telafi etmeye çalışıyordu.

Bir an gözlerini kapadı, acı bir görüntüyü zihninden silmek istercesine. "Battaniyenin üzerinde o kadar çok kan vardı ki," dedi.

"Ben görmedim."

"Ama eminim görmek istiyorsunuzdur."

"İstemek değil de... Gerek duyacağım diyelim... En azından fotoğraflarını."

"Stephen'la konuşan dedektiflerden biri, bu kadar kanın ardından Henry için pek umut kalmadığını söylemiş... Yani sağ bulunması açısından."

Bunu söylerken Colleen'in sesi titrememişti, ama bakışlarında neredeyse tarif edilemez bir acı görüyordum.

"Bu bilgiyi eşiniz mi paylaştı sizinle?"

"'Paylaştı' demek fazla iyimser olur."

Nihayet yüzünde bir öfke kıvılcımı belirmişti. *İyi*, diye geçirdim içimden.

"Polis, Henry'nin artık hayatta olmadığı varsayımıyla hareket ediyor olabilir," dedim, "ama biz öyle düşünmüyoruz."

"Umuda tutunmak zorundayım," dedi Colleen. "Eğer tutunmazsam, benim için yaşamanın da anlamı kalmaz."

"Eğer işin içinde en ufak bir umut olmasaydı," dedim, "ben de burada olmazdım."

"Peki," dedi Colleen, ardından aynı sözü yeniden tekrarladı; hem kendini teskin eder hem de onay verir gibi. "Peki..."

"Henry doğduktan sonra eşinizle aranızdaki ilişkiyi konuşabilir miyiz?" dedim. "Depresyondan söz etmiştiniz."

"Evet. Önce doğum sonrası başladı, sonra daha uzun soluklu bir hâle dönüştü. Çok yorucuydu, berbat bir dönemdi. Hatta Henry'ye bile içerlediğim oluyordu."

"Bu duygularınızı başkalarıyla da paylaştınız mı?"

"Doktorumla ve bir süredir görüştüğüm terapistimle."

Doktoruyla yaptığı konuşmalar, doktor-hasta gizliliğine tabiydi; Colleen bu hakkından vazgeçmediği sürece tabii. Terapist ise hukuki baskılara karşı daha savunmasız olabilirdi; gerçi o mesele

Moxie'nin alanına giriyordu. Yine de onunla ileride konuşmam gerekecekti, ama kuşkusuz Moxie şimdiden bütün ihtimalleri tartıyordur.

"Peki ya eşiniz?" dedim.

"Stephen, anneliğin benim için nasıl bir mücadeleye dönüştüğünü biliyordu. Ondan hiçbir şeyi gizlemedim."

Bu iyi değildi. Bir koca, karısına karşı tanıklığa zorlanamazdı, ama Stephen Clark hakkında öğrendiklerime bakılırsa, böyle bir baskıya hiç gerek kalmayacaktı. Depresyonla boğuşurken suç işlemiş olmakla itham edilen kadınlara yargı sisteminin nasıl davrandığı konusunda uzman değildim. Ama eğer bu tavır, genel olarak kadınlara –özellikle de şiddet suçlamasıyla karşı karşıya kalanlara– gösterilen muamelenin bir benzeriyse, Colleen'in ateşten gömlek giymesi kaçınılmazdı.

"Bunu sormak zorundayım," dedim, "ama Stephen'a hiç ihanet ettiniz mi?"

"Hayır, asla. Yattığım tek erkek o oldu."

Henry'nin kaybolduğu gün Colleen'in yaptıklarını ve sonrasında yaşananları birkaç dakika daha gözden geçirdik, fakat ekleyebileceği fazla bir şey yok gibiydi. Onun yardımıyla komşularının bir listesini çıkardım ve her biriyle ilgili gözlemlerini not ettim. Clark ailesinin onlarla pek yakınlığı yoktu; yalnızca Bayan Gammett, kanlı battaniye bulunduğundan beri Colleen'e gerçek bir ilgi göstermişti. Diğerleri ise ya mesafelerini koruyor ya da bakışlarıyla, hareketleriyle, imalarıyla düşmanlıklarını belli ediyorlardı. Hepsiyle konuşmam gerekecekti; polislerin ardından, onların bıraktığı izleri sürmekten başka bir çarem yoktu.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Colleen.

"Bugün içinde avukatınız Bay Castin'le -görüşmeniz planlanmıştı," dedim. "Eğer siz de o da itiraz etmezseniz, o görüşmede hazır bulunmak isterim. Burada yapabiliriz ya da isterseniz sizi ofise götürüp geri getirebilirim; tercih sizin."

Colleen'in huzursuzluğu apaçıktı.

"Dışarı çıktığımda fotoğraflarımı çekiyorlar," dedi. "Sonra o

kareler internette dolaşıyor, altlarına da hakkımda kötü şeyler yazıyorlar."

"Ben geldiğimde etrafta kimseyi görmedim," dedim. "Polisin varlığı onları caydıracaktır. Gerçi bu dışarıda bir yerlerde olmadıkları anlamına gelmez, ama yine de sizi gitmek istediğiniz yere büyük bir sıkıntı yaşamadan götürebileceğimizi düşünüyorum. Bir de, hakkınızda ya da dava hakkında insanların internette ya da başka bir yerde yazdıklarını okumayı bırakmalısınız. Bu sizi yıpratmaktan başka işe yaramaz; ne yeni bir bilgi sunar ne de davanın seyrini değiştirir."

"Günlerdir evden dışarı adım atmadım," dedi. "Hava soğuk mu?"

"O kadar değil, ama ben olsam yine de bir palto alırdım." Yerinde olsaydım, yazın bile paltoyla dolaşırdım.

Önce Moxie'yi aramam gerekecekti. Toplantının nerede yapılacağına dair mutlaka bir fikri vardır. Bu arada Colleen'i temsil ettiğinin duyulmuş olma ihtimali yüksekti; bu da ofisinin bir anda merak odağına dönüşmesi demekti. Great Lost Bear barında buluşabilirdik belki... Sahibi Dave Evans bize konuşacak sakin bir köşe bulurdu mutlaka. Üstelik Dave insanları yargılamaktan kaçınma biriydi... Bir bar işletirken hüküm dağıtmanın kimseye faydası olmazdı, değil mi? Ayrıca Moxie'yle ben Colleen için çalışıyorsak, Dave de doğal olarak bu çaresiz kadının tarafını tutardı. Tam bu seçimimden dolayı kendi kendimi kutluyordum ki aklıma şu görüntü geldi: Çocuğunu kaçırıp öldürmekle suçlanmak üzere olan genç bir annenin, Portland'ın en sevilen barlarından birinden çıkarken görülmesi... Colleen'in orada görülme ihtimalini göze alamazdım çünkü bu onun davasına en ufak bir fayda sağlamaz, tam tersine zarar verirdi. Yine de onu evden çıkarmanın faydalı olacağına inanıyordum; yalnızca ruhsal ve duygusal sağlığı açısından değil, aynı zamanda mekânın konuşmanın tonunu ve verilen tepkileri etkilediğini bildiğim için. Artık Colleen Clark'ı evinin dışında, kendi ortamından uzak bir yerde görmeyi arzuluyordum. Belki yeni bir çevre hafızasını canlandırır ya da yaşananlara dair farklı bir bakış açısı kazandırırdı.

"Bilemiyorum," dedi.

"Biraz hava almanız size iyi gelebilir," dedim.

Gözlerini bana dikti.

"Ya Henry geri döner de ben burada olmazsam?"

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

ALTINCI BÖLÜM

Bir süre boyunca ağladıktan sonra Colleen Clark nihayet sustu, gözyaşları azar azar çekildi. Kendini toparlamak için içeri geçerken ben de Moxie'yle haberleşmeye koyuldum. Sekreterinden öğrendiğime göre, ofisin arka tarafındaki otoparkta iki yerel gazeteci çoktan pusuya yatmış bekliyordu. Colleen resmen suçlandıktan ve Moxie de onun avukatı olarak teyit edildikten sonra aralarındaki bağı gizlemeye çalışmanın artık bir anlamı kalmayacaktı. Ama şimdilik, eldeki fırsatı değerlendirmekte yarar vardı. Moxie, Stroudwater'da öğle vaktinden sonra kapılarını kapatan küçük bir lokantayı önerdi. Dediğine göre kendisinin bu işletmede gizli ortaklığı vardı ama yemekler berbat olduğundan orada hiç yemiyordu. Hatta kahveleri o kadar kötüydü ki içine sıçan düşmüş gibi tadı vardı, dolayısıyla yanımızda kendi kahvemizi getirmek akıllıca olacaktı.

"Neden böylesine kötü bir lokantada ortaklığın var?" diye sordum.

"Çünkü ancak öyle olursa onu daha iyi bir yere dönüştürebilirim," diye karşılık verdi.

Bu yanıt güzeldi; hatta hafifçe, çarmıha giderken İsa'nın söyleyebileceği türden sözleri andırıyordu.

Colleen hazırlanırken ben de oğlunun odasına göz gezdirdim. Bir duvar adeta gökyüzünü andırırcasına masmaviye boyanmış, üzerine beyaz bulutlar serpiştirilmişti. Diğer duvarlarsa narin bir kirli beyaz tonundaydı, fakat çoktan bir çocuğun izlerini taşımaya

başlamıştı: lekeler, sürtünme izleri, çizikler... Odanın duvarına gömülü dolaplar ve raflar vardı; hepsi küçük bir çocuğun giysileriyle, eşyalarıyla düzenli bir şekilde doldurulmuştu. Kapının yanında ise bir oyuncak kutusu duruyordu. Yatak, solundaki duvarla sağındaki pencere arasında tam ortalanmıştı. Beyaz bir oyuncak ayı, yatağın korkuluklarına yaslanmış, sanki tutsak edilmiş gibi duruyordu. Yerde bir yatak, üzerine serilmiş bir yorgan ve bir yastık duruyordu; yanında ise kahverengi-beyaz bir pelüş köpek vardı. Moxie'nin söylediği gibi, Colleen gerçekten de oğlunun odasında yatıyordu.

Pencereyi kontrol ettim. Üzerinde sıradan bir kilit vardı; ayrıca iki parmak aralığından fazla açılmasın diye ayarlı bir güvenlik aparatı takılmıştı. Dışarıda, evin duvarı boyunca taş döşeli bir patika uzanıyordu; bu yüzden polis ayak izi bulamamıştı. Güvenlik aparatının kablosu temiz bir kesikle ayrılmıştı, ama bunun dışında hiçbir hasar yoktu. Cebimden mezurayı çıkardım, pencereyi ve odayı ölçtüm, rakamları not aldım.

"Artık onun kokusunu daha az alıyorum," dedi Colleen arkamdan.

Kapının eşiğinde duruyordu. Üzerine koyu renk bir pantolon, uzun kollu beyaz bir gömlek giymişti. Sol kolunun üzerinden mavi bir ceket sarkıyor, sağ omzundan küçük bir çanta asılıyordu. Yüzünde şimdi biraz makyaj vardı ama isteksizce yapılmıştı ki bu da ona yarım bırakılmış bir bez bebeği andıran bir görünüm veriyordu.

"Önce onun yastığının üstünde uyumayı düşündüm," diye sürdürdü, "ama ondan kalan son izleri kokumun silmesinden korktum."

Hiçbir şey söylemedim çünkü biliyordum ki söyleyeceklerimin hiçbir faydası olmayacaktı. Belli ki belli ki konuşmamı istemiyordu, yalnızca dinlememi bekliyordu. Onu bir deste tişörtü düzeltirken ve en üsttekini eliyle hafifçe bastırarak düzgünleştirirken izledim.

"Henry'yi kim kaçırdıysa güvenlik aparatını biliyormuş," dedim. "Basit bir maket bıçağıyla bu kabloyu kesmek mümkün değil. Mutlaka yanlarında bir kablo kesici getirmiş olmalılar."

"Polis, evde böyle bir alet olup olmadığını sordu zaten."

"Ne zaman?"

Bir an düşündü.

"Stephen battaniyeyi bulduktan sonra."

Bu anlamlıydı. Battaniyenin bulunmasının ardından polis, ortada bir kumpas olup olmadığına dair kanıt aramaya başlamış olmalıydı.

"Peki, siz ne dediniz?" diye sordum.

"Bilmediğimi söyledim. Stephen'ın bir alet takımı var, ama pek kullandığı söylenemez. Bu işlerde pek becerikli değildir."

Stephen Clark'ın tam olarak hangi konuda becerikli olduğunu merak etmeye başlamıştım. Yeteneklerinin bir listesi çıkarılsa bu pek uzun sürmezdi bence.

"Kocanız onlara alet takımını gösterdi mi?"

"Evet, onu aramaya gittiğini hatırlıyorum."

"Ve sonra?"

"Sanırım şimdi polisin elinde."

"İçinde bir kablo kesici var mıydı?"

"Üzgünüm, hiçbir fikrim yok."

Etrafa son bir kez daha göz gezdirdim; ortada yalnızca yokluğun izleri vardı.

"Hazırsanız," dedim, "gidebiliriz."

YEDİNCİ BÖLÜM

Maine ormanlarının derinliklerinde, insan gözünden uzak bir köşede, küçük bir sinek Kit No. 174'den yapılmış evin bodrum katının toprak zemininde ağır ağır ilerliyordu. Toprak daha yeni eşelenmiş gibiydi; sinek serin ve karanlıkta gizlenen bir şeylerin varlığını seziyordu. Öyle bir şey ki, bulmaya değerdi.

Sinek toprağı eşeleyerek ilerlemeye koyuldu; gevşek toprak parçalarını yana itiyor, bacak uçlarındaki tat alma duyuları giderek daha da uyarılıyordu. Birkaç saniyelik hareketten sonra, sanki yeni bir tehlikeyi sezmiş gibi duraksadı. Bedeni aniden irkildi, bir sarsın-

tıyla sırtüstü devrildi. Havada çırpınan bacaklarıyla kendini doğrultmaya çalıştıysa da, mücadele başlamadan bitmişti. Bacakları karnına doğru kıvrıldı ve bütün hareketler sona erdi.

Kit No. 174'de varlığını sürdüren, duvarların arasında dolaşıp çevredeki ormanda iz süren şey her ne ise, belli ki avını paylaşmaktan hoşlanmıyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Colleen Clark'ın evinden neredeyse sorunsuz bir şekilde ayrıldık; yolculuğumuzu göz ucuyla izleyen biri erkek, ikisi kadın üç komşunun yüzlerindeki tarafsız ifade kısa sürede hafif bir hoşnutsuzluğa dönüştü. Colleen güneş gözlüğü takıyordu, dolayısıyla çevredeki bakışların farkında olup olmadığını kestiremedim. Dikiz aynasından üçlüyü izlemeye devam ettim ve sanırım kadınlardan biri cep telefonunu çıkarıp plakamın fotoğrafı çekti. Colleen ancak gözlerden tamamen uzaklaştığımızda rahat bir nefes aldı.

"Tanıyor musunuz onları?" diye sordum.

"Roback'ler," dedi, "bir de Alison Piucci. Sarışın olan o."

Arabamın fotoğrafını çekenin Piucci olduğunu artık biliyordum. Üçü de Colleen'in bana verdiği listedeydi; her birinin yanına bir X harfi koymuştum; potansiyel tehdit oldukları anlamına geliyordu.

"Alison'ın, Henry ile yaşıt bir kızı var," dedi Colleen. "Roback'lerin ise çocukları yok ama uzun süredir çabalıyorlar... Şu an üçüncü tüp bebek denemelerindeler. Eğer bu da sonuç vermezse, evlat edinmeyi düşünebilirlermiş. Ama adam, bunun aynı şey olmayacağına inanıyor ve çocuk sahibi olamamalarının suçunu eşine yüklüyor. Gerçi adam tam bir budala. Bir keresinde bir partide bana sarkıntılık etmeye kalkıştı. Ayrıca ona göre ciddi suçları yalnızca siyahiler işliyormuş... Gerçi artık, siyahiler ve ben."

Clark ailesinin evi, Colleen'in kalması gereken bir yer olmak-

tan her geçen gün biraz daha uzaklaşıyordu. Zaten kendi evinde adeta bir tutsak gibi yaşıyor; bir avuç cahilin duvarlara yazdığı hakaretler ve kapısına atılan pisliklerle baş etmeye çalışıyordu. Üstelik tutuklanırsa eğer her şeyin daha da kötüleşeceği neredeyse kesindi.

"Moxie, geçici olarak evden taşınmanız gerektiğini dile getirmiş sanırım."

"Evet, böyle bir ihtimali gündeme getirdi ama ona bunun mümkün olmadığını söyledim. Henry'e ne olduğunu öğrenmeden hiçbir yere gitmem." Tırnağındaki et parçasını dişleriyle koparmaya çalıştı. "Belki de onlara bu zaferi tattırmak istemiyorum. Zaten fotoğrafım her yere yayıldı; yeni bir sokağa taşınıp kimliğimi gizleyerek yaşamam mümkün değil. Nereye gidersem gideyim, yine tanınacağım. Bu yüzden ben de olduğum yerde kalmayı tercih ederim. Zaten annem yanımda kalmayı teklif etti... En azından yalnız olmayayım diye."

"Aranız iyi mi bari?"

Sırtındaki yükün yanına bir de ailesel meseleler eklemek Colleen'in ihtiyacı olan son şeydi.

"İyi sayılır. Yani, her şey yolunda olsaydı onunla aynı çatı altında haftalarca yaşamak istemezdim belki... Ama seçme şansı olmayan, bulduğuna razı olur, değil mi?"

"Eğer evde kalmayı tercih edecekseniz," dedim, "muhtemelen evin dışına, hatta belki içine de birini yerleştirmemiz gerekebilir Aklımda birkaç isim var."

Fulci kardeşleri düşünmüştüm... Hem yardımcı olma düşüncesinden hem de bu işten para kazanma ihtimalinden memnuniyet duyacaklardı. Gerçi yeni ilaçlarının dozajını, biri uyanıkken diğerinin uyumasını sağlayacak şekilde ayarlamaları gerekebilirdi. Psikozdan mustariptiler ama son dönemlerde bu durumla ilgili tıbbi yaklaşımlar değişmişti. Her şeyden önce, artık "psikoz" kelimesi, aşağılayıcı bir çağrışım yaptığı düşüncesiyle pek kullanılmıyordu. Ayrıca, tedavi mümkün olmasa bile, en azından hastaların daha fazla uyumaya teşvik edilmeleri gerektiği –böylece yataklarındayken başlarına dert açma ihtimalinin hayli sınırlı kalacağı– düşünülüyordu.

Dave Evans aynı fikirde değildi. Bana itiraf ettiğine göre, Fulci kardeşler rüyalarına sık sık misafir oluyordu. İlk bakışta bu durum Dave'in yaşadığı stresin bir tezahürü olarak yorumlanabilirdi; ta ki Paulie Fulci bir gün Dave'in yanına gelip –o uyanıkken– tavandaki boyaların dökülmeye başladığını ve yeniden boyanması gerektiğini önerene dek. Dave'in bildiği kadarıyla, Paulie hiçbir zaman onun evine girmemişti; bırakın yatak odasını görmeyi, eşiğinden dahi geçmemişti. Dave, bu fikre nasıl vardığını sorduğunda ise Paulie bunu hatırlayamamıştı. Garip olan şuydu: Dave'in yatak odasının tavanındaki boya, gerçekten de dökülüyordu. Bu nedenle Dave, artık kendi yatağında uyumakta –hatta odasında uzun süre kalmakta– zorlanıyordu. Bu durum, emekliye ayrılma niyetini üstü kapalı biçimde belli etmesinin nedenlerinden biri olabilirdi... İşletmeyi, uzun yıllardır The Bear ile bağı olan Mike ve Byrd Dickson ile Andy Pillsbury'ye devretmekten bahsetmişti. Fulci'lere ise henüz haber verilmemişti; zira hiç kimse o dikenli meseleye el atmaya gönüllü görünmüyordu.

"Şimdi düşününce," dedi Colleen, "birinin evi gözetlemesi fena fikir olmayabilir. Kendimi geçtim, anneme kötü bir şey olmasından korkarım." Sonra ekledi: "Bu senin adayların... Ne kadar dikkat çeker?"

Aklıma Fulci'lerin canavar gibi kamyoneti ve dikkat çekici fiziksel görünümleri geldi; gündelik kıyafetler giymiş iki çelik kasayı andırıyorlardı.

"Bir süre sonra varlıklarını bile fark etmezsiniz," dedim Colleen'i rahatlatmak istercesine.

* * *

Buluştuğumuz lokantanın adı Twitchy's idi... Ancak Moxie orada iş ortaklığı bulunduğunu söyleyene dek hiç ilgimi çekmemişti. Yıllar boyunca önünden ara sıra geçmiş, fakat içeri girmeye hiç heves etmemiştim. Öyle salaş görünüyordu ki, böyle bir yerde "şefin sandviçi" dışında hiçbir şeyin taze olması mümkün değildi ki o sandviç de muhtemelen şef evden çıkmadan önce karısının eliyle

hazırlanıyordu. Moxie ya büyük bir hayalperestti ya da para aklamaya çalışıyordu.

Moxie'nin Mercedes'inin yanındaki park yerine arabamı bıraktım. Colleen'le birlikte, kimsenin bizi takip etmediğinden emin olduktan sonra arka kapıdan içeri girdik. Moxie mutfaktaydı ve tıkanmış bir yağ kızartma haznesini temkinli bir mesafeden inceliyordu. Bana başıyla selam verdi, Colleen'i ise daha resmî bir tavırla karşılayıp onu pencerelerden uzak bir masaya oturması için yönlendirdi. Bana ise olduğum yerde kalmamı işaret etti.

"Muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyorsundur," dedi. "Böyle harap bir yere yatırım yapmam sana çılgınlık gibi geliyor olmalı."

"Pek sayılmaz," dedim. "Kahvaltının büyüklüğünü görünce, bir sonraki adımının kendi lokantanı açmak olacağını düşünmüştüm zaten."

"Biliyor musun," dedi, "yeni işletme devreye girdiğinde senin burada yemek yemen yasak olacak."

"Sağlık bakanlığı tarafından denetlenmeyecekse, acımı yutmayı tercih ederim... O yemekleri yutmak kadar tehlikeli olmaz."

Moxie kapıyı işaret etti; ardındaki boş araziye doğru baktık.

"Şu arsayı görüyor musun? Artık apartman yapımına uygun konut alanı olarak imara geçti. Haftaya belediyenin imar kurulu toplanıyor; buraya yeni apartmanlar ve siteler dikilecek. İlk sakinler taşındığında, bu yeri tanıyamayacaksın bile."

"Umarım hatırlamayacağım bile. Adı aynı mı kalacak?"

"Hayır, Twitchy öldü."

"Gıda zehirlenmesinden mi?"

"Yok, inme geçirdi. Seni tanımasam, rakip lokantanın adamı sanacağım."

"Twitchy'nin bir rakibi olabileceğini hayal etmek zordu, çünkü onun göz diktiği türden bir ödülü zaten kimse istemezdi. Ama öte yandan, Moxie benim asla ulaşamayacağım kadar varlıklıydı ve sezgileri her zaman sağlamdı.

Bu yüzden, bir yıl ya da iki yıl içinde Twitchy'nin –ya da artık adı ne olacaksa– hatırı sayılır bir kazanç elde edeceğinden hiç şüphem yoktu."

Moxie, Big Sky Ekmek Fırını'ndan sandviçler, hamur işleri ve içecekler getirmişti. Colleen Clark, çavdar ekmeğine hazırlanmış domatesli, mozarellalı ve pestolu sandviçini iştahsızca didiklerken, yanında sodasından yudumluyordu. Ben bir yandan Moxie'nin evrak ve resmî işlemlerle ilgili detayları anlatmasını dinliyor, bir yandan da yemeğimi yiyordum. Derken, lafı dolandırmayı bırakıp esas meseleye geçti.

"Yarın sabah erkenden seni almaya gelecekler Colleen," dedi. "Medya da önceden bilgilendirilecek çünkü başsavcılık işin şov kısmını böyle oynamak istiyor. Sen bir seçim malzemesisin artık, yani atılacak her adım seçmenin hoşuna gidecek şekilde planlanıyor. Ne kadar gösterişli bir gözaltı olursa o kadar iyi... En azından Augusta'daki mantık bu. O yüzden seni ellerin kelepçeli hâlde, kameraların önünden geçirecekler. Kusura bakma, böyle açık konuşuyorum ama onların deyimiyle bu, 'zanlı yürüyüşü.'"

Colleen, sandviçinden bir parça ekmek kopardı ve parmaklarının arasında yuvarlayarak küçük bir top hâline getirdi.

"Zanlı yürüyüşü ha?"

"Evet, maalesef."

"Yani suçlu muyum artık?"

"Şimdilik her şey tamamen algıyla ilgili," dedi, "ama bu da her iki tarafın da yönlendirmesine açık."

"Ne demek istiyorsun?"

Moxie, söze girmem için bana eliyle işaret etti.

"Pek çok insan hakkınızda peşin hüküm verdi," dedim. "Ama daha açık fikirli olanlar da var; kayıp evladının endişesi içindeki genç bir annenin sadece tek bir delile dayanarak adeta ezilip geçilmesini rahatsız edici bulacaklardır. Fakat sizi evinizde, üstelik kameraların önünde gözaltına almalarına izin verirsek, savcılığın eline büyük bir koz vermiş oluruz. Bu durum, sizi hapiste görmeye hevesli kişilerin şüphelerini pekiştirir, kararsız olanları da o yöne çekebilir."

"Peki ya benim seçeneklerim ne?" dedi Colleen. "Kapıma kendimi zincirlemek mi? Yoksa kaçmak mı?"

"Onlara B ve C planı diyelim," dedim. "A planıysa, gidip teslim olmanız."

"Bir dakika," dedi Colleen, "bu suçluluğumu kabul etmişim gibi olmaz mı?"

"Biz bu işi onların istediği gibi yürütmeyeceğiz," dedi Moxie. "Bir şüpheli olarak gözaltına alınmak yerine, çocuğu kayıp çaresiz bir anne olarak ortaya çıkacaksın ve bir medya şovuna dönüşmeden önce tüm bu karmaşanın sona ermesini talep edeceksin. Sen, masum olduğunu bilen bir annesin. Polis ve savcının yanıldığını düşünüyorsun... Yürütülecek daha kapsamlı bir soruşturma ve yargı sürecinin yalnızca seni aklamakla kalmayıp, aynı zamanda polisleri şimdiye dek göz ardı edilmiş başka ihtimallerin peşine düşmeye de zorlayacağına inanıyorsun. Sen, çocuğuna ne olduğunu öğrenmek isteyen bir annesin. Eğer polise teslim olmak gerçeğe ulaşmaya hizmet edecekse, bu uğurda kendini feda etmeye hazırsın."

Moxie'nin stratejik hamleler konusunda eşi benzeri yoktur ama bu seferki kendini bile şaşırtacak cinstendi.

"Sence bu işe yarar mı?"

"Evinin kapısından kelepçeyle çıkartılıp kameralar ve telefonlar arasında rezil olmaktan daha çok işe yarayacağı kesin."

"E, sonra ne olacak?"

"Maine yasaları gereği, bir sanık ilk duruşmasına ya da sorgusuna çıkarılmadan en fazla kırk sekiz saat tutulabilir," dedi Moxie. "Ancak senin kendi rızanla teslim olmuş olmanı gerekçe göstererek, bu sürenin yirmi dört saate indirilmesini talep edeceğiz. Sonuçta polis hem vakit kaybetmedi hem de fazladan zahmete girmedi."

Maine eyaletinde ağır ceza davalarında sanık ve avukatı, ilk aşamada hâkim karşısına çıkarılır. Bu duruşmada sanığa, sahip olduğu anayasal haklar anlatılır, kendisine yöneltilen suçlamaların mahiyeti açıklanır ve tutukluluk ya da kefalet konusunda karar verilir. Bu sürecin ardından savcı, hazırladığı iddianameyi büyük jürinin onayına sunar. Büyük jüri, suçlamaların mahkemeye taşınabilme-

si için yeterli delil bulunduğuna kanaat getirirse iddianame kabul edilir. İddianamenin kabulüyle birlikte sanık, suçlamaların yüksek sesle okunduğu duruşmaya çağrılır ve suçlamalara karşı bir beyan vermesi, yani "suçlu" ya da "suçsuz" olduğunu belirtmesi istenir.

"Bir çocuğu dâhil eden ağır bir suçlama söz konusu olduğundan," diye sürdürdü Moxie, "kefaletin eyalet hâkimi tarafından belirlenmesi gerekecek... Eğer davanın devamı için yeterli şüphe bulunduğuna karar verilirse tabii. Duruşmadan önce savcıyla görüşüp, her iki tarafın da kabul edebileceği kefalet şartlarını netleştirmeye çalışacağım; olur da sert mizaçlı bir hâkime denk gelirsek hazırlıksız yakalanmayalım. Yine de büyük ihtimalle Cumberland Tutukevi'nde bir gece geçirmen gerekecek. İkinci geceyi önlemek için elimden geleni yaparım ama sana kesin bir söz veremem."

Colleen başını ellerinin arasına aldı.

"Ama ben hiçbir suç işlemedim ki," dedi. "Bunu kanıtlamak için hapse girmem gerekmemeli."

"Bunu inkâr etmiyorum," dedi Moxie. "Tek tesellin şu olabilir: Sana gözümüz gibi bakacağız ve bu mücadeleyi kazanacağız."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü kaybetmekten hoşlanmam," dedi Moxie. "Kaybetmek alışkanlığa dönüşebilir."

"Peki ya oğlum ne olacak?"

Colleen konuşurken gözlerini bana çevirmişti. Duymaya ihtiyacı olan şeyi biliyordum... Artık oğluna dair her türlü sorumluluğu ve görevi üstlenmemiz gerekiyordu, daha azı yeterli değildi.

"Artık sen, Moxie'nin önceliğisin," dedim. "Henry ise benim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Twitchy's'ten ayrılmadan önce, Moxie'ye Fulci kardeşlerin Colleen Clark'ı göz hapsinde tutmaları –hem evinde hem de dışarı çıkmaya karar verirse– ihtimalini açtım. Beklenmedik bir şekilde, buna

karşı çıkmadı. Belki de yakında olabilecekleri o da öngörmüştü... Muhtemelen o da Fulci kardeşlerin, müvekkilimize müdahale etmeye kalkışacak olanları –en gözü kara ya da en pervasız olanlar hariç– caydıracak uygun kişiler olduğuna kanaat getirmişti.

Öğleden sonra gökyüzü hâlâ griydi; uçlara doğru beyazla siyah arasında soluk geçişler vardı; bir güvercin kanadının altında mahsur kalmış gibiydik. Colleen'e arabanın kapısını açtım ve o güvenle içeri yerleştikten sonra Moxie'yle kısa ve alçak sesle birkaç kelime konuştum.

"İlginç bir şeyler öğrenebildin mi bari?" diye sordu Moxie.

"Çok az arkadaşı var," dedim. "Bir de Fulci kardeşlere, kocasını şöyle sağlam bir şekilde pataklamalarını önermek fena olmaz."

Moxie omuz silkti. "Oğullarını karısının öldürdüğüne inanıyor. Tamam, hergelenin biri... Ama travmasının yarattığı sarsıntıya belli bir hoşgörü gösterebilirim."

"Ama baksana, adamın başka ihtimalleri düşünmeye pek niyeti yok gibi... Mahkemede tanıklık ederse, bu hiç de Colleen'in lehine olmaz."

"Umarım iş oraya varmadan çözülür. Kocasının ilişkisini anlattı mı sana?"

"Konuyu konuştuk. Adam mahkemede karısının aleyhine ifade verirse, bu meseleyi gündeme getireceksin gibi görünüyor."

"'İtiraz ediyorum Hâkim Bey!' çığlıklarını şimdiden duyabiliyorum," dedi Moxie. "Kulaklarıma müzik gibi geliyor. Sen bana şu birlikte olduğu kadın Mara Teller'dan haber ver."

"Onu kesin bulurum," dedim.

"Bundan hiç şüphem yok zaten. Şu an için fazla açık uç görünmüyor, ama o kadın bir istisna olabilir."

Moxie, betonun çatlağındaki bir yabani otu koparıp kendi kendine mırıldandı. Eline bir süpürge verseler, tüm alanı süpürüp temizlemeye koyulacağından emindim.

"Sormamın bir mahsuru yoksa," dedim, "neden bu kadar rahat görünüyorsun?"

"Bu benim işim," dedi Moxie, "ve ben bu işi seviyorum. Dava

ne kadar zorluysa o kadar keyif alıyorum. Belki bu konuda ortak bir yanımız vardır."

"'Keyif' kelimesinden ne anladığına bağlı," diye karşılık verdim.

Colleen Clark, yolcu koltuğunda dimdik oturuyordu; güneş gözlükleri de her zamanki gibi gözlerini gizliyordu. Onun bu metanetini ne kadar daha sürdürebileceğini merak ediyordum, zira içten içe yıkılmanın eşiğinde olduğunu hissediyordum. Yaklaşan tutukluluğu –yalnızca bir ya da iki gece sürecek bile olsa– onu tamamen çökertebilirdi. Daha önce böylesine tanıklık etmiştim. Neyse ki Moxie ile benim, Hapishaneler Müdürlüğü ve Cumberland İlçe Şerif Ofisi'nde bazı bağlantılarımız vardı... Bu sayede Colleen'in güvende olmasını sağlayabilirdik.

"E, sence Colleen suçlu mu, suçsuz mu? Bunu hâlâ söylemedin," dedi Moxie.

"Onu yeterince tanımıyorum... O gece ne yaşandığını da tam bilmiyorum," dedim.

"Peki, ilk izlenimin ne?"

"Bence o yapmadı."

Tam o anda Colleen başını çevirip bulunduğumuz tarafa baktı... Söylediğimi duymuş olamazdı ama konuştuğumuzun kendisi olduğunu biliyordu elbette... Başka ne olabilirdi ki? Kaderi, neredeyse hiç tanımadığı iki adamın ellerine bırakılmıştı. Ama yine de, dikkatinin bunda olduğunu sanmıyordum... Her nefesinde oğlunun adını fısıldarken bu mümkün olamazdı.

"İlerleyen süreçte bazı sürprizlerle karşılaşabiliriz," dedi Moxie. "Ama şimdilik ellerindeki fiziksel kanıt kanlı bir battaniyeden ibaret ki onun da arabasına sonradan konmuş olması gayet mümkün. Yani eğer bu davayı çürütemezsem, gidip kendime başka meslek aramam gerekiyor demektir. Ancak beni asıl endişelendiren şey dolaylı kanıtlar, çünkü işin içine öngörülemez bir boyut katıyorlar."

Moxie'nin ne demek istediğini anlamıştım. Söz dönüp dolaşıp Colleen'in bunalımına, oğluna karşı hissettiği çelişkili duygulara –o en karanlık günlerinde açığa vurduğu sancılara– geliyordu. Amerika'daki pek çok eyalet, depresyon ya da psikozla boğuşurken

suç işlediği öne sürülen kadınlara yöneltilen suçlamaları hafifletmeye halen yanaşmıyordu. Oysa başka ülkeler bu hâlleri ruhsal birer hastalık olarak kabul etmiş, çocuklarını öldüren lohusa ya da yeni anneler için daha hafif cezalar öngörmüştü: gözetim altında serbest bırakılma, hastane tedavisi ya da denetimli serbestlik gibi. Amerika'da ise tablo çok farklıydı; eyaletten eyalete değişen yasalar arasında bir anne, lohusalık psikozu içinde evladını öldürdüğünde, uzun yıllar hapisle, müebbetle, hatta idamla karşı karşıya kalabiliyordu. Ülkedeki adalet sistemi bir kumara benziyordu... Ama her kumarda olduğu gibi, kazanan taraf her zaman kasaydı.

"Colleen'i evine götür," dedi Moxie. "Duş alıp biraz toparlanmasını söyle. Bu arada sandviçini de paketledim." Yağ lekesi bulaşmış kahverengi bir kâğıt torbayı bana uzattı. "Onu biraz daha yemeye ikna etmeye çalış... Tutukevinde ne tür yemeklerle karşılaşacağını Tanrı bilir. Keşke sabaha kadar bekleyip öyle polise teslim edebilsek, çünkü gün doğar doğmaz gelip alacakları kesin. O saatlere kadar uyumaya çalışsın, daha önce uyandırmanın bir anlamı yok. Gerçi deliksiz bir uyku çekebilir mi bilemem, ama parmaklıklar ardında geçireceği dönemi bir an önce atlatsın en azından."

Saatine baktı.

"Sana iki saat veriyorum," dedi. "Ama endişelenme, eğer daha fazla zamana ihtiyacınız olursa sorun değil. Aracımı Portland Emniyeti'ne mümkün olduğunca yakın bir yere çekeceğim. Çıkarken beni ara, hazır bekliyor olacağım."

"Nowak ve Becker, gösterilerini bozduğun için sana epey kızacaklar," dedim.

Colleen'in tutukevine sevki de basında yer bulabilirdi, ama evde gözaltına alınması kadar etkili olmayacaktı elbette. Bekledikleri o güçlü etkiyi kaybetmeleri canlarını sıkacaktı. Bu esnada Moxie ise medyadaki bağlantılarını devreye sokacak, doğru mesajın yayılmasını sağlamak için hazırlıklara başlayacaktı.

"İkimize de fena halde kızacaklar," dedi Moxie. "Eğer Nowak vali, Becker de başsavcı seçilirse, bence hemen Küba'ya taşınmayı düşünmeliyiz. İktidar koltuklarına oturduklarında, hesaplaşmak

için önlerinde uzun bir liste olacak ve o listenin en başında biz yer alacağız."

Nowak ve Becker'la hiç tanışmamıştım, fakat her ikisini de uzaktan –yeterince güvenli bir mesafeden– görmüştüm. Beni sevmediklerini bilmek için göz göze gelmemiz gerekmiyordu, dolayısıyla yollarımızın kesişmemesi en iyisiydi. Ama bu kaçınma lüksü bana sunulmayacak gibi görünüyordu.

"Küba'da yaşamak istemem," dedim. "Sıcağa tahammülüm yok."

"Güneş kremi stokla," dedi Moxie. "Ne olur ne olmaz."

ONUNCU BÖLÜM

Colleen Clark duş alırken, bende mutfağından birkaç telefon görüşmesi yaptım. İlk aradığım kişi Paulie Fulci'ydi. Kardeşlerin yardımına ihtiyacım olacağını söyledim. Paulie, Colleen'in suçlu olup olmadığını sormadı bile; bir kadının haksız yere yargılanmasına göz yummayacak türden bir insandı. Yine de düşüncemi onunla paylaştım... Zira birini yalnızca prensip uğruna korumak başka, gerçekten masum olduğuna inanarak yardım etmek bambaşkadır.

Paulie, olası bir sorun çıkma ihtimaline karşı Tony'yle birlikte Portland Emniyet Müdürlüğü'nün önünde beklemeyi teklif etti fakat ona uzak durmalarını söyledim... Böyle bir durum *Colleen'in gelişini önceden duyurmak* anlamına geliyordu, oysa bizim böyle bir niyetimiz yoktu, zaten polis gereğini yapacaktı. Üstelik kardeşlerin "sorumlu" bir vatandaşı müvekkilimize hakaret etti diye tartaklamaktan tutuklanıp medyanın önüne kelepçeler içinde çıkmaları hiç işimize gelmezdi. Dolayısıyla, onlardan –tercihen ikisinden birden– bir an önce Clark ailesinin evine gitmelerini istedim. Colleen gözaltına alındıktan sonra evin sahipsiz kalmasını istemiyordum. Geri kalan telefon görüşmelerim, diğer davalarda kalan son pürüzleri gidermek ve potansiyel müvekkilleri nazikçe geri çevir-

mekle geçti. Görünen o ki, belli bir süre boyunca tüm dikkatimi ve kaynaklarımı Colleen'e ayırmak zorunda kalacaktım. Tam her şeyi toparlayıp masamdan kalkmak üzereyken, kapıda o belirdi.

"Annem yolda," dedi usulca. "Onu bekleyebilir miyiz? Çok uzun sürmez."

"Tabii, vaktimiz var," diye karşılık verdim.

Colleen saçlarını toplamış, üzerine sade mavi bir elbise geçirmiş ve makyajını öncekine göre daha özenle yapmıştı. Elinde, elbisesiyle uyumlu küçük bir mavi çanta tutuyordu. Gözümün çantaya iliştiğini fark edince omuzları çöktü, sebebini anlamıştı.

"Yanımda hiçbir şey götüremem, değil mi?" diye sordu.

"Götürebilirsiniz," dedim. "Ama karakoldaki işlemlerden sonra hepsi alınır."

"İşlemler mi?" diye tekrarladı. "Ne korkunç bir ifade... Kendimi parçalanacak bir et parçası gibi hissediyorum."

Çantasını yavaşça bir kenara bıraktı.

"Hiç hapse girmedim," dedi. "Sadece televizyonlarda gördüm şimdiye dek."

"Merak etmeyin," dedim. "Moxie'yle birlikte sizinle yakından ilgileneceğiz."

"Hücremi benimle paylaşacak kadar yakın olmayacak tabii," dedi.

Ama yüzünde en ufak bir gülümseme oluşmamıştı. Korktuğu her hâlinden belliydi; onu suçlayamazdım.

"İnanın bana," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Eğer elimden gelse, hücrenizi sizinle paylaşırdım. Bu mümkün değil elbette ama size bir zarar gelmemesi için başka yollarımız var."

Colleen'e söylemek istemediğim şey şuydu ki, sadece Cumberland İlçe Tutukevi'nde tutulduğu sürece işler bizim açımızdan daha kolay olacaktı. Orası daha küçüktü ve mahkûmiyet şartları bakımından daha insani bir ortamdı... Şayet yolu Windham'daki Maine Islah Kurumu'na ya da Warren'daki Eyalet Hapishanesi'ne düşerse, işimiz epeyce zorlaşacaktı. O kurumlarda bağlantılarımız sınırlıydı ve oradaki bazı mahkûmlar, Cumberland'dekilere kıyasla

hayli tatsız kimselerdi. Ne var ki, hem Windham hem de Warren zaten kapasitesinin üzerinde doluydu; Colleen'i alacak yerleri olmadığından neredeyse emindim.

Kapı zili çaldı. Colleen yerinden kalkıp açmak istedi, fakat elimi kaldırarak oturmasını işaret ettim.

"Bundan böyle kurallar değişti," dedim. "Ne kapıyı ne de telefonu siz açacaksınız. Ben ya da meslektaşlarımdan biri yanınızda olmadan hiçbir yere gitmek yok... Anlaştık mı?"

"Tamam, anlaştık."

Güvenlik amacıyla birkaç gözetleme kamerası ile kapı için bir görüntülü zil sistemi kurdurmayı da düşünmüştüm. Bu hem caydırıcı bir etki yaratır hem de Fulci'lerin görevlerini daha rahat yerine getirmelerine yardımcı olurdu. Kapıya yöneldim ve delikten dışarı baktım. Altmışlı yaşlarının başlarında bir kadın basamakta duruyordu. Yüzündeki benzerlik hemen dikkatimi çekti ve kapıyı açıp içeri davet ettim.

"Merhaba Bayan Miller?" dedim. "Adım Charlie Parker. Kızınız adına, onun avukatına destek olmak üzere çalışıyorum."

Evelyn Miller içeri adım attı, kapıyı tamamen kapatana dek tek kelime etmedi. Colleen annesinin bazı yüz hatlarını almış olabilirdi ancak dışarıya yansıttığı tavır bakımından birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Anne, adeta enerji ve kararlılık saçıyordu... Dahası, içini yakıp geçen bir öfke yüzüne kızıl bir alev gibi vurmuştu. Hiçbir nezaket sözüne gerek duymadan, doğrudan konuya girdi.

"Siz ciddi misiniz, kızımı polise teslim olmaya mı ikna ettiniz?"

"Anne, lütfen..." diye seslendi Colleen mutfaktan.

"Moxie'nin fikriydi, ben sadece karşı çıkmamakla yetindim," diye açıkladım.

"Ben sizin görevinizin kızımı hapisten uzak tutmak olduğunu sanıyordum."

"Bu uzun bir oyun, Bayan Miller," dedim. "İlk hamleye bakarak hüküm vermemek gerekir."

"Ne kadar da derin! Hangi kehanet kitabından alıntı yaptınız acaba?"

"Anne, yeter artık!" diye bağırdı bu sefer Colleen.

Colleen Clark'ın sesi öyle yüksek çıkmıştı ki, annesi bile bu ani çıkışın şiddeti karşısında şaşkınlığa uğradı... Tepki vermesi birkaç saniyesini aldı. Kendine geldiğindeyse sesindeki sertlik yerini daha yumuşak bir tona bırakmıştı.

"Sadece senin için endişeleniyorum Colleen," dedi ve mutfağa doğru ilerleyerek kızına sarıldı.

"Biliyorum," dedi Colleen. "Ama sana daha önce de söyledim: Polis beni nasıl olsa tutuklayacaktı ve ellerinden geldiğince kötü göstermeye çalışacaklardı. Ama şimdi kararı ben vermiş oluyorum... Az da olsa bir gücüm var. Bay Parker ve Bay Castin beni istemediğim bir şeye zorlamıyorlar."

Elbette bu tam anlamıyla doğru değildi; kimse gerçekten hapse girmek istemezdi, Colleen de elbette istemiyordu. Yine de bunu dile getirmeyip bizi koruyan sözler sarf etmesi düşünceli bir tavırdı. Annesi bana dönüp baktı.

"Özür dilerim," dedi.

"Gerek yok," diye yanıtladım.

Her ne kadar güçlü görünmeye çalışsa da Evelyn de, tıpkı kızı gibi, parçalanmanın eşiğinden yalnızca iki adım ötedeydi.

"Bay Castin burada mı?" diye sordu.

"Onunla Middle Street'te* buluşacağız," dedim.

"Biliyor musunuz, kızımın onu tutmasına izin vermemem konusunda beni uyarmışlardı. Maine'deki bir avukata yakışmayacak –hatta herhangi bir avukata yakışmayacak– tavırlar sergilediği söylenmişti."

"Evet, kabul ediyorum, Moxie biraz sıra dışı biri," dedim. "Ama zaten bu dava da pek sıradan sayılmaz." Colleen'e döndüm. "Artık çıkmamız gerekiyor ve yola koyulmadan önce sormak istedim: Ev için yedek bir anahtar takımınız var mı?"

---

* Middle Street, Portland, Maine'deki gerçek bir sokaktır ve romanda da şehrin idari ve hukuki işlemlerinin gerçekleştiği bir merkez olarak tasvir edilmektedir. Bu sokakta mahkeme, savcılık ofisi ve muhtemelen belediye binası yer almaktadır. (ç.n.)

Colleen, mutfak dolaplarından birinin içindeki askıya asılı duran deri anahtarlığı alıp bana uzattı.

"Sizin için mi?" diye sordu.

"Sizi ve evinizi gözetecek olanlar için," diye açıkladım. "Anahtarların kopyasını çıkarıp, asıllarını yine yerine bırakacağız."

"Alarm kodlarını ve parolayı da ister misiniz?"

"Zararı olmaz, ama ev boş kalmayacak zaten."

Colleen bir kâğıda bilgileri yazdı, derin bir nefes aldı ve son kez bakıyormuşçasına mutfağına göz gezdirdi.

"Pekâlâ," dedi. "Sanırım artık bu işi bitirme zamanı."

* * *

Biz tam ön kapıyı kilitliyorduk ki Fulci kardeşler kamyonetleriyle yanaştılar. Colleen ile annesi haklı olarak tedirgin göründüler; zaten Fulci'lerin yabancılar üzerinde bıraktığı etki buydu... Hatta kimi zaman yakınlarını bile ürküttükleri olurdu. Evelyn Miller çantasına uzandı; muhtemelen bir biber gazı kutusu arıyordu.

"Bunlar, sizi ve evinizi koruyacak kişiler," dedim Colleen'e. "Size Paulie Fulci ile kardeşi Tony'yi tanıştırayım."

Fulci kardeşler belli ki olumlu etki bırakmak istemişti; ütülü bej keten pantolonları ve bembeyaz gömlekleriyle çıkagelmişlerdi... Görünüşleriyle kocaman vanilyalı dondurma külahlarını andırıyorlardı.

"Misafir odasındaki yatağı hazırladım," dedi Colleen, hal hatır faslı geride kaldıktan sonra. "Buzdolabında yiyecek var ama pek fazla değil. Alışverişe çıkmaya fırsat bulamadım, kusura bakmayın."

Paulie teşekkür etti ve kendi yemeklerini rahatlıkla temin edebileceklerini söyledi ki kimse bundan kuşku duymadı. Ben de ona anahtarları ve alarm bilgilerini verdim; sorumluluklarını nasıl paylaşacaklarını kendilerine bıraktım. Artık ne duvar yazıları ne de başka nahoş sürprizler bekliyordum. Ayrıca onlardan, cep telefonlarından erişilebilecek ucuz birkaç hareket sensörlü kamera ile bir de görüntülü kapı zili almalarını rica ettim.

Fulci kardeşlerin varlığı, Evelyn'in tavrını yumuşatacak kadar etkili olmuş görünüyordu.

"Oldukça tehditkâr tanıdıklarınız var, Bay Parker," dedi, kızının yanına arabanın arka koltuğuna otururken.

"Evet, öyle," dedim. "Belki bir gün siz de tanışma fırsatı bulursunuz."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Beklendiği üzere, Colleen Clark'ın gelişi Portland Emniyet Müdürlüğü'nde şaşkınlığa ve hummalı bir hareketliliğe yol açtı. Peşi sıra yapılan telaşlı telefon görüşmelerinin ardından Clark, bir çocuğun ebeveyn eliyle özgürlüğünün kısıtlanması, güvenliğinin tehlikeye atılması ve altı yaşından küçük bir çocuğun ölümüne sebebiyet verme suçlamalarıyla gözaltına alındı. Yaklaşık bir saat sonra, hâlâ kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabıları içindeki Erin Becker göründü. Colleen'in teslim olma kararıyla başlayan olayların sonuçlarıyla ilgilenmek üzere, Brunswick'te katıldığı bir seçim kampanyası bağış yemeğini yarıda keserek apar topar gelmişti. Ayakkabıları olmasa dahi hem Moxie'den hem de benden daha uzundu. Ne zaman Paul Nowak'la birlikte bir yerlerde boy gösterse, Nowak'ın ya onu oturtmaya çalışması ya da kendisine biraz daha yüksek bir yer seçmesi boşuna değildi. Nowak'ın sonunda, ayakkabılarına gizli topuk yerleştirmekten başka çaresi kalmayacağı aşikârdı.

Erin Becker son derece dikkat çekici bir esmerdi. Bir iş adamıyla mutlu bir evliliği vardı –en azından herkesin görebildiği kadarıyla– ve on yaşın altında üç tane de çocuğu vardı. Ailesiyle birlikte medyaya poz vermekten kaçınırdı; bu akıllıca bir davranıştı zira azılı suçluların davaların aleyhlerine sonuçlanmasını kişisel algılamak gibi bir yönleri vardır. Becker aynı zamanda siyasi dengeleri ustalıkla gözeten bir zekâya sahipti; eyaletin daha liberal

doğu yakası ile muhafazakâr iç bölgeleri arasındaki hassas dengeyi ustalıkla gözetiyordu. Ne var ki içinde pek az şefkat barındırır, merhamet ise onun lügatinde yer bulmazdı. Başsavcılık teşkilatında hırslı olanlar, insanları demir parmaklıklar ardına göndermeden yükselemezler, hoşgörü ise sandıkta pek karşılık bulmaz.

Colleen'le ilgili durum karşısındaki hoşnutsuzluğu, Moxie'ye attığı bakıştan açıkça belli oluyordu; beni gördüğünde ise daha mutlu olduğunu söyleyemem. Moxie'yi, Colleen'in tutulduğu sorgu odasının dışında kıstırdı ve gözlerini kısarak, "Kendini akıllı sanıyorsun, değil mi?" diye çıkıştı. Moxie, sonradan bana itiraf ettiği üzere, "Karşımda kim olduğuna göre değişir," diye karşılık vermeyi aklından geçirmiş fakat sağduyusu ona engel olmuştu. Bu oyunda Moxie, başka bir yerde üstünlük kazanmak umuduyla bir piyonu feda ediyordu. Ne var ki Erin Becker hâlâ bu hamlenin bedelini ona ödetebilecek kudrete sahipti ve bu yetkisini hiç vakit kaybetmeden ortaya koydu: Colleen'in Cumberland Tutukevi'ne değil, Windham'daki Maine Islah Merkezi'ne gönderileceğini açıkladı. Bu kesinlikle kindar bir karardı; üstelik Colleen'i tehlikeye atabilecek bir karar. Maine Islah Merkezi öylesine kalabalıktı ki kadınlar, erkek mahkûmlarla yan yana düşen geçici yapılarda tutuluyor; iki ya da dört kişi için tasarlanmış hücrelere ise çoğu zaman bunun iki katı mahkûm sığdırılıyordu. Personel zaten yetersizdi; bu koşullarda, Colleen'in güvenliği –tek başına tecritte olsa bile– kendisine yöneltilen suçlamalar göz önünde bulundurulduğunda asla garanti edilemezdi.

"Bunu neden yapıyorsun Becker?" dedi Moxie. "Ne faydası var?"

"Çünkü o, çocuk katili olma şüphesiyle yargılanıyor," diye karşılık verdi Becker. "Yoksa sen onun Regency'de ağırlanmasını mı tercih ederdin?"

"Cumberland Tutukevi ile görüştüm," dedi Moxie. "Şu anda kapasitelerinin hayli altındalar. Kadın mahkûm olarak ise yalnızca bir kişi var: ikinci kez alkollü araç kullanırken yakalanmış fakat kefaletini ödeyemediği için yargılanmayı içeride bekleyen bir ka-

dın. Eğer onu yoluna gönderirlerse, müvekkilim içeride tek kadın olarak özel bir ilgi görebilecek."

"Çevirdiğin bu oyundan sonra, gerçekten de onun işini kolaylaştıracağımı mı sanıyorsun?"

"Müvekkilim bir suçla itham edildi, mahkûm edilmedi," diye çıkıştı Moxie. "Televizyon kameraları da bir yere gitmiyor; medyada yeterince görünürlük elde edeceğiniz kesin... Fakat bu, müvekkilimin ev adresinin tüm Kuzeydoğu'da ekranlardan ilan edilmesi pahasına olmamalı. Eğer onu Maine Islah Merkezi'ne gönderip, bir uyuşturucu bağımlısının bıçağına maruz bırakırsanız, kefalet duruşmasında pek hoş görünmezsiniz. Zira elinizde başka seçenekler bulunmasına rağmen tutuklunun güvenliğini kasten tehlikeye atmış ve onu savunma hakkını etkin biçimde kullanmasını zorlaştıracak şekilde avukatından uzak bir yere sevk etmiş olursunuz."

Becker'ın suratı öfkeyle kasılmıştı... Ama o da biliyordu ki sağduyusu ilkel duygularına galip gelmeliydi. Karşısındaki Moxie öyle kolayca sindirilebilecek bir kamu avukatı değildi. O, Becker henüz öğrenci meclisi seçimlerini hileyle kazanmaya çalışırken bile cinayet davalarıyla uğraşan tecrübeli biriydi.

"Tamam o zaman," dedi Becker. "Cumberland Tutukevi alabilir onu. Ama bil ki benden kalan son iyi niyeti de heba ettin, hem de fazlasıyla."

Becker, öfkeyle uzaklaşmaya başladı ancak tam yanımdan geçerken durup gözlerini bana dikti.

"Sen ne sırıtıyorsun pişmiş kelle gibi?"

"Doğam böyle... Her zaman neşeli biriyimdir."

Becker, yüzünde küçümseyici bir ifadeyle karşılık verdi: "Gemi batınca sen de diğerleriyle birlikte dibi boylayacaksın... O zaman görelim ne kadar neşeli göründüğünü."

Moxie'yle birlikte başsavcı yardımcısının uzaklaşmasını izledik. Cep telefonunu kulağına götürmüş, çoktan birini aramaya başlamıştı. Bahse girerim, aradığı kişi amiri Nowak'tı.

"Fena geçmedi," dedim Moxie'ye. "Bu akşam iki kez elde ettin istediğini, üstelik Becker pek yara da açamadı."

"Müvekkilim kefaletle salınır salınmaz üzerimize çökecektir... Onun tarzı bu."

"Sence Küba yeterince uzak olur mu?"

"Mars bile kurtarmaz."

Moxie pencereye yürüyüp aşağıya, Middle Street'e baktı. Haber kameraları çoktan toplanmış, ekipler Colleen'in tutuklanma ânını görüntülemek için beklemeye koyulmuştu.

"Ne zaman açıklama yapacaksın?" diye sordum.

"Colleen yola çıkar çıkmaz. Basına dağıtmak üzere transkriptler hazır. Yanlış alıntılanmaktan nefret ederim."

"Senin her sözün inci tanesi zaten. Eğer bana ihtiyacın kalmadıysa, nutkunu atmadan önce buradan hemen sıvışmak istiyorum."

"Tabii," dedi Moxie. "Uzun bir gün geçirdik. Sabahları erken kalkmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama yarın en geç öğlene kadar ofise uğrayabilirsen çok sevinirim. Hatta yemek sipariş ederim."

"Duruma göre bakarız. Gelebilirsem bir kahve de yeter."

"Eriyip gideceksin," dedi Moxie, "sonra da hiçbir kıyafetin üstüne oturmayacak."

"Seninle aynı durumda oluruz," dedim.

"Ama ben hep bir beden büyük alır, daha da şişmanlarsam diye pay bırakırım... Stratejik düşünmek lazım."

"İşte bu yüzden sana büyük paralar ödüyorlar," dedim ve onu Colleen Clark'ın tutukevindeki işlemlerini tamamlaması için bırakarak ayrıldım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ne var ki, Middle Street'ten fark edilmeden sıvışmam mümkün olmadı. Medya mensupları hem ön kapıda hem arka çıkışta pusudaydı; ben dışarı adımımı atar atmaz kamera ışıkları birer birer yanmaya başladı. Muhtemelen, Colleen Clark'ın avukatlığını Moxie Castin'in üstlenmiş olmasından yola çıkarak, işin soruşturma boyutunda benim de devreye girmiş olabileceğimi çoktan

anlamışlardı. Gerçi Erin Becker'ın ekibinin ortalığı bulandırmak umuduyla birkaç telefon görüşmesi yapmış olması da muhtemeldi. Geçmişte sınırları aşmışlığım vardı; dolayısıyla nasıl bir algı oluşturulacağını öngörmek zor değildi: Colleen Clark savunmasında benim gibi tartışmalı birine başvuruyorsa, demek ki gerçekten sakladığı bir şeyler vardı. İma, elbette ince olmalıydı, yoksa bir hâkimin tepkisini çekmek işten bile değildi... Ama Becker bu işlerde deneyimliydi; böyle bir işi ustaca kotaracak biri varsa, o da ondan başkası olamazdı.

Arabama doğru yürürken birkaç soru yöneltildi ardımdan, ama aldırmadım. Medyayla uğraşmak Moxie'nin işiydi. Görüşmem gereken kişilerden oluşan epey uzun bir listem vardı ve listenin başında Colleen'in eşi Stephen yer alıyordu. Ama bununla da kalmayacaktı; komşularıyla da konuşmam, ayrıca doktoru ve terapistiyle de görüşmem gerekecekti. Neyse ki Colleen, Moxie'ye yazılı bir izin vererek dava ile ilgili her türlü bilgiye ulaşmamızın önünü açmıştı. Asıl görevimiz, iki uzmanın da mesleki mahremiyet yükümlülüğünün kapsamını ne ölçüde bildiklerini teyit etmek ve savcılıktan bir mahkeme celbi aldıklarında mutlaka önce bizimle iletişime geçmelerini sağlamaktı.

Becker hızlı hareket edecekti... Yargılama sürecinin bir an önce başlaması gerekiyordu, zira uzun sürecek bir gecikme, ne kendi seçim şansına ne de Nowak'ınkine fayda sağlayacaktı. Moxie ise tam tersine, mümkün olduğunca zaman kazanmanın peşindeydi. Ne var ki elinde, Başsavcılık makamının sisteme uygulayabileceği baskıyla boy ölçüşebilecek bir güç yoktu. Colleen, her zaman faydasını gördüğü Moxie'nin rehberliğini kabul etmiş olsa da, duruşmanın uzun süre sırtına bir yük gibi binmesini istemediğini açıkça belirtmişti. Elbette, eğer davadaki bir gecikme oğlunun kaybolusuna dair soruşturmaya katkı sağlayacaksa durum başkaydı, ki bu da benim alanımdı.

Ne kadar çok düşünürsem o kadar, onun kaderinin gitgide benim omuzlarıma yüklendiğini hissediyordum. Angel ile Louis*

* Angel ve Louis, John Connolly'nin romanlarında başkahraman Parker'ın en yakın dostlarıdır. Sadakatleri, alaycı mizahları ve gerektiğinde ölümcül kararlılıklarıyla onun yanında yer alırlar. (ç.n.)

olsaydı, bunun benim "kendini feda etme" hevesimin dışa vurumu olduğunu söylerlerdi. Öyleyse, onlar da ebediyen yanımdaki haçlara çivilenmiş gibiydiler çünkü her nereye baksam, ikisini de orada görüyordum.

Twitchy's'ten bu yana ağzıma lokma koymamıştım; o vakit de sandviçin üçte birinden fazlası tabağımda kalmıştı. Congress Caddesi'ndeki Local 188'e uğradım, aracımı sokağa bırakıp bar kısmına oturdum. Bir kâse makarna ile bir kadeh şarap söyledim. Yanımdaki kadın bana gülümsedi, ben de tebessümle karşılık verdim. Sohbet etmeye yeltendi, fakat nezaket sınırlarını aşmayan soğuk tavrımla karşılaştığında, geceyi geçirebileceği daha cana yakın birini bulması uzun sürmedi.

Ve defterimin boş bir sayfasına tek bir isim yazdım: Mara Teller.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kuzeybatının uzaklarında rüzgâr, Kit No. 174'ün etrafında uğuldayarak dönüyor, kuru yapraklar ise yer boyunca sürüklenip savruluyordu. O ânı görebilecek biri orada bulunsaydı, belki de üst kattaki odalardan birinin penceresinden bir gölgenin süzüldüğünü sanabilirdi. Ne var ki, büyük ihtimalle bu yalnızca rüzgârın hışmına uğrayan bir dalın cama yansıyan siluetinden ibaretti.

Bir başka evrende, Kit No. 174'ün bu hâli –üretim sürecinde peş peşe yaşanan talihsizliklerle temelden yara almış, bahtı baştan kararmış bir yapı olarak– daha en başından lanetlenmiş sayılabilirdi. Her kusur bir diğerinden bağımsızdı, fakat hepsi bir araya geldiğinde, ortaya çıkan yapı aslında hiçbir zaman depodan çıkmamalıydı... Ya da en azından, alıcıların gözünde kusurları belirginleştiği anda derhal Sears mağazasına iade edilmeliydi. Onun inkâr edilemez garipliği –adeta özünde eksik bir yan taşıyormuş hissi– o vakit mantıklı bir açıklamaya kavuşmuş olacaktı. Ne var ki bütün temel ölçütlere uyduğundan evin ayakta kalmasına izin

verilmişti. Onu farklı kılan şey doğasında var olan bir kusur değil, sonradan edinilmiş bir anormallikti.

Yine de ev perili değildi; her ne kadar kimi mahalleli öyle olduğunu iddia etse de... Gerçi son zamanlarda bunun gerçek olup olmadığını yerinde görmeye cesaret eden olmamıştı; hatta mahallenin en yaramaz çocukları bile araziye asılmış "GİRİLMEZ" levhalarına riayet ediyordu. Bu ev, üzerinde yükseldiği topraktan ayrışan –tıpkı mezarın kendisiyle aynı şey olmayan bir mezar taşı gibi– sıradan bir yapıydı.

Peki bu yapı neyi işaret ediyordu? Hiçbir şeyi, kesinlikle hiçbir şeyi... Ve aynı zamanda her şeyi.

* * *

Bir süre *Mara Teller* adını kullanmış olan kadın, dizüstü bilgisayarının ekranına kilitlenmişti. Colleen Clark'ın tutuklanmasına dair haberleri okuyor, Cumberland Tutukevi'ne nakledildiği âna ait görüntüleri defalarca oynatıyordu. Sağ elinin yanında yarısı içilmiş bir bira duruyor, küllükte ise unutulmuş bir sigara yanıyordu... Uzayan kül, sanki gri bir solucan gibi ağır ağır büyüyordu çünkü kadın tüm varlığıyla ekrana gömülmüştü.

Kadın, Clark'ın Portland Emniyet binasından çıkarılışına dair görüntüleri üçüncü kez izledi. Clark'ın elleri kelepçeliydi; iki yanında polisler vardı. Üzerine tutulan parlak ışıklara, kenarlardan yönelen sorulara ve hakaretlere rağmen başını dimdik tutuyordu. İzleyen kadında bu tavır, bir ölçüde hayranlık, hatta hafif bir sempati uyandırdı. Ne var ki onun serbest kalmasını dileyecek kadar ileri gitmedi. Clark'ın mahkûm edilmesi şarttı... Aksi hâlde, oğlunun kayboluşuna dair soruşturma bambaşka bir yöne sapabilir, bu da hiç de arzu edilmeyen sonuçlar doğurabilirdi.

Clark'ın hemen arkasında, avukatı Moxie Castin yürüyordu. Castin, daha sonra basına yaptığı açıklamada müvekkilinin masum olduğunu ve er geç aklanacağından kuşku duymadığını dile getirecekti. Ancak kadının gözünde o, güvenilmez bir avukattan farksızdı... Fazla hızlı konuşuyordu, üstünde ise insana istemediği

bir şeyi satmaya çalışan sahtekârların giydiği türden bir takım elbise vardı.

Sonunda kadın, Portland Emniyet binasından çıkan, boyu ortalamanın biraz üzerinde olan bir adamın görüntülerine yer verilen kısa bir habere ulaştı. Adam kendisine doğrultulan kameraların farkındaydı, ama onları umursamıyor, hiç yoklarmış gibi davranıyordu. Kadın, onun adını ve şöhretini zaten biliyordu (ne söyleyeceğini az çok tahmin edebilirdi) ancak yine de basına söylediklerini dikkatle dinledi. Ardından videoyu, özel dedektifin yüzüne yaklaşan görüntüde durdurdu.

Tam o sırada arkasından ayak sesleri işitildi.

Kadın ona ekranı işaret etti. "Sanırım bir sorunumuz var."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Colleen Clark bana, artık ayrı yaşadığı kocasının şu sıralar Dayton'da, Portland'ın yaklaşık yarım saat güneyinde ikamet eden kardeşi Michael'ın yanında kaldığını bildirmişti. Colleen'in söylediğine göre, eşi şimdilik gereksiz yolculuklardan kaçınıyor, çalışmalarını da kardeşinin evinde kurduğu geçici bir ofisten yürütüyordu. Colleen ile kocası, arabasında bulunan battaniyenin ortaya çıkmasından sonra yalnızca bir kez konuşmuştu. O görüşmede kocası, Colleen'e bir daha asla onu görmek istemediğini söylemişti. Ortak bir tanıdıklarının aktardığına göre ise, adam çoktan bir boşanma avukatıyla görüşmüş ve Colleen kefaletle serbest bırakılır bırakılmaz boşanma evraklarının kendisine tebliğ edilmesini talep etmişti.

Ertesi sabah, bir haftadır kendini göstermeyen güneşin doğru dürüst ilk ışıklarıyla Dayton'a doğru yola çıktım. Gerçi bu ışıklar pek de sıcaklık getirmemişti. Michael Clark, Dayton ile Union Falls arasında, Ruel Lane üzerinde oturuyordu. Aslında Dayton'ın pek bir özelliği yoktu; ama bu, Maine'in küçük kasabalarının çoğu için geçerliydi. Burası bir zamanlar kereste ve süt üretimiyle tanınan bir

bölgeydi. Ne var ki artık kereste büyük ölçüde kuzeyden geliyordu; otlakların yerini ise sanayi tesisleri, konut projeleri ya da amacını kestirmenin güç olduğu depolar almıştı. Böyle bir değişim ancak hissedarlara hesap vermek zorunda olanlar (yönetim kuruluna rapor veren yöneticiler) açısından "ilerleme" sayılabilirdi.

Michael Clark, genç çam ağaçlarının çevrelediği yeni bir müstakil konutta yaşıyordu. Garaj yolunda üç araba vardı; bunlardan ikisi –beyaz bir Kia Stinger ile kırmızı bir Ford Fusion– bu adrese kayıtlıydı. Üçüncü araç ise siyah bir Lexus Coupe'du ve Stephen'a ait olduğunu biliyordum. Aracımı onun arkasına park ettim, indim ve Kia'nın arka lastiklerinden birine fazlaca yakın duran üç tekerlekli çocuk bisikletini kenara çektim. Bir yıl sonra tam da Henry Clark'a uygun olacak bir bisiklet, diye geçirdim içimden. Gerçi kime ait olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü Colleen'in söylediğine göre aile çocuk sahibi değildi. Belki de bir komşunun çocuğuna aitti.

Kapı zilini çaldım ve bekledim. Aracımı park ederken, üst kattaki ön pencerelerden birindeki perdenin hafifçe kımıldadığını fark etmiştim; gelişimin fark edildiğini biliyordum. Clark ailesi haberleri izliyorsa ya da gazetelere göz atıyorsa –ki büyük olasılıkla öyleydi– kim olduğumu ve neden kapılarında bulunduğumu anlamışlardı. Biraz şansım yaver giderse Stephen Clark'ı benimle konuşmaya ikna edebilirdim, ama düşmanca bir tavırla karşılaşmam daha muhtemeldi. Zira ben, onun oğlunu öldürdüğüne inandığı karısının adına çalışıyordum.

Kapıya otuzlu yaşlarının başlarında bir kadın çıktı. Parmağında altın bir alyans, hemen yanında da irili ufaklı taşlarla bezenmiş –gösterişi nitelikten ziyade niceliğe dayanan– bir nişan yüzüğü vardı. Bana Colleen'i hatırlatmıştı: saç rengi aynıydı, boyları neredeyse eşitti, vücut yapıları da birbirine benziyordu... Yalnız bu kadın, Colleen'in narin bedenine karşılık daha sıkı ve dinç görünüyordu; ayrıca onun solgun teninin aksine bronzlaşmıştı. Eğer bu kadın Michael'ın eşiyse, Clark kardeşlerin aynı tip kadınlara meyilli olduğu açıktı.

"Bayan Clark siz misiniz?" diye sordum.

"Evet, benim," dedi.

Kapıyı aralamıştı ama ardına kadar açmıyordu... Vücudunu kapının arasına siper etmiş, içerideki bir şeyi korurcasına duruyordu.

Kimliğimi gösterdim. "Benim adım Parker. Özel dedektifim. Kayınbiraderinizle görüşmek istiyordum."

"Neden?" diye sordu.

Ama yüzündeki ifade –önceden tahmin ettiğim üzere– neden geldiğimi çoktan bildiğini söylüyordu.

"Eşiyle ilgili yürütülen dava kapsamında çalışıyorum," dedim. "Avukatı tarafından ön duruşma soruşturmasına yardımcı olmam için görevlendirildim."

Kadın, tek kelime etmeden on saniye kadar gözlerimin içine baktı.

"Demek istediğim, neden onun için çalışıyorsunuz ki," dedi sonunda. "Neden böyle bir şey yapıyorsunuz ki? Kendi bebeğini öldüren bir kadından para alıyorsunuz."

Sorusu karşısında sessiz kaldım, çünkü verecek bir cevabım yoktu. Ya da vardıysa bile, onun kabul edeceği türden bir cevap değildi. Bu tür soruları bana yönelten ilk kişi değildi, sonuncu da olmayacaktı. Ona, yaptıklarımın masumiyet ya da suçlulukla doğrudan ilgisi olmadığını söyleyebilirdim –ki bu da ancak yarı yarıya doğru olurdu– fakat yine de o yanıtı kabullenmeyecekti. Onu bu yüzden suçlamaya da hakkım yoktu.

"Stephen Clark," dedim. "Müsaitse, görüşmek isterim."

Gölgelerin arasından bir erkek sesi duyuldu: "Tamam Donna, ben konuşurum onunla."

Donna bir adım geriye çekildi, fakat sözlerini sert bir tonda sürdürdü: "Öyleyse konuşmanız dışarıda olacak çünkü bu eve adımını atmasına izin vermem."

Stephen Clark'ı gazetelerdeki fotoğraflardan, televizyonlardaki görüntülerden o kadar çok görmüştüm ki, karşıma çıkar çıkmaz tanıdım. Ama boyu yine de şaşırttı beni... İki metreyi rahat buluyordu, fakat kilosu yetmiş beşten fazla değildi. O an düşünmeden edemedim; Clark ailesinden biri acaba hayatında hiç "Tatlı alır mısınız?" sorusuna "Evet" demiş miydi? Ancak bu görünüm, karısı-

nın (Colleen) dikkat çekici çelimsizliği ya da yengesinin (Donna) özenle korunmuş görünüşünden son derece uzaktı. Colleen'den öğrendiğim kadarıyla Stephen Clark, neredeyse takıntı derecesinde bir koşucuydu. Her yıl düzenli olarak Boston, New York ve Chicago maratonlarına katılır, iş ve aile hayatının arasına ustalıkla sıkıştırdığı kısa mesafe koşularını da ihmal etmezdi. Yağdan iyice arınmış bedeni, başını gövdesine oranla iri gösteriyor, zayıf bakışlarını büyüten kocaman gözlükleri ise ona tuhaf, böceksi bir ifade katıyordu. Çalı çırpı arasında kamufle olup bir dala yapışsa yadırganmazdı.

"Bahçede bir masa ile birkaç sandalye var," dedi. "Eğer hava sizi rahatsız etmeyecekse, orada konuşabiliriz."

"Hiç rahatsız etmez," dedim.

Clark, antredeki askılıktan yeşil bir kanvas ceket aldı ve kapıyı arkasından çekerek dışarı çıktı. Ben de peşinden yürüdüm. Çimenlerin üzerinde, metalden beyaz bir masa ve ona uygun sandalyeler duruyordu. Clark, sandalyelerden birinin üzerine düşmüş kuru yaprakları eliyle silkeledi ve üzerine adeta ikiye katlanarak oturdu... Dizleri neredeyse gövdesine dik bir açıyla yaklaşmıştı, elleri ise ceketinin ceplerine gömülüydü.

"Size bir kahve ikram etmek isterdim ama" dedi Clark, evin yönünü eliyle işaret ederek.

Mutfak penceresinden, yengesinin kahvaltıdan kalan tabakları hışımla toplayıp bulaşık makinesine sertçe yerleştirdiğini görebiliyordum. Öfkesi, hal ve tavırlarından belli oluyordu.

"Donna ve erkek kardeşim, kendi çocukları olmadığı için Henry'ye çok düşkündüler," dedi Clark.

"Üç tekerlekli bisiklet kimin?" diye sordum.

"Donna'nın kız kardeşinin çocuğunun. Annesi çalıştığı günlerde, Donna ona birkaç günlüğüne bakıyor."

Bu yanıt, daha önceki merakımı gidermişti. Yine de Henry'nin kaybolduğu gecede hem Clark'ın erkek kardeşinin hem de yengesinin nerede bulunduklarını öğrenmeye kararlıydım.

"Zor bir dönemden geçiyorsunuz," dedim içtenlikle. "Yaşadıklarınız için gerçekten çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Bunun sizin göreviniz olduğunu biliyorum.

Ayrıca Colleen'in, her ne yapmış olursa olsun, savunma hakkı olduğunun farkındayım."

Sesinde ne tereddüt vardı ne de çekingenlik. Ya Stephen eşini benden çok daha iyi biliyordu ya da onu neredeyse hiç tanımıyordu.

"Ayrıca masumiyet karinesi de var," dedim.

"Öyle derler," dedi Clark. "Ama karınızın arabasının bagajında, kayıp oğlunuzun kanıyla lekelenmiş bir battaniye bulmadınız siz. Onun, çocuk sahibi olduğu için ne kadar pişman olduğunu, bazen oğlumuzun ağlamasını durdurmak için onu boğmak istediğini söylediğini de duymadınız. Evet, karımın depresyonda olduğunu kabul ediyorum. Hatta zihinsel sağlığının yerinde olmadığını da söyleyebilirim. Ama bu durum, oğlumuzu öldürmesini ve cesedini saklamasını mazur göstermez."

"Eşinizin suçlu olduğuna dair en ufak bir şüpheniz yok mu?"

"Hiç yok," dedi... Ardından sesi biraz yumuşadı. "Bakın, bunun nasıl göründüğünü biliyorum. Şartlar göz önüne alındığında, hâlâ bilinmeyen pek çok şey var... Özellikle de Henry'nin nerede olduğu. Ama karımın tuhaflıklarıyla Henry doğmadan önce tanıştım ben. Gerçekten bir çocuk istemediğine inanıyorum. Sağlığı hiçbir zaman iyi olmadı. Beden algısıyla ilgili hep sorunlar yaşadı. Hamilelikten keyif almadı, annelik ise onun için büsbütün zordu. Eğer bir boşanma süreci yaşanmış olsaydı, Henry'nin velayetini talep eder miydi, bundan bile emin değilim. Zaten evliliğimiz can çekişiyordu. Bu olay ise, beklendiği gibi, onun sonunu getirdi."

Clark, ceketine daha da sıkı sarıldı; belli ki ıstırabının içinde kıvranıyordu.

"Acaba Colleen," dedim, "hiç Henry'ye şiddet uyguladı mı?"

"Onu dövdüğünü hiç görmedim. Ama o zamanlar çoğunlukla işteydim. Yine de üzerinde morluklar olurdu oğlumun, bu da beni endişelendiriyordu. Hatta polise bile söyledim."

Eyvah, diye düşündüm... Stephen Clark'ı tanık kürsüsünde hayal etmiştim. Savcılığın uzun hazırlıklara ihtiyacı olmayacaktı; Clark başlı başına bir armağandı onlar için.

"Bence Colleen, o an birden kendini kaybetmiş, cinnet geçir-

miş olabilir," diye devam etti. "Belki ona ve Henry'ye daha fazla vakit ayırsaydım, bunların hiçbiri yaşanmazdı."

Sesi neredeyse titriyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra sürdürdü. "Sürekli aynı şeyi düşünüyorum. Orada değildim... Ama orada olmalıydım."

"İşiniz çok seyahat etmenizi mi gerektiriyordu?"

"Gerektiğinden daha fazla seyahati ben seçtim."

"Neden?"

"Çünkü dediğim gibi... Henry doğmadan önce de, doğduktan sonra da evde mutlu değildim."

"Peki, çift terapisi düşünmediniz mi?"

"Colleen önermişti. Ama ben, sorunun kendiliğinden geçeceğini düşündüm... Ya da öyle olmasını umdum."

"Bu, daha önce boşanma hakkında söylediklerinize bakılırsa, kendinizle çelişiyormuşsunuz gibi geliyor," dedim, olabildiğince nazik bir cümle kurmaya çalışarak.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Clark, "bir yabancının karşısına oturup karımla ilgili duygularımı paylaşmak istemedim."

Dürüst olmak gerekirse ha, diye düşündüm. Bir yalancının en büyük dayanağı.

"Ama şu anda benimle gayet rahat paylaşıyorsunuz."

Bana kuru kafayı andıran bir sırıtışla baktı.

"Koşullar değişti diyelim."

"Evet," dedim, "değişti. Çift terapisine karşı olan isteksizliğiniz, evliliğinizin kurtarılamayacağını hissetmeniz ve kaçınılmaz olanı uzatmak istememenizle de ilgili olabilir mi?"

Clark hemen cevap vermedi. Onu zekâsıyla alt etmeye çalışan birini fark edecek kadar zekiydi, ama konuşmayarak kendini korumaya yeltenecek kadar aptaldı.

"Bu gerçekten çok ince bir gözlem," dedi. "Bu teşhise itirazım yok. Bu arada, hadi bekliyorum."

"Neyi bekliyorsunuz?"

"Eğer bu ismi hak ediyorsa, bana o ilişki hakkında soru sormanızı."

"Siz adını ne koyardınız?"

"Bir kaçamak. Sarhoşken yapılan bir hata."

"Yani pişman mı oldunuz?"

"Elbette. Karımı aldattığım için gurur duymuyorum, zorluklarımız ne olursa olsun. Bir kez hata yaptım, berbat bir davranıştı."

"Benim bildiğim kadarıyla, bu tek gecelik bir ilişkiden daha fazlasıymış."

"Lafı dolandırmıyorsunuz, değil mi?"

"Kusura bakmayın ama konuyu açan sizsiniz."

"Sanırım öyle. Tanıklık yapmam istenirse, sizce bu konuda da sorgulanır mıyım?"

"Bu olası."

"O zaman utancımı aşsam iyi olur."

"Yardımı olacaksa, ben sizi yargılamak için burada değilim ve yargılanan kişi siz olmayacaksınız."

"Ama avukatı, Colleen'in bir kurban gibi görünmesi için beni kötü göstermeye çalışacaktır."

"Karınız kendi çocuğunu öldürmekle suçlanıyor," dedim. "Kısa süreli ilişkiniz bazılarının gözünde ahlaki bir başarısızlık olabilir, ama suç sayılmaz."

"O zaman bu konuyla ilgili hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilim, öyle mi?"

"Benim sorularımdan mı bahsediyoruz yoksa duruşma sırasında sorulabilecek soruları mı tahmin ediyorsunuz?"

"İkisi de diyelim."

"Benimle konuşmak zorunda değilsiniz," dedim. "Ama şu an burada olmanız, bunu sorun etmediğinizi; evlilik dışı ilişkiniz konusunda belli bir rahatsızlığın ötesinde gizleyecek bir şeyiniz olmadığını gösteriyor."

Sözlerimi havada asılı bıraktım. Oltaya dokunmadım bile.

"Tanık olarak çağrılırsanız, büyük ihtimalle savunma makamı ilişkinizi gündeme getirecektir. Savcılık itiraz edecektir elbette, fakat bu itirazın kabul edilip edilmeyeceği yargıcın takdirine kalır. Dolayısıyla, sizin yerinizde olsam, cevaplarımı şimdiden hazırlardım."

"Bu oldukça dobra bir tavır," dedi Clark. "Üstelik benim eşim için çalıştığınızı düşünürsek."

"Sizi kandırmak ya da yanıltmak gibi bir niyetim yok, Bay Clark. Benim görevim, savunma tarafının davayla ilgili olabilecek tüm bilgilere erişmesini sağlamaktır. Bazen, böyle durumlar için doldurulacak bir dizi hazır formun bulunduğu bir klasör tutmam gerektiğini düşünüyorum. Bu sadece prosedür."

Kimi zaman, insanları yanıltma konusundaki becerim beni bile şaşırtıyordu.

Tam o sırada küçük, kahverengi bir melez köpek evin önünden koşarak yanımıza geldi. Clark, köpeğin kulağının arkasını okşadı; hayvan da onun kucağına tırmanmaya çalışarak karşılık verdi. Hayvana bol şans diledim... Minik cüssesine bakılırsa, Clark Dağı'na tırmanmak için ip ve tam bir tırmanış takımı gerekir gibiydi. Pantolonuna bulaşan çamur izlerini görünce Clark hayvanı yoluna gönderdi. Köpek, bana kararsızca bakarak kuyruğunu salladı, ardından geriye çekildi. Belki de sahibesi (Donna) ona benden söz etmişti. Eğer öyleyse, ayak bileğimi ısırmamış olması benim adıma büyük bir şans sayılırdı.

"Boston'daki bir konferansta tanıştım Mara Teller'la," diye açıkladı Clark. "İkinci gecenin ilerleyen saatlerinde barda tek başına oturuyordu. Sohbete başladık, derken bir şey diğerini çekti. Odamda birlikte olduk; ardından kendi odasına döndü. Etkinlik boyunca da bir daha karşılaşmadık."

"Telefon numaralarınızı paylaştınız mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü ikimiz için de yalnızca tek gecelik bir şeydi. Ben fazlasını istemiyordum, sanırım o da istemiyordu. Dahası, ertesi gün kendimi kötü hissettim. Görünenin aksine, karımı önemsiyordum. Hâlâ da önemsiyorum. Bu, onu affedebileceğim anlamına gelmez; fakat acı çekmesini istemem."

Onun bu sözde yüce gönüllülüğünü övme zahmetine girmedim.

"Ama sonra Mara Teller'la yeniden karşılaştınız," dedim.

"Evet, yaklaşık bir ay sonra. Boston'da işim vardı; Faneuil Hall'da yollarımız kesişti."

"Tesadüf müydü?"

"Evet."

"Oldukça büyük bir tesadüf."

"Belki de kaderdi."

"Belki öyleydi. Kader, bazen insana böylesine hoşgörülü davranabilir."

"Ve dediğim gibi..."

"Bir şey, diğerini çekti yine," diye tamamladım sözünü.

"Evet, öyle sayılır. O sıralar Colleen'le aramız iyice bozulmuştu. Mara ile ikinci kez birlikte olduğumda, bu kez hiç pişmanlık duymadım. Aslında, hiçbir şey hissetmedim."

"İlişkiyi sürdürme konusunda anlaştınız mı?"

"Evet, bunu konuştuk," dedi Clark. "Bu defa numaralarımızı paylaştık. Düzenli olarak telefonda görüştük; bir ya da iki kez daha buluştuk."

"Merak ettim, hangisi acaba?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir mi, iki mi?"

"İki kez... O ilk heyecan, ikimiz için de hızla sönmeye başlamıştı zaten. Üstelik o sırada Henry doğmuştu. Sonra Colleen, telefonumdaki aramaları ve mesajları fark etti ve benden hesap sordu. Yalan söylemeye çalışmadım, her şeyi olduğu gibi itiraf ettim. O vakte kadar evliliğimizin artık su alıp batmaya başladığına kesin kanaat getirmiştim... İster çocuk olsun ister olmasın. Ve kabul etmeliyim ki, bu süreci bile isteye hızlandırmaya çalışıyordum. Colleen'le birkaç haftamız oldukça gergin ve tatsız geçti. Ta ki sular biraz durulmaya başlayana dek... Ya da belki sadece benim için durulmuştu, çünkü artık bir kararın eşiğindeydim. Çıkış yolu arıyordum. Ama Colleen, bizi bir arada tutmaya kararlıydı."

"Duygularınızın değiştiğini ona söylediniz mi?"

"Başta hayır. Evliliğimize olan bakış açısını benimsiyormuşum –hâlâ ayakta kalma ihtimali görüyormuşum– gibi davrandım... Ama içten içe inanmıyordum buna. Daha ziyade Henry için çaba-

lıyordum, başka bir şey için değil. Fakat Colleen'le mutsuz olmamız, uzun vadede oğluma da fayda sağlamayacaktı. Nasıl oldu da bu hâl böyle uzayıp gitti bilmiyorum, ama bir şekilde sürüp gitti işte."

"Mara Teller'ın numarası hâlâ sizde mi?"

"Evet, ama artık ona ait değil. Bir süre hattı kapalıydı, şimdi de başkası kullanıyor."

"Yani, onunla tekrar iletişim kurmayı mı denediniz?"

"Denemiştim... Daha ziyade... Evliliğimde neler olup bittiğini anlatmak için."

"Daha ziyade ha?"

Clark hafifçe omuz silkti, dudaklarının kenarında da hafif bir gülümseme belirdi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Erkek erkeğeydik sonuçta. Hâlden anlardım.

"Son bir veda buluşması istedim diyelim," dedi. "Kadın son derece çekiciydi ve zaten Colleen de beni yatağında istemiyordu. Barışmak istemesi, her şeyiyle beni yeniden arzuladığı anlamına gelmiyordu."

"Oldu mu o buluşma?"

"Hayır, Mara gitmişti."

"Sonrasında onunla hiç iletişiminiz oldu mu?"

"Hayır, hiç."

"Mesajlar duruyor mu hâlâ?"

"Hepsini sildim. Utanç diyelim adına."

Ben ise buna bir isim koymamayı tercih ettim, gerçi "utanç" aklıma gelen ilk kelime olmazdı ya...

"Onun hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordum.

"Hemen hemen hiçbir şey," dedi. "Sadece adını biliyorum, bir de danışmanlık şirketinin adını. Gerçi o da tam olarak oturmamış bir girişimdi... Artık var olmadığını duydum. Belki de kadının adı bile sahteydi. Kim bilir?"

"Yani geçmişinden, nerede yaşadığından hiç söz etmedi mi?"

"Ondan bir soy ağacı çıkarmasını ya da evinin krokisini istemedim," dedi hafif bir tebessümle. "Böyle ayrıntılar işleri karıştırmaktan başka işe yaramaz."

"Ama bu kadar kişisel bilginin yokluğu size garip gelmedi mi?" diye üsteledim.

"Yirmi birinci yüzyıla hoş geldiniz Bay Parker," dedi Clark alaycı bir ses tonuyla. "Tanıdığım bazı erkekler var ki kaçamak ilişkilerde karşı tarafın adını öğrenmeyi bile gereksiz görürler."

Buna hiç kuşkum yoktu, ama bu yeni dünyanın umursamazlığı beni sık sık yaşlı ve tutucu bir adammışım gibi hissettiriyordu.

"Siz bu durumu onaylamıyor musunuz?" diye sordu.

"Evli bir adam için oldukça riskli bir davranış gibi görünüyor bana," dedim.

"Belki de cazibesi tam oradadır."

"Bilmem," dedim. "Gerçekten öyle mi sizce?"

"Benim için öyleydi," dedi duraksamadan. "Bağ yok, sorumluluk yok... Sadece cinsellik."

"Peki, siz ve Mara neler hakkında konuşurdunuz?" diye sordum.

Gülmeye başladı... Ama hoş bir gülüş değildi; daha ziyade bir safın ya da budalanın yüzüne yöneltilen türdendi.

"Aslında pek konuşmazdık," dedi "ki bu da işin eğlencesinin bir parçasıydı."

Gülmesi bitene dek sessiz kaldım. Zaman öldürmenin binbir yolu vardır ama birinin kahkahasının dinmesini beklemek bunlardan biri olmasa gerek... Çünkü o ses kısa sürede sinir bozmaya başlar.

"Fakat telefon görüşmeleriniz oluyordu," dedim. "O anlarda nelerden söz ederdiniz?"

"Hatırlamıyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Yaptıklarımızdan, belki de ne zaman tekrar buluşabileceğimizden söz ediyorduk sanırım."

"Ev hayatınızdan söz eder miydiniz?"

"Etmiş olabilirim."

"Peki ya karınızın hamileliğinden? Ya da oğlunuzdan ve o doğduktan sonraki günlerden?"

"Belki bundan da bahsetmişimdir," dedi omuz silkerek. "Gerçekten hatırlamıyorum."

"Yani Henry doğmadan önce de sonra da Mara Teller'la görüşüyordunuz, öyle mi?"

"Çoğunlukla doğumdan önceydi ama evet, görüşüyorduk." Ellerini ceplerinden çıkarıp masaya düz bir şekilde koydu. "Yoksa Mara'nın Henry'nin kaçırılışında bir payı olabileceğini mi ima etmeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır, sadece merak ediyorum kendisini. Henry kaybolduktan sonra polise ondan söz ettiniz mi?"

"Hayır, Colleen etti."

"Siz neden etmediniz?"

"O sırada pek önemli gelmedi. Hâlâ da öyle gelmiyor. Bir kaçamaktan ibaretti. Olur böyle şeyler. Bunu oğlumun ortadan kaybolmasıyla ilişkilendirmek bana saçma geliyor."

"Peki, eşinizi başka birileriyle de aldattınız mı?"

Bu soruyla Clark ona tokat atmışım gibi irkildi.

"Bu nasıl bir soru böyle?" diye çıkıştı.

"Gayet doğal bir soru," dedim sakince.

"Ben o kelimeyi pek sevmem."

"'Aldatmak' kelimesini mi?"

"Evet."

"Başka bir kelime tercih etmek ister misiniz?"

"Şu an aklıma gelen bir alternatif yok."

"Pekâlâ o zaman. Ama soruyu hâlâ yanıtlamadınız."

"Hayır, Mara dışında evliliğim boyunca başka biriyle birlikte olmadım."

Garip bir şekilde, ona inanmıştım ama üzerine gitmeye devam ettim.

"Sadece Mara Teller'la ha?"

"Evet, yalnızca onunla. Polis de sonunda bana onu sorduğunda, size ne anlattıysam onu anlattım."

"Peki, polis bu bilgiyi takip etti mi?"

"Bilmiyorum. Siz ve onun avukatı şimdi bunu mu yapacaksınız mahkemede? Jüriyi, Colleen'in beraat etmesi için Mara'nın Henry'yi kaçırmış olabileceğine mi inandırmaya çalışacaksınız?"

Clark'ın öfkesi giderek artıyordu. Bu şaşırtıcı değildi elbette. Bir insanın bir gönül ilişkisini itiraf etmek zorunda kalması her zaman onur kırıcıdır. Hele ki Stephen Clark gibi biri için... Üstelik bu sadakatsizlik, dava açılması hâlinde kamuoyuna da yansıyacak ve yaşadığı utancı bir kat daha artıracaktı.

"Ya Mara Teller gerçekten Henry'e bir zarar verdiyse?" dedim. "Bunu bilmek istemez miydiniz?"

"Çocuğum umurumda değil mi diyorsunuz siz şimdi?"

Şimdi öfkelenen bendim... Beklediğimden fazlasını itiraf ettirmiştim belki ama bu, insanlığa dair hislerimi hiç de hafifletmemişti.

"Sanırım oğlunuzun başına ne geldiyse, birilerinin bunun bedelini ödemesini istiyorsunuz," dedim. "Ve o kişi olarak da eşinizi seçmişsiniz."

"Onun adını durduk yere ortaya atmadım!" dedi Clark artık sesini yükselterek. "Ortada deliller var: Kanına bulanmış bir battaniye, arabasının bagajında bulundu. Depresyonu, o bitmek bilmez hâlsizliği, tavırları... Karım hiçbir zaman ona uygun bir anne değildi zaten!"

Bir kapının açılıp kapandığını duydum. Birkaç saniye sonra Clark'ın yengesi kollarını göğsünde kavuşturmuş halde yanı başımda duruyordu. Küçük kahverengi köpeği de yanındaydı, huzursuzca ayaklarının etrafında dolanıyordu.

"Bu sadece dolaylı delil," dedim. "Beni eşinizin suçlu olduğuna inandırmak için bir battaniyeden fazlası gerekir."

Ve dolayısıyla, benzer bir durumda kendi eşimin suçlu olduğuna inanmam için de.

"Eminim daha fazla delil bulacaklardır," dedi.

Sesinde en ufak bir tereddüt yoktu; kesin bir inançla konuşmuştu.

"Göreceğiz," dedim. Artık gitme vakti gelmişti. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Başka sorularım olursa size ulaşırım."

"O soruları kendine sakla dedektif!" dedi Clark. "Bir daha burada hoş karşılanmayacaksın."

"Anlıyorum," dedim. "Umarım oğlunuz sağ salim bulunur... Bu hepimizi mutlu edecektir."

Tam uzaklaşmak üzereydim ki, adam arkamdan yeniden konuştu. Donna Clark yanında duruyordu; bir kolunu koruyucu bir şekilde Stephen'ın etrafına dolamış, o ayağa kalkarken ona destek oluyordu.

"Acaba gerçekten anlıyor musun?" dedi Clark. "Anlayacağını düşünmüştüm ve bu yüzden seninle görüşmeye razı oldum ama şimdi o kadar emin değilim. Senin hakkında her şeyi biliyorum Parker. Çocuğunu toprağa verdin, ardından onun katilinin peşine düştün. Ama sıra bana ve oğluma gelince, adalet istemiyorsun. Sana bir yasa, geri kalan herkese başka bir yasa var sanki. Sen geçimini acı ve ızdıraptan sağlayan, geçmişini ağır bir yük gibi sırtında taşıyıp herkesin gözüne sokmaya çalışan bir ikiyüzlüsün. Utanması gereken sensin. Git, geldiğin karanlık yere dön, seni pislik."

Öfkeyle yanımdan uzaklaştı. Ama Donna hâlâ bana bakıyordu... Gözlerinde zafer kazanmış bir düşmanın parıltısı vardı. Köpek havlayarak üzerime doğru yürüdü; beni defetmek istiyor gibiydi.

Ve bir yerlerde, bir yalan saklanıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Portland'a dönerken Moxie'yi aradım. Dediğine göre Colleen, Cumberland Tutukevi'ndeki şartlara göre mümkün olabilecek en iyi geceyi geçirmişti. İlk duruşması o öğleden sonra yapılacaktı. Moxie, duruşma öncesinde savcı Erin Becker ile görüşerek, her iki tarafın da –ve en önemlisi hâkimin de– kabul edebileceği bir kefalet anlaşması üzerinde uzlaşma arayışına girecekti. Becker, Colleen'in kendi kararıyla teslim olma sürecine dair içinde bir kırgınlık taşıyor olabilirdi. Ancak bu kırgınlığını, objektif düşünen bir yargıç önünde dışa vurmaya kalkarsa, bu durum en çok kendisine

zarar verirdi. Moxie ise böyle durumlarda müvekkilinin lehine bir sonuç alabilmek için savcılıkla pazarlık yapmaktan çekinmeyen bir avukattı.

"Kocasıyla konuşabildin mi?" diye sordu.

Olanları kısaca aktardım.

"Bu kadarını bile alabildiğine şaşırdım," dedi. "İzlenimin nedir?"

"Karısının suçlu olduğuna çoktan karar vermiş adam... Bunu sen de biliyorsun. Eğer ona gerçekten âşık olduysa bile, bu aşk oğulları doğmadan önce sönmeye başlamış olmalı. Ama şu Mara Teller meselesinde bir gariplik var; her şey tam olarak inandırıcı gelmiyor."

"Sence Clark daha önce de eşini aldatmış mıdır?"

"İnkâr ediyor. Bu konuda ona inanma eğilimindeyim çünkü suçlama canını gerçekten acıttı. Kısa tanışıklığımıza dayanarak söyleyebilirim ki, kendisini fazlasıyla önemseyen ve dolayısıyla eleştiriye pek gelemeyen biri. Hakkında kötü düşünülmesinden hoşlanmıyor ama dünyanın ona, onun kendine baktığı gözle bakmadığını da fark edebilecek kadar zeki."

"Hâlâ Mara Teller'a karşı bir şeyler hissediyor mu?"

"Bunun sadece küçük bir kaçamak olduğunu söylüyor. Zaten onunla bir daha iletişime geçememiş olmasını da çok umursamıyor gibiydi."

"Peki, neyi saklıyor sence?"

"Muhtemelen aralarında geçen özel ya da işle ilgili bazı şeyleri. Yatakta geçenlerin dışında başka neler konuştukları konusunda biraz kaçamak davrandı."

"Senin hiç kaçamakların oldu mu?" diye sordu Moxie.

"Hayır."

"Benim kaçamaklarım oldu. Böyle ilişkilerde, genelde konuşulan şey yasak ilişkinin kendisidir zaten. Eşten ya da kocadan şikâyet etmek, işin büyüsünü bozar. En iyi kaçamaklar sadece bedenle ilgilidir; diğer meseleler devreye girince işler karışır."

"Bunları not alayım mı?"

"Meğer ne çaylakmışsın sen!"

"İçten içe hâlâ tertemiz olduğumu düşünmeyi seviyorum," dedim. "Stephen Clark'a dönersek... Teller'ın olan bitende herhangi bir payı olabileceği fikrini en başından kesin bir şekilde reddetmesi tuhaftı. Sanki her şeyini karısının suçluluğu üzerine yatırmıştı ve kaybetmeyi aklının ucundan bile geçiremiyordu."

"Ama neden böyle bir şey yapsın ki?" dedi Moxie.

"Belki de evliliğini bitirmek için?"

"Ben boşanma davalarına da bakıyorum. Ver kartımı ona. Kötü bir ilişkiden kurtulmanın, eşini bebek katili diye hapse attırmaya çalışmaktan daha kolay yolları var. Neyse, duruşma saat dörtte. Üç buçukta adliyede olabilir misin?"

"Ne zaman istersen hazırım senin için."

"Sapık gibi konuşma, tüylerim ürperdi... Neyse, sırada ne var?"

"Colleen'in komşularıyla konuşmayı düşünüyorum," dedim. "Bu da sabahki yüz yüze görüşmemizi atlamam gerektiği anlamına geliyor, ama zaten şu an yeterince konuştuğumuza göre, kapı kapı dolaşmak zamanımı daha verimli kullanmamı sağlayabilir. Eğer fırsat bulabilirsem Mara Teller'ın izini sürmeye de başlamak istiyorum. Stephen Clark, bu kaçamağı polisle görüştüğünü söylüyor ama ya polis bunu takip etmeye değer bir ipucu olarak görmedi ya da denediler ama bir sonuca ulaşamadılar. Ben ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Sence polis bunu paylaşır mı seninle?"

"Sorabilirim. En kötü hayır derler. Ama bu resmî yol. Başka yollar da var."

"Sana bol şans dilerim," dedi Moxie. "Bu arada, mesleki sadakat bir yana, bizim Stephen'ı pek sevmedin galiba?"

"O son derece duygusuz ve kibirli biri. Bu kötü bir kombinasyon ama kibirli olmasaydı muhtemelen benimle konuşmaya tenezzül etmezdi."

"Yani seninle akıl yarışına mı girmek istedi?" dedi Moxie. "Tanrı adama sabır versin. Peki, çocuğunu kaybetmiş bir baba olduğu için ona hoşgörü gösterdin mi?

"Eğer oğlundan daha sık bahsetseydi, gösterirdim" dedim.

Moxie o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bağlantının kesildiğini sandım.

"Neyse, onun hakkındaki düşüncelerini şimdilik aramızda tutalım," dedi sonunda.

"Reklam yapmaya niyetim yoktu zaten."

"Colleen'den saklayalım demek istedim."

"Dudaklarım mühürlü. Saat üç buçukta adliyede görüşürüz."

ON ALTINCI BÖLÜM

Kit No. 174'ün kasvetli havasından –ve sırlarını koruyan gözlerden– uzakta, Aroostook İlçesi'nin güneydoğu köşesindeki Haynesville Kasabası'nın dışında, küçük kır evinin mutfak köşesinde bir kadın oturuyordu. Evin pencereleri küçüktü; bu yüzden odalar her daim loş olurdu. Fakat bu, onu rahatsız etmezdi. Zira güneşi hiç aramamıştı, ziyaretçileri de öyle. Son on yılı aşkın süredir, neredeyse bir münzevi gibi yaşamış; kendi kasabasının sınırlarını, sağlık ya da zaruri işler dışında pek aşmamıştı. Adı Sabine Drew idi. Bir zamanlar, pek çok kişi bu ismi duymuştu. Ama artık, hayatın gölgelerinde sessizce var olan bir figürden ibaretti.

Sabine Drew'un mutfağı, Route 2A yolu boyunca uzanan Haynesville Ormanları'na bakıyordu. Bu yol, uzun zamandır bölgenin en tehlikeli güzergâhlarından biri olarak anılırdı. Özellikle buzlu havalarda, yolun kötü şöhretinden habersiz sürücüler keskin virajlara fazla hızlı girerdi... Şanslı olanlar kendilerini bir hendeğin dibinde bulurdu, şanssızlarsa mezarlıkta. Aroostook'un bağrından kopmuş olan ünlü country müzik sanatçısı Dick Curless –nam-ı diğer *Tumbleweed Kid*– Route 2A için bir şarkı bile yazmıştır: "Her Milde Bir Mezar Taşı." Dick bu yolu elbette iyi biliyordu zira müzikten kazandığı ekmek bir dönem yetmeyince, geçimini sağlamak için bir süre kereste kamyonu şoförlüğü yapmıştı. Dick o virajlara muhtemelen yavaşça giriyordu, ne de olsa gözleri pek iyi görmez-

di. 1975'te –içkiyi bıraktıktan bir yıl sonra ve Tanrı'yı bulmasından bir yıl önce– midesinin büyük kısmı alınmış ama yine de sonuçta kansere yenik düşmüştü. Sabine anlamıştı ki Kadim Ölüm böyle bir şeydi. Ondan bir süreliğine kaçabilir, hatta onu geride bırakabilirsiniz... Ama Ölüm bunu asla dert etmez... Nasıl olsa bir gün yollarınız mutlaka kesişecektir... Üstelik o zamana kadar kendisini meşgul edecek yeterince can bulacaktır zaten.

Route 2A hakkında türlü hikâyeler anlatılırdı. Söylendiğine göre, kamyon tekerleklerinin altında can vermiş kızların hayaletleri hâlâ bu yolda geziniyor, kocalarını geride bırakmış ölü kadınlar ise onlar için feryat ediyordu. Ama bunların hepsi saçmalıktı. Sabine, ömrü boyunca Haynesville'den hiç ayrılmamıştı; o yolda ne bir hayalet kıza ne de yalnız dolaşan ölü bir kadına rastlamıştı. Başka türden hayaletler vardı elbette... Ama onlar değil.

Artık Sabine kimseye hayaletlerden söz etmiyordu, o defteri çoktan kapatmıştı. Yine de ara sıra insanlar gelip onu bulurdu... Kimi meraktan, kimi gerçekten yardım arayışından. Sabine, elinden geldiğince nazik davranır, onları kibarca geri çevirirdi. Meraktan gelenleri uzaklaştırmak kolaydı da... Yardım isteyenler her zaman daha zordu çünkü biraz gayret etse, belki de onlara gerçekten yardım edebilirdi. Ama bunu yapmamak en iyisiydi zira her yardım, beraberinde dert ve daha fazla yardım talebi anlamına geliyordu.

Sabine hayaletlerle yaşıyordu; hem kendi hayaletleriyle hem de başka hayaletlerle, fakat onlara fazla kulak vermemeye çalışıyordu. Çünkü hayaletler hep ilgi bekliyordu; eğer onlara biraz olsun yüz verirse bir daha gitmiyorlardı, tıpkı kapısına dayanan misafirler gibi. Bu yönleriyle, çocuklara da benzetilebilirlerdi... Belki de bu yüzden Sabine hiçbir zaman kendi çocuğu olsun istememişti. Gerçi, onunla bir çocuk sahibi olma fikrini ciddiye alan hiç kimse olmamıştı hayatında. Güzel ya da alımlı bir kadın olduğu yanılgısına hiç kapılmamış, kendi dış görünüşünü olduğu gibi kabullenmişti. Annesi bir keresinde ona "Sen sade bir kızsın," demişti, bulabildiği en nazik kelime buydu. Yani, o tuhaflığı olmasa bile, bir erkeğin ilgisini uzun süre diri tutmakta zorlanacağı kesindi...

Bu da aslında, "Başka bir yüzün olsaydı, belki güzel olurdun," demekten farksızdı. O tuhaflık, tıpkı yüzü gibi, onun bir parçasıydı... Bu yüzden, Sabine hiç evlenmeden öleceğini, ama asla tamamen yalnız kalmayacağını düşünüyordu. Eğer bir gün üstüne yalnızlık çöker de birine ihtiyaç duyarsa, tek yapması gereken şey gözlerini öte dünyaya çevirmekti, bir hayalet mutlaka gelirdi.

Ama artık öğrenmişti ki, bunu yapmak pek de akıllıca değildi. Sabine, onları zihninden söküp atmayı öğrenmişti... Ya da belki daha doğru ifadeyle, onlarla birlikte yaşamayı. Tıpkı uzun zamandır çalan bir alarmın sesine alışmak gibi, artık o gürültü onun dünyasının doğal seslerinden biri hâline gelmişti, onu duysa bile rahatsız olmuyordu. Ne var ki, son zamanlarda bir şey değişmişti... Bir çocuk ağlıyordu... Ve bir türlü susmuyordu.

İşte bu yüzden Sabine, yıllar sonra ilk kez ölülerden birine kendini açıyordu. Sessizlikte, gölgelerin arasında ellerini uzattı ve bağlantının kurulmasını bekledi. Bağlantı gerçekleştiğinde ise dinledi... Ve elinden geldiğince teselli etti. Sonra arabasına bindi ve o bitmek bilmeyen ağlayışların kaynağına doğru yola çıktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Colleen Clark'ın komşularıyla konuşarak geçirdiğim birkaç saat, ne yazık ki beklediğim kadar verimli olmadı. Görüşmelere, ona doğrudan bir düşmanlık beslemeyenlerle başlamayı tercih ettim. Colleen, tanıdığı, görüştüğü ya da yalnızca selamlaştığı kişileri kapsayan uzun bir isim listesi vermişti bana. Ancak bu listede gerçek dost sayısı bir hayli az, ona karşı soğuk davrananlar ya da açıkça hoşnutsuzluk besleyenler ise bir hayli fazlaydı. Doğal olarak, düşmanca tavırlar sergileyen kişileri görmezden gelemezdim ve onlara da sorular yönelttim. Aldığım yanıtlar ise çeşitlilik gösteriyordu: "Söyleyecek bir şeyim yok", "Polise bildiğim her şeyi anlattım", "Defol git" ya da "Kendinden utanmalısın."

Ne yazık ki, konuşmaya daha istekli olanlar bile kayda değer bir bilgi sunamıyordu. Hepsi, Colleen ile eşinin nazik ve saygılı insanlar olduklarını, fakat genellikle kendi kabuklarına çekilmiş bir yaşam sürdüklerini belirtiyordu. Komşularından hiçbiri, kısa bir selamlaşmanın ya da bazen bir fincan kahve eşliğinde yapılan birkaç dakikalık sohbetin ötesinde, Clark'ların evinde uzun vakit geçirmiş değildi. Henry dünyaya geldikten sonra Colleen, havaların güzel olduğu günlerde zaman zaman Dougherty Parkı'na gidiyor, oradaki genç annelere katılıyordu. Bazen de Milk Street'teki Crooked Mile Cafe'de düzenlenen "Anneler & Çocuklar" kahvaltılarına uğruyordu. Gerçi bu tür etkinliklere düzenli olarak katıldığını söylenemezdi... Üstelik kalabalıklar içinde sessiz kalmayı yeğleyen sessiz bir gözlemci gibiydi.

"Yine de ondan hoşlanmıştım," dedi Clark ailesinin yalnızca bir sokak ötesinde, Bolton Caddesi'nde ikâmet eden Piper Hudson adında bir kadın. "Onu biraz tanıma fırsatı bulduğunuzda, aslında oldukça sevecen biri olduğunu anlardınız. Bana kalırsa, tek eksiği kendine olan güveniydi. Kız kardeşim de bir süredir yeme bozukluğuyla mücadele ediyor; Colleen'de de buna benzer bazı izler gördüğümü düşündüm ama hiçbir zaman bu konuyu derinlemesine konuşma şansımız olmadı."

Hudson, kucağında Isabella adını verdiği bir yaşındaki kızını hafifçe sallıyordu. Evin içinden yükselen karmaşaya bakılırsa, iki çocuğu daha vardı ve onlarla ilgilenmesi için yardımına başvurduğu Kolombiyalı bir dadı da işin içindeydi; öyle ki bu, başlı başına tam zamanlı bir uğraş gibi görünüyordu. Genç anne, Isabella'yı dadıya teslim etmek üzere beni kısa bir süreliğine verandada yalnız bıraktı, ardından sessizce geri dönerek yanıma oturdu. İçeri davet etmemiş, dışarının daha sakin olacağını söylemişti... Bunun kanıtı ise kapının ardından yükselen seslerdi; üç çocuk, adeta hangisi daha yüksek sesle bağırabilir diye yarış hâlindeydi.

"İlk çocuğum dünyaya gelmeden önce bana, 'Bir gün kucağında bir bebeğin ağırlığından usanç duyacaksın,' deselerdi buna öfkeyle karşılık verirdim," dedi. "Oysa o tatlı heyecan, ilk kez kas

ağrılarıyla yatağa girip sabahına aynı sızıyla uyandığım gece tükenip gitti."

Bahçedeki yaşlı süs ağacının gölgesinde, kara bir ceviz arayan sincabı izliyorduk. O cevizler Maine'e özgü olmasa da, sincaplar onlara bayılırdı. Yine de kolay lokma değildi bu; minik hayvanın, cevizin iç kabuğuna ulaşabilmek için sert ve yeşil dış kabuğu sabırla kemirmesi gerekiyordu. Balıkçılıkla uğraşan birkaç tanıdığım vardı; böylesi atılmış kabuklara iyi para verirlerdi. Çünkü bu kabuklar ezilip suya serildiğinde, balıkları sersemletmek için zehir görevi görürdü. Yıllar geçtikçe insanın neleri öğrendiği –ya da daha doğrusu, belleğinde hangi ayrıntıların yer ettiği– ne kadar da tuhaf. Kara cevizler ve balıkçılar hakkında bildiklerim, muhtemelen beynimde daha faydalı bir bilginin yerini almıştı... Mesela, boğulmaktan nasıl kaçınacağımın.

"Colleen'le hiç oğlundan konuştunuz mu?" diye sordum.

Kadının yüzünde, açarken yarısında şüpheye düştüğü bir paketi tartar gibi bir ifade belirdi.

"Elbette," dedi sonunda.

"Amacım Colleen'i kötülemek değil, Bayan Hudson," dedim. "Ben sadece ona yardımcı olmaya çalışıyorum."

Hâlâ temkinli olduğunu görebiliyordum. Bu beni memnun etmişti çünkü bu tutumu, söylediklerine biraz daha güvenmemi sağlayacaktı... Özellikle de benimle oturup konuşmayı teklif eden ilk kişi olduğu için.

"Colleen'in Henry'yle ilişkisi hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"Colleen'in ağır bir depresyon geçirdiğini biliyorum," dedim. "Annelik sürecinin ilk yıllarında çok zorlanmış. Bir terapiste gittiğini, bunun ona iyi geldiğini ve artık o karanlık dönemi geride bırakmakta olduğunu söyledi bana. Ama kocası, Colleen'in Henry'ye karşı zaman zaman bir öfke hissettiğini söylüyor, Colleen de bunu inkâr etmiyor."

"Yine de bunu onun aleyhine kullanacaklar, değil mi?" dedi Hudson. "Yani mahkemede."

"Kesinlikle deneyeceklerdir," dedim.

"Takım elbiseli bir grup adam," diye devam etti Hudson, sesi hafifçe sertleşerek. "Hamileliğin, doğumun ya da bir bebeğe gece gündüz bakmanın ne anlama geldiğini bilmeyen; bunun bir kadının bedenine ve akıl sağlığına neler yaptığını hiç anlamayan insanlar."

"Sanırım bu yüzden kadın bir savcı seçtiler," dedim. "Bir erkeğin bir anneyi yargılaması kötü görünürdü... Durumun farkındalar."

"O zaman belki Colleen de kadın bir avukat seçmeliydi," dedi Hudson.

"Onun yerine en iyisini seçti."

"Nasıl yani... Koskoca Maine eyaletinde Moxie Castin kadar iyi bir kadın avukat yok mu diyorsunuz?"

"Bu eyalette onunla boy ölçüşebilecek başka hiçbir avukat yok," dedim. "Colleen gerçekten emin ellerde."

"Peki ya siz?" diye sordu. "Siz bu işin neresindesiniz?"

"Bay Castin'in parlaklığından yansıyan ışıkta ısınıyorum," dedim gülümseyerek. "Peki bana, Colleen ve oğlu hakkında henüz bilmediğim neyi anlatabilirsiniz?"

Kadın gözlerini kısıp bana baktı... Hem yumuşak hem de zeki bir ışıltıya sahiptiler. Kocasının gerçekten şanslı bir adam olduğunu düşündüm.

"Colleen, elbette Henry'yi çok seviyordu," dedi Hudson. "Aslında onu her zaman sevmişti... Ne kadar bunalsa, zaman zaman ondan sıkılsa da bu değişmemişti. Kimse, bebeklerin ne denli yorucu, hatta zaman zaman ne kadar sıkıcı olabileceğini size söylemez. Uykusuzlukla tükenmiş, sabrın son sınırına gelmiş olsanız bile, sevgi oradadır... Ama sevmek ile birini her an sevimli bulmak aynı şey değildir. Sanmıyorum ki dünyada tek bir anne bile, çocuğu ağlarken onu kollarından tutup sarsmak istememiş olsun. Elbette böyle bir şeyi yapmazsınız, ama o düşünce bir anlığına geçiverir insanın aklından. Umutsuzluk ve depresyon insanın içini öyle karartır ki, hem çocuğunuz hem de kendiniz hakkında en karanlık düşüncelere bile kapılabilirsiniz. Bunu bizzat yaşamış biri olarak söylüyorum...

Ne kadar kötü hissetmiş olursa olsun, o çocuğa sesini bile yükselttiğini sanmıyorum. Bu onun doğasında yok. O, her şeyi içine atıp sessizce acı çeken biri. Ama anneliğin onu nasıl yıprattığını görebiliyordum; hatta onda kendimi görüyordum. Kendini açmasını, konuşmasını sağladım. Onu terapiye gitmeye ikna eden bendim, hatta kendi terapistimi önermiştim. Colleen'in ilaç tedavisine karşı olduğunu biliyordum gerçi. Bir süre denemişti ama onu uyuşturduğunu hissedince bırakmış, sonunda yalnızca dayanamayacak durumda olduğunda alabileceği daha hafif bir ilaca geçmişti. Asıl ihtiyacıysa, onu dinleyecek ve anlayacak biriydi, çünkü tek başına bununla baş edemiyordu."

"Ya kocası?"

"Şu zamane hovardası mı? Hafta içi pazartesiden cumaya kadar kurumsal bir şirkette yöneticilik yapmanın telaşında, hafta sonlarıysa –canı isterse eğer– birkaç saatliğine 'baba' rolüne bürünen biri... Ama işin sonuna doğru, ne bir eşti ne de gerçek anlamda bir baba. Colleen aslında boşanmak istemiyordu; fakat kocasının bunu istediğinden gitgide daha çok şüphe duymaya başlamıştı. Adam eninde sonunda muradına erecekti."

"Bugün onunla konuştum," dedim. "Colleen'in, Henry'nin velayetini kendisine bırakmaya razı olacağından emin gibiydi."

"Böyle söyledi demek? Ne adi herif! Peki, o durumda Henry'ye kim bakacakmış? Çünkü onun bakmayacağı kesin. Muhtemelen çocuğu kardeşiyle karısına bırakırdı... Kendi çocukları olmadığı için Henry'yi seve seve alırlardı."

"Colleen'le çok şey paylaşmış gibisiniz."

"Her şeyi değil ama yeterince çok şeyi paylaştık. Daha önce de söyledim, ondan hoşlanmıştım. Aslında hâlâ hoşlanıyorum. Neden geçmiş zaman kipinde konuştuğumu bile bilmiyorum. Ne derlerse desinler, onun hayatı bitmiş falan değil."

"Peki ya Colleen'in annesi?"

"Evelyn mi? Sanırım o iyi bir insan," dedi Hudson. "Dul bir kadın, Colleen de onun tek çocuğu, bu yüzden kızına karşı çok korumacı. Elinden geldiğince yardım etmeye çalıştı ama Stephen'la hiç anlaşamadı, özellikle de Stephen onun kızını aldattıktan sonra."

"Colleen sizinle o kadın hakkında da konuştu mu?"

"Mara mı? Ondan bahsetmişti, ama hakkında pek bir şey öğrenememiş. Eminim Stephen ona işin boyutunun yarısını bile açıklamamıştır. Zaten hangi erkek her şeyi açık açık söyler ki? Ne garip... Sanki Mara Teller diye biri aslında hiç var olmamış gibiydi. Biri onu uydurmuş ama hikâyesini tamamlamaya zahmet etmemiş sanki."

Hayretimi hafifçe ıslık çalarak ifade ettim, "Siz ne iş yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Adli muhasebeciyim," diye yanıtladı Hudson. "Ama çocuklarımı büyütmek için ara verdim. Hepsi okula başlayacak yaşa geldiğinde geri dönmeyi planlıyorum. Neden sordunuz?"

"Mara Teller hakkındaki görüşünüz olağanüstü keskin de ondan."

"Yani bana katılıyorsunuz?"

"Şöyle diyelim," dedim, "bir gün bir adli muhasebeciye ihtiyacım olursa, kime başvuracağımı biliyorum. Mara Teller'a gelince, internette sahte kimlik sıkıntısı yok. Orası sahte hayatlar ve alternatif kimlikler için yaratılmış bir yer."

"Eğer Colleen oğlu Henry'ye olanlardan sorumlu değilse –ki bence de değil– o hâlde başka birisi çocuğu kaçırmış olmalı," dedi Hudson. "Peki, neden o kişi Mara Teller olmasın ki? Ama eminim, siz bu olasılığı çoktan göz önünde bulundurmuşsunuzdur, değil mi?"

"İhtimal dışı bırakmıyorum," dedim.

Stephen'ın kardeşiyle yengesini de ihtimal dışı bırakmış değildim, ama bu şüphemi kendime sakladım. Yine de, battaniyedeki kan izleri onların böyle bir şeye karışmış olabileceği ihtimaline pek uymuyordu. Diyelim ki Henry Clark'ı kaçıracak kadar ileri gitmişlerdi –çocuk sahibi olamadıkları için– peki ona neden zarar versinler ki? Elbette işler ters gitmiş olabilirdi. Ama ya her şey yolunda gittiyse ve mucize eseri Henry hâlâ hayattaysa? O hâlde, onu nerede saklıyor olabilirlerdi? Sonuçta çocuğun babası şu an onların evinde kalıyordu; Henry'yi Stephen'dan nasıl gizleyebilir-

lerdi? Her ne kadar iç sesim onların bu işin içinde olmadığına beni inandırsa da, yine de olay esnasında nerede olduklarını kontrol etmek istiyordum....

Evin içinden bir çocuğun annesine seslenişi yankılandı. "Annelik görevi beni bekliyor," dedi Hudson, yüzünde hafif bir tebessümle. Ardından, "Aslında bir şey daha var," diye ekledi. "Çok önemli değil belki ama bana garip geldi. Colleen, kocasının yasak bir ilişkiye başlamasına şaşırdığını çünkü Stephen'ın hiçbir zaman cinselliğe özel bir ilgi göstermediğini, hatta ilişkilerinin ilk zamanlarında bile soğuk davrandığını söyledi. İlk başlarda Colleen sorunun kendisinde olduğunu düşünmüş, Stephen'ın onu çekici bulmadığını sanmış. Ama adam bunun böyle olmadığını açıkça dile getirmiş; koşmaktan hoşlandığını, iş dünyasında başarılı olmayı çok arzuladığını, evlenip aile kurmanın ise yerine getirilmesi gereken zor bir görevden ibaret olduğunu söylemiş. Ben adamı hep soğuk, duygudan yoksun biri sanırdım... Ama yanılmışım, çünkü karısını aldatması, bana düşündüğümden bambaşka biri olduğunu gösterdi."

"Peki, bu cinsel yakınlık eksikliği Colleen'i rahatsız etmiyor muydu?"

"Hiç birlikte olmadıklarını söylemiyorum, ama evliliğin ilk zamanlarında bile ayda bir iki defadan fazla olmadığını söylemişti. Colleen'in özgüven sorunları vardı; belki de kocasıyla daha az fiziksel bir ilişki sürdürmek ona daha uygun geliyordu. Ya da belki seksin eksikliği bu sorunlarını daha da derinleştiriyordu. Kim bilir? Benim yargılayacağım bir konu değil bu, ayrıca bu mevzuyu kurcalamak da istemedim."

"İnsanlar değişir," dedim, "ya da öyle söylenir."

"Bazıları değişir," dedi Hudson. "Ama çoğu değişmez... En azından fark edilecek kadar değil."

İçeriden gelen ağlama sesi daha da yükselmişti.

"Gitmem gerek, yoksa dadı işi bırakacak," dedi Hudson. "Yine de, eğer daha fazla yardımımı gerekirse, benimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Sahi, Colleen kefaletle serbest kalabilecek mi?"

"Bugün," dedim, "Eğer şansımız yaver giderse."

"O zaman ilerleyen günlerde onu görmeye giderim. Lütfen Bay Parker, onu tekrar demir parmaklıkların ardına koymalarına izin vermeyin. Bunu görmek beni büyük hayal kırıklığına uğratacaktır."

Hudson eve girip kapıyı kapattı. Onunla kısa bir ömür hayal ettim; fena olmazdı diye düşündüm bir an için. O esnada sincap cevizin dış kabuğunu çoktan kemirmiş, içindeki yemişe ulaşmıştı bile ve bunu hayra yordum... İmkân buldukça bunu yapmak iyidir. Saatime baktım. Birkaç arama daha yapacak vaktim vardı ve dolayısıyla Piper Hudson'ın iş birliğinden gelen gücü ve sincapla gelen şansı yanıma alarak Clark ailesinin evine doğru sürdüm.

* * *

İyi –ya da kötü– bir tesadüf eseri, ben kaldırıma yanaştığımda Alison Piucci yine Clark'ların sokağındaydı ve Kirk Roback'la –elleri rahat durmayan adamla– konuşuyordu. Oldukça yakın duruyorlardı; beden dilleri açık, rahat, hatta hafifçe samimiydi. Bayan Roback bu sahneye tanık olsaydı, kocası epey zor bir açıklama yapmak durumunda kalabilirdi. Ben yaklaşınca konuşmayı kestiler; ikisinin üzerinde de neşeyle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir hava hâkimdi.

"Henüz tanışmadık sanırım," dedim, kimliğimi göstererek. "Adım Parker. Özel dedektifim."

"Televizyonda görmüştük seni," dedi Piucci. "Colleen Clark için çalışıyorsun."

"Teknik olarak onun avukatı tarafından tutulmuş durumdayım," dedim, "ama lafı gereksiz ayrıntılarla uzatmayalım."

Roback araya girdi: "Sana söyleyecek bir şeyimiz yok," dedi. Günün değişmez teması da buydu zaten. Sesi, bir erkek için fazla tiz ve aynı zamanda yumuşaktı. Aslında baştan aşağı pofuduk bir adam izlenimi veriyordu; marşmelovdan yapılmış gibiydi. Yanındaki incecik Piucci ise tam bir tezat oluşturuyordu. Aralarında bir şey varsa, Roback kendini aşmıştı.

"Size henüz bir şey sormadım," dedim.

"Onun öyle kolayca yakayı kurtarmasına yardım etmeyeceğiz," dedi Piucci.

"Adaletin yerini bulmasını sağlamalıyız," diye ekledi Roback.

"İşte ben de tam bu yüzden buradayım," diye karşılık verdim. "Suçlu ya da masum olduğunu anlamak için cadıları suya atıp boğulup boğulmadıklarına baktığımız veya gerçeği işkencelerle ortaya çıkarmaya çalıştığımız günler geride kaldı. Yalnızca birkaç sorum olacaktı..."

"Tekrar ediyorum," dedi Roback inatla. "Söyleyecek hiçbir şeyimiz yok."

Bir adım öne çıktı... Ancak ben geri çekilmeyince hamlesi ortada kaldı... Eğer Piucci'ye karşı etkileyici bir izlenim bırakmaya çalıştıysa, dışarıdan bakıldığında yalnızca gülünç görünmüştü.

"Eğer o kadın bir katilse," dedi Piucci, "cezasını çekmeli. Ama şahsen ona karşı bir kinim yok."

Kadının sözleri başka, sesi bambaşka şeyler söylüyordu.

"Buradaki kilit kelime 'eğer'," dedim.

"İlgilenmiyoruz," dedi Roback sertçe. "Git de bu numaralarını başka bir yerde dene."

"Öyle yapacağım," dedim. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Tam arkamı dönmek üzereyken, Roback'e doğru parmağımı kaldırdım; sanki zihnimde önemli bir ayrıntı birden yerli yerine oturmuş gibiydi. Çocukken izlediğim tüm *Columbo* bölümleri işe yaramıştı.

"Şimdi hatırladım seni," dedim. "Partide Colleen'e sarkıntılık etmeye çalışan sendin."

Roback'in yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi.

"Bu bir iftira!" dedi. Piucci ise ona, sanki az önce kalabalık içinde burnunu karıştırmış gibi tuhaf bir bakış atıyordu.

"Eğer söylenenler doğruysa, bu iftira sayılmaz," dedim sakince. "Ve eğer bunu mahkemede yemin altında reddedersen, bu yalan tanıklık olur."

"Ne demek şimdi bu? Neden mahkemeye çağrılayım ki?"

"Bu davada herkes tanık olarak çağrılabilir. Colleen'i tanıyor-

sun, onunla birden fazla kez görüşmüşsün. Ve en az birinde, davranışlarının rahatsız edici bulunduğunu söylemiş. Bunu bir düşün. Büyük ihtimalle tekrar görüşeceğiz."

İkisine de en kibar gülümsememi takındım, sonra sokağın karşısına geçerek Clark ailesinin evine doğru yürüdüm.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Paulie Fulci, kardeşlerin canavar kamyonunda oturuyordu; cama tıklattığımda içerideydi. Arabada Harry Potter'ın sesli kitabını dinliyordu. Bas o kadar derindendi ki, Jim Dale'in sesi neredeyse Tanrı'nınkine benziyordu.

"Her zamanki dışında bir şey var mı?" diye sordum, camı indirip sesli kitabı durdurduğunda.

"İki maceraperest geldi," dedi. "Defolup gitmelerini söyledim, gittiler."

Bu pek de şaşırtıcı değildi. Paulie bana "Yürü git," dese, hiç düşünmeden giderim... Muhtemelen Himalayalar'a kadar.

"Basın?"

"Bir televizyon aracı uğradı. Onlara da aynı şeyi söyledim."

"İtiraz ettiler mi?"

"Uzun sürmedi."

Canı istediğinde, Paulie epey nüktedan olabiliyordu.

"Polis ne durumda?"

"Biz geldikten kısa süre sonra devriye arabası ayrıldı. Her iki-üç saatte bir geçiyorlar."

"Umarım el sallıyorsundur."

"Tek parmakla sadece."

Onu Harry Potter ile baş başa bıraktım ve yeni video kapı zilini çaldım. Kardeşler hızlı çalışmışlardı... Evin ön cephesine, bahçeyi gören bir kamera yerleştirilmişti ve muhtemelen onun ikizi de arka tarafı gözetliyordu. Kapıyı Paulie'nin kardeşi Tony açtı ve beni

mutfağa götürdü. Evelyn Miller'la birlikte bir Degas tablosunun yer aldığı bir yapbozla uğraşıyorlardı. Tony Fulci ile bale dansçılarını bir arada düşünmek biraz zamanımı aldıktan sonra, Evelyn'e nasıl olduğunu sordum.

"İdare eder," dedi. "Colleen'le konuştum, tutukevinden aramasına izin vermişler. Gece pek uyuyamamış ama genel olarak durumu fena değil."

"Öyle bir yerde ilk gecesinde kimse rahat uyuyamaz zaten," dedim.

"Bir ikinci geceyi de orada geçirmek zorunda kalmaması için elimizden geleni yapalım lütfen," dedi. "Kefaletini ödeyebilmek için param hazır. Bazı hisselerimi elden çıkardım, parayı tek hesapta birleştirdim. Bankadan da bir kredi limiti açtırdım." Gözlerini bana dikti. "Kızım kefaletle serbest bırakılacak, değil mi?"

"Kesin bir şey söylemek zor," dedim. "Ama Moxie temkinli bir iyimserlik içinde. Ben yalnızca, o fazla iyimser olduğunda endişelenirim."

Tony'ye biraz hava almasını ya da kardeşiyle birlikte Harry Potter'ı dinleme fırsatını değerlendirmesini önerdim. Evelyn Miller'la birkaç dakika baş başa kalmak istiyordum. Tony alınmadı; Fulci kardeşlerin en güzel özelliklerinden biri, alınmadan ima edilen şeyi anlayabilmeleriydi.

"Eşlikçilerinizden memnun musun?" diye sordum.

"Çok ilgili, kibar insanlar. Pek zeki sayılmazlar belki ama zekiden ziyade kibar insanları tercih ederim zaten."

"Düşündüğünüzü açıkça söylemekten hiç çekinmiyorsunuz, değil mi?"

"Gerektiğinde susmasını da bilirim," dedi. "Ama şu anda diplomatik davranmanın bir faydasını görmüyorum."

Ya da hiçbir zaman, diye geçirdim içimden.

"E, bugün neler yaptın bakalım?" dedi, bir zamanlar öğretmen olduğunu belli eden o denetleyici ses tonuyla. Gömleğimin eteği dışarıda mı diye kontrol etmemek için kendimi zor tuttum.

"Kızınızın komşularıyla ve arkadaşlarıyla konuştum... En azından ulaşabildiklerimle. Bir de kocasıyla görüştüm."

"Umarım sonrasında duş almışsınızdır," dedi.

"Ellerimi temizledim. Herkes gibi ben de arabada dezenfektan bulunduruyorum... Gerçi ben bunu eskiden beri yaparım."

"Kirli işler için mi?"

"Bu işin doğasında var."

"Seninkinde daha da fazla ama. Hakkında biraz okudum Bay Parker. Şiddete meyilli biriymişsin."

Bunu beni incitmek için söylememişti; hatta sesinde hafif bir neşe vardı.

"Aslında bela beni buluyor diyelim."

"Kapısına hoş geldin paspası serersen elbette bulur."

"Yoksa bu işe karışmamdan pişman mı oldunuz?"

"Hiç de değil... Seni kendi tarafımızda görmeyi, onların yanında olmana yeğlerim." Üzerindeki gerginlik biraz azalır gibi oldu. "Üzgünüm, yine kaba davrandım... Hatta bu kadarı benim için bile fazla patavatsızcaydı. Bugün her zamankinden daha gerginim. Ben de pek uyuyamadım."

Giriş faslını bitirdiğimize göre artık esas konuya geçebilirdik. Karşısındaki sandalyeye oturdum ve masanın üzerindeki bir yapboz parçasını –bir balerin pabucuna ait gibiydi– alıp yerine yerleştirdim.

"Size birkaç sorum olacak," dedim. "Cevaplamaya hazırsanız."

"Zihnimi biraz çalıştırmak fena olmaz."

"Damadınızdan ne kadar hoşlanmıyorsunuz?"

"Şimdi mi ne kadar hoşlanmıyorum yoksa tüm bunlar olmadan önce mi ne kadar hoşlanmıyordum?"

"Biz şimdiye odaklanalım."

"O adamdan hiçbir zaman hoşlanmadım. Bir defasında, içkiyi biraz fazla kaçırdığımda, kızımı onunla evlenmemesi konusunda uyardım. Bazen düşünürüm de, acaba inadına mı evlendi onunla? Colleen her ne kadar uysal, içine kapanık bir kız gibi görünse de, bir başkasının telkiniyle doğru olanı yapmakla, kendi isteğiyle yanlış olanı yapmak arasında kalsa, daima ikinciyi seçer. Her zaman inatçı bir çocuktu... Kendi dünyasında, kendi kopuk hâliyle.

"Peki ya merhum eşiniz? Stephen hakkında sizle aynı fikirde miydi?"

"Tom insan tanımakta pek iyi sayılmazdı," dedi Evelyn. "Hayır, aslında bu haksızlık olur; o sadece insanlardan çok sayılarla arası iyi olan biriydi. Soyut dünyanın içinde çalışmayı her zaman daha rahat bulurdu ama Colleen'e de son derece düşkündü. Kızının karşılıklı ilgiye dayalı bir ilişki içinde olmasına gerçekten sevinmişti... Böyle bir duyguyu anlayabildiği kadarıyla, elbette. Kimseyle, kendisiyle olduğu kadar huzurlu olamamıştı...

Ayrıca Tom, Stephen'ın hırslı olmasından ve borsa, tahvil gibi konularda konuşabilmesinden hoşlanmıştı. Kendi çabaları sayesinde kızının her zaman maddi güvence içinde olacağını biliyordu, ama Stephen'da bu güvenceyi servete dönüştürmek üzere çalışacak birini görmüştü. Tom için aşk, ikinci planda kalan ve çoğu zaman abartılan bir kavramdı. 'Sevgi' değil, 'hoşlanmak' yeterliydi onun için... Tamamen duygusuz biri değildi elbette, ama yoksulluk içinde büyümüş ve bu hayatın gerçekleri konusunda hiçbir hayale kapılmamıştı. Onun gözünde, çok mutlu ama orta halli biri olmaktansa, ölçülü bir mutluluğa karşılık bolca zenginlik daha akıllıcaydı. Huzuru aşkla değil, yalnızca maddi kaygıların yokluğuyla ilişkilendirirdi. Haklı sayılmazdı belki, ama tümüyle haksız da değildi."

"Sizi seviyor muydu?" diye sordum.

"Kendince," dedi. "Ben de onu sevdim. Bizim evliliğimiz şanslıydı; kızımızınki o kadar değil."

Bulmacada dansçının bacağını andıran bir parça buldum –ya da öyle sandım– ama hiçbir yere uymuyordu. "Yapbozlardan hiçbir zaman hoşlanmadım," dedim.

"Gerçekten mi? Nedir bu, mesleğinize dair beceriksiz bir benzetme mi?"

Doğrusu hakkını teslim etmeliydim; Evelyn Miller tam anlamıyla zor bir kadındı.

"Dedem bir polisti," dedim. "Hayatı boyunca her gün okurdu; elinde bir kitap olmadan hiçbir yere gitmezdi. Edebiyat üzerine bir profesör gibi konuşabilir, saatlerce anlatırdı. Ölünce, yarım bı-

raktığı romanı tabutuna ben koydum. Okuma yazmaya düşkün, gerçek bir edebiyat meraklısıydı ama Scrabble oynamakta berbattı, bulmaca çözmekten de hiç hoşlanmazdı."

Evelyn, yanlış parçayı elimden alıp yerine doğrusunu yerleştirdi. "Lafı dolandırıyorsunuz," dedi, bakışlarını üzerime dikerek. "Ne öğrenmek istiyorsanız, neden açık açık sormuyorsunuz?"

"Tarafsız olabileceğinizden emin değilim. Tarafsızlık olmadan söylediklerinizin değeri azalır."

"Tarafsızlık konusundaki yeteneğime şaşırabilirsin."

Merhum eşini anlatışını dinlemiştim; belki de haklıydı.

"Kızınız, bir dönem depresyonla boğuştuğunu ve oğluna karşı öfke hissettiğini kabul ediyor, ancak Henry'nin kaybolduğu zamana gelindiğinde bunların büyük ölçüde geride kaldığını söylüyor," dedim. "Hatta o süreçte bile onu sevmekten hiç vazgeçmediğini belirtiyor ki buna itirazım yok. Eşi ise bana, onun aslında hiçbir zaman annelik arzusuna sahip olmadığını ve olası bir boşanma durumunda Henry'nin velayetini kendisine bırakacağını düşündüğünü söyledi. Bugün Colleen'in arkadaşlarından biri de çocuğa karşı duygusal ve fiziksel açıdan mesafeli davranmanın aslında Stephen olduğunu, hatta oğluna karşı neredeyse tamamen ilgisiz kaldığını anlattı. Görünen o ki, bu ifadelerin hepsi aynı anda doğru olamaz."

"Tabii ki doğru değil," dedi Evelyn. "Stephen yalan söylüyor."

"Tarafsızlık konusunda ne dediğimi unutmayın."

"Bu benim tarafsız hâlim. Stephen'ın adının önüne 'aşağılık pislik' koymadım sonuçta."

Bunun, sözlükte "tarafsızlık" tanımı olarak geçebileceğinden pek emin değildim.

"Devam edin."

"Stephen adeta insan yaşamının bir taklidini inşa eden bir uzaylı gibi," dedi Evelyn. "Bir karısı, bir ailesi, bir de uğraşları (hobileri) var... Ama bunların hepsi, bir yerlerde normal bir hayatın bunlardan oluştuğunu okuduğu için. Hiçbirinden gerçek anlamda mutlu olmuyor, derinlerde hiçbirine bağlanamıyor."

Bu, Piper Hudson'ın Mara Teller hakkında söylediğiyle örtüşüyordu: Gerçek bir yaşamdan ziyade, onun bir taklidi.

"Peki, onu gerçekten ne mutlu ediyor sizce?"

"Başarı ve başkalarının gözündeki imajı... ki bu aynı anlama geliyor. Asıl istediği hayran olunmaktan ziyade kıskanılmak. Fazla içki içip onu utandırmayacak, yerli yersiz konuşmayacak, kilo almayacak bir eş seçti. Eğer bir çocuğu olmasını gerçekten istediyse, bu yalnızca tabloyu tamamlamak içindi. Evlilik anlayışı ise ucuz düğün kataloglarından ve *Leave It to Beaver*'ın eski bölümlerinden ibaret."

Evelyn'in nefes almak için durmasını bekledim.

"Hâlâ tarafsız mıyız acaba?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama emin olmak istedim. Birkaç sorum daha olacak."

"Dinliyorum."

"Colleen hiç size kocasıyla olan cinsel hayatından söz etti mi?"

"Hayır, ama satır aralarını okumak zor değildi. Stephen'ın sık sık yorgun olduğundan, çok çalıştığından ya da seyahate çıktığından bahsederdi. Bu sözlerin ne anlama geldiğini bilirim, yıllar boyunca ben de benzer ifadeleri kullandım. Aralarındaki durumun ne onu ne de Colleen'i rahatsız edecek kadar önemli olmadığını hissettim... Ya hep ya hiç ilişkisi değildi. Bazı çiftler böyledir."

Bu durum bizi, Stephen Clark'ın neden Mara Teller'la bir ilişkiye girdiği –her ne kadar kısa sürmüş olsa da– meselesine getirmişti. Belki de kadın, adamın içinde uzun zamandır sönük olan bir ateşi yeniden alevlendirmişti... Ama şu da var ki, bu ateşin yakıcılığı beni huzursuz ediyordu.

"Sıradaki soru?" dedi Evelyn.

"Stephen'ın Henry'ye zarar verebileceğini düşünüyor musunuz?"

"'Zarar' derken fiziksel şiddeti mi kastediyorsun? Dövmek gibi mi?"

"Hayır," dedim, "ondan da kötüsünü."

Yaşlı kadın uzun bir süre sessizce bana baktı... Bense gözlerimi ondan kaçırmadım, sorumu düşünmesine izin verdim.

"Hayır," dedi sonunda. "Stephen'dan hiç hoşlanmam, ama içinde bir katil ruhu olduğunu da sanmam."

"Peki ya ağabeyi ve yengesi?"

Yaşlı kadın dudaklarını büzdü, yanıt vermeden önce derin bir sessizliğe gömüldü.

"Onları elbette Stephen'dan daha çok severdim," dedi. "Çocuk sahibi olma özlemleri gerçekti, derindi. Henry'ye de kendi evlatlarıymış gibi düşkündüler. Bu yüzden ona zarar vereceklerini hiç sanmam. Eğer çocuğu onların kaçırdığını düşünüyorsan, yanlış yoldasın derim. Elbette yanılıyor da olabilirim, ama bu beni fazlasıyla şaşırtır."

"Teşekkür ederim," dedim. "Şimdilik bu kadar. İsterseniz sizi adliyeye bırakayım. İstemezseniz Fulci'lerden biri size eşlik edebilir."

"Sanmam," dedi gülümseyerek. "Hiçbiri arabama sığmaz. En iyisi sizinle gelmek."

* * *

Bu arada –sonradan öğrendiğime göre– Moxie mahkeme binasında Erin Becker'ın yanında olmaktan pek de hoşnut değildi... Gerçi bu duygu karşılıklıydı. Becker kefalet konusunda diretiyordu, ancak Moxie'yi şaşırtan şey bu değildi; onu asıl hayrete düşüren şey, Becker'in Colleen Clark'a karşı duyduğu düşmanlığın derinliğiydi. Beklendiği üzere Becker, Colleen'in yalnızca kendi taahhüdüne dayanarak –kefalet ödemeden, mahkemeye döneceğine dair sözüne güvenilerek– serbest bırakılmasını kesin bir dille reddetmiş, teminatsız kefalet seçeneğine de onay vermemişti. Bunun yerine, Becker kefalet tutarını minimum 250.000 dolar olarak belirlemiş ve Colleen'in aile mülkündeki payını teminat olarak göstermesini açıkça yasaklamıştı.

Moxie; bana anlattığına göre, kendini gülmekten alıkoyamamıştı. Maine'de bir cinayet suçlaması için belirlenen ortalama

kefalet miktarı genellikle 50.000 dolar civarındaydı, hem de çoğu zaman ortada bir ceset olduğunda. Oysa bu durumda Henry Clark hâlâ kayıptı, ölmüş olabileceği konusunda örtük bir düşünce olsa da. Ayrıca, Colleen'e yöneltilen en ağır suçlama kasten cinayet değil, tahrik altında cinayet idi.

Moxie neşeyle Becker'a şöyle demişti: "Eğer Yargıç Pam Jedry'yi gerçekten kendinize düşman etmek istiyorsanız, evini yakmanız ya da çocuklarına 'çirkin' demeniz daha çok iş görecektir."

Colleen'e yöneltilen suçlamalar yalnızca genel ağır suçlardan ibaret değildi; bir aile bireyine karşı işlendiği iddia edilen ağır suçları da kapsıyordu. Bu yüzden yasa gereği kefaleti bir adli görevli belirleyemez, karar yargıca kalırdı. İlk duruşma da bu nedenle Yargıç Pam Jedry'nin huzurunda yapılacaktı. Jedry yumuşak başlı biri sayılmazdı, fakat yüzyılın başlarında Vali John Baldacci tarafından kürsüye atanmasından önce Maine Kadınlar Lobisi'yle yakından çalışmış bir isimdi. Doğrusu, Clark davasının herhangi bir aşaması için Becker'in ilk tercihi asla o olmazdı. Dahası, Jedry ile Nowak arasında, siyasi olduğu kadar kişisel nedenlere dayanan bir husumetin bulunduğu da dilden dile dolaşıyordu.

"Sanırım yeterince dikkat etmiyorsunuz Bay Castin," demişti Becker. "Suçlamalar listesini yeniden gözden geçirmeniz gerekiyor."

"Siz de bir takvime bakın Sayın Becker," diye karşılık vermişti Castin. "On dokuzuncu yüzyılda değiliz. Bu tür suçlamalarda kefalet yasak değil, yani uydurma gerekçelerle sanki böyle bir yasak varmış gibi davranamazsınız. Böyle yaparsanız, Yargıç Pam Jedry'yle gergin bir kürsü başı tartışmasına davetiye çıkarmış olursunuz."

"Ya da bir Harnish duruşması," demişti Becker. "Bu mu daha makbul?"

* * *

Harnish usulüne göre yapılan kefalet incelemesi, Maine Yüksek Yargı Mahkemesi'nin belirlediği anlamda, isnat edilen fiilin "geç-

mişte ölüm cezasını gerektiren suç" sayılıp sayılmadığını saptar. Bu suçlar yalnızca şunlarla sınırlıdır: kasten cinayet, tecavüz, gece vakti bir konutun kundaklanması, silahlı soygun, gece vakti bir konuta silahlı olarak girme ve vatana ihanet. Bu hâllerde sanığın anayasal kefalet hakkı ortadan kalkar.

"Yine söylüyorum," demişti Moxie, "söz konusu suçlama tahrik altında cinayet."

"Şimdilik öyle," diye karşılık vermişti Becker. "Ama cinayetten mahkûmiyet alma ihtimaliniz konusunda giderek daha iyimserim. Maine Revize Kanunları 17-A, Madde 201 şöyle der: 'Bir kişi, insan yaşamının değerine ölçüsüz bir kayıtsızlık sergileyen ve bu yolla bir başkasının ölümüne neden olan bir davranışta bulunursa, cinayet suçunu işlemiş sayılır.' Yeni deliller bunu gerektirirse, suçlamaları eklemeye ya da yeniden ele almaya açığım. Doğrusu, bu delillerin yakında ortaya çıkacağına bahse girerim. Henry Clark'ın kayboluşuna ilişkin soruşturma sürüyor; polisin onun başına gelenleri nihayetinde ortaya koyacağına güvenim tam. Bu çerçevede, ön duruşmada ana suçlamayı cinayete yükseltmeyi düşündüğümüzü ilan etmekte hiçbir sakınca görmüyorum."

Moxie, durumdan hoşnutsuzluğunu ustaca gizlemişti, fakat Becker güçlü bir darbe indirmiş olduğundan emin görünüyordu. Eğer suçlamayı cinayete yükseltir, ardından bir Harnish duruşması talep edilir ve yargıç savcılıktan yana karar verirse, Colleen yargılama başlayana dek parmaklıklar ardında kalacaktı. Dahası, Cumberland Tutukevi'nden daha sert koşullara sahip bir yere sevk edilecekti ki orada çocuğunu öldürmekle suçlanan bir kadın olarak görülecek, kendince adalet dağıtmaya kalkışanların ilk hedefi olacaktı.

Moxie'nin bana anlattığına göre, Becker tam bir sükûnet içinde oturuyordu; adeta su kenarına temkinli adımlarla yaklaşan bir ceylanı izleyen bir timsah gibiydi. Moxie, olası sonuçları zihninde bir bir tartarken, Becker tek kelime etmemişti. Moxie ise içinden bunun yalnızca bir blöf olabileceğini geçiriyordu; zira Becker'in gerçekten de cinayet suçlamasına gitmeye hazır olduğuna ikna olamamıştı. Ona göre Becker'in kesin bir başarıya ihtiyacı vardı ve

tahrik altında cinayet suçlaması –kasten cinayete kıyasla– bu başarıyı elde etme konusunda çok daha güçlü bir ihtimal sunuyordu.

"Yargıcı çeyrek milyon dolarlık bir teklife ikna edemezsiniz," demişti Moxie en sonunda. "Üstelik ben sözümü söyledikten sonra, Yargıç Jedry'nin sizin şu Harnish hamlenize pek sıcak bakmayacaktır."

Becker, Moxie'yi bir süre huzursuz ettikten sonra, sonunda geri adım atmıştı.

"Talebi şimdilik rafa kaldırmak her zaman elimizde," demişti Becker. "Sonrasında yeni bir suçlamayla kefaletin iptalini talep edebiliriz. Kim bilir, o kararı vermek hangi yargıca düşer?"

Moxie o an, Erin Becker'den gerçekten hiç hoşlanmadığını anlamıştı. Becker, bir zorbanın kiniyle hareket ediyordu, üstelik kibirliydi de.

"O yolu da seçebilirsiniz," demişti Moxie, Becker'a. "Ama şunu da unutmayın ki, medyadaki dostlarınız, müvekkilim tutuklu kaldığı sürece ondan iyi kareler alamaz. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Halkın ilgisini çekecek yeni bir skandal her zaman bulunur nasılsa. Dava gününe kadar uzun bir yol var. Siz bu süreci hızlandırmaya kalksanız bile, ben her adımda sizi engellemek için elimden geleni yapacağım. Bence siz ve amiriniz Nowak, Colleen Clark'ın kamunun gözü önünde olmasını istiyorsunuz. Aksi takdirde, seçmenlere oynayacak bir kozunuz kalmaz."

Moxie, Becker'in geri adım atmasını beklemişti... Biraz uzun sürmüştü ama sonunda beklediği olmuştu.

"Cömertliğimden faydalanıyorsunuz," demişti Becker.

"Bu mu cömertlik?" diye karşılık vermişti Moxie. "Söylemeseniz öyle olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Yüz elli bin dolar," diye teklif etmişti Becker, "teminatsız."

"Yüz bine indirelim şunu," diye karşı çıkmıştı Moxie, "yarısı da ailesine ait mülkteki payı üzerine teminatlı olsun."

"Eşi Stephen, aile evinin herhangi bir şekilde kullanılmasına izin vermiyor. Bu uğurda savaşmaya hazır."

"Bırak savaşsın."

"Gerçekten mi? O hâlde müvekkiliniz hücresini nasıl döşemek

istediğini şimdiden düşünmeye başlasa iyi olur... Çünkü dava sonuçlanana kadar tek yuvası orası olacak."

Bu kez geri adım atan Moxie olmuştu.

"Yüz bin dolar," demişti. "Yarısı nakit, kalan kısmı annesinin malvarlığı üzerine ipotek edilerek."

Becker yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirmişti ama Moxie, hem onun hem de Nowak'ın yüz bin dolara razı olacaklarını biliyordu. Bu rakam hem yuvarlaktı hem de manşetlerde güzel duracaktı.

"Peki," demişti Becker. "Bunu hâkime sunalım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sabine Drew, Gretton kasabasının hemen dışında, yol kenarında arabasında oturuyordu. Önünde, yaklaşık on beş metre ileride, kasabanın karşılama tabelası yükseliyordu: "Gretton – Ziyaretinize memnun olduk, ayrılığınıza üzüldük." Ancak Sabine, bu sözlerin doğruluğunu sınamaya hiç niyetli değildi. Arabanın içinde yankılanan çocuk ağlaması artık daha yüksek, daha inatçı bir hâl almıştı. Eğer Gretton'a girerse, bu sesin dayanılmaz bir gürültüye dönüşmesinden korkuyordu. Sanki çocuk, birinin onu duyduğunu fark etmiş ve bulunmak için giderek daha umutsuzca haykırmaya başlamıştı. Sabine uzun zamandır bir çocuğun bu şekilde ağladığını duymamıştı.

Sesin kaynağı tam olarak tespit etmeye çalışabilirdi, ama bunun zor olacağını biliyordu. Yeteneğiyle (ya da armağanıyla, lanetiyle, belasıyla; hangisi dense fark etmezdi onun için) ilgili sorunlardan biri de buydu: Görüp duydukları çoğu zaman belirsiz, dağınık oluruydu. Onları anlamlandırmaya çalışmak, soyut bir tabloya ya da flu bir fotoğrafa anlam yüklemeye benziyordu. Fazla yaklaşıldığında, yalnızca fırça darbeleri ya da piksel kümeleri kalırdı geriye; fazla uzaklaşıldığında ise hiçbir şey seçilemezdi. Mesele, dengeyi bulup yavaşça, dikkatle ayrıntılara odaklanmaktı.

Ya da en azından kendisine böyle söylüyordu, direksiyonu sıkıca kavramış, gözlerini kararlılıkla tabelaya dikmiş hâlde. Gerçek şu ki, korkuyordu. Bunun bir parçası olmak istemiyordu. Daha önce ona neye mal olduğunu çok iyi biliyordu; bir kez daha utanç içinde kalmayı göze alamazdı. Ama çocuğun feryatlarında öylesine derin, öylesine sarsıcı bir acı vardı ki... Her nerede ise o çocuk acı çekiyordu... Ve bu acının son bulması gerekiyordu. Yalnız...

Yalnız Gretton onu hiç de iyi hissettirmiyordu; tıpkı bir zamanlar Kamboçya'da, barış gönüllüsü olarak görev yaparken ki o zamanlar hâlâ memleketinin sınırlarının ötesine gitmeye cesareti varken ziyaret ettiği Phnom Penh'deki Toul Svay Prey Lisesi gibi. Kızıl Kmerler, o okulu S-21 adıyla yeniden adlandırmış ve düşmanlarını sistemli biçimde işkenceyle yok etmek için kullanmışlardı. Resmî kayıtlara göre on sekiz bin kişi öldürülmüş, yalnızca on dört kişi hayatta kalmıştı. Sabine, merak ediyordu oradayken ölüleri kendi varlığı mı uyandırmıştı? Çünkü aynı tiz bir sesin köpekleri harekete geçirmesi gibi olmuştu. Yoksa onların hep orada çığlık çığlığa olduğunu yalnızca kendisi mi duyabilmişti, bilmiyordu. Ama ne olursa olsun, o eski okulun sınırları içinde kalabilmek, bütün gücünü harcamasını gerektirmişti, zira çığlıklar gitgide artıyor, yankıları dayanılmaz bir gürültüye dönüşüyordu.

Yine de orada kalması ve o sesleri dinlemesi gerektiğini hissetmişti. Ve sonunda, artık dayanamadığında oradan kaçarken, çığlıkların azaldığına inanmıştı. Belli ki bazıları yalnızca duyulmayı bekliyordu; bir kez duyulduklarında sessizliğe karışıyorlardı. Toul Svay ya da diğer adıyla Tuol Sleng, insan kötülüğünün bir anıtıydı; insanın ne kadar aşağı bir seviyeye inebileceğinin somut bir göstergesi. Gretton elbette o kadar karanlık bir yer değildi, zaten çok az yer öyle olabilirdi, ama aynı kokuya, aynı karanlık titreşime sahipti; üstelik Tuol Sleng'de olmayan keskin, tehditkâr bir yan da taşıyordu.

Çünkü buradaki kötülük yalnızca insandan gelen türden değildi.

Camındaki hafif bir tıkırtı, Sabine'i derin düşüncelerinden sıyırıp gerçeğe döndürdü. Camın yanında bir polis memuru vardı;

elinin biri, alışkanlıktan ya da görev disiplininden olsa gerek, silahının kabzasında duruyordu. Kırklarında gõrünüyordu; biraz egzersiz yapsa hiç fena olmaz, diye geçirdi içinden.

Sabine, dikiz aynasına göz attığında arkasına yanaşmış sivil bir polis aracını fark etti; aracın ön panelindeki renkli ışıklar yanıp sönüyordu. Yaklaştığını bile fark etmemişti. İçinde, annesine ait olduğunu sandığı bir ses alayla fısıldadı: Ne kadar da iyi bir medyumsun!

Camı açmak için düğmeye bastı.

"Bir sorun mu var, memur bey?" diye sordu.

Memurun ceketindeki arma onun bir polis memuru olduğunu, isimliği ise adının "Poulin" olduğunu gösteriyordu. Sabine, Gretton kasabasının aslında bir polis teşkilatına sahip olmadığını hayal meyal hatırlıyordu. Demek ki, Poulin burada yasaları temsil eden tek kişiydi.

"Ben de size aynı şeyi sormak üzereydim, hanımefendi," dedi memur.

"Biraz migrenim tuttu," diye yanıtladı Sabine. "Bulantım geçene kadar kenara çekip biraz dinlenmek istedim."

Bu tamamen yalan sayılmazdı. Sabine'in başı gerçekten ağrıyordu ve kendini kötü hissediyordu. Bunun sorumlusu Grettondı ya da kasabayı zehirleyen her neyse, ama bunu Memur Poulin'le paylaşmaya niyeti yoktu. Adamdan kötü niyetli bir enerji almıyordu; hissettiği sadece, bu tür karşılaşmalarda kolluk kuvvetlerinde kendiliğinden beliren o gerilimdi. Gerçi Poulin'in õzelinde, bu gerilime yetkisini suistimal etme eğilimi de eşlik ediyordu. Sabine'in yeteneğine gerek bile kalmadan, adamın içindeki güvensizliği sezmek mümkündü. Belki tam anlamıyla bir zorba değildi ama o eğilim ona yabancı da sayılmazdı; otoritesini adeta bir zırh gibi kuşanmıştı.

Poulin, Sabine'in rahatsızlığına pek de ilgi göstermedi. Onu inandırıcı bulmadığından değildi, yalnızca umursamıyordu. Sabine'in ona, bu kasabaya bir çocuğun ağlayışlarıyla çekildiğini ya da burada karanlık bir varlığın yuva kurduğunu anlatması da müm-

kün değildi, çünkü böylesi sözler, genellikle kötü sonuçlar doğuran bir tür dikkati üzerine çekmekten başka işe yaramazdı.

"Ehliyet ve ruhsat lütfen," dedi Poulin.

Sabine, torpido gözünü karıştırarak ruhsatı aramaya koyuldu, ardından çantasından ehliyetini bulmaya çalıştı. Bu sırada Poulin bir adım geri çekilmişti ama Sabine, adamın avucunun hâlâ silahının üzerinde olduğunu fark etti. Solak oluşu dikkatini çekmişti; nedense bu, çocukken izlediği bir filmi anımsattı ona. Paul Newman'ın Billy the Kid'i canlandırdığı, asi bir delikanlı gibi davranan bir karakterdi bu. Tabii Poulin'in Newman'la uzaktan yakından ilgisi yoktu. Hatta öyle ki, Paul Newman öldükten sonra bile Sabine'in tanıdığı çoğu erkekten daha yakışıklıydı. Poulin'in yüzü ise sanki taş kırmak için kullanılmış gibiydi.

Bu kasaba seni de yozlaştırmış... Farkında bile değilsin, diye geçirdi içinden.

Belgeleri sessizce uzattı.

"Motoru kapat," dedi Poulin, bu kez "lütfen" deme gereği duymadan.

Sabine, adamın ağır adımlarla aracına doğru yürüyüp ön paneldeki küçük bilgisayara bir şeyler yazmaya başlamasını izledi. Pek de ilginç bir şey bulacak değildi aslında; Sabine'in şimdiye dek hız cezası bile yoktu. Tabii başka bir şey çıkmazsa, diye geçirdi içinden.

Ama en iyisi bunu düşünmemekti. Zaten kısa süre içinde öğrenirdi.

Poulin birkaç dakika içinde geri dönüp belgeleri uzattı.

"Baş ağrınız için üzgünüm," dedi. "Ama burada duramazsınız. Köşeye fazlasıyla yakınsınız. Hızla dönen bir kamyon arkanızdan çarpabilir, o zaman da tek derdiniz mide bulantısı olmaz."

Ama Sabine'in Gretton'a gitmek gibi bir niyeti yoktu... En azından şimdilik, belki de hiç. "Biliyor musunuz," dedi, "kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum. Sanırım eve döneceğim. Zaten öylesine, keyif için yola çıkmıştım."

"O zaman dikkatli olun," dedi. "Tabela gelmeden hemen önce

sol tarafta boş bir arsa göreceksiniz. Dönüşü oradan yapmanız iyi olur."

Sabine memura teşekkür etti, motoru çalıştırdı ve dönüşü yaptıktan sonra, geldiği yönden geri dönmeye koyuldu. Poulin ise hâlâ aracındaydı ancak Sabine yanından geçerken ona zerre kadar dikkat etmedi.

Gretton gözden kaybolur kaybolmaz Sabine'in baş ağrısı yavaş yavaş hafiflemeye başladı.

Ama o çocuğun ağlaması hâlâ kesilmemişti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Mahkeme salonundaki kısa duruşma boyunca Evelyn Miller'ın yanında oturdum. Kefalet miktarı açıklandığında yüzündeki şaşkınlık ifadesi dikkat çekiciydi; hatta yargıcın bile bir an duraksadığı fark edildi. Ancak Moxie hiçbir itirazda bulunmadı... Onun tek önceliği, Colleen'in hapisten çıkmasını sağlamaktı ve gerekli paranın temin edileceğini çok iyi biliyordu. Teminat bedelinin yükseklığı dışında koşullar pek de ağır sayılmazdı; örneğin, alkol bulundurmasına dair bir yasak getirilmedi. Duruşma sırasında Erin Becker, Colleen'in eşiyle iletişim kurmasının yasaklanmasını gündeme getirdi, fakat bu öneri daha cümlesini bitirmeden, Moxie'nin gülmeye benzeyen kısa ve alaycı bir hıçkırığı eşliğinde mahkemece uygun bulunmadı.

Sanırım bu durum, bir davaya ilişkin çelişkili yaklaşımların bir başka örneğiydi: Savcılık, Henry Clark'ın öldüğü ve bu trajedinin sorumlusunun annesi olduğu varsayımıyla hareket ediyordu. Biz ise, eldeki deliller aksini işaret etse de, Henry'nin hâlâ sağ bulunabileceği inancını koruyor ve her şeyden önemlisi, başına ne geldiyse bunda Colleen'in hiçbir suçu olmadığını savunuyorduk. Bizim bakış açımıza göre ortada kaybolan bir çocuğun acısını paylaşan

iki ebeveyn vardı... Oysa savcılık açısından yalnızca bir tanesi sorumluydu.

Colleen annesi kefaletin nakit kısmını ödemek üzere gerekli düzenlemeleri yaparken ve kalan miktarı evini teminat göstererek güvence altına almak için belgeleri imzalarken, yeniden ilçe şerifinin gözetimine teslim edildi. Moxie ve Becker, medyaya yalnızca kısa açıklamalarda bulundular, yargıcın hoş karşılamayacağı abartılı bir gösteriden özellikle kaçındılar. Bense Moxie'nin benimle konuşmak istediğine dair işaretini alana dek kenarda durmayı tercih ettim. Nihayet arabama geçtik, birlikte sessizce oturduk ve medyanın yavaş yavaş dağılmasını izledik.

"Resmî olarak," dedi Moxie, "şerif Colleen'i saat sekizde serbest bırakacak. Ama gayri resmî olarak yani bir nezaket göstergesi gereği onu altı buçukta kapıdan çıkaracak, böylece kameraları atlatabileceğiz."

"Onu ben mi alayım?"

"Hayır, Matty'yi gönderirim. Muhabirler artık senin yüzünü tanıyor; eğer tutukevinin otoparkında seni beklerken görürlerse, parçaları birleştirmeleri uzun sürmez."

Mattia Reggio emekliydi; ara sıra Moxie için direksiyon başına geçiyor, ufak tefek ayak işlerini hallediyordu. Zamanında, New England'daki Providence mafyasının, yani namıdiğer Office'in önemli isimlerinden Cadillac Frank Salemme'nin güvendiği adamlardan biriydi ve eyalet sınırları boyunca teslimatlar yapıyor, örgütün mesajlarını ve paralarını taşıyordu. Ancak yaptığı işlere dair içini kemiren bir huzursuzluğa kapılmıştı; özellikle de 90'lı yılların başlarında Frank'in oğlu, artık hayatta olmayan Frank Jr. South Boston'daki bir gece kulübünün sahibi Steve DiSarro'yu boğarak öldürdüğünde... DiSarro, Frank ve Whitey Bulger'ın gizli ortaklıkları aleyhine tanıklık etmeye hazırlanıyordu. Zamanla bu huzursuzluk, yerini kesin bir karara bırakmıştı: Reggio artık elini bu kirli işlerden çekmek istiyordu. Gerçi herkes böyle bir dünyadan kolayca sıyrılamazdı ama Reggio ile Cadillac Frank, birlikte zorlu bir yol yürümüşlerdi. Reggio, ne ondan ne de Whitey'den en

ufak bir baskıya bile boyun eğmemişti. Bu durum Whitey'nin canını fena halde sıkıyordu, fakat Cadillac Frank'e saygısından ötürü dişini sıkıp olgun bir adam gibi sineye çekmek zorunda kalıyordu.

DiSarro'nun hayaleti sonunda Cadillac Frank'i bulmuştu; DiSarro'nun cesedi 2016'da Rhode Island'da bulunmuş ve Cadillac Frank artık seksenlerini sürerken bu cinayet yüzünden hapse girmişti. O sıralarda Reggio çoktan emekli olmuştu; vicdanı büyük ölçüde rahat, elleri kana fazla bulaşmamış eski bir mafya üyesiydi.

Aslında bu, hikâyenin yalnızca bir versiyonuydu. Bir diğerine göre Reggio'nun, Massachusetts eyaletinin Springfield kentinde faaliyet gösteren Genovese çetesinin ikinci adamı olan rakip mafya üyesi Alessandro Angioni'nin ortadan kayboluşuyla bağlantısı olabilirdi. Angioni, kendi çetesindeki üyeler tarafından bile pek sevilmeyen biriydi; ne var ki bu durum, Genovese çetesinin onu sorgusuz sualsiz yok sayacağı anlamına gelmiyordu. Reggio'nun, Genovese çetesinin infazcılarıyla geçirdiği gece hiç de kolay olmamıştı. Ancak zamanla morlukları iyileşmiş, yaşananlar sis perdesine bürünmüştü; Angioni'nin akıbeti ise gizemini korudu. Belki de bu, Angioni dışındaki herkes için en uygun sonuçtu. Reggio, bu karanlık tecrübenin onu suçla yoğrulmuş bu hayattan nihayet soğuttuğunu ve artık daha sakin bir geçim yoluna yönelmek istediğini dile getirmeden önce, uygun zamanın geçmesini beklemişti. Ardından Portland'da bir limuzin işletmesi kurarak yeni yaşamına adım atmıştı. Bir süre sonra emekli olmuş ve günlerini bahçesiyle ilgilenerek ve torunlarıyla oynayarak geçirmeye başlamıştı. Ne var ki bu dinginliğin de bir sınırı vardı... İki uğraştan da yavaş yavaş sıkılmaya başlayınca, kendine Moxie'nin yanında yarı zamanlı bir iş bulmuştu.

Reggio güvenilir bir adamdı, fakat yine de ondan pek hoşlandığım söylenemezdi. Katil olup olmadığını kesin olarak bilemezdim, ama fazlasıyla katille haşır neşir olmuştu ki bu da onun yanında kendimi asla güvende hissetmememe yetiyordu. Üstelik sinir bozucu bir alışkanlığı vardı: Sakızını yüksek sesle çiğner, stresli anlarında ise farkında bile olmadan ağzındaki sakızı çıkarıp masa ya da sandalye kenarlarına yapıştırırdı. İşte bu yüzden –ya da buna

ek pek çok sebepten ötürü– onu hiçbir zaman evimin kapısından içeri sokmadım.

"Bu arada," dedi Moxie, "Colleen'i, ortalık biraz durulana kadar eve dönmemesi konusunda ikna ettim. Nefes alıp kendine gelmesi için ona biraz zaman tanımak istiyorum."

Ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum. Colleen, henüz ilk kez mahkemeye çıkmış, bir geceyi nezarette geçirmiş ve şu anda eyaletin en çok konuşulan kadınlarından biri hâline gelmişti. Bu durum onun üzerinde elbette fazladan bir baskı yaratıyordu. Ancak şu an için ev, bu baskıyla başa çıkabileceği yer değildi. Elbette eninde sonunda eve dönmesine izin verilecekti; zira kendisi bu dileğini açıkça dile getirmişti. Fakat ondan önce, etrafındaki avcı kalabalığının dağılmasına izin vermek çok daha yerinde olurdu.

"Peki, aklında bir yer var mı?" diye sordum.

Moxie, söylemek istediklerini kavramam için bekledi ki bu pek uzun sürmedi; özellikle de bana anlam yüklü bir bakışla dik dik bakarken

"Sen ciddi misin," dedim, "benim evim mi?"

"Güvenli ve gözlerden uzak. Sadece birkaç gecelik bir şey," dedi sakince.

"Gazeteciler er ya da geç bunun farkına varır," diye ekledim kaygıyla.

"Belki de varmazlar," dedi Moxie sırıtarak. "Colleen'in annesi Clark ailesinin evinde kalacak, ben de sekreterimin kızı Janice'i bir battaniyenin altına gizleyerek içeri sokacağım. Böylece hem medya hem de komşular onun Colleen olduğuna inanacak. Janice daha sonra dışarı çıkabilir; herkes de onun duruşma süresince evi beklediğini ya da buzdolabını doldurduğunu düşünecektir. Fulci'leri ise bulundukları yerde bırakacağız. Görüntüyü korumak açısından işe yarayacaktır."

Memnun olduğum söylenemezdi, ancak fikrin mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Medya er ya da geç orada oyalanmaktan sıkılacaktı. Colleen, bir süre mahalledeki partilere davet edilmeyecek, alışveriş merkezine gitmek ya da dışarıda yemek

yemek konusunda temkinli olmak zorunda kalacaktı. Yine de zamanla, dava başlayana dek, günlük hayatında yüzeysel de olsa bir normalleşme görüntüsü oluşabilirdi.

"Peki," dedim. "Colleen'in annesinden, Janice'in yanında getireceği bir çanta hazırlamasını iste. Eğer Colleen'in başka bir şeye ihtiyacı olursa, sekreterin alabilir ya da daha sonra ben hallederim."

"Teşekkürler," dedi Moxie mutlu bir yüz ifadesiyle. "Masrafları faturana eklersin... Gerçi beslenme konusunda Colleen'in pek masraflı olacağını sanmıyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Zamanım boldu ve onu boşa harcamak istemediğimden Rosemont'a geri döndüm ve Colleen'in komşusu Bayan Gammett'in kapısını çaldım. Zili çalmamla açması bir oldu; bu da gelişimi pencereden izlediği anlamına geliyordu. Beni içeri davet etti ama bir sandalyeden başka bir ikramda bulunmadı. Ne yazık ki, bildiklerime pek bir şey ekleyemedi ki zaten fazla bir şey bilmiyordum. Üstelik yalnızca işitme kaybı yaşamadığı, ileri derecede sağır olduğu da ortadaydı. Fakat tam da bu sağırlığı, gözlemlerinden birini ilginç kılıyordu.

"Eğer çocuğu kaçıran kişi Colleen ise," dedi, "onu evden nasıl çıkardı?"

"Arabasıyla olabilir mi?" dedim sesli bir şekilde.

"Bay Parker, ben işitme cihazlarım takılıyken bile sohbet etmekte zorlanıyorum, geceleri ise onlarla uyumam. Ama buna rağmen Colleen'in o lanet olası arabasının çalıştığını ben bile duydum. Aylardır ona da, o akılsız kocasına da egzoz susturucusunun değişmesi gerektiğini söylüyorum, ama bir türlü harekete geçmediler. Şimdi de kafaları başka yerde tabii. Ama soru hâlâ geçerliliğini koruyor: Eğer Henry'yi Colleen kaçırdıysa, ki ben buna kesinlikle inanmıyorum, ya çocuğu kucağında taşıyıp çıkardı ya da Henry

hâlâ o mülkün bir yerinde. Eğer ikisi de değilse, o zaman çocuğu kaçıran kişinin arabasında o bozuk egzozdan yoktu demektir."

"Peki ya kocasının arabası?"

"Bildiğim kadarıyla havaalanı otoparkındaydı."

"Bunların herhangi birinden polise bahsettiniz mi?"

"Onlara Colleen'in arabasının motor sesini duymadığımı söyledim ama beni ciddiye almışa benzemiyorlardı, muhtemelen hiçbir şeyi duyamayacak kadar sağır olduğuma kanaat getirdiler. Neyse ki sağırlığım seçici değil."

"Peki ya komşular?" dedim. "Onlardan bahsedebilir misiniz?"

"Elbette, özellikle bir komşu mu var mı aklında?" diye sordu, alaycı bir gülümsemeyle. "Az önce Alison Piucci ve o pofuduk Roback'le konuştuğunu gördüm. Görünüşe göre onlardan pek bir şey koparamadın."

"Aslında hiçbir şey koparamadım," dedim. "Sizce aralarında bir ilişki var mı?"

"Roback'in istediği kesin... Ama fırsatını bulsa hergele bana da asılırdı muhtemelen. Piucci ise sadece ilgiden hoşlandığı için onun huyuna gidiyor. Ama Roback haddini aşacak olursa, Piucci hiç düşünmeden onun aletini kesip bir kutuya koyar, Alaska'ya gidecek şekilde postacıya teslim eder."

Sanırım ağzım açık kalmıştı, ama onun fark etmesine fırsat vermeden kapatmayı başardım.

"Peki ya Roback'in karısı?"

"Ne dedin?"

Tekrar denedim; bu sefer daha iyi anlaşıldı.

"Kadıncağıza gerçekten acıyorum," dedi Gammett. "Hatta bazen, zayıf anlarımda, adama da. Evet, arsızın biri, ama bir çocuk sahibi olmayı öyle çok istiyorlar ki... Belki de bu yüzden Colleen'e böylesine kin besliyorlar."

Tıpkı Stephen Clark'ın ağabeyiyle yengesi gibi, diye düşündüm.

"Geriye yalnızca Alison Piucci kalıyor," dedim.

Piucci, mahallenin alfa kadınıdır, her komitenin başında o bulunur, çöp kutusunu zamanında içeri almayanın kapısını ilk çalan yine o olur. Colleen'i zayıf ve önemsiz biri olarak görüyordu... Ona

göre göre Colleen'i hapse girmesi, sürüdeki cılız bireyin ayıklanmasından farksızdı."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Belki de o kadın, Colleen'in kocasına da göz koymuştur," dedi. "İkisi de kendini beğenmişin teki ve şubat ayının yağmurlu bir salısı kadar sıkıcı insanlar. Mükemmel bir çift olurlardı ama..." Bayan Gammett bakışlarını üzerime dikti. "Ne Roback'lerin ne de Alison Piucci'nin, Clark'lardan herhangi birine o kadar büyük bir kin beslediğini sanmıyorum; en azından, evlatlarına bir zarar vermeyi düşünmelerine neden olacak kadar."

Söyleyecek başka bir şeyi kalmamış gibiydi. Ben de teşekkür edip ayrılmak üzere hazırlandım. Beni kapıya kadar uğurladı. Sonra başıyla işaret ederek, Colleen'in bahçesinde akşam serinliğini soluyan Fulci kardeşleri işaret etti.

"Arkadaşların mı onlar?" diye sordu.

"Şükür ki evet," dedim. "Düşman olarak karşıma çıkmalarını istemezdim."

"Zavallı anneleri onları doğururken epeyce sancı çekmiş olmalı... Umarım onun için değmiştir."

"Kadın onlara pek düşkün görünüyor."

"Zaten çok geç," dedi Bayan Gammett kapıyı kapatırken. "Onları dışarı ıkınırken ne kadar sancı çektiyse, eminim geriye ıkınması bin kat daha sancılı olurdu."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Colleen'in tutukevinden alınışı neredeyse sorunsuz geçmişti. Ama "neredeyse" sözcüğü hiçbir zaman yeterli değildir.

Sonradan öğreneceğim üzere, Mattia Reggio, Cumberland Tutukevi'ne sabahın erken saatlerinde varmıştı; Colleen Clark dışarı adımını atar atmaz, kapının önünde onu bekliyordu. Colleen, serin akşam havasından henüz birkaç nefes bile alamadan yola koyul-

muşlardı bile. Hayatını dikiz aynalarına bakarak geçirmiş biri olan Reggio, otoparktan çıkar çıkmaz, arkalarına bir aracın takıldığını fark etmişti: mavi bir Chrysler. Direksiyonda, tahminine göre bir kadın oturuyordu. Reggio'nun en ufak bir riske dahi tahammülü yoktu, bu yüzden otoyola doğrudan bağlanmak yerine St. John kavşağında kıvrılıp takipçiyi atlatmaya çalışmış, ardından nehir yönünde ilerleyip Scarborough tarafına yönelmişti. Şüpheli takipçiyi, tutukevinde güçlü bağlantılara sahip bir muhabire bildirmiş, hatta aracın plakasını ezberlemişti. Ne var ki bu bilgiyi ne Moxie'yle ne de benimle paylaşmaya yanaşıyordu.

Reggio, Colleen'i benim kapıma kadar getirmiş ve ayrılırken aramızda sadece birkaç kelime edilmişti. Reggio, ona karşı hissettiklerimin farkındaydı, ama bana kalırsa bu durum onda öfke değil, daha ziyade bir hüzün sebebiydi. Adamın benim sevgimi kazanmak istediği her hâlinden belliydi, ne var ki içimde ona karşı en ufak bir yakınlık uyandıramıyordum. Yine de, söz konusu o olduğunda kendi ikiyüzlülüğümün farkındaydım. Belki Reggio bir zamanlar insanlara zarar vermişti belki de bundan beteriydi ama ben de ondan farklı değildim. En azından, Reggio'nun lehine bir kuşku payı tanımam gerekiyordu.

Colleen'i kalacağı odaya götürdüm. Bu oda, kızım Sam'in bizde kaldığında kullandığı odaydı. Çocukluğunun ilk yıllarını orada geçirmişti; ta ki annesiyle birlikte Vermont'a taşınana kadar. Raflarda hâlâ ona ait kitaplar, oyunlar ve birkaç eski bebekle pelüş oyuncaklar duruyordu. Dolapta ve şifonyerde ise kıyafetleri yerli yerindeydi. Colleen'le birlikte kapı eşiğinde dururken, kayıp bir oğlunun yasını tutan bir kadından, başka bir çocuğa ait bir odada kalmasını istemenin ne denli uygunsuz olabileceğini fark ettim. Bu düşünce yüzüme yansımış olmalı ki, Colleen koluma hafifçe dokunarak, "Ben burada olmaktan gayet memnunum," dedi. "Hatta bu bana teselli verecektir."

"Eğer bundan eminseniz..." dedim.

Biraz dinlenip kendine gelmesi için Colleen'i kendi başına bırakıp akşam yemeğini hazırlamaya koyuldum. Evde biriyle birlikte yemek yemeyeli epey olmuştu... Angel ve Louis hariç. Bu yüzden

pilav eşliğinde peperonata* yaptım, yanına birkaç yufka ekmek hazırladım.

Tam ekmekleri sacdan alıyordum ki Moxie aradı... Colleen'in kendini nasıl hissettiğini, ortama alışıp alışamadığını merak ediyordu.

"Matty sana tutukevinden çıkarken biri tarafından takip edildiğini söyledi mi?" diye sordu.

"Bunu ilk kez duyuyorum. Peşine düşmemiz gereken bir şey mi sence?"

"Buna gerek yok," dedi. "Matty onu Portland'dan ayrılmadan çok önce atlatmış, üstelik haber zaten internette. Aracın sürücüsü büyük olasılıkla Hazel Sloane... Bangor'dan bir muhabir. Kadın ya haberin yayınlanma saatine dair notu okumamış, okuduysa da inanmayı reddetmiş ya da tutukevindeki birinden tüyo almış olmalı. Sebebi ne olursa olsun, görünüşe bakılırsa Colleen Clark dışarı çıktığında birkaç araç ötede bekliyormuş, çünkü görüntüler çoktan *Bangor Daily News*'in sitesine yüklenmiş."

Bu, Moxie'nin Colleen'in hâlâ evine kapanmış olduğuna herkesi inandırma planının boşa çıktığı anlamına geliyordu. Bana anlattığına göre, Sloane'ın meslektaşlarından biri Colleen'in evinin önünde beklerken, onu hapisten alan araçtan farklı bir araç gelmiş ve başına ceket geçirilmiş bir kadını indirmişti. Dahası bu kadın, Colleen'in serbest bırakıldığı sırada giydiği kıyafetlerden bambaşka giysiler içindeydi. Öte yandan, Colleen'in şu anda nerede gizlendiğini hâlâ kimse öğrenememişti. Sessizliğini koruduğu, etrafta görünmediği sürece işler yolunda gidebilirdi. Yerel gazeteciler, benim kapıma dayanıp soru sormanın ne anlama geleceğini gayet iyi biliyorlardı. Ayrıca Scarborough insanı, kendi gizliliğine gösterilen saygının bedelini, başkalarının gizliliğine aynı özeni göstererek öderlerdi.

"Reggio, Sloane'ı atlatmayı başardı ya, mesele de bu zaten," dedim. "Adamın yanında olmaktan hoşlandığım söylenemez ama araba kullanmayı gerçekten iyi biliyor."

---

* Peperonata, İtalyan mutfağına ait geleneksel bir yemektir. Temel olarak, biber, soğan, sarımsak ve bazen domates ile yapılan zeytinyağlı bir sebze yemeğidir. Hem sıcak hem de soğuk servis edilebilir. (ç.n.)

"Farkında mısın, onun adı her geçtiği her seferinde ondan hoşlanmadığını yineleme ihtiyacı hissediyorsun?"

"Her seferinde çekincelerimi sana hatırlatmam gerektiğini düşünüyorum."

"Ne yazık ki seni her ihtiyacım olduğunda yanımda bulamıyorum. Yanımda olsan bile, angarya işler vermek senin yeteneklerine haksızlık olur."

"Öyleyse Reggio'nun üstün meziyetleri konusunda anlaşamayacağız demektir."

"Eğer Tanrı tüm günahkârları senin yargıladığın kadar sert yargılayacaksa," dedi Moxie, "hepimizin sonu cehennem."

Tam o sırada Colleen Clark mutfağa girdi. Saçları yeni çıktığı duşun ardından hâlâ ıslaktı; üzerine bir tişört ve eşofman altı giymişti. Bu haliyle her zamankinden de silik, neredeyse görünmez gibiydi... Sanki parmaklıklar ardında geçirdiği gece onu biraz daha küçültmüş, biraz daha solgunlaştırmıştı.

"Colleen burada," dedim. "Onunla konuşmak ister misin?"

"Elbette," dedi.

Colleen'e, eğer konuşmasının benim tarafımdan duyulmasını istemiyorsa, diğer odada konuşmakta serbest olduğunu söyledim.

"Saklayacak bir şeyim yok," dedi. "Olsaydı bile, zaten bunu sizin de duymanız gerekirdi."

Ben yemeği masaya koyarken, Colleen Moxie'yle biraz havadan sudan konuştu. Telefonu kapattığında, kırmızı şarabın şişesini çoktan açmış, ona dolu bir kadeh doldurmuştum. Nezaketen kendime de küçük bir kadeh koydum. Evde, hele ki tek başımaysam, nadiren içki içerdim.

"Bunların hepsini siz mi yaptınız?" dedi, sofraya göz gezdirirken.

"Repertuvarımda toplam dört yemek var zaten," dedim. "Aslında chili* yapacaktım ama hapishane günlerini hatırlatacak gibi geldi, hoş olmazdı. Bu bana biraz daha zarif göründü."

Servis işini Colleen'in kendisine bıraktım... Küçük sayılabilecek tabağın ancak yarısını dolduracak kadar az yemek aldı. Pepe-

---

* Acılı Meksika fasulyesi. (ç.n.)

ronata'yı tattı; içinde bolca sarımsak ve soğan olmasına rağmen, Angel'ın böyle durumlarda sergilemekten pek keyif aldığı o abartılı öksürük ve tıkanma taklitlerine hiç girişmeden yemeyi başardı.

"Stephen asla böyle bir şeyi yemezdi," dedi.

"İtalyan yemeklerini mi sevmiyor?"

"Et içermeyen hiçbir yemeği sevmez. Babası da aynıymış, en azından öyle söylüyor."

"Aynıymış derken?"

"Anne babası, liseden mezun olduktan kısa süre sonra ölmüş. Onlarla hiç tanışamadım."

"Nasıl öldüklerini sorabilir miyim?"

"Eyaletin kuzeylerinde, tomruk taşıyan bir kamyonu solluyorlarmış. Destek halatlarından biri kopmuş ve... Gerisi malum zaten."

Colleen şaraptan bir yudum aldı. Kadehi masaya bıraktığında ise içinde neredeyse hiç kalmamıştı.

"Eşinizle konuştum," dedim.

Çatalı dudaklarına götürmek üzereyken duraksadı.

"Nasıldı?"

"Katı."

Yapmacık bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı.

"Genel olarak sordum. İyi mi?"

"Şartlar göz önüne alındığında... Epey metanetli diyebilirim."

"Kocam duygularını ifade etme konusunda hiçbir zaman iyi değildi. Her şeyi içinde tutar."

Kocasının onun hakkındaki duygularını ifade etmekte pek de zorlanmadığını söylemek geçti içimden, fakat bunun ne fayda sağlayacağını ne de takdirle karşılanacağını düşündüm. Clark çiftinin ilişkisi hem huzursuz edici hem de tuhaf bir şekilde toksikti. Colleen Clark'ın eşine olan sadakati, eğer adam onu hapse göndermeye bu denli kararlı olmasaydı ve kendi çocuğunun kaderi, karısının cezalandırılması kadar umurunda olsaydı, belki takdire şayan bulunabilirdi.

Kendimi yeniden odaklanmaya zorladım. Colleen ve Stephen'ı çoktan değerlendirmiş olduğumu fark ettim; birinin büyük

olasılıkla masum, diğerinin ise suçlu olduğuna, yalnızca karakter eksikliğinden ötürü bile olsa, kanaat getirmiştim. Ne var ki bu yargıların hiçbiri işimi kolaylaştırmayacaktı. Hatta Colleen'in tutuklanmasına ve yaklaşan yargı sürecine yol açtığını düşündüğüm hataların tekrarına bile neden olabilirdi.

Portland Emniyeti'nin memur ve dedektifleri ne saf ne de çıkarcıydı, fakat bir soruşturma belli bir noktaya geldiğinde, artık yerleşmiş hatalar araştırmanın seyrini belirlemeye başlar. Bir çocuğun ölümü ya da ortadan kaybolması söz konusu olduğunda, polis ilk olarak ebeveynleri incelemeye alır, zira bu tür vakaların pek çoğunda fail, çocuğa en yakın olan kişidir. En çok, en yakınımızdakilere zarar veririz ve çocuklar bu zarara karşı en savunmasız olanlardır. Colleen'in arabasında bulunan kanlı battaniye, polis için en başından beri taşıdıkları şüpheyi doğrulamıştı ve artık kendilerine biçilen rolü yerine getirdiklerine inanıyorlardı: davaları kapatmak ve mahkûmiyetleri sağlamak. Yanılıyor olsalar bile, bu hataların nedenleri anlaşılabilir türdendi.

Paul Nowak ve Erin Becker ise daha muğlak bir tabloyu temsil ediyordu. Onlar da davaları sonuçlandırmak üzere maaş alıyorlardı, ancak bu davalar aynı zamanda siyasi geleceklerini de belirleyecekti. Potansiyel olarak güvenilirliği tartışmalı bir mahkûmiyet ile hiç mahkûmiyet olmaması arasında bir tercih yapmak gerektiğinde, Nowak ve Becker gibi seçilmiş yetkililer, çoğunlukla ilkini tercih etmeleri yönünde baskı altındaydılar. Hatalı bir hükmün bozulması yıllar alabilirdi; o zamana dek onlar çoktan basamakları tırmanmış, ortada kalan enkazı başkasına bırakmış olurlardı. Ancak özellikle Colleen Clark'ınki gibi kamuoyunun yakından takip ettiği davalarda mahkûmiyet kararı çıkmaması onları siyasi açıdan mahvedebilirdi. Adaletin uygulanmasını seçilmiş yetkililere emanet eden bir sistemin en büyük açmazı da buydu; zira yasayı uygulamak, adaleti sağlamaktan her zaman daha kolaydı.

Colleen bana bir şeyler söyledi ancak kendi düşüncelerime öylesine dalmıştım ki, ne dediğini tekrar etmesini istemek zorunda kaldım.

"'Şimdi ne olacak?' dedim," diye yineledi.

"Sizin için mi yoksa benim için mi?"

"İkimiz için de," dedi.

"Birkaç gün boyunca burada evimde kalmanızı rica edeceğim," dedim. "Yola ya da sahile çıkmamanız daha iyi olur, zira birinin sizi görüp benimle ilişkilendirmesi fazla uzun sürmez. Dışarı çıkmanız gerekirse, evin arka tarafında kalmanızı öneririm çünkü orası dışarıdan görünmüyor. Elimde kitaplar, müzikler ve dijital platformlara erişim imkânı var, ama en çok da dinlenme fırsatını değerlendirmeniz önemli. Zor bir süreçten geçtiniz ve yaşadığınız travma hâlâ devam ediyor... Bunu size benim hatırlatmama gerek yok elbette. Ayrıca, insan bazen durup düşününce ummadığı şeyleri hatırlayabilir. Aklınıza gelen her şeyi, önemsiz görünse bile, benimle ya da Moxie'yle paylaşmaktan çekinmeyin. Üzerine gideriz; eğer bir sonuca ulaşmazsa da listemizden çıkarırız."

"Ama bu sizin zamanınızı boşa harcamak olmaz mı?"

"İlk konuşmamızı hatırlarsanız, bir soruşturma öyle işlemez. Bunu, adım adım taranması gereken bir alan gibi düşünün... Sınırlı sayıda olasılığın tek tek araştırıldığı bir sistem. Her bölgeyi incelediğimizde, ister dolu ister boş olsun, bizi bir sonuca biraz daha yaklaştırır... Bu durumda da, oğlunuza ne olduğunu ortaya çıkaracak gerçeğe... Bazen şansınız yaver gider, ilk seferde doğru noktaya denk gelirsiniz, ama bu nadirdir. Genellikle, işe yaramayan pek çok alanı baştan sona taramanız gerekir."

Soruşturmaların bazen bu nedenle yıllarca sürdüğünü ya da "sınırlı" kelimesinin kimi zaman neredeyse "sonsuz" anlamına gelebileceğini eklemedim.

"Yani ben buradayken siz de bunu mu yapacaksınız?" diye sordu Colleen.

"Evinize döndüğünüzde de aynı şekilde devam edeceğim çünkü bu soruşturma biraz zaman alabilir. Ama daha önce de söylediğim gibi, Moxie beni, bu dava mahkemeye taşınırsa gerekli olacak tüm bilgilere sahip olması için tuttu. Size, ona ve Henry'ye karşı olan sorumluluklarımı olabildiğince dengeli bir şekilde yerine ge-

tirmeye çalışacağım. Ancak eğer iş yükü fazla gelirse ve yardıma ihtiyaç duyarsam, destek istemekten çekinmem."

Colleen tabağındakilerin yaklaşık üçte birini ve bir dilim lavaşın da sadece yarısını yemişti, fakat kadehindeki şarabı bitirmiş, şimdi de kadehin sapını başparmağıyla işaret parmağı arasında çevirip duruyordu.

"Tabağınızı bitirirseniz size daha fazla şarap veririm," dedim.

"Pek iştahım yok."

"Yorgun ve aç olursanız bize hiçbir faydanız dokunmaz. Bu işte sizin de bir rolünüz var... Dikkatinizi toplamış olmanızı bekliyoruz."

Colleen tekrar çatalını eline aldı.

"Annemden betersiniz," dedi. "Ne kadar yemem gerekiyor?"

"Sadece tabaktakileri... Ama peçeteye sarılmış ya da arkanızdaki saksıya gizlenmiş tek bir lokma bile bulursam, konuşmamız gerekecek."

Yeniden yemeğe başlamasını bekledim, sonra kadehini yeniden şarapla doldurdum. Hakkını teslim etmek gerekirse, sofradan kalkmadan önce peperonatasını tamamen bitirdi... Ve şişenin büyük kısmını da. Bulaşıkları toplamama yardım etmeyi teklif etti ama ona bunu dert etmemesini söyledim. Kadehinde hâlâ biraz şarap kalmıştı.

"Bunu yanıma, yukarı götürmemde sakınca var mı?" diye sordu.

"Hiç sakıncası yok," dedim.

Şarabı kadehinde döndürdü, oluşan sarmalları izledi.

"Sizce fazla mı içiyorum?"

"Yaşadığınız şeyleri düşününce," dedim, "dünyadaki hiçbir şarap yetmez sanki."

"O battaniye..." Bir an durdu, derin bir nefes aldı ve konuşmasını sürdürdü. "O battaniye arabamda bulunmadan önce, evde çocuk varken içki içtiğim için basın tarafından eleştiriliyordum... Henry uyurken biraz rahatlamak istemem kötü bir anne olduğum anlamına geliyormuş gibi."

"Acaba haklı olabilirler mi diye düşündünüz, değil mi?"

"Ondan da fazlası, haklı olduklarına inandım."

"Bakın... Oğlunuza her ne olduysa, bunun sebebi kendinize bir kadeh şarap doldurmanız değil."

"Aslında Stephen da aynı şeyi söyledi, her şeyi boş vermemi istedi," dedi Colleen. "Yani içki alışkanlığımla ilgili konuşulanları. Üzerinde durmamın, meseleye bir anlam yüklememin saçma olduğunu düşünüyordu. Başlarda beni korumaya öyle odaklanmıştı ki, sürekli bu olayın benim suçum olmadığını söylüyordu. Sanırım, hayatım boyunca bana o ilk günlerdeki kadar nazik davrandığı başka bir zaman olmadı. Hatta evde kalan son şarabı lavaboya döküp şişesini de attı... Sırf ben kafayı ona takmayayım diye."

"Peki, bu işin sonunda, ilişkinizin ne şekilde ilerlemesini istersiniz?"

"Yani hapse girmezsem mi?"

"Girmeyeceğinizi varsayarak konuşuyoruz."

Colleen soruyu bir süre kafasında evirip çevirdi.

"Sanırım... Eşimin bana güvenmemiş olmasını affedebilirim. Hatta yeniden denemeye bile hazır olurum. Ama onun isteyeceğini sanmıyorum."

"Peki ya Henry?"

"Henry'nin artık hayatta olmadığını hissediyorum. Aksini düşünmek istiyorum elbette, bana döneceğine inanmak istiyorum... Ama içimde bir yerde, artık gittiğini biliyorum. Daha en başında hissetmiştim; içimi yaran, derin bir kopuş duygusuydu bu."

Colleen koridora adım attı. Sanki bir şey daha söylemek istiyor ama kelimelere dökmeye cesaret edemiyor gibiydi.

"Yemek harikaydı," dedi sonunda. "Uzun zamandır bu kadar lezzetli bir şey yememiştim. Teşekkür ederim... Hem yemek için hem de beni burada ağırladığınız için."

"Ne demek, memnuniyetle."

Odasına giderken Colleen'in adımlarında en ufak bir tereddüt yoktu. Şarabın ona biraz olsun uyumasında yardımcı olacağını ummuştum, fakat bir saat sonra ben odama çıkarken, kapısının altından hâlâ ışık sızıyordu... Ve ağladığını duyabiliyordum... Hiç susmayacakmış gibi süren, insanın içini titreten bir ağlamaydı bu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sabine Drew, karanlığa uyandı. Neyse ki, çocuk şimdilik ağlamayı kesmişti, ancak yerini alan sessizlik huzurdan ziyade tedirginlik uyandırıyordu. Bu, bir tür pusuda bekleyişin sessizliğiydi... Avın avcıdan gizlenmeye çalıştığı yahut mazlumun zalimin dikkatini çekmemek için soluk dahi almadığı bir sessizlik... O çocuk her neredeyse, orada yalnız olmadığı kesindi.

Sabine gözlerini kapattı... Ama uyumak için değil... Çocuğun nerede olduğunu anlamaya, ona yaklaşıp teselli sunmaya çalışıyordu. Zihninde bir ezgi yankılandı birden... Annesinin onu uyutmak için söylediği bir ninni: "İhtiyar Meşe Ağacı". Bu, cinayet ve gömülmeyi anlatan karanlık bir öyküydü ve bir annenin onu küçük kızını uyutmak için söylemesi son derece tuhaftı ki Sabine bunun farkına ancak yetişkinliğinde varmıştı. Yine de o an, istediği tek şey annesinin sesini duymaktı.

Gecenin karanlığında rüzgâr soğuk esiyordu,
Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.
Bessie, annesinin yanındaki mezara yatırılmıştı,
Bir daha asla dönmemek üzere.

Sabine, ölülerin her an yanı başında varlık gösterdiğinin farkına vardığında henüz bir çocuktu ve bunu annesiyle paylaşmıştı. Maybelle Drew ise bu duruma hiç şaşırmamış, yalnızca derin bir hüzün duymuştu, zira kızının da böyle bir yüke maruz kalmasını hiç istememişti. Sabine ancak yıllar sonra öğrenmişti ki, Maybelle'in annesi, yani büyükanne Hattie hayatı boyunca başkalarının ölümünü önceden sezen bir içgörüyle yaşamış, kızı Maybelle ise erkek kardeşinin ölümünden sonra onun sesini yıllarca duymaya devam etmişti.

"Seninle konuşuyorlar mı?" diye sormuştu annesi Maybelle, Sabine ona içini açtıktan sonra.

"Doğrudan değil," diye yanıtlamıştı Sabine. "Sanırım ya kendi

kendilerine konuşuyorlar ya da hâlâ yaşayanlarla... Gerçi diriler onları duyamasa da... Ya da duymamayı seçse de."

Maybelle, kızının saçlarını okşamıştı.

"Pekâlâ, bunu kimseye anlatma, olur mu? Sadece aramızda kalsın."

Ve Sabine de öyle yapmıştı ya da en azından yapmaya çalışmıştı. Fakat zaman geçtikçe ve fırsat doğduğunda, yas tutanlarla konuşmaktan başka seçeneği olmadığını hisseder olmuştu, çünkü bunu yapmak, onların hüznünü bir nebze olsun hafifletebilirdi. Onlara yakınlarından mesajlar iletiyordu:

"Senin suçun olmadığını söylüyor, zaten ona defalarca havuza yaklaşmamasını tembihlemişsin..."

"Üzgün olduğunu söylüyor; sana daha sık 'Seni seviyorum' demeliymiş... Ama seni hep sevmiş... 1948'de yanmadan önce Palace Playland lunaparkındaki ilk buluşmanızdan beri...

"Uyku vakti anlattığın masalları özlediklerini söylüyorlar..."

Sabine, eğer merhumun ailesini tanıyorsa ya da söz konusu kişiye güveniyorsa, onlara doğrudan yaklaşırdı. Emin olamadığı durumlarda ise isimsiz bir mektup yazmayı tercih ederdi. Dikkatli olması gerekiyordu çünkü insanlar alaya alındıklarını ya da kandırıldıklarını düşünebilirlerdi. Birkaç kez, konuştuğu kişilerden bazıları öfkelenmiş; bir ya da iki kişi ise çaresizliğe kapılıp Sabine'e yalvarmış, ondan ölülerle iletişim kurmasını istemişti. Sabine, ergenlikten yetişkinliğe geçtikçe bu tür durumlarla başa çıkmakta ustalaşmıştı. Gerektiğinde susmayı da öğrenmişti çünkü hem dirilere hem de ölülere dair öyle şeyler vardı ki; suçlamalar, tehditler, öylesine bir acı, öylesine bir öfke... En iyisi onları içinde saklamaktı:

"Bana bunu yapmayacaktın!"

"Şimdi anlıyorum onu nasıl hor gördüğünü. Tüm o yıllar... Ve ben bunu hiç bilmiyormuşum."

"Seni paramparça edeceğim piç kurusu, gözlerini yuvalarından söküp dilini ağzından koparıp çiğneyeceğim."

En kötü durumlarda Sabine, yine isimsiz olarak, polise ya da

sosyal hizmetlere bir mektup gönderirdi. Sonrasında da gelişmeleri ya dedikodulardan ya da gazetelerden duyar, bir müdahale, bir tutuklama yapılıp yapılmadığını öğrenirdi. Ama çoğu zaman, gönderdiği mektuplar görmezden gelinir ya da içeriği sessizce, kapalı kapılar ardında hâlledilirdi.

Kaçınılmaz olarak, söylentiler yayılmaya başlamıştı tabii. Fısıltılarla konuşuluyordu: *Drew ailesinin kızı özel bir yeteneğe sahipmiş*. Böylece insanlar yanına gelmeye başlamıştı... Yıkılmış, yas içindeki insanlardı bunlar. Ne var ki Sabine her zaman onların duymak istediklerini söyleyemiyordu çünkü yeteneği öyle işlemiyordu. Ölüler her zaman onunla iletişim kuramıyor, ölümün kendisi onların dilini değiştiriyor, yaşayanların anlayamayacağı bambaşka bir dile sokuyordu. Böyle zamanlarda Sabine kelimeleri değil, duyguları, onların renklerini, dokularını yorumlamaya çalışırdı. Ama çoğunlukla, ölüler sessizdi; bu dünyadan tamamen gitmişlerdi. Sabine, o sessizliği bir lütuf sayardı. Onlar artık huzur içindeydi... Ya da en azından öyle olmasını diliyordu.

Sonra o büyük hatayı yapmıştı... Onu inzivaya sürükleyen hatayı. Bir daha aynı yanlışa düşmek istemiyordu.

Ama bu çocuk, bu çocuk...

Sessizliğin içinde Sabine yine o ezgiyi söylemeye başladı; sesi, odasının loşluğundan süzülüp daha da gölgeli bir âleme doğru yol aldı.

Gecenin karanlığında rüzgâr soğuk esiyordu,
Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Melodi boyunca, Sabine çocuğa teselli etmeye çalıştı. Tam o sırada gözü hemen başucundaki gazeteye takıldı; loş ışıkta bile Portland'daki bir karakoldan çıkan bir adamın fotoğrafı kolayca seçiliyordu. Sabine, ezgiyi yarıda bırakıp doğrudan o kayıp küçük çocuğa seslendi.

"Korktuğunu biliyorum," dedi, "ama seni bırakmayacağım. Sana geliyorum, duyuyor musun? Seni bulmaya geliyorum... Ama yalnız olmayacağım. Sanırım bize yardım edecek birini tanıyo-

rum," dedi. "Bizi anlayacak, bize inanacak birini. O yüzden sakın korkma... Çünkü o korkmayacak. Seninle orada, aşağıda ne varsa, asıl onun korkması gerek. Ona söyle... Evet, yüzüne tükürerek söyle...

'Biz geliyoruz,' de."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabah erkenden uyanan Amara Reggio, kocasının yanında olmadığını fark etti. Yatakta doğrulup bir süre sessizce etrafı dinledi... Belki banyodaydı ama içeriden tek bir ses gelmiyordu. Derken, alt kattaki mutfaktan bir sandalyenin zeminde sürtünme sesi duyuldu. Amara hemen yatağından kalktı, sabahlığını omzuna aldı ve merakla aşağı indi.

Matty mutfak masasında oturuyordu; önünde bir fincan yeşil çay duruyordu. Bu alışılmadık bir durumdu. Kocası genelde uyumakta hiç zorlanmazdı; yalnızca gece yarısı tuvalete kalktığında uykusu bölünürdü. Erken yatmayı, şafakla birlikte uyanmayı, aradaki saatleri ise mümkünse hiç hatırlamamayı severdi. Ama şimdi, tişörtü, terlikleri ve pijama altıyla, sabahlığı önü açık bir hâlde mutfağın sessizliğinde oturuyor, karanlığa dalgın gözlerle bakıyordu.

Amara karşıdaki sandalyeye oturdu.

"Ne oldu, sorun nedir?" diye sordu Matty'ye.

Kocasının birçok özelliğini severdi, ama en çok takdir ettiği, adamın asla yalan söylememesiydi. Konuşmak istemediği bir konu varsa bunu açıkça söylerdi, ama onu aldatmaya ya da bir endişesini "önemsiz" diye geçiştirmeye asla kalkışmazdı. Bazen öyle şeyler itiraf ettiği oluyordu ki, Amara ondan bunu beklemezdi, ama yine de kocasının bunları kendisinden gizlemeyip açıkça dile getirmesine minnettardı. Çok zor olsa bile, onu eleştirmemeye çalışırdı; çünkü biliyordu ki, başarılı bir evlilik sonsuz bir uzlaşmalar silsilesiydi.

Amara, kocasının Alessandro Angioni adlı adamı öldürdüğünü artık kabullenmişti. Bunun planlı bir cinayet olup olmadığını ise asla bilemezdi... Hiçbir zaman ona bu konuda bir şey sormamıştı, sormayacaktı da... Angioni tam bir eşkıyaydı ve Amara'nın anne tarafından yakını olan genç bir kıza musallat olmuş, hatta tecavüze yeltenmişti. Birileri onu durdurmazsa niyetini gerçekleştireceği kesindi ve eğer onu öldürmek genç kızın kirlenmesini önlemenin tek yoluysa, Tanrı'nın katile fazla ağır hüküm vermeyeceği son derece olasıydı... En azından Amara böyle düşünüyordu çünkü kendisi hiç yargılamamayı seçmişti.

"Bu tam bir saçmalık," dedi Mattia.

"Neymiş o?"

"Parker... Ayağındaki kiri silmiş gibi baktı bana, beni bir pislikten ibaret sanıyor. Oysa ona hiçbir kötülüğüm dokunmadı, güvenini sarsacak en küçük bir şey yapmadım. Ama yine de nefretini iliklerime kadar hissediyorum."

"Bunun sebebini biliyor musun?"

"Sence neden? Sabıkalı biriyim ben, geçmişim karanlık."

"Parker'ın da öyle, hem de seninkinden çok daha karanlık."

Amara, Parker'ı ve geçmişini yeterince iyi tanıyordu, bu yüzden onun kocasından uzak durmasından memnundu. Üzerinde uğursuzluk olduğunu, kem göz taşıdığını düşünüyordu. Yakınında olan herkese felaket getirmişti adam; karısına, çocuğuna, dostlarına... Dolayısıyla kocasının onunla samimi olmaması en iyisiydi.

"Orasını sadece Tanrı bilir," diye karşılık verdi Mattia.

Tanrı'dan söz ettiği zamanlarda kocasının içine çöken o derin hüzün Amara'nın gözünden kaçmazdı. Mattie dua etmezdi, ediyorsa da bunu sessizce yaptığı kesindi.

"Şu Parker denen adamın seni sevip sevmediğinin ne önemi var?" diye sordu Amara. "O kadar mı yalnızsın ki onun arkadaşlığına muhtaç kaldın?"

Kocası elini tuttu. "Onun saygısını istiyorum Amara."

Gözlerindeki o tarifsiz keder, Amara'nın yüreğine saplanmıştı ve onu bu kederin içinde kaybetmekten korkarak elini daha sıkı tuttu.

"Ama neden?"

"Çünkü onun gibi bir adamın saygısına layık olmak gerekir."

Bu da nereden çıktı şimdi, diye düşündü Amara. Evet, Mattia'nın bir gururu vardı. Bu, hem köklerinden gelen bir mirastı hem de bir zamanlar içinde bulunduğu çevrelerin bir yansımasıydı... Çünkü o çevrelerde, kendini küçük düşürmeye izin veren bir adam, savunmasız kalmaya mahkûm olurdu. Ama o özel dedektif de kim oluyordu? Geçip giden bir gölgeden ibaretti.

"Sen buna fazlasıyla layıksın," dedi Amara. "Parker bunu kabul etmese bile."

Mattia cevap vermedi. İnsanların onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmenin ne denli zor olduğunu anlayacak kadar uzun yaşamıştı. Bu, büyük çaba gerektiren ama az ödül sunan bir mücadeleydi. Artık bir okul bahçesinde değildi ve yaşıtlarının onayına ihtiyaç duyan bir delikanlı da sayılmazdı. Parker'a öfkeliydi, ama aynı zamanda kendine de... Neredeyse hiç tanımadığı birinin düşüncelerine bu kadar önem verdiği için. Yine de bu düşünce yüreğine derinden işlemişti ve diken kolay kolay çıkacağa benzemiyordu.

"Haydi, yatağa gel," dedi Amara. "Yarın Stefano ile Giulia'yı ziyaret edeceğiz. Onlara ayak uydurmak için enerjiye ihtiyacın olacak."

Torunları, kocasının hayatındaki ikinci büyük mutluluktu; çocuklar onu gördüklerinde adeta Noel Baba kapıdan içeri girmiş gibi sevinirlerdi... Elbette getirdiği hediyelerin de bunda payı vardı. Kızları Carla ve eşi de bu ziyaretten memnun olurdu; çocukların evden neşeyle uzaklaşacağı bir öğleden sonrası onlar için bulunmaz nimetti.

"Çayımı bitireyim," dedi Mattia. "Belki uykumu getirir."

Amara doğruldu, kocasının alnına bir öpücük kondurdu ve yatağa geri döndü. Fakat gözlerini kapatmak ne mümkün... Kocasını çok seviyordu... O deli dolu adamın kararlılığına, sarsılmaz güvenine âşıktı. Ne var ki onu bazen güçsüz halde görmek, nefeslenmek için durduğunu izlemek, sendeleyişine şahit olmak yüreğini burkuyordu... Her küçük yaşlılık işareti, bir gün onu kaybedebi-

leceğini hatırlatıyordu. Yine de kocası o her şeye burnunu sokan Parker'dan çok daha iyi biriydi. Mattia'nın tırnağı bile olamaz demek abartılı olurdu belki ama onunla boy ölçüşecek biri hiç değildi. Cesareti ve başkalarına olan bağlılığı inkâr edilemezdi ama Mattia'nın onun gibi olmaya ve onu etkilemeye çalışması sadece bela anlamına geliyordu.

Onun Matty'si iyi bir adamdı. Belki her zaman öyle olmamıştı, ama geçmişteki hatalarını telafi etmeye çalışmıştı. Hayatının yönünü değiştirmiş, sadık bir eş ve sevgi dolu bir baba olmuştu. Fakat Parker'ın gözlerinde kendini gördüğünde, yalnızca bir zamanlar olduğu adamı belki de hâlâ olmaktan korktuğu kişiyi görüyordu. Sonunda yatağa geri döndü, ama Amara içini hâlâ kurcalayan düşünceler fark edilmesin diye derin uykudaymış gibi davrandı.

Ertesi sabah, aralarında geçen konuşmaya dair tek bir kelime edilmedi. Mattia erkenden çıkıp, kahvaltı için fırından taze kruvasanlar, torunlar için de çıkartma kitapları getirdi. Amara kızını arayıp uğrayacaklarını tekrar teyit ettikten sonra, öğleden sonra saat iki sularında kuzeye, Bath kentine doğru yola koyuldular. Nilüfer Göleti çevresinde çocuklarla yürüyüş yaptılar, ardından Mateo's Hacienda isimli Meksika restoranında erkenden akşam yemeği yediler. Her zamanki gibi, restorana gittiklerinde kocası işletme sahibi Mateo'nun Meksika'dan gelen kardeşi olduğunu söyleyerek şaka yaptı; personel de bu oyuna katılıp Stefano ile Giulia'ya *sobrino y sobrina*, yani "yeğenlerimiz" diye seslendi. Eğer Mattia o gün biraz durgun görünüyorsa, bunu yalnızca karısı fark etmişti.

Ama öfkesine gelince... Karısından bile gizli kalmaya devam ediyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Colleen Clark, ben uyandığımda çoktan ayaktaydı. Mutfaktan gelen müzik sesini ve kap kacakların birbirine çarpışını duyabili-

yordum... Çok geçmeden kızarmış pastırmanın iştah kabartan kokusu da bunlara karıştı. Sanırım ona sabah insanı olmadığımı ve genellikle kahvaltı etmediğimi önceden söylemeliydim, ama artık iş işten geçmişti. Duşumu alıp aşağı indim, kendi kendime şu sözü hatırlattım: *"Ne misafir ol ne de misafir çağır."*

Colleen bir demlik kahve yapmış, yanına da kızarmış ekmek, pastırma ve sahanda yumurta hazırlamıştı. Üzerinde kot pantolon ve uzun kollu mavi bir gömlek vardı. Cildine henüz sürülmüş bir krem yüzüne parıltı katmıştı, fakat gözleri –uykusuzluktan olacak– şişmiş ve kızarmıştı. Mutfak penceresinden içeriye parlak güneş ışığı süzülüyordu... Ve aynı pencereden baktığımda, bahçemdeki akçaağaçlardan birinin dalına tünemiş yavru bir mavi balıkçılı görebiliyordum. Kuş suya bakıyor, öylece bekliyordu. Onu Colleen'e gösterdim.

"Beyaz gibi duruyorken neden mavi deniyor buna?" diye sordu.

"Çünkü henüz yavru. İlk yıllarında tüyleri kar gibi beyaz olur, sonra yavaş yavaş maviye döner. Büyükbabam, bunun nedenlerinden birinin korunma olduğunu anlatmıştı bana. Dediğine göre, henüz beyaz olan mavi balıkçıllar, karlı balıkçıllarla birlikte avlanır ve karlı balıkçıllar onları korur, ama yalnızca beyaz oldukları sürece... Maviye döndüklerinde, artık onları yanlarında istemezler."

"Çok acımasızlarmış."

"Sanırım yetişkin balıkçıllar doğaları gereği yalnız," dedim. "Ve iyi avcılardır."

Sığ sularda avını gören balıkçıl bir anda gözden kayboldu. Masaya oturup telefonumu kontrol ettim. Sabahın köründe güne başlamaya itirazı olmayan, sadece buna itiraz edenlere itiraz eden Moxie iki kez aramıştı. Bazen, sırf saatin günde iki kez yediye geldiğini hatırlatmak için aradığını düşünürdüm.

"Size sormadan kahvaltı hazırladığım için kusura bakmayın," dedi Colleen. "Dün akşam yemeği siz hazırladığınız için en azından bunu yapmak istedim."

Önüme bir tabak koydu... İçinde kolesterol ilacı kullanmama neden olacak kadar çok kızarmış yiyecek vardı, hatta Moxie'yi bile ürkütecek kadar çok.

"Yumurtaları nasıl sevdiğinizi bilemedim, ben de orta pişmiş tercih ettim."

Kendimi toparlayıp tabağın içindeki yumurta yığınına yöneldim. Colleen'in sadece kahve içtiğini fark ettim.

"Siz bir şey yemiyor musunuz?" diye sordum

"Ben daha önce bir yumurta yemiştim," dedi.

"Yine size yemek yemeniz gerektiğini söylemem mi gerekiyor?"

"Sadece sizi duymazdan gelmeme izin verecekseniz."

Önceki gece içtiği şarabı hatırladım. Boş mideyle bir şişe kırmızı şarabın dörtte üçünü içsem, sabahı zor çıkarırdım. Ama onda en ufak bir halsizlik belirtisi dahi yoktu. Gözleri yalnızca ağlamaktan kızarmıştı; akşamdan kalma bir hâli yoktu. Yine de oğlunun kaybolduğu gece, bir kadehten az içmesine rağmen kendini hâlsiz hissettiğini söylemişti.

Ona gününü nasıl geçirmeyi planladığını sordum. Televizyon izleyeceğini, hava güzel olursa arka bahçede oturacağını söyledi.

"Okumaya çalışıyorum," dedi, "ama Henry kaybolduğundan beri hiçbir şeye odaklanamıyorum, düşüncelerim hep ona kayıyor. Artık bir an bile onu unutmaktan korkar oldum... Unutursam, kaybım adeta beni cezalandırmak istercesine yeniden, hatta daha da güçlü bir biçimde geri dönüyor. Bunu çok sık yaparsam sanki Henry sonsuza dek yok olacak, onun yüzünü bile hatırlayamayacakmışım gibi geliyor."

Colleen kahvesinden bir yudum aldı.

"Kendi çocuğun hakkında konuşmak istemediğini biliyorum dedektif," dedi, ama konuşurken bana bakmıyordu "ve nedenini anlıyorum. Bu senin için sadece bir iş... Resmî bir iş. Bu, umursamadığın anlamına gelmez ama mesafeli davranman gerekiyor. Haklı mıyım?"

"Kısmen öyle," diye kabul ettim.

"Sadece şunu söyle bana. Nasıl dayanıyorsun bu acıya? Yani sadece sen değil, genel olarak insanlar nasıl dayanıyor? Çünkü ben her gün ölmek istiyorum ve beni durduran tek şey, Henry'ye ne olduğunu öğrenme arzusu. Bir cevap bulduğumda, eğer bu cevap korktuğum şeyse... Sanırım kendimi öldüreceğim."

Melodramatik davranmıyordu ya da dikkat çekmeye çalışmıyordu. Söylediklerinin doğruluğunu kabul ettim çünkü ben de aynı şeyi hissetmiştim. Bunu yaşamıştım ve yaşamaya devam ediyordum. Her iki anlamıyla da dayanmıştım.

"Acı zamanla azalır," dedim. "Bazı günler ise neredeyse hiç hissedilmez."

"Peki ya suçluluk duygusu?"

"Olanları engelleyemeyeceğimi anladığımda suçluluk duygumun bir kısmı kayboldu. Karımı ve çocuğumu öldüren adam onlara zarar verme kararını çoktan vermişti ve her şey benim kontrolüm dışındaydı. O gece ben de onlarla birlikte olsaydım, hepimizi öldürmeye çalışabilirdi ve... O zamanlar berbat bir durumda olduğum için bunu kolayca başarabilirdi. Ama bence doğru zamanı bekler, daha iyi bir fırsat kollardı. Onun için bu çok kişisel bir meseleydi."

Gümüş çatal bıçaklarımı kenara koydum. Yemeğimi bitirmiştim.

"Biri senin oğlunu hedef aldı Colleen... Ve hazırlıklı geldiler. O gece onu koruyor olsaydın, gardın düşer düşmez geri dönerlerdi. Dolayısıyla bu suçluluk yükünü at üzerinden. Seni suçlamak isteyen yeterince insan var zaten... Bizim görevimiz ise onların yanıldıklarını kanıtlamak."

Tabağımı işaret etti.

"Gerçekten kahvaltı sevmiyorsun, değil mi?"

"Alışkanlık hâline getirmedim," dedim, "ama zahmetin için teşekkür ederim."

Masayı toplamaya başladım.

"Lütfen bırak," dedi Colleen. "Bana yapacak bir şey vermiş olursun. Ayrıca, bulaşıkları yıkaman Henry'yi bulmamıza yardımcı olmayacak."

Bunu kabul etmek zorundaydım. Ona gün boyu dışarıda olacağımı, ama akşam yemeği için bir şeyler getireceğimi söyledim. Her şey tuhaf bir şekilde evcil hissettiriyordu, geçici de olsa ortak bir yaşam kurulmuş gibiydi.

"Mümkünse," dedim, "son birkaç ayı düşünmeni istiyorum, ne kadar önemsiz olursa olsun, garip olan her şeyi: süpermarkette bir yabancıyla yaptığın bir konuşma, bir kafede sana ve Henry'ye çok uzun süre bakan biri, hatırlayabildiğin her şey."

"Polis zaten Stephen ve benden bunu istedi. Bildiğim her şeyi anlattım onlara."

"Ama o zaman baskı altındaydın, zihnin berrak düşünmeye uygun değildi," dedim. "Şimdi en baştan başla. Gün gün, adım adım... Hafızanın kıvrımlarında unutulmuş detaylara şaşırabilirsin. Rutinlerini bir çapa gibi kullan. Ofisimde bu yıla ait boş sayfalarla dolu yedek bir masa takvimi var... Onu sana bırakacağım. Gündelik alışkanlıklarını yazarak başla: Henry'nin gündüz bakımı, haftalık market alışverişleri, düzenli arkadaş buluşmaları... Ne varsa. Eğer randevularını telefonunda saklıyorsan, onları da aktar. Göreceksin, düzenli olayları kaydettikçe düzensizlikler de su yüzüne çıkacak. Kalıplar ve sapmalar... Bu sayede normal dışı olanı fark etme şansımız olur. Henry'nin kaçırılması anlık bir fırsat suçu değildi. İzleniyordun Colleen... Ve belki de beyninin ilkel yanı bunun farkına vardı."

Bir süre düşündü, sonra başını sallayarak kabul etti.

"Peki, sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Birkaç kişiyle daha görüşeceğim," dedim. "Sonra da keskin bir çubuk bulup çalılıkların dibini karıştıracağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Kasten belirsiz konuşuyorsun."

"Evet."

"Sizinle evli olmak pek kolay değildi sanırım."

"Evet," dedim, hafifçe gülümseyerek. "Sanırım değildi."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ulusal Gaz ve Petrokimya Forumu, Massachusetts eyaletinin Lynn kentindeki eski Posta binasında yer alan Gaz ve Petrokimya Enerji Araştırma Merkezi'nin bir fikri olarak ortaya çıkmıştı. Forum konuklarına ilişkin ayrıntıları telefonla öğrenmenin sonuç verip vermeyeceğinden emin değildim; bu nedenle, konuyu bizzat yerinde ele almanın daha verimli olacağına karar vermiştim.

Yaşlı avukat Eldritch'in bürosu bir patlamayla yerle bir edildiğinden beri Lynn'e yıllardır uğramamıştım. O günden sonra Eldritch adeta yer yarılıp içine girmişti. Ölmüş de olabilirdi; belki de bu, onun için bir tür kurtuluştu. Yıllar boyunca, bir insanın taşıyabileceğinden çok daha fazla acı ve kayıp yaşamıştı. Üstelik öyle kötü dostlar edinmişti ki, insanın tüylerini diken diken edecek cinstendi.

Güneye doğru yol alırken Moxie'yle iletişime geçtim. İfade listesini hazırlamakla meşguldü, ancak Erin Becker, keşif sürecinde* epey güçlük çıkarıyordu.

"Becker elinde kayda değer bir koz olmadığı için böyle davranıyor," dedi Moxie. "Yeminli ifadeyi okuduğumuzda tablo daha da netleşecek. Ama işin özünde her şey Stephen Clark'ın ifadesine ve de mahkeme celbiyle istenen ve Colleen'e ait olan tıbbi raporlar ile terapi kayıtlarına dayanıyor. Becker'ın bunları destekleyecek birkaç uzman görüşü bulmaya çalışacağına şüphe yok... Elbette o kayıtlara erişim hakkı kazanabilirse ki biz de buna engel olmak için mücadele edeceğiz. Ondan sonrasıysa sadece arabada bulunan kanlı battaniyeye kalıyor. Becker'ın elinde başka hiçbir şey yok."

Battaniyeyi hiç görmemiştim, fakat onun ne denli önemli bir delil olduğunu bilen Erin Becker, fotoğraflarını Moxie ile paylaşmakta tereddüt etmemiş, Moxie de onları bana iletmişti. Kan lekeleriyle kaplı bu battaniye eğer mahkemeye delil olarak sunulacak olursa, bu durum hiç de Colleen'in lehine olmayacaktı. Zira

---

* Bir davanın hazırlık aşamasında tarafların birbirlerinden bilgi, belge ve kanıt talep ettiği, böylece dava öncesinde ellerindeki delilleri açıklamak zorunda oldukları süreç. (ç.n.)

battaniye yalnızca evin içinden gelmiş olabilirdi ve o gece Henry ortadan kaybolduğunda evde yalnızca Colleen ve küçük oğlu bulunuyordu. Ancak şu soru hâlâ yanıtsızdı: Eğer Colleen'in Henry'nin kaçırılmasıyla bir ilgisi yoksa, battaniye nasıl olmuştu da bu hale gelmişti?

"Polis, Clark'ların mülkünü aramak üzere arama emri çıkardı," dedi Moxie. "Henry'nin kanına dair izler arayacaklar."

Bu aslında beklenen bir adımdı... Asıl şaşırtıcı olan, bu kadar gecikmiş olmasıydı.

"Kan izleri bulacakları kesin zaten," dedim kararlılıkla. "Henry küçücük bir çocuktu, yürümeyi bile henüz yeni öğreniyordu. Vücudunda zaten şişlikler ve morluklar olduğunu biliyoruz."

"Yara bandı gerektiren küçük bir kesikle, bir battaniyeyi kana bulayacak denli ağır bir yaranın arasında büyük fark var," dedi Moxie. "Ama bu onların karşılaştıkları her şeyi delil listesine eklemelerine engel olmayacaktır. Colleen'in doktoruyla ve terapistiyle konuştun mu?"

"Her biriyle randevum var, ayrıca Steady* Freddy White ile de sakin bir görüşme planlıyorum."

Dedektif Frederick White, Clark soruşturmasında ikinci dereceden sorumluydu. Soruşturmanın başında ise Furnish adında bir adam vardı, ancak onunla hiçbir zaman iyi geçinememiştik. Açık konuşmak gerekirse, ondan en ufak bir iş birliği beklemek bile abesti. Furnish'i kimse sevmezdi... Ne Portland Polis Teşkilatı'ndakiler ne de muhtemelen kendi ailesi. Köpek sahibi olmamasının tek sebebi, hayvanın onu bir gün ısırıp evden kaçacağından emin olmasıydı. Freddy White ise bambaşka biriydi. Tam emeklilik haklarıyla görevden ayrılmasına yalnızca iki yıl kalmıştı, dolayısıyla sorun çıkaracak insanlarla pek karşı karşıya gelmek istemediği bir dönemdeydi. Clark davasını sekteye uğratacak bir hamlede bulunmayacağından emindim. Üstelik, eğer bedelini ben ödersem, bana karşı dürüst davranmaktan çekinmeyeceğini de biliyordum.

"Verdiğin, aldığından fazla olmasın," diye uyardı Moxie.

---

* Sarsılmaz. (ç.n.)

"Ben de iki tarafı birbirine düşürüp bundan kâr elde etmeyi umuyordum," dedim gülümseyerek, ardından telefonu kapattım.

* * *

Gaz ve Petrokimya Enerji Araştırma Merkezi dendiğinde insanın zihnine cam tüplerle uğraşan beyaz önlüklü araştırmacılar gelebilir... Oysa gerçekte burası, dış görünüşüyle son derece ihtişamlı ama bir sigorta poliçesini ödememek için sizi mahkeme kapılarına kadar süründürebilecek bir sigorta ofisini andırıyordu. Her iki yönü gören, köşe odalardan oluşan devasa bir süitte yer alıyordu. Fuayenin duvarlarını, pırıl pırıl akıp giden güçlü ırmakların ve el değmemiş vadilerin ışıltılı fotoğrafları süslüyordu. Tüm bu manzara, ülkenin harika insanlara emanet edildiği izlenimini verebilirdi... Oysa Louisiana'daki "Kanser Yolu"ndan* sorumlu olanlarla ya da Güney Portland'da Temiz Hava Yasası'nı ihlal edenlerle –ki bazı günler petrol depolama tanklarından yükselen koku, gözleri yaşartacak kadar yoğundur– aralarında hiçbir fark yoktu.

Merkeze gitmeden önce arayıp geleceğimi haber vermiştim. Kimse buna itiraz etmemiş, kapıyı yüzüme kapatmakla tehdit etmemişti; gerçi bunun nedeni ziyaretimin amacını henüz belirtmemiş olmam da olabilirdi. Sekreter beni doğrudan halkla ilişkiler müdürünün odasına, Delaney Duhamel adında, yüzü Botticelli'nin en hüzünlü meleklerinden birini andıran bir kadına götürdü. Bana kahve teklif etti, ardından cep telefonunu masaya koyup konuşmamızı kayda almak için düğmeye bastı.

"Yalnızca bir önlem," dedi.

---

* Louisiana'daki "Kanser Yolu" (Cancer Alley), Amerika Birleşik Devletleri'nin Louisiana eyaletinde, özellikle Baton Rouge ile New Orleans arasında uzanan Mississippi Nehri kıyısındaki yaklaşık 135 km uzunluğundaki bir bölgeye verilen isimdir. Bu bölge, petrokimya tesisleri, rafineriler, plastik fabrikaları ve endüstriyel tesislerle doludur. Yüzlerce sanayi kuruluşunun yoğunlaştığı bu hat boyunca, çevreye yayılan kirleticiler ve toksik kimyasallar nedeniyle burada yaşayan halkın kanser oranlarının ülke ortalamasının çok üzerinde olduğu, solunum yolu hastalıklarının ve diğer sağlık sorunlarının yaygınlaştığı, uzun vadeli çevresel ve sağlık etkilerine maruz kaldığı tespit edilmiştir. (ç.n.)

"Neye karşı?" diye sordum.

Ağzının zaten hafifçe aşağı kıvrılmış kenarları biraz daha indi; adaletsiz bir dünyanın, doğalgaz endüstrisine gönülden hizmet eden iyi niyetli birinin üzerine yıkabileceği dertlerin sonu yokmuş gibi görünüyordu.

"İleride doğabilecek hukuki bir ihtilafa karşı bir önlem," dedi. "Siz bir özel dedektifsiniz ve telefonda görüşürken meselenin mahiyetini açıklamaktan belirgin biçimde kaçındınız. Elbette kendimizi ve tabii sizi de korumak zorundayız."

"Şüphesiz," dedim. "Tanrı korusun, daha en baştan yanlış bir adım atmayalım."

"Kesinlikle," diye onayladı. "Bu hiç de hoş olmazdı."

Delaney Duhamel daha önce hiç ironiyle karşılaşmış mıydı, bilinmez; öyleyse, ya bu deneyim onda hiçbir iz bırakmamıştı ya da ironiyle benim olduğumdan çok daha barışıktı. Kahvelerimiz, yanlarında, gün boyu diş aralarına sıkışıp kalan o minnacık kurabiyelerle birlikte geldi. Tam o sırada yan odadan tiz bir kahkaha yükseldi, Delaney Duhamel'in yüzü hafifçe buruştu.

"Peki, Bay Parker, neyin peşindesiniz?"

"Bir çocuğun kayboluşu üzerine araştırma yapıyorum."

"Henry Clark mı?"

Kadın belli ki benim gelmeden önce kim olduğumu araştırmıştı. İnternette adımı arattığında, en güncel sonuçların Clark vakasıyla ilgili olması kaçınılmazdı.

"Evet, doğru."

"Ne kadar ilginç," dedi. Kayıp, hatta belki öldürülmüş bir çocuk için bu kelimeyi seçmesi başlı başına ilginçti. "Başta başka bir meseleyle ilgilendiğinizi sanmıştım; ta ki adınızı aratıncaya dek."

"Başka bir mesele derken?"

"Bize genelde özel dedektifler çevreyle ilgili konular için gelir. Doğrusu, kayıp bir kişiyle ilgili soru soran birisiyle, ben burada çalışmaya başladığımdan beri hiç karşılaşmadım."

"Ne zamandır buradasınız Bayan Duhamel?"

"İki yıl oldu... Aslında üçe yaklaştı."

"Son forumda görev almış mıydınız?"

"Evet, oldukça aktif bir biçimde. Neden sordunuz?"

"Kayıp çocuğun babası, Stephen Clark, o da foruma katılanlardandı."

"Ama siz annenin adına çalışıyorsunuz, değil mi? Öyle okumuştum."

"Evet, doğru."

"Ne kadar ilginç," dedi yine. Belli ki karşısına çıkan her şeyi ilginç buluyordu ki bu da aslında hiçbir şeyi ilginç bulmamakla aynı kapıya çıkıyordu. "Peki," diye ekledi ardından, "o forumla davanız arasında, babasının katılımı dışında nasıl bir bağlantı var?"

"Stephen Clark başka bir katılımcıyla ilişki yaşamış," dedim, "Petrol ve gaz kadar romantik bir şey olmasa gerek. Neyse, ilgili kadınla konuşmak istiyorum. Kayıt sırasında kullandığı isim Mara Teller."

"Bu ayrıntıları veremeyiz."

"Aradığım ayrıntıları henüz söylemedim."

"Yine de, katılımcıların gizliliğini korumak konusunda belirli yükümlülüklerimiz var."

"Bayan Duhamel," dedim, "internete girdim. Forum rehberinde tüm katılımcıların iletişim bilgileri vardı: iş unvanları, şirket isimleri, web siteleri, hatta bazı e-posta adresleri. Cinsel tercihleri ve martiniyi nasıl sevdikleri dışında, saklanacak ne kaldı bilmiyorum."

"Bu bilgilere açıkça ulaşılabiliyorsa, burada ne işiniz var?"

"Çünkü aradığım kadın, sahte bir isimle kayıt yaptırmış olabilir. Danışmanlık şirketi, sadece göstermelik bir internet sitesinden ibaret; ne faaliyet var ne içerik. Stephen Clark'a verdiği telefon numarası artık başka birine ait. E-posta adresi ise, kullanıcılarına anonim hesaplar sağlayan İsviçre merkezli bir girişime ait, ki artık o da geçersiz. Foruma gelen bu kadının geçmişiyle uyuşan hiçbir Mara Teller kaydı bulamıyorum... Bu da beni onun gerçekte kim olduğu ve neden orada bulunduğu sorularına sürüklüyor."

Delaney Duhamel, yüzünde belirgin bir huzursuzlukla nişan yüzüğünü evirip çeviriyordu. Mavi taşın yapay olduğu her hâlinden belliydi, tam da Delaney'ye yaraşır biçimde.

"Biz güven esasına dayalı çalışırız," dedi. "Katılımcıların gönderdiği bilgilerin doğruluğunu tek tek kontrol etmemiz mümkün değil."

"Yani ödemelerde sorun olmadığı sürece ha?" dedim. "Katılım ücreti ne kadardı, beş yüz dolar mıydı?"

"Kahve de dâhildi," dedi, sesi buz kesmiş bir tonda.

"Umarım sınırsızdı." dedim. "Kayıt politikanızı eleştirdiğim sanılmasın, sadece bir gerçeği dile getiriyorum. Yanlış bilgi veren birini korumak gibi bir yükümlülüğünüz yok."

"Fakat elimde sadece sizin sözünüz var," diye karşılık verdi.

Eğer işe yarayacağını düşünseydim, kırılmış gibi davranırdım. Ama bunun bir faydası olmayacağını bildiğimden omuz silktim ve isteksizce yerimden kalktım.

"Öyleyse, bir sonraki adımım Portland'a dönüp Bayan Clark'ın avukatına, savunma davasıyla ilgili olabilecek bilgileri ifşa etmeyi reddettiğinizi ve kayıp bir çocuğun bulunmasına yardımcı olmak istemediğinizi bildirmek olacak. Avukat bu bilgiyi mahkemeye celp için gerekçe olarak sunacak ve bu da kamuya açık kayıtlara geçecek. Bir şirketin bir şeyi gizlediği izlenimi vermesi özellikle de bir çocuğun kaçırılmasıyla ilgili bir davada asla iyi bir şey değildir. Bu tutumunuzu basına açıklamak zorunda kalmak istemem."

Delaney Duhamel'e, petrol ve gaz endüstrisinin bir kolunun sözcüsü olarak itibarının zaten bulanık sulara gömüldüğünü hatırlatmaya gerek duymadım... Ama bu, hayatını daha da zor hale getiremeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ne var ki konuşmamızı kaydettiğinin de farkındaydım ve mahkemede dinlenen şantajın kulağa çok daha kötü geldiğini iyi biliyordum.

Delaney Duhamel bana hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle baktı; "Şu erkekler... Önce sana değersiz bir taş verirler, sonra da..." diyen bir bakıştı bu.

Kaydı durdurdu ve "Bu noktadan itibaren her şey kayıt dışıdır," dedi.

"Kusura bakmayın ama kaydı yapan ben değildim."

Elini umursamazca bir hareketle sallayarak bunu kabul etti... Yoksulluğun kokusunu uzaklaştırmak isteyen bir dul düşes gibi.

"Son forumlarımızda başka sorunlar da ortaya çıktı," dedi.

"Ne tür sorunlar?"

"İki cinsel taciz şikâyeti ve bir de ciddi cinsel saldırı iddiası ki bu şu anda polis tarafından soruşturuluyor. Bu adamların bazıları takım elbiseli hayvanlardan farksızdır. Taciz davaları genellikle sessizce çözülür, ama cinsel saldırı suçlaması epey uzun sürebilir."

"Başka bir deyişle, daha fazla olumsuz reklam istemiyorsunuz."

"Bu pek hoş karşılanmaz elbette. Üstelik işimi kaybetmeme de yol açabilir."

"İkinci söylediğinizde bir çıkarcılık sezmiyorum desem yalan olur."

Delaney Duhamel hafifçe başını yana eğdi; beni farklı bir açıdan süzmek, bende daha önce fark etmediği bu beklenmedik idrak düzeyini açıklayabilecekmiş gibi bakıyordu.

"Tecavüzcü adaylarını korumak, iş tanımımın bir parçası değildir," dedi.

"Benim deneyimlerime göre," dedim, "şirketler genelde işin bu kısmını hariç tutar. Aksi hâlde vicdanı fazla güçlü olanları daha baştan kaybedersiniz, değil mi?"

"Çocuğunu öldürmekle suçlanan bir kadını savunuyorsunuz. Bunu vicdanınızla nasıl bağdaştırıyorsunuz?"

"Benim vicdanım fazlasıyla gelişmiştir," dedim. "Üstelik Colleen Clark bu suçu işlemedi."

"Elbette öyle söyleyeceksiniz."

"Eğer buna inanmasaydım, söylemezdim."

"Mara Teller'ın Clark'ların çocuğunun kaybolmasıyla bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Yani, kadının danışmanlık işi daha başlamadan batmış olabilir," dedim. "Belki başka bir mesleğe yönelmeye karar vermiştir. Hatta kendini Tanrı'ya adamış ya da hastalanıp ölmüş bile olabilir. Ama yine de bana göre Mara Teller karakteri hiç var olmamış gibi görünüyor."

Delaney Duhamel odasını süzdü, cam bölmenin ardına baktı. Masalarına gömülmüş çalışanlar ve duvarlarda asılı, bâkir ırmakların, dağların, vadilerin fotoğrafları göze çarpıyordu. Tam o sıra-

da iki yaşlı adam lobiden geçti... Biri pembe, diğeri açık mavi gömlek giymişti ama ikisinin de yakaları bembeyazdı. Kimine göre, bu manzara kurumsal dünyada bireyselliğin simgesiydi; kimine göreyse doğanın, giyenin tam bir aşağılık olduğunu ilan etme biçimi. Belki de her ikisi birden.

"Colleen Clark'ın verdiği bilgiler doğru değilse," dedi Duhamel, "o hâlde elimizdeki bilgiler sizin pek işinize yaramaz."

"Belki öyledir," dedim, "ama peki ya katılım ücreti? Onu bir şekilde ödemiş olmalı; yoksa o gün elden nakit mi verdi?"

"Ön kayıt zorunluydu. Kontenjanın da üzerinde başvuru aldık."

"Yani ödemenin ya elektronik ya da yazılı bir makbuzu olmalı," dedim. "Peki, kimlik doğrulaması nasıl yapıldı?"

"Kimliklerine baktık elbette ve bu yeterli sayıldı; gerçek olup olmadığını kontrol etmedik. Fotokopi çekmedik ya da cep telefonuyla fotoğraf almadık çünkü bu da mahremiyet kuralları açısından bambaşka bir sorun yaratacaktır. Ödeme belgesi sunmak foruma erişim için yeterliydi. Her katılımcı geldiğinde bir karşılama paketi ve yaka kartı aldı. Sonuçta gizleyecek bir şeyimiz yoktu. Bilderberg Grubu* değiliz."

"Yaka kartlarının her zaman takılması zorunlu muydu?"

"Evet, boyuna asılan şeritlerle taşınıyordu. Otel, güvenlik gerekçesiyle bunu şart koştu."

"Katılımcıların belirli oturumlara önceden kayıt yaptırması gerekiyor muydu?"

"Ana etkinlikler için değil, ama yuvarlak masa toplantıları, atölye çalışmaları ve özel sunumlar için kayıt yaptırmaları gerekiyordu."

"Bu kayıtların bir dökümü var mı?"

"Yalnızca adını önceden yazdıranlar için. Yer varsa, isteyen gelip oturabiliyordu. Kurala göre isimlerini mutlaka listeye eklemeleri gerekiyordu, ama işin aslı, o kural ilk saatten sonra rafa kalktı."

"Yine de listeyi kontrol etmekte fayda var; belki birileri Mara Teller'ı hatırlıyordur."

---

* 1954'ten beri her yıl gizli olarak toplanan, siyaset, ekonomi ve medya dünyasından seçkin kişilerin katıldığı uluslararası tartışma grubu. (ç.n.)

Delaney Duhamel, kollarını ve bacaklarını aynı anda kavuşturdu.

"Üzgünüm Bay Parker... Kamuya açık bilgilerin ötesinde size diğer katılımcılara erişim izni verme konusunda rahat hissetmiyorum. Sizin adınıza onlarla iletişime geçmem söz konusu olmayacağı gibi, sizin de bu yönde bir girişimde bulunmamanızı tercih ederim. Zira yürüttüğümüz çalışmaların finansmanı büyük ölçüde üyelik aidatları ve forum kayıtlarından sağlanmaktadır. Katılımcıların, kapılarına özel dedektif gönderildiği izlenimini edinmeleri, gerekçesi ne kadar haklı olursa olsun, hem maddiyat hem de itibar açısından ciddi zararlar doğurabilir."

"Özellikle de cinsel saldırı davası henüz mahkemeye taşınmamışken, değil mi?" dedim. "Kötü bir durumu daha kötüleştirmek istemezsiniz."

Bazen en akıllıca hamle geri çekilmektir. Hâlâ kapıları çalma seçeneğim vardı. Delaney Duhamel'in iş birliği olsa da olmasa da...

"Bakın, durumunuzu anlıyorum," diye sürdürdüm sözlerimi. "Tek istediğim şu: Eğer Teller'ın daha küçük bir grubun katılımcısı olarak kaydına rastlarsanız, lütfen o kaydı bir kenara ayırın. Ayrıca, listedeki diğer katılımcılardan sizin ya da çalıştığınız kurumun konumunu zedelemeden benimle konuşmaya istekli olabileceğini düşündüğünüz biri varsa, o ismi lütfen benimle paylaşın."

"Sanırım bunu yapabilirim."

"Son olarak, etkinlikte bir fotoğrafçınız var mıydı?"

"Evet, Courtney Wasser adında bir kadınla çalışıyoruz. Yerel bir serbest fotoğrafçı."

"Çektiği tüm fotoğrafları size gönderdi mi?"

"Hayır, en iyi olanları seçip yolladı."

"Belki ondan tüm dosyayı size iletmesini isteyebilir, sonra da bana yönlendirebilirsiniz."

Delaney Duhamel not alıyordu.

"Tüm bunları halletmem biraz zaman alacak. Uygun olduğumda sizi arayabilir ya da işe yarayabileceğini düşündüğüm şeyleri e-posta ile gönderebilirim."

Deneyimlerim bana, mesafenin bağlılığı zayıflattığını; yoklu-

ğun ise kalbi her zaman özlemle doldurmadığını öğretmişti. Lynn'den buraya geliş amacım olan bilgiyi almadan ayrılmak istemiyordum.

"Bekleyebilirim," dedim. "Tabii siz beklememi istemiyorsanız..."

"Sanırım beklememeniz daha iyi olur... En azından burada değil. Eğer bir iki saatinizi ayırabilirseniz, yaklaşık iki kilometre ötede Walnut Street Café adında bir mekân var. Toplayabildiğim her şeyi alıp oraya gelirim."

Muhtemelen ofise Walnut Street'ten daha yakın kafeler de vardı, ama temkinli davranmasından dolayı onu suçlayamazdım. Delaney Duhamel mesleği konusunda kimi çekinceler taşıyor ve ayrılmak istiyor olabilirdi, ama bunu muhtemelen kendi isteğiyle yapmak istiyordu. Tercihen, onu ispiyoncu olarak damgalamayan referanslarla...

Yardımları için ona teşekkür ettim ve Walnut Street Café'yi bulmak üzere yola koyuldum. Arabamı orada bırakıp yürümeyi düşündüm, sırf petrol ve gaz dünyasının beyaz yakalı yöneticilerine inat olsun diye gidiş dönüş beş kilometrelik yürüyüş pek cazip gelmedi. Bu da aslında dünyanın iklim sorununu özetliyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Sabine Drew, cep telefonunun şarjının tam olduğundan ve arabasında yeterince su, fındık ile meyve bulunduğundan emin oldu. Böylece, evi ile Portland arasında uzanan ıssız doğada başına bir aksilik gelirse hayatta kalma şansı daha fazla olacaktı. Her ne kadar güneyde vahşi doğa pek olmasa da, insan başına ne geleceğini bilemezdi. Nihayetinde, arabaların bozulması, insanların yollarını kaybetmesi, yardım ya da bir sığınak aramak için ormanın derinliklerine sürüklenmesi az rastlanan bir durum değildi. Bazense

durum daha hazin olur, geriye yalnızca birkaç kemik parçası kalır, bir torbaya konup taşınırdı.

Sabine, ağlayan çocuğun kayıp Henry Clark olduğuna artık neredeyse emindi çünkü adını her telaffuz edişinde çocuğun feryadının tınısı değişiyor, iniltiye farklı bir anlam yükleniyordu. Çocuğun verdiği tek karşılık buydu, ancak Sabine buna ne şaşırmış ne de hayal kırıklığına uğramıştı. Yıllar içinde Sabine, ölülerden geriye kalan bu izlenimin ya da en çok duyarlı olduğu bu yönün bir kişilikten ziyade duygularla yüklü bir taşıyıcı olduğunu öğrenmişti. Bazen öfke, korku, keder ya da sevgi gibi tek bir duygu baskın olurdu... Fakat çoğu zaman, birbirine karışmış farklı hislerin karmaşık bir bileşimiydi bu. Ne var ki Henry Clark, hiç kuşkusuz ilk kategoriye dâhildi: mutlak dehşet.

Sabine kontağı çevirdi ve son on yılın en uzun yolculuğuna kendini zihnen hazırladı. Henry'yi duymamaya çalıştı... Bu durum içini sızlatsa da, dikkatini toplaması gerekiyordu. Çocuğun yaşadığı dehşet, Sabine için yalnızca bir dikkat dağınıklığı değil, uzun süre maruz kalındığında kolaylıkla acıya dönüşebilecek bir yük hâline geliyordu. Ve o acı, Sabine'i yol kenarında bir hurda yığınının içinde bırakabilecek kadar tehlikeliydi. Eski radyoyu Bangor merkezli Maine Halk Radyosu'nun (WMEH) frekansına çevirdi. Sabine yalnızca Maine Halk Radyosu'nu dinlerdi; sinyal zayıflamaya başladığında ise WMEH'ten WMEW'e, oradan da WMEP'e geçerdi. Portland'a yaklaştıkça ise WMEA'ya bağlanarak yayını sürdürürdü.*

Sabine, tam evinin garaj yolundan güneye doğru dönmek üzereyken yoğun bir şüphe dalgasına kapıldı. İlk başta, özel dedektifin onun söyleyeceklerini sorgusuz sualsiz kabul edip hemen harekete geçeceğinden neredeyse emindi. Şimdi ise, önündeki uzun yola bakarken, Sabine kendini dedektifin gözlerinden gördü: Orta ya-

---

* WMEH: Maine Public Radio – Bangor merkezli yayın yapar. WMEW: Maine Public Radio – Waterville bölgesine hizmet verir. WMEP: Maine Public Radio – Camden merkezlidir. WMEA: Maine Public Radio – Portland bölgesinde yayın yapar.

şını geride bırakmış, içine kapanık bir kadındı... Zevksiz giyimi ve evde boyanmış saçlarıyla dış görünüşü, geçmişte kalan ve belki de hiç hatırlanmaması gereken bir itibarın yükünü taşıyordu... Tropikal balıklarıyla avunan, ömrü boyunca yalnız kalmış, hüzünlü bir bakireydi... Üstelik ölülerin sesini duyabildiğini iddia ediyordu. Her kaybolma vakası, benzer şekilde sorunlu insanları kendine çekmez miydi? İhbarcıların bazıları sadece ilgi görmek isteyen kişilerdi... Kimi art niyetliydi, kimi yalnızca dikkat çekme peşindeydi. Ama öyleleri de vardı ki, akıl sağlıklarını yitirmiş insanlardı ve sahip olduklarını sandıkları "özel yetenek"lerin gerçek olduğuna kendilerini inandırmışlardı.

"Adam bana içten içe gülecek," dedi Sabine, sesi titreyerek. "Dahası, saatine bakarken beni sözde dikkatle dinleyecek, bense gözlerindeki o kaçınılmaz acıma duygusunu göreceğim."

Yalnız yaşarken, kendi sesinin yankısına alışır insan; en azından, sizi anlayan biriyle yapılan bir konuşmadır o. Aynı şekilde, ölülerin kalıntı hâlindeki varlığıyla yaşamaya alıştığınızda da, yanıt beklemeden konuşmayı öğrenirsiniz... Ya da en hassas kayıt cihazlarının bile duyamayacağı türden bir cevapla yetinmeyi.

"Ah, ne aptal kadınım ben," diye fısıldadı Sabine, direksiyona başını vurmamak için kendini zor tutarak. "Kendini kandıran zavallı bir aptalım sadece."

Tam o anda, bir şimşeğin geceyi bir anlığına aydınlatması gibi, zihninde bir görüntü çakıverdi. Öyle güçlüydü ki, Sabine koltuğunda geriye yaslandı, ön camın ardındaki manzara tamamen değişmişti... Evinin garaj yolu yok olmuş, yerine bir lagün belki bir göl gelmişti. Bir bank vardı kıyıda... Ve bankta oturan bir kız...

Sonra ölüler belirmişti... Hepsi birden.

"Aman Tanrım..." dedi Sabine, görüntü bir kez daha –üstelik bu sefer çok daha güçlü bir şekilde– çakarken. Bu sefer kız hemen yanındaydı... Hem göl kenarında hem de arabada. Ama iki sahne birbirinin aynısı değildi. Göl kenarındaki kız, uzun sarı saçlarıyla çevrelenmiş narin ve güzel yüz hatlarına sahipti. Oysa arabadaki kız başını hiç kaldırmıyor, yüzünü gizliyordu. Saçları koyuydu ve kana bulanmıştı. Sabine kanın kokusunu alabiliyordu... O kızın

kokusunu. Tüm o terk edilmişliğiyle, yalnızlığıyla, derin acısıyla birlikte.

Eğer sana inanmazsa, diye fısıldadı kız, *benden bahset ona... Dinlemesini sağla... Ne olursa olsun, seni dinlemesini sağlamalısın.*

"Sen kimsin?" diye sordu Sabine. Ama soru daha ağzından çıkarırken bile aslında cevabı biliyordu; başka kim olabilirdi ki? Yan koltukta oturan kız, hafifçe Sabine'in eline dokundu.

Ona adımı söyle.

"Jennifer Parker... Senin adın Jennifer Parker."

Ve Sabine, uzun yıllardan sonra ilk kez, bir ölünün varlığından gerçekten korktuğunu hissetti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sözünde duran Delaney Duhamel, yaklaşık bir saat sonra Walnut Street Café'nin önünde belirdi. İçeri adım atmadan önce çevresine göz gezdirdi; belli ki içeride şirketinden başka kimsenin olup olmadığını kontrol ediyordu. Bense çoktan masama kurulmuş, önümdeki kahveyle baş başa kalmıştım... Ama ne yalan söyleyeyim, neredeyse hiç dokunmamıştım fincana. Sonuçta, bir insanın içebileceği kahve miktarının da bir sınırı var; hele ki orta yaşa merdiven dayamış ve önünde doksan dakikalık bir dönüş yolu olan biri için.

"Bir şey alır mısın?" diye teklif ettim.

"Fazla kalmayacağım," dedi.

Bir sandalyenin sadece kenarına oturup, çantasından küçük bir flash bellek çıkardı ve onu *New York Times* gazetemin altına, fark edilmeden kaydırdı.

"Belleğin içinde Mara Teller'a ait kayıt bilgileri, forum süresince serbest çalışan fotoğrafçının çektiği tüm fotoğrafların kopyaları ve her bir oturuma katılanlara dair ayrıntılı bilgiler bulunuyor," dedi. "Ben de işin ucundan tutayım dedim ama listelerde Mara'nın

adına rastlayamadım. Eğer foruma katıldıysa, bu ancak ani bir kararla olmuş olmalı."

"Belleği cebime koydum."

"Kullandığımız tüm fotoğraflar..." diye sözünü sürdürdü, "karelerde yer alan kişilerin açık onayıyla seçilmek zorundaydı. Bu nedenle tanıtım için kullanılanların çoğu, insanların birbirleriyle el sıkıştığı, poz verdiği türden fotoğraflar. Gerçi birkaç genel çekim de vardı fakat dikkatlice baktığımda, hiçbir fotoğrafın altyazısında Stephen Clark ya da Mara Teller'ın adına rastlamadım."

"Peki ya Teller'ın ödediği kayıt ücreti?

"Anonim para emriyle ödenmiş... Onun bir PDF belgesini de ekledim. Aslında ön ödemeli bir kredi kartı kullanmayı denemiş ancak sistemdeki bir aksaklık nedeniyle ödeme reddedilmiş. Kayıt yaptıranlarımız genellikle ön ödemeli kartları tercih etmez zaten."

"Ya da isimsiz para emirlerini."

"Evet, bu da pek rastlanmaz... Kimin satın aldığını bulmak mümkün mü?"

"En azından nereden satın alındığını öğrenebilirim," dedim. "Bu iyi bir başlangıç olur. Bu arada, teşekkür ederim. Bir daha sizi rahatsız etmemeye gayret edeceğim ve bu işin size zarar vermesine asla izin vermeyeceğim."

"İki yılı aşkın bir süre aynı işte çalışmak fazlasıyla yeterli... Artık yeni bir mücadelenin vakti geldi bence."

Kadının ne kadar genç olduğunu o an fark ettim, en fazla yirmilerinin sonlarındaydı. Bambaşka bir kuşağa aitti. Babam bana hep bir ömür sürdürülebilecek bir işe sahip olmanın önemini belletmişti. Güçlü bir sendikası olan, sağlık hizmetleri ve yan haklarıyla güvence sunan, öyle kolay kolay işten çıkarılamayacağınız bir iş... Hani neredeyse ancak iş yerini yakıp alevler içinde kahkahalar atarsanız kovulabileceğiniz türden. Bu anlayış pek bana göre değildi doğrusu, ama bence Delaney Duhamel'in aklından bile geçmemişti böyle bir düşünce.

Gitmeden önce ona kartvizitimi verdim.

"Bir gün başım derde girerse diye mi?" dedi.

"Bu da size benden iyilik borcu olsun."

Kartı çantasına yerleştirdi.

"Colleen Clark'ın kendi oğluna zarar vermediğinden emin misiniz?"

"Evet."

"Peki ya tam tersini öğrenseydiniz?"

"O bilgiyi polise bildirmekle yasal olarak yükümlü olurdum. Ahlaki sorumluluğumu saymıyorum bile."

"Gerçekten mi?"

"Evet, kesinlikle bildirirdim."

"Peki öyleyse... Hoşça kalın, Bay Parker. Bugün biraz... Şey..."

"İlginç miydi?"

Tanıştığımızdan bu yana ilk kez yüzünde bir aydınlanma belirmişti. Botticelli o an orada olsaydı, belki de yeni bir eskize başlardı.

"Evet," dedi. "Aradığım kelime tam da buydu."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Portland'a dönerken Steady Freddy White aradı. Ertesi gün öğle yemeğine gelemeyeceğini, çünkü karısının birlikte New Hampshire'daki Exeter'e gidip annesini ziyaret etmek istediğini söyledi. Ses tonu bu durumdan hiç de memnun olmadığını belli ediyordu; bence eyalet sınırını geçip yüz kilometre uzaktaki Exeter'e gitmek şöyle dursun, kayınvalidesini görmek için sokağın karşısına bile geçmeye gönüllü olmazdı. Yine de herkes kendi yükünü metanetle taşımak zorunda, öyle değil mi? Tam o sırada, Portland'la Exeter'in ortasında yer alan Portsmouth'ta benzin alıyordum. İstersem, Freddy'nin kayınvalidesine uğrayabilir, böylece onu bu yolculuktan kurtarabilirdim. Ne var ki, birkaç dakika sonra yeniden mesaj attı; istersem yaklaşık bir saat içinde buluşabileceğimizi, o vakit müsait olacağını yazmıştı.

Mekân seçimi tek sorundu. Polislerle özel dedektiflerin, kimi zaman savunma adına çalışsalar bile, davalar üzerine konuşmaları

pek alışılmadık bir durum sayılmazdı. Ancak Colleen Clark olayı sıradan bir dava olmaktan çok uzaktı. Steady Freddy ile birlikte görülmemiz, Erin Beçker'in ya da onun amirinin kulağına gidebilirdi... Bu da, polislerin uğrak yeri olan Great Lost Bear ya da Ruski's gibi barları seçenek dışı bırakıyordu. Sonunda State Caddesi'nde bulunan LFK Bar'da karar kıldım; loş ışıklarıyla bu yer, gizliliği korumak açısından ayrıca avantajlıydı.

Bara vardığımda Steady Freddy çoktan gelmiş, beni bekliyordu, ne var ki genelevdeki bir rahip kadar sırıtıyordu ortamda. Dedektifliğin vücut bulmuş hâliydi Steady Freddy White. Nordstrom Rack'te* bütçesine dikkat eden sivil polisler için özel bir reyon varsa, muhtemelen Freddy oradan hiç ayrılmıyordu. Sade ayakkabılar, rahat kesimli bir pantolon, etiketi çıkarılmadan bile ikinci el havası taşıyan bir ceket, yanında mendiliyle birlikte takım olarak satılan gömlek ve kravat... Hepsi onun üzerindeydi. Barın arka tarafındaki bir masada oturuyordu... Önünde birası ve masasına bırakılmış menü bulunuyordu. Çevresindekileri kuşkulu bir bakışla süzüyor, fonda çalan müziğin her notasına yüzünü buruşturarak tepki veriyordu.

"Burası ne biçim bir yer böyle?" diye sordu.

"Gençlere hitap eden bir mekân," dedim. "Hatırlıyor musun gençliği? Gerçi sen hiç genç olmadıysan, o başka."

Steady Freddy, menüye sanki bir suç deliliymiş gibi parmağını bastı.

"Avokadolu burger yapıyorlar... Bir de dereotlu tahin diye bir şey var; her ne karın ağrısıysa artık. Görüyorsun ya, işte bu yüzden zorunlu askerliği geri getirmemiz gerekiyor."

Tam o sırada garson yanımıza gelip siparişlerimizi almak istedi.

"Klasik hamburger istiyorum," dedi Freddy. "İçine sakın avokado, tahin falan koymayın. Hatta o malzemeler hamburgeri hazırladığınız tezgâhın yakınında bile olmasın." Garsona öyle bir bakış attı ki, sanki eğer hata yaparsan, tutuklanmayı falan aklından

---

* Nordstrom Rack, Amerika merkezli lüks perakende zinciri Nordstrom'un indirimli satış yapan alt markasıdır. Marka, önceki sezon ürünlerini veya stok fazlası malları daha uygun fiyatlarla sunar.

bile geçirme, çünkü aç bir Steady Freddy White'ı hayal kırıklığına uğrattığın günün bedelini ağır ödersin, diyordu. Garson bana O'doul's markası olmayan bir alkolsüz bira getirdiğinde ise, Freddy başını iki yana sallayarak, "İşte dünyanın yokuş aşağı gidişinin bir başka simgesi," diyerek homurdandı. Kısa bir hal hatır faslının ardından da asıl meselemize geldik.

"Bu dava tam bir rezalet," dedi Steady Freddy. "Çocuk için, kocası için... Hatta kadın için bile. Ama şimdi bana onun yapmadığını söyleyeceksin, değil mi?"

Son birkaç saat içinde aynı soruyla ikinci kez karşılaşıyordum. Ben de önceki cevabımın yeni bir versiyonunu, muhatabıma göre uyarlayarak verdim.

"Olayın bazı yönleri beni rahatsız ediyor," dedim. "Ama öyle ki, onun suçsuz olduğuna inanmam için yeterli sebepler bunlar."

"Şüphelerini benimle paylaşacak mısın yoksa tahmin mi etmemi istiyorsun?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan hamburgerler geldi. Freddy, tabağını sanki şef yemeği doğrudan üstüne sıçmış gibi inceledi... Ama ilk ısırıkta yüzü belirgin biçimde aydınlandı; hamburger bol miktarda biberli peynirle doldurulmuştu.

"Biliyor musun," dedi, "karım böyle bir hamburger yememe asla izin vermezdi."

Kravatına damlayan peynir ve et suyu, eve döndüğünde temyiz hakkı olmadan mahkûm edileceğinin güçlü delilleriydi.

"Belki benimle evlenmeliydin," dedim.

"Teklif etmedin ki," dedi Freddy, "ki bu da beni seni vurma zahmetinden kurtardı."

Peçeteyle ağzını sildi, sonra bana döndü.

"Pekâlâ," dedi, "şimdi anlat bakalım şu masumiyeti kanıtlama meselesini."

OTUZUNCU BÖLÜM

Sabine Drew, Gorham'daki Easy Aquariums'a yaptığı kısa bir uğrak dışında Portland'a sorunsuzca ulaştı. Orada, evindeki akvaryumlar için birkaç yeni eşya aldı, zira balıklarını küçük yeniliklerle sevindirmeyi hep sevmişti.

Portland'a son ziyaretinin üzerinden yıllar geçmişti. Şehri yeniden gördüğünde değişimin büyüklüğü onu şaşkına çevirdi. Bir zamanlar tanıdığı dükkânlar ve restoranlar ya tamamen kaybolmuş ya da tanınmayacak kadar başkalaşmıştı. Yerlerine, gökten inmiş gibi duran ofis binaları ve apartmanlar yükselmişti. O kadar çok otel dikkatini çekti ki, Commercial Street'in neredeyse Manhattan'ın Midtown'una dönüştüğünü düşündü. Arabasını bir parkmetreye bıraktı; saat altıya dek yetecek dört çeyreklik attıktan sonra kenti keşfe çıktı. Eski Liman'da dolaşırken, ilgisini çekecek pek az şey buldu. Birkaç kitapçı dışında, mağazalar satın almaya değer hiçbir şey sunmuyordu. Restoran menülerindeki fiyatlar ise, sokaklara sinmiş yoğun esrar kokusuyla birleşince neredeyse başını döndürdü.

Kıyı boyunca yürüdü, denizin tuzlu havasını içine çekip Custom House Wharf'taki eski yapıların manzarasını seyre daldı. O an, bir anlığına geçmişin Portland'ına dönmüş gibi hissetti. Daha fazla yürümek isterdi, fakat rıhtımın yakınında, sudan yeni çıkmış bir çocuk gördü. Çıplaktı, sırılsıklamdı; cildi mavimsi bir renge bürünmüş, gözleri deniz yaratıkları tarafından kör edilmişti. Yine de başını sağa sola çeviriyor, Sabine'in psişik yeteneğinin yaydığı titreşimi sezmek istercesine etrafı yokluyordu. Sabine hızla Exchange Street'e yöneldi. Mesafenin ve kalabalığın gürültüsünün onu o çocuktan saklayacağına güveniyordu. İçini yoğun bir hüzün kapladı, fakat durup acıma lüksü yoktu. Zaten çocuk çok uzun zamandır suda kalmış olmalıydı... Artık denizin bir parçasıydı.

Sabine, özel dedektifin adresini bilmiyordu, ancak bir süre önce okuduğu bir makaleden, onun Forest Avenue'daki Great Lost Bear adlı mekânla bir bağlantısı olduğunu hatırlıyordu... Belki barda onu sorabilirdi. Elinde dedektifin telefon numarası da var-

dı fakat aramak istemiyordu... Söyleyeceklerini mutlaka yüz yüze konuşarak iletmesi gerektiğini hissediyordu. Zaten, mecbur kalmadıkça telefon kullanmaktan kaçınırdı. Nadir durumlarda başvurduğu eski bir cep telefonu vardı, sabit hattına gelen aramaları ise yıllardır kullandığı bir telesekreter yanıtlıyordu. Sabine için "tellerdeki hayaletler" sözü neredeyse gerçek anlamını bulmuştu çünkü hayaletlerin tellerin içinde yaşadığına inanıyordu. Her telefon konuşmasında, yalnızca kendisinin fark ettiği davetsiz bir üçüncü kişinin varlığını hissederdi. Bununla birlikte, Parker'a kim olduğunu önceden söylerse, adamın onunla görüşmemek için bir bahane bulmasından da korkuyordu. Gerekirse şehirde bir gece kalıp ertesi gün yeniden denemeye karar vermişti. Şimdiden kalabileceği yerleri araştırmış, bütçesine uygun birkaç oteli listesine yazmıştı. Lüks sayılmazlardı ama ikisinde kablolu televizyon ve ücretsiz kahvaltı vardı... Bu küçük ayrıcalıklar bile Sabine için hoş birer ödül olacaktı.

Sabine, Fore Caddesi boyunca arabasına doğru yürüdü. Akşamın erken saatleri olmasına rağmen barlar çoktan kalabalıklaşmış, içki bardaklarının tınısı ve kahkahalar sokağa taşmıştı. Genç erkek grupları gürültüyle birbirine karışıyor, taşkın neşeleriyle caddenin havasını dolduruyordu. Sabine, onların arasında neredeyse görünmez gibiydi... Kırkını aşmış, sıradan bir kadın olarak onların dünyasında ne bir yeri ne de bir anlamı vardı... Bu farkındalık onu rahatsız etmişti. Olası bir taşkınlığı önlemek için yola iki polis arabası park etmişti... Zaten bu semt, taşkınlığı ve deliliğiyle her zaman nam salmıştı. Sabine, gençliğinde bu barlardan birinde bir adamın kendisine ilgi gösterdiğini hatırladı. O zaman bile böyle bir şey nadir rastlanan bir durumdu onun için. Gecenin sonunda adam onu öpmüş ve nefesi sigara ve bira koksa da Sabine karşılık vermişti. Adam, West End'de oturduğunu söyleyip Sabine'i evine davet etmişti, ama Sabine reddetmişti. Adam da telefon numarasını istemiş, fakat Sabine verse de onu hiç aramamıştı. Bazen, o gece onunla hatta kendisine geçici bir ilgi göstermiş diğer birkaç erkekten biriyle gitseydi hayatının nasıl bir yöne evrileceğini düşünürdü Sabine. Belki de şimdi evli ve bir çocuğun annesi olur-

du. Adamın adı Alex Mazur'du... Soyadı, on dokuzuncu yüzyılda Polonya'dan göç etmiş büyük büyükbabasından kalmıştı. Artık hayatta değildi, daha otuz yaşına varmadan, o zamanlar yaşadığı West End apartmanında çıkan bir yangında ölmüştü. Sonrasında ise ruhu Sabine'le iletişime geçmişti çünkü tek başınaydı ve yalnız hissediyordu, ailenin tek çocuğu olarak babasıyla arası bozuktu, annesi ise çok daha önce vefat etmişti. Sabine onu teselli etmiş ve annesinin yanına göndermişti, ama yanmış etinin kokusunu haftalarca hissetmişti.

Sabine, Great Lost Bear'a arabasıyla gittiğinde, otoparkın dolup taştığını görüp aracını sokağa park etmek zorunda kaldı. Bar bölümü, bir bira tanıtımı nedeniyle tıklım tıklım doluydu, bu yüzden daha sakin olan yemek bölümünde bir masa buldu. Orada bir kadeh beyaz şarap ve portobello mantarlı sandviç sipariş etti.

"Birini arıyorum," dedi garsona. "Bazen buraya gelen bir adam... Adı Charlie Parker... Özel dedektif."

"Bu akşam uğradığını sanmıyorum," diye yanıtladı garson. "Ama isterseniz telefon numarasını verebiliriz ya da kendisine mesaj iletiriz. Genellikle hızlı dönüş yapar."

Sabine teşekkür etti ve yemeğini bitirdikten sonra o numaradan Parker'ı aramayı düşünebileceğini söyledi. Biraz durup yeniden değerlendirmesi gerekiyordu. Elbette dedektifin tam da o gün orada olması fazla büyük bir tesadüf olurdu. Kafasının karışık olduğunu fark etti. Belki de en iyisi garsonun teklifini kabul edip bir mesaj bırakmaktı. Ama ne yazmalıydı? Çok fazla şey açığa vurmadan, yine de yeterince bilgi vererek...

Şarabı geldi. Böyle bir barda muhtemelen bira sipariş etmeliydi ama bira ona her zaman tadından ziyade kokusuyla daha cazip gelmişti. Sandviçi de çok geçmeden geldi, onunla birlikte masasına dev bir gölge düştü. Başını kaldırıp baktığında, karşısında boyu kadar eni de olan bir adamın durduğunu gördü. Adamın üstünde, kollarını ve gövdesini sıkıca saran bir golf tişörtü vardı. Sabine bu tişörtü nasıl giydiğini anlayamamıştı ama çıkarılması için kesilmesi gerekeceğinden emindi, altında ise her yerinde cepler olan, inşa-

at işçilerinin sıkça tercih ettiği türden bir haki pantolon giymişti.

"Rahatsız ettiğim için bağışlayın," dedi adam, Sabine'in beklediğinden daha yumuşak bir ses tonuyla, "ama garson bana Bay Parker'ı sorduğunuzu söyledi."

"Evet, sordum."

"Benim adım Paulie Fulci. Onun arkadaşı olduğumu söylemekten gurur duyarım. Bir sorun mu var acaba?"

"Benim değil," dedi Sabine, "ama bir çocuğun başı dertte."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Steady Freddy, Stephen Clark ile yaptığım konuşmayı ve Mara Teller adını kullanan kadına olan mesleki ilgimi anlatırken beni dikkatle dinledi. Delaney Duhamel ile daha önce yaptığım görüşmeyi ve onun bana verdiği bilgileri anlatmamayı tercih ettim. Steady Freddy'nin ya da Tanrı korusun, meslektaşı Furnish'in gidip de Duhamel'in kapısına dayanmasını istemiyordum, en azından şimdilik. Polisin henüz sahip olmadığı bilgilere sahiptim ve onları ancak bana uygun olduğu bir günde paylaşmak, böylece bir adım önde olmak istiyordum.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Steady Freddy, "şu Teller denen kadın oldukça ilgi çekici... Ya da öyleydi, ta ki Colleen Clark'ın arabasında battaniyeyi bulana dek. O andan sonra Teller ve olayla ilgili olabilecek diğer herkes, Erin Becker açısından önemini yitirdi. Kadın, işleri daha da bulandırmak istemiyor. Erkek olsaydı, müvekkiline karşı saplantılı bir arzusu var derdim, ama en kötü anlamıyla. Görevim icabı titiz bir araştırma yaptım fakat Teller hakkında web sitesindeki bilgilerden daha fazlasını bulamadım. Kadın benim için tırnağın altına batan bir kıymık gibi can sıkıcı, ama artık sızıyı görmezden gelmeyi öğreniyorum."

"Peki ya Furnish?" dedim.

"Fur-nish!" diye yineledi Freddy... Sadece iki heceyle bu kadar

çok küçümseme ifade edilebilmesi hayranlık vericiydi. "Sen hiç John Sandford romanı okudun mu?"

"Hepsini okudum," dedim. "Sandford bu işin ustalarındandır."

"Evet, tatil için saklarım onları. Bilirsin, romanlarda Virgil'e 'Lanet olası Flowers!' derler ya... Middle Street'te bir günden fazla geçirirsen birinin 'Lanet olası Furnish!' diye söz ettiğini duyaman imkânsızdır. Ama bu, Virgil'e duyulan o sıcak alayla karışık sevgi gibi değil... Bunda zerre sempati yok. Bahse girerim, Furnish daha şimdiden Colleen Clark dosyasını anılarına eklemeye başlamıştır bile... Ve bir yandan da krallığını kurduğunda Becker'ın kendisini hatırlamasını umuyordur. Onun gözünde bu dava çoktan kapandı, tozu alınıp rafa kaldırıldı bile."

"Ya senin gözünde?"

"Şimdilik kimseyle ters düşmeden ayak uydurmaya çalışıyorum... Şu kıymık dışında."

"Zaten bu yüzden buradasın ve benim paramla hamburger yiyorsun."

"Üstelik gayet lezzetli bir hamburger. Gerçi şu avokado meselesi hâlâ içime sinmedi... Yönetimle konuşup bu konuyu dile getirmem gerekecek."

Birasını hızla bitiren Freddy bardağın dibine sanki delik varmışçasına baktığında, birer tane daha söylemek zorunda olduğumu hissettim.

"En son neredeydik?" diye sordu, garson bara doğru yöneldikten sonra.

"Kimseyle ters düşmeden ayak uydurmaya çalışıyordun, şu kıymığa rağmen."

"Evet, tam da öyle yapıyorum... Ama düzeni severim, belirsizliklerle dolu bir dünyada kesinlik ararım. Senden farklı olarak, ben Colleen Clark'ın kendi oğluna gerçekten zarar vermiş olabileceğini düşünüyorum. Kim bilir, kadın belki depresyondaydı, belki de uykusuzluktan aklını yitirmişti, ama bazen en basit açıklama, gerçeğin ta kendisidir. Öte yandan, birkaç yıl sonra emekli hayatımdan çekip çıkarılmak ve ihmalkârlık yüzünden ya da Augusta'daki yöneticilerin baskısı altında bir davayı nasıl berbat ettiğimi açık-

lamak zorunda kalmak istemiyorum. Böyle bir hatayla masum bir kadının hapse girmesine, asıl suçlunun ise başka bir çocuğa aynı acıyı yaşatmasına sebep olmak istemem... İşte benim korktuğum bu. Bu yüzden, sen sorularını sor, ben de elimden gelen en dürüst yanıtları vermeye çalışayım."

"Önce doğrudan sorularla başlayacağım," dedim. "Henry Clark'ın kaybolduğu geceye ait herhangi bir kamera kaydınız var mı?"

"Yaklaşık dokuz saatlik bir zaman aralığından söz ediyoruz, bu da bölgeden epey yoğun bir geçiş olduğu anlamına geliyor," dedi Steady Freddy. "Ayrıca, mahalle sakinlerinin bir derneği var ve birlikte, güvenlik kameralarının bahçe sınırlarını aşacak biçimde kullanılmasını caydırmaya karar vermişler. Üstelik bazı evlerde, Clark'larınki de dâhil, hiç kamera bulunmuyor. Soruşturmanın başında araç içi kamera kayıtları için çağrıda bulunduk, çevredeki iş yerlerinin dış kameralarını da inceledik, fakat elde ettiğimiz onca görüntü içinde hiçbiri işe yarar cinsten değildi, hiçbiri somut ipucu sağlamadı. Moxie, yasal keşif sürecinde elimizdeki bu kayıtları talep edebilir, ama eğer tam olarak ne aradığınızı bilmiyorsanız, ki tahminimce bilmiyorsunuz, bunun zaman kaybı olacağını düşünüyorum.

"Artık Colleen Clark hakkında cinayet davası açıldığına göre, aramaları evinin çevresine yoğunlaştıracağız... Üzerinde durduğumuz iki ihtimal var... Ya çocuğu evde öldürdü ve hemen ardından cesedi yakındaki bir yere gömdü... Ya da olanlardan sonra cesetten kurtulmak üzere evde bir yerde saklıyor. Her iki durumda da, olay gecesine ait plaka kayıtlarını taramak bize bir şey kazandırmayacak. Telefonu elimizde ve şu anda adli incelemede. Clark, telefonu her zaman yanında taşıdığını söylüyor... Eğer bu doğruysa, o gün nereye gittiğini, ne kadar kaldığını öğrenmemiz çok sürmez... Ama eğer kadında en ufak bir zekâ kırıntısı varsa, oğlunun cesedini gömerken telefonu başka bir yerde bırakmıştır."

Bu varsayımı duymazdan gelmem gerekiyordu... Yine aynı noktaya dönmüştük: suçluluk ve masumiyet ihtimalleri. Eğer Colleen masumsa, polis onun telefonunda bunun aksini ka-

nıtlayacak hiçbir şey bulamayacaktı. Ben, Henry'nin kaybolmasından onun sorumlu olmadığı varsayımıyla hareket ediyordum. Yine de, çocuk bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Yürüyerek götürülmüş olması mümkündü ama bu oldukça riskliydi, o hâlde bir araç kullanılmış olmalıydı. Nitekim komşu Bayan Gammett de bunu fark etmişti; sessiz çalışan, iyi bakılmış, dikkat çekmeyecek ve en kritik anda arıza yapmayacak türden bir araçtan söz etmişti.

"Peki, Stephen Clark'ın kardeşi ve eşi ne olacak?" diye sordum.

"Ne olmuş onlara?"

"Henry'nin kaybolduğu gece nerede olduklarına yönelik tanıkları ya da kanıtları var mı?"

"Tanrım, olmayacak olasılıklara tutunuyorsun resmen. Seni yanlış değerlendirmiş olabilirim; Moxie'nin mahkemede anlaşmaya gitmesi daha akıllıca olurdu."

"Sen anlat o zaman, bilgilendir beni."

"Onlar şehir dışındaydı; Boston'da bir konsere biletleri vardı, yanında da bir otel rezervasyonu."

"Hediye mi yoksa kendileri mi almış?"

"Kardeşe doğum günü hediyesiymiş."

"Kimden?"

"Stephen Clark'tan."

"Hımm."

"Hemen hüküm verme. Gerçi senin için bu, bir köpeğe tavşanın peşinden koşmamasını söylemek gibi olur."

"Sadece ilginç buldum, o kadar."

"Yani tam da o gün için kendilerine bir kılıf hazırladıklarını ima ediyorsun... Ya da belki de, sıradan insanların yaptığı gibi hayatlarını yaşıyorlardı. Hangisine inanırsan inan, ama onların bu olayda payı yok."

"Peki, Stephen Clark New York'taydı. Yalnız mıymış?"

"Otel güvenlik kameraları onu akşam on sularında odasına tek başına girerken gösteriyor. Sonrasında odaya kimse girmemiş, dolayısıyla muhtemelen evet, yalnızdı. Ne hayat kadını ne de bir sevgili."

"Yani Mara Teller da yoktu."

"Onuncu kattaki pencereye tırmanıp içeriye girmediyse, hayır."

"Peki, Stephen Clark sana bu ilişkiden ne zaman bahsetti?"

"O değil, eşi anlattı. Çocuk kaybolduğu gün, yapılan ikinci görüşmede. İlk görüşmede kadından pek bir şey alamadık, perişan hâldeydi tabii. Sonrasında bir doktor, onu biraz yatıştıracak ama bilincini bulandırmayacak bir şey verdi."

"Peki, konu nasıl açıldı?"

Biralarımız geldiğinde, garson uzaklaşana dek sessiz kaldık.

"Colleen'e evlilikleri hakkında birkaç soru sorduk," dedi Steady Freddy. "Prosedürü sen de biliyorsun... Bir çocuk ortadan kaybolduğunda araştırma anne babadan başlar, dışa doğru genişler. Kadın, kocasının kendisini aldattığını, ama bu durumu atlatmaya çalıştıklarını söyledi."

"Yani Stephen Clark, siz Colleen'le konuştuğunuz sırada orada değil miydi?"

"Hayır," dedi Steady Freddy. "Bu tür durumlarda önce anne ve babayı ayrı ayrı dinleriz, sonra ifadeleri karşılaştırırız."

"Görüşme evde mi yapıldı yoksa karakolda mı?"

"Evde yapıldı. Koca mutfaktaydı ve yanında bir polis memuru vardı. Biz de salonda Colleen'le konuştuk, sonra yerlerini değiştirdik."

"Stephen Clark'a doğrudan mı sordunuz bu ilişkiyi?"

"Evet. O da evliliklerinde iniş çıkışlar olduğunu, her evlilikte olabilecek türden bazı zorluklar yaşadıklarını söyledi. Furnish bunun sıradan bir kaçamağın ötesine geçip geçmediğini sorduğunda ise, Clark karısının neler anlattığını sorarak karşılık verdi."

"Peki, siz söylediniz mi?"

"Önce olayı kendi ağzından duymak istediğimizi belirttim. Adam bir süre kıvrandı durdu, sonunda bir konferansta tanıştığı biriyle kısa süreli bir ilişki yaşadığını itiraf etti. 'İlişki' kelimesini kullanmadı gerçi. 'İki ya da üç gecelik bir birliktelik,' dedi... Böyle bir tabiri ilk kez duyuyordum. Kadının adını ve elindeki iletişim bilgilerini de verdi."

"Yani kullanılmayan bir web sitesi ve artık geçerli olmayan bir cep telefonu numarası mı?"

"Aynen öyle," diye kabul etti Steady Freddy, "durum biraz tuhaftı ama olağanüstü sayılmazdı. Ben kendi karımı hiç aldatmadım... Tek bir kadını mutlu etmek bile başlı başına yeterince zor zaten... İki kadını birden idare etmek beni mezara koyar. Ama diyelim ki böyle bir şeye kalkıştım ve sonra pişman oldum, yapacağım ilk iş yeni bir telefon numarası almak olurdu."

"Peki o web sitesi meselesi?"

"Bazen ticari fikirler sadece bir isim ve bir hayal olarak kalır. Ya da belki kadın, Stephen Clark'la birkaç gece geçirdikten sonra ondan tamamen kurtulmaya karar verdi. Belki de aynı anda yeni bir iş arayışına girdi."

"Eğer Mara Teller'ın yalnızca bir hayal figüründen ibaret olmadığını gösteren tek kanıt o internet sitesi olmasaydı, teorilerin kulağa mantıklı gelebilirdi," dedim. Kadının adı pek yaygın sayılmaz, üstelik onun mesleğindeki birini bulmak da bu kadar zor olmamalı."

"İşte beni asıl rahatsız eden nokta da bu," dedi Steady Freddy. "Furnish bile dosyayı hemen kapatmak istemedi. Kadını şüpheli olarak işaretlemiştik ama sonra o kanlı battaniye bulundu, ardından da Nowak'ın ofisinden, eldeki verilerle Colleen Clark'a dava açacaklarına dair haber geldi. Yine de içim rahat etsin diye o forumun düzenleyicileriyle konuşmayı düşünüyordum. Belki yarın eşimle güneye giderken vakit bulurum. En azından kayınvalidemin hoşnutsuz bakışları altında oturup Earl Grey çayı içmekten başka bir işle meşgul olmak için iyi bir bahane olur."

Delaney Duhamel kartını oynamaya karar verdim. Zaten Steady Freddy eninde sonunda onunla iletişime geçecekti; bu durumda bu bilgiyi saklamamın anlamı yoktu. Bahsetmezsem aramızda gereksiz bir soğukluk kalacaktı.

"Ben zaten konuştum," dedim. "Forumdakilerle yani..."

"E, ne dediler?"

"Mara Teller, kayıt ücretini anonim para emriyle ödemiş. Yine de paranın yatırıldığı postaneye kadar izini sürme şansı var elimde. Forumun kayıt masasında kimlik göstermesi istenmiş olmalı. Genel kurala göre bu, ehliyet ya da benzeri bir kimlik belgesi ol-

malıydı... Ama uygulamada bir şirket kimliği de geçerli sayılıyor ve böyle bir kartı evindeki yazıcıda kolayca bastırmış olabilir. Hangi kimliği kullandıysa kullansın, ondan bir kopya alınmadığı için bu iz de orada son buluyor."

Steady Freddy tüm bu bilgileri dikkatle dinledi, zihninin karmaşık süzgecinden geçirip bir sonuca varmaya çalıştı. Ancak ortaya çıkan sonuç, belli ki onu pek etkilememişti.

"Bir gönül ilişkisini adam kaçırma ve cinayetle bağdaştırmakta hâlâ zorlanıyorum," dedi. "Teller, Stephen Clark'a neden bu kadar öfke duysun ki, onun oğluna zarar verecek kadar hem de? Üstelik Clark'a göre ilişkiyi bitiren de Teller'ın kendisiydi"

"İlişkinin nasıl bittiği konusunda yalan söylemiş olabilir. Ya da..."

"Bu, Sherlock Holmes öykülerinde Watson'ın Holmes'un dedektiflik maharetleri karşısında hayrete düştüğü sahnelerden biri mi?" diye sordu Steady Freddy.

"Bence sen Lestrade rolünü oynamalısın, prensip aynı."

"Seve seve."

"Ya Mara Teller foruma yalnızca belli birini hedef almak için katıldıysa? Belki de asıl amacı ilişki aramak değildi."

"Ne iş ne de cinsellik içinse, orada bulunmasının sebebi ne olabilir?"

"Belki de aslında bir kurban arıyordu, olamaz mı?"

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Bir süre iz sürüp araştırdıktan sonra, Mattia Reggio sonunda gazeteci Hazel Sloane'ın cep numarasına ve adresine ulaştı. Sloane, Colleen Clark'ın Cumberland Tutukevi'nden çıkışıyla ilgili haberi kaleme alan muhabirdi. Reggio onu aradı, kim olduğunu anlattı ve Moxie Castin'in müvekkilini tahliye sonrası almaya geldiğinde onun da orada bulunmasının bir tesadüf olup olmadığını mümkün olduğunca kibar bir dille sordu. Hazel Sloane ise durumun

farkındaydı... Savunma tarafıyla iyi ilişkiler kurmanın işe yarayabileceğini anlamıştı ve bu yüzden Reggio'yu terslemedi. Sadece, o gün hapishanede bizzat bulunmadığını, haberi Portland'daki bir kaynağından aldığını itiraf etti.

"Kaynağınız kimdi?" diye sordu Reggio.

"Bunu prensip gereği söyleyemem," dedi Sloane. "Ama açıkçası, istesem de söyleyemezdim zaten. Fotoğraflar e-posta ile geldi ve nerede ve ne zaman çekildiklerini açıklayan kısa bir nottan daha fazlası yoktu. Mesajın altında ise Endişeli Bir Anne imzası vardı, bu yüzden kaynağın bir kadın olduğunu düşündük. Cumberland Şerif Ofisi'ni arayıp sorduğumuzdaysa, Colleen Clark'ın gerçekten de o saatte serbest bırakıldığını teyit ettiler."

Reggio, otoparktan beri peşine takılan arabadan söz etmemeye karar verdi. Moxie Castin'den aldığı bilgiye güvenip aracın Sloane'a ait olduğunu sanmıştı, ama şimdi anlıyordu ki Moxie o gün yanılmıştı. Colleen'in cezaevinden çıkış fotoğrafları gazetenin sitesine düşer düşmez Moxie o arabayı muhabirle ilişkilendirmiş, sonrasında da olayla ilgisini bir anda yitirmişti.

"Fotoğrafları göndermek için kullanılan e-posta adresi hâlâ sende mi?" diye sordu Reggio.

"Onu sana veremem," dedi Sloane, "ama zaten pek bir işine yaramazdı. Yanıt olarak birkaç mesaj gönderdim, fakat gitmediler, geri döndüler. Bu fotoğrafları sağlayan kişi kimliğinin ortaya çıkmasını istemiyor gibi görünüyor... Bu da, yaptığı bir şey yüzünden işini kaybedebilecek biri olabileceğini düşündüren bir başka neden."

Sloane'nın o e-posta adresini onunla paylaşmış olması durumunda bile, Reggio bu bilgiyle ne yapabileceğinden emin değildi. Bu tür işlerden anlayan biri değildi... Hatta genel anlamda pek bir uzmanlığı yoktu. Sahip olduğu tek beceriyse, suç dünyasına aitti.

"Gerçekten çok yardımcı oldunuz," dedi Sloane'a. "Teşekkür ederim."

"Umarım bu iş karşılıklı olur. Ne de olsa siz..."

Reggio çoktan telefonu kapatmıştı. Bir muhabire bilgi sızdıracak biri olma fikri ya da daha doğru bir ifadeyle, bir ispiyoncu olma düşüncesi, onu tiksindirmişti. Eğer Sloan gerçekten bilgi is-

tiyorsa, Moxie Castin'le iletişime geçebilirdi; Moxie, zarları onun lehine gelecek şekilde nasıl atacağını bilirdi.

Reggio, çalışma odasının kapısında hafif bir tıklama duydu. Burası onun kişisel alanıydı; Amara mutlaka önce kapıyı çalardı. Bu alışkanlık eski günlerden kalmaydı... O zamanlar, Maine'e birlikte getirdikleri o eski metal masanın çekmecelerinde neler saklı olduğunu Amara'nın bilmemesi daha iyiydi. Amara o odaya hiç dokunmaz, temizliğini bile Reggio'ya bırakırdı. Reggio ise ancak yerdeki toz ve kırıntılar ayaklarını örtecek kadar biriktiğinde süpürgeyi eline alırdı.

Reggio içeri girmesini söyledi... Amara ise her zamanki gibi tepside onun gece içkisini getirdi: bir fincan espresso ve yanında küçük bir bardak brendi. Tepsiyi masanın üzerine bıraktı, sonra elini uzatıp Reggio'nun saçlarını okşadı.

"Telefondayken seni rahatsız etmek istemedim," dedi yumuşak bir sesle. "Endişelenmemi gerektiren bir şey var mı?"

"Merak etme, yok," dedi Reggio. Kadının sağ elini avuçlarının arasına aldı ve usulca dudaklarına götürdü. "Her şey yolunda."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LFK Bar'dan buraya geldiğimde biraz daha bilgi edinmiş olarak çıkacağımı sanmıştım ama yine yanılmıştım... Artık rahatsız edici biçimde alıştığım bir durumdu bu. Steady Freddy'den dişe dokunur pek bir bilgi koparamamıştım, ama en azından Colleen Clark'ın suçluluğuna dair zihnine birkaç kuşku tohumu ekmeyi başarmış olabilirdim. Üstelik konuşmamızın sonlarına doğru Freddy'nin söylediklerinden anladığım kadarıyla, savcılığın elinde güçlü hiçbir delil yoktu. Moxie'nin de tahmin ettiği üzere, Erin Becker tüm davayı esasen kanlı battaniyeye ve sanığın sağlam bir mazeret ortaya koyamamasına dayandırıyordu. Buna ek olarak, Stephen Clark'ın eşine karşı vereceği ifadeye güveniyordu; ifadesinde

Stephen, Colleen'in Henry'ye karşı beslediği sözde düşmanca duyguları dile getirmişti. Ayrıca Colleen'in doktoru ve terapistinden alınacak ifadelerle, eğer Becker bunu başarabilirse, sanığın ağır bir depresyon geçirdiği ve çocuğuna karşı öfke duyduğunu kabul ettiği iddiası da mahkemeye sunulacaktı.

"Becker işini iyi yapar," dedi Steady Freddy, hesabıma son bir bira daha yazdırırken. "Ama bana sorarsan, mahkûmiyet ihtimali en iyimser tahminle bile yüzde altmış. Üstelik üzerimizde bir baskı var... Önce cesedi bulmamız gerekiyor."

"Yani?" dedim.

"Yani," diye karşılık verdi Freddy, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümsemeyle, "yarın sabah Clark'ların arazisinde kazıya başlıyoruz."

Becker ve Nowak, Colleen'in daha fazla dayanamayıp sonunda pes edeceğini ve suçunu itiraf edeceğini umuyorlardı. Böylece kör bir kazıya girişme zorunluluğundan kurtulacaklardı. Ne var ki, onların tüm beklentilerini ve kariyer hırslarını boşa çıkarırcasına, Colleen ısrarla masum olduğunu savunmaya devam ediyordu. Üstelik savcılık, suçunu kabul edip cesedin yerini göstermesi karşılığında daha az bir ceza teklif etmişti.

"Bir arama izni peşinde olduğunu duydum. Becker medyaya haber verdi mi?"

"Hayır, ama zaten vermiş gibi olacak... Biz küreklerle ve bir ceset arama köpeğiyle oraya vardığımız anda, kameralar anında etrafımızı saracak. Colleen Clark'ı nereye gizlediysen orada tutmanı tavsiye ederim çünkü o mahallenin üzerine birazdan yine bir sirk kurulacak."

"Peki ya evin kendisi aranacak mı?"

"Çocuk kaybolur kaybolmaz Clark'ların rızasıyla ev baştan aşağı aranmıştı zaten. Gerçi döşemeleri sökmeye gerek duymadılar... Henry Clark'ın bedeni evin içinde bir yerde olsaydı çoktan fark edilirdi. Cesedi saklayabilirsin ama kokuyu gizlemek zordur. Yine de, emin ol, köpeği oradan da geçirecekler. Ayrıca kan izleri arayacaklar. Ne kadar titizlikle temizlenmiş olursa olsun, bir temizlik yapılmışsa bu mutlaka ortaya çıkar."

Freddy'ye vaktini bana ayırdığı için teşekkür ettim, hesabı ödedim ve paltomu giydim.

"Eğer şu Mara Teller meselesinden bir sonuç çıkacaksa," dedi Steady Freddy, "o anonim para emrinin peşine düşmen akıllıca olacaktır."

"Şans eseri keşfettim ama belki de hiçbir sonuca varmayacak," dedim. "Senin de söylediğin gibi, belki yalnızca geçmişte yaşadığı bir yasak ilişkiyi saklamaya çalışan bir kadının peşindeyim."

"Ama sen buna inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, inanmıyorum. Hem bir şey daha duymak ister misin?"

Freddy son birasını kaldırdı. "Parayı veren düdüğü çalar," dedi gülümseyerek.

"Bence Stephen Clark, o Teller denen kadınla ilişkisi konusunda bize dürüst davranmadı... Ne sana ne bana ne de karısına. Sadakatsizliğiyle zaten aldatmaya ne kadar yatkın olduğunu göstermiş oldu. Hatta belki de yalan söylemeye öylesine alışmış ki, artık kendisi bile gerçeği ayırt edemiyor."

Steady Freddy birasından küçük bir yudum aldı.

"Mahkûmiyet ihtimalini yeniden gözden geçirdim," dedi.

"Şimdiden mi?"

"Evet. Sanırım az önce yanılmışım, artık yüzde yetmişe yükseldi bence."

"Ben de tam, seni biraz olsun ikna ettiğim için kendimi kutlayacaktım."

Aramızda geçenlerin gizli kalması gerektiğini birbirimize hatırlatmaya gerek yoktu; gerçi ne ben ondan bir sır koparmıştım ne o benden bir şey öğrenmişti. Zaten suskunluğun dili ortaktı.

"Görüşürüz, Freddy."

"Mutlaka."

Garson fişi ve bahşişi almak için masaya döndüğünde, Freddy elini hafifçe çocuğun koluna koydu.

"Evlat," dedi o kendine has sakinliğiyle, "yöneticini buraya çağır bakalım... Şu avokado meselesi hakkında biraz konuşmamız gerekecek."

* * *

Arabayı çalıştırırken telefon çaldı... Arayan Paulie Fulci'ydi.

"Bear'dayım," dedi. "Evelyn'le Tony'ye yiyecek bir şeyler almak için uğradım. Bilirsin, kardeşim mekânın Öfkeli Kuş sandviçine bayılır."

Sözünü ettiği sandviçi iyi biliyordum... Kızarmış tavukla yapılan, üstüne Hellfire marka acı biber sosu, dilimlenmiş jalapeno ve rokfor eklenen, ağzı yakacak kadar baharatlı bir şeydi. Tony'nin versiyonuysa onunkinden de beterdi... İçine birkaç damla Chilli Pepper Pete's Dragon's Blood Mega Hot Sauce'tan koydururdu. Moxie bir kez denemiş, ertesi gün evden çıkmaya cesaret edememişti.

"Bir sorun mu var?" dedim. "Eğer acı sosları bittiyse elimden bir şey gelmez."

"Burada bir kadın var," dedi Paulie. "Seni sorup duruyor. Henry Clark hakkında bir şey bildiğini söylüyor. O biraz... Nasıl desem..." Doğru kelimeyi bulmak için biraz durdu, sonunda, "Tuhaf," dedi.

"Nasıl yani, delilik derecesinde mi tuhaf?"

Tıpkı polisin Clark'ların mülkünü er geç didik didik edeceğini önceden sezinlediğim gibi, birtakım kaçıkların ve şöhret meraklısı insanların da ortalığa dökületeceğini tahmin etmiştim. Kayıp vakaları böyle tipleri hep mıknatıs gibi çeker. Hele işin ucunda bir çocuk varsa... Paulie Fulci eğitimli bir ruh hekimi olmayabilirdi, ama ömrü boyunca gerek doktorlarla gerek onların tedavi ettiği hastalarla öylesine çok haşır neşir olmuştu ki, deliliğin kokusunu uzaktan alacak kadar keskin bir burnu vardı.

"Sanmam," dedi. "Ya da öyleyse bile, zararsız, yumuşak huylu bir tip."

Tam o sırada, hattın öte tarafından boğuk bir ses duyuldu.

"Bir saniye," dedi Paulie. "Dave seninle konuşmak istiyor."

Bir iki saniye sonra hattın diğer ucunda Dave Evans vardı.

"Burada seni bekleyen kadının kim olduğunu anlamam biraz sürdü," dedi. "Yüzü tanıdık geldi ama aradan epey yıl geçmiş tabii."

"E?" dedim.

"Sabine Drew."

KISIM II

"Açıklayamadığı her şeyi dolandırıcılık sayanlar
kervanına katılmayacağım."
–C. G. Jung, *Address to the Society for Psychical Research* (1919)

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

2015 yılının bol güneşli bir temmuz gününde Maine eyaletinin Augusta kentindeki Mill Park'ta, beş yaşındaki Verona Walters ortadan kaybolmuştu. O ve babası Chris, çalıların ve ağaçların arasında saklambaç oynuyorlardı; Chris, 1'den 10'a kadar sayarken arkasını dönmüştü. Aslında kızını gözünün önünden ayırmak istemediği için gizlice bakıyordu, gözlerini tam kapatmış sayılmazdı; fakat Verona onun baktığını fark edip gözlerini düzgünce kapatmasını söylemişti. Chris'in dedektiflere söylediğine göre, arkasını en fazla üç ya da dört saniyeliğine, bilemedin beş saniye dönmüştü, ama bu kısa arada Verona çoktan kaybolmuştu.

Sonuç, Kuzeydoğu bölgesinin yakın tarihinde en çok ses getiren kayıp vakalarından biri olmuştu; önce eyalet genelinde, ardından komşu bölgelere kadar yayılmıştı. Polis yüzlerce kişiyle röportaj yapmış ve en ufak, hatta en olmayacak ipucu ya da ihbarın peşine düşmüştü. Köpekler Kennebec Nehri kıyılarını aramış, tekneler nehrin yukarısına ve aşağısına gidip gelmiş, dalgıçlar ise derinliklerini araştırmıştı. Mimli cinsel suçlular, o dönemde nerede bulunduklarını ve ne yaptıklarını açıklamak zorunda bırakılmıştı. Haftalar geçmiş, ardından aylar... Ancak Verona Walters'tan hiçbir iz bulunamamıştı.

Kaçınılmaz olarak, kendini medyum ilan eden birçok kişi ortaya çıkmıştı ve kimileri Verona'dan, kimileri ise onun akıbeti hakkında bilgi sahibi olduklarını iddia ettikleri ruhlardan mesajlar aldığını söylüyordu. Bu tür müdahaleler polis için sorun teşkil ediyordu çünkü alay konusu olma riski olsa bile ciddiyetle ele alınmaları gerekiyordu. İpuçları her biçimde gelebilirdi ve kim diyebilirdi ki psişik bir görü, aslında bastırılmış bir anı, tanık olunan

ve sonra unutulan ama değişmiş bir biçimde yeniden ortaya çıkan küçük bir detay olmasın?

Ancak bir de kaynağı nedeniyle göz ardı edilen bir ihbarın, tamamen tesadüfen de olsa doğru çıkma ihtimali korkusu söz konusuydu. Geçmişte öyle vakalar vardı ki, bir medyum haftalar önce bir çocuğun nehirde olduğunu iddia etmiş, ardından çamurlu nehir yatağında bir ceset bulunmuştu... Ya da bir kâhin kışın bir ormanlık alan gördüğünü söylemiş ve bahar eriyiklerinin ardından çam kökleri arasında bebek kemikleri keşfedilmişti. Bu tür ihbarlar görmezden gelinirse, polis dar görüşlülüğü yüzünden eleştiri oklarına hedef olabilir, bir ailenin acısını uzattığı için suçlanabilirdi. Öte yandan, böyle iddiaların üzerine hemen atlamak çaresiz ya da aşırı saf görünme riskini taşıyordu.

Sabine Drew ise Verona Walters davası için tahsis edilmiş hattı aramamıştı. Ne bir not ne de bir e-posta göndermişti; bunun yerine Union Street'teki Augusta Emniyet Müdürlüğü binasına gidip davanın baş dedektifi olan Ronnie Pascal ile konuşmak istediğini söylemişti. Sabine geldiğinde Pascal mesaide değildi, bu yüzden ona başka bir dedektifle görüşmek isteyip istemediği sorulmuştu... Sabine ise bunu reddetmiş, sadece Pascal'la konuşacağını söylemişti.

Ronnie Pascal, Augusta şehir merkezine arabayla on dakika uzaklıkta yaşıyordu ve o gün pek bir işi olmadığından gelmeyi kabul etmişti. Sabine özel bir yerde oturup konuşup konuşamayacaklarını sorduğunda, Pascal da onu boş bir sorgu odasına götürmüştü. Ona kahve teklif etmiş fakat Sabine bunun yerine su istemişti. Pascal şişeyle geri döndüğünde, Drew masanın üzerine elle çizilmiş bir harita koymuştu.

* * *

"Bu nedir?" diye sordu Pascal.

"Harita, belli ki," dedi Sabine. "Verona Walters'ın gömüldüğü yer."

Normalde böyle bir yanıt, işini ciddiye alan herhangi bir de-

dektifin, karşısındaki kişiye avukat hakkından feragat edip etmediğini sorup konuşmayı kayda almasına yol açardı. Ronnie Pascal ise bunların hiçbirini yapmadı, en azından o an çünkü Verona Walters'ın nerede olduğuna dair bilgi sahibi olduğunu iddia eden pek çok kişiyle uğraşmıştı ve bunların azımsanmayacak bir kısmı ya yanılıyordu ya kendini kandırmıştı ya da kasıtlı olarak ortalığı karıştırmaya çalışıyordu.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Pascal.

"Çünkü bana o söyledi."

"Nasıl sõyledi peki?"

Ama Sabine bambaşka bir soruya cevap verdi.

"Dün sabah kahvaltıdan kısa bir süre sonra, mutfağımda."

Ronnie Pascal, Sabine'e ne pişirdiğini ve dumanların ne kadar ağır olduğunu sormadan edemedi. Kendisi, merdivenlerin altından özellikle yürüyen, ayın on üçüncü gününde doğmuş olmakla gurur duyan koyu bir ateistti. Bu nedenle, medyum ve benzeri "uçuk tiplerle" yapılan görüşmeleri genellikle meslektaşlarına bırakmaya çalışırdı ki, hızla küçümsemeye dönüşen şüpheciliğini gizlemek zorunda kalmasın. Şimdi ise, aslında evde keyifle geçirebileceği bir zamanı burada harcadığını fark etmişti.

"Bana inanmıyorsunuz, değil mi?" dedi Sabine.

"Ne söyleyecekseniz memnuniyetle dinlerim," diye yalan söyledi Pascal, "ama sizi polis zamanını boşa harcamamanız konusunda da uyarmam gerekiyor."

"Özellikle sizi sormamı istedi."

"Neden? Beni televizyonda gördüğü için mi?"

"Hayır, çünkü sizinle bir kez tanışmış."

Pascal, kalemini parmaklarının arasında çeviriyor, önce ucuyla, sonra kapağıyla defterine vuruyor, belli ki bu hareketin ritmiyle kendini oyalıyordu. Ardından durdu, düşünceli görünüyordu. Sabine Drew'un az önce verdiği bilgi, herkesin bilebileceği bir şey değildi. Pascal iki yıl õnce, Senator Caddesi'ndeki bir banka soygunuyla ilgili olarak baba Walters'tan tanık ifadesi almak için onların

evine gitmişti. O zaman Verona Walters üç yaşındaydı... Küçük kız ona oyuncak bebeklerinden birini göstermişti.

"Bunu nereden duydunuz?"

"Verona'dan. Oyuncak bebeklerinden birini elinize almıştınız. Size bebeğin adını söylemişti. Hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Carly, değil mi?"

Ronnie Pascal, bazen insanın omurgasından aşağıya doğru süzülen o derin ürpertinin ne olduğunu iyi biliyordu... Bunu bir ya da iki kez kendisi de yaşamıştı, özellikle de şiddet eğilimli, hiçbir şeyden pişmanlık duymayan suçluların yanında; fakat sakin mizaçlı, sıradan görünümlü, hırkasının sağ dirseğinde delik olan bir kadının yanında ise ilk kez hissediyordu.

"Evet, bebeğin adı oydu," diye teyit etti Pascal. "Yine de... Kusura bakmayın ama bunu öğrenmenin başka yolları da var."

"Evet, sanırım var," dedi Sabine, en ufak bir alınma belirtisi göstermeden. "Ailenin bir arkadaşı olabilirim... Gerçi değilim. Bunu sizin meslektaşlarınızdan biri aracılığıyla duymuş da olabilirdim, ama Augusta Emniyeti'nde tanıdığım kimse yok. Sadece yaşadığım yer olan Haynesville'deki polisleri tanıyorum."

Sabine, düşüncelerini toparlayarak konsantre oldu.

"Verona, öldüğü sabah kahvaltıda yulaf lapası yediğini söyledi bana. Yulaf lapasını hiç sevmezmiş ama annesi çok sağlıklı olduğunu söylediği için haftada iki kez yemeyi kabul etmiş, ama hafta sonları hariç. O sabah kâseyi bitirememiş çünkü üzerine yanlışlıkla çok fazla tuz dökmüş. Aslında annesine bunun kazara olduğunu söylese de, tuzluğun kapağını gevşetmiş ki içindekiler dökülsün. Annesi ona bunu kasten yapıp yapmadığını sorduğunda ise Verona inkâr etmiş. Sanırım annesine söylediği son şeyin bir yalan olmasından dolayı epey üzgün."

Pascal bu hikâyenin doğru olup olmadığını bilmiyordu elbette. Verona Walters'ın anne babasıyla yediği son öğün konusu daha önce hiç gündeme gelmemişti.

"Bunu ailesiyle neden kontrol etmiyorsunuz?" diye teklif etti Sabine. "Size anlatacaklarımın gerçek olduğuna ikna olmanıza

yardım edebilir. Beklemem sorun değil... Tüm öğleden sonrayı buna ayırdım."

Pascal, Sabine'in bu olaylar hakkındaki bilgisine mantıklı bir açıklama getirebileceğine dair umudunu hâlâ koruyordu. Küçük kızın oyuncağından o bez bebeğinden herhangi bir resmî toplantıda ya da haber bülteninde söz edilip edilmediğini hatırlamaya çalıştı, edilmediğine karar verdi. Verona ortadan kaybolduğunda bebek yanında değil, evdeki odasında kalmıştı. Biliyordu, çünkü evi aradıkları sırada odayı bizzat kendi gözleriyle görmüştü... Belki Verona ile onu kaçıran kişi arasında önceden bir bağlantı kurulduğunu, dolayısıyla da kızın nereye götürülmüş olabileceğine dair bir ipucu bulabileceklerini ummuşlardı.

"Ben hayatım boyunca o ailenin diğer fertlerinden hiçbiriyle tanışmadım," dedi Sabine Drew. "Sadece kızlarıyla... O da aslında tam anlamıyla bir tanışma sayılmaz."

Pascal, Sabine'le kalması üzere bir kadın memuru yanına oturttuktan sonra Walters ailesini aramaya gitti. Neden onun yanında birinin olmasını istediğini kendisi de tam olarak bilmiyordu. Onun karakol eşyalarına zarar vereceğinden ya da akıl sağlığını büsbütün yitirip kendine kötülük edeceğinden korktuğu söylenemezdi. Belki de, içten içe, kadının birazdan yerden yükselmeye ya da duvarların içinden geçmeye başlamasından korkuyordu.

Aramayı kendi masasından yaptı. Larraine Walters, bebekleriyle birlikte evdeydi, kocası ise işteydi... Belediyenin Bayındırlık Dairesi'nde şef olarak çalışıyordu. Kızları bulunana dek ücretli mazeret izni teklif edilmişti aslında ve kabul etmeye niyetliydi ama eşi ona işe dönmesini öğütlemişti. Kocasını çok severdi, evet, ama adam onun sinirlerini o kadar yıpratmıştı ki, akıl sağlığı bu aşamada pamuk ipliğine bağlıydı.

"Bu biraz garip bir soru gibi gelebilir," diye uyardı Pascal, Larraine Walters'ı, "ama kızınızın kaybolduğu sabah kahvaltıda ne yediğini hatırlıyor musunuz?"

Cümlesinin sonu ağzından çıkar çıkmaz, sormuş olduğuna pişman olmuştu bile. Aptalcaydı... Hem de çok. Televizyondaki adli tıp dizileri ve kitabevlerindeki polisiye rafları sayesinde her-

kes artık bir otopsi uzmanı kesilmişti. Ama Sabine Drew onu hazırlıksız yakalamıştı... Onun o tuhaf dinginliği Pascal'ın dengesini bozmuştu.

"Yoksa bir ceset mi buldunuz?" diye sordu Larraine. "Tanrım, buldunuz, değil mi?"

"Hayır, Bayan Walters, bulmadık. Bunun neden önemli olabileceğini şu anda açıklayamam, ama soruma cevap verirseniz minnettar olurum."

"Yulaf lapası yemişti, sadece bir iki kaşık," dedi Larraine. "Yulaf lapasını sevmez ama haftada birkaç kez yemesi için teşvik etmeye çalışıyoruz. Yemek konusunda huysuz olabiliyor ve bu tehlikeli bir gidişat. Farkına varmadan sebze yemeyi reddedip sadece kızarmış yiyecekler ve Butterfinger'larla beslenmeye başlayabilir."

Pascal, kadının Verona'dan bahsederken şimdiki zamanı kullandığını fark etmişti ve bunu ne sıklıkla yaptığını merak etti.

"O sabah yulaf lapasını sadece sevmediği için mi yemeyi reddetti?"

"Hayır, kazayla tuzluk kapağının çıktığını ve kâseye tuz döküldüğünü iddia etti ama ben kasten yaptığından şüpheleniyorum. Verona'nın David Copperfield'dan bile fazla numarası vardır. Şimdi bana bunun neyle ilgili olduğunu anlatır mısınız lütfen?"

Pascal, onunla ne kadar bilgi paylaşması gerektiğini düşündü... Sadece biraz olmalıydı, fazlası değil.

"Siz ya da eşiniz Sabine Drew adında bir kadını tanıyor musunuz?"

Larraine Clark hafızasında ararken bir sessizlik oluştu.

"İsim tanıdık gelmiyor. Chris'le konuştunuz mu? İşten tanıdığı biri olabilir."

"Onunla konuşurum ama önce sizinle görüşmek istedim. İsim hiç mi bir şey çağrıştırmıyor? Sabine Drew... Harf harf söyleyeyim... D-R-E-W."

"Kesinlikle hayır. Kim bu? Verona'nın ortadan kaybolmasıyla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, onun için sormuyorum, sebebi bu değil."

Gerçi Pascal bunun doğru olup olmadığından emin değildi.

Bazı katil türlerinin cinayet vakalarının etrafında dolaşmayı sevdiğini, hatta kendilerini potansiyel tanık olarak işin içine kattıklarını iyi biliyordu. Cinayet mahaline geri dönüp o anı yeniden yaşarlardı. Resimler çizerlerdi. Haritalar.

"O zaman neden ondan bahsediyorsunuz?"

"Çünkü bu kadın bize yardım etmek istiyor... Ve onunla daha fazla iletişim kurmadan önce biraz daha bilgi edinmek istedim. Ah, bir şey daha... Kızınızın Carly adında bir bebeği vardı, değil mi?"

"Hâlâ var," dedi Larraine ve kadın onu düzelttiğinde Pascal bunu bir tokat gibi hissetmişti.

Yine aptallık etmişti. Üç hata, oyun biter.

"Elbette. Özür dilerim. Carly'yi hiç tamir ettirmeye götürdünüz mü? Yani bir oyuncak bebek hastanesine ya da bir terziye?"

"Hayır."

"Verona hiç Carly'yi kaybetti mi? Ve birinin örneğin bir yabancının, bir kadının onu geri getirdiği oldu mu?"

"Hayır. Garip sorular soruyorsunuz dedektif."

"Sizi uyarmıştım. Bu kadının bir fotoğrafını size e-posta ile göndersem, bakıp size tanıdık gelip gelmediğini söyler misiniz?"

"Elbette, hemen dönerim size."

Pascal, kadının sesindeki heyecanı duyabiliyordu. Bu kadar çok çıkmazdan sonra, sonunda bir ilerleme belirtisi gibi görünüyordu bu durum.

Pascal telefonu kapattı, Chris Walters'ı aradı ve hemen hemen aynı soruları sordu, aynı cevapları aldı. Konuşmayı bitirip Sabine Drew'a döndü. Kadın polisle lazanya tarifleri hakkında konuşuyorlardı.

"Lazanya fırına girmeden hemen önce üstüne biraz pesto sürmek lezzeti inanılmaz artırıyor... O zaman İtalya gibi kokuyor mutfak. Yani... Hiç gitmediğim halde hep İtalya'nın öyle koktuğunu hayal etmişimdir."

Sonra dikkatini Pascal'a yöneltti.

"E?"

"İzniniz varsa," dedi Pascal, "Verona'nın ebeveynlerine sizin bir fotoğrafınızı göndermek istiyorum."

Sabine kaşlarını çattı, ama yüzünde belli belirsiz bir eğlence ifadesi de vardı.

"Hâlâ bu insanlarla tanışmış olabileceğimi düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Ben rasyonalistim Bayan Drew."

"Ve Holmes hayranı mısınız?"

Pascal kaşlarını çattı.

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"İmkânsızı elediğinizde, geriye ne kalırsa kalsın, ne kadar olasılık dışı olursa olsun, gerçek odur."

"Oliver Wendell mı?" diye sordu Pascal.

"Sherlock," dedi Drew.

"Polisiye okumam."

"Bu anlaşılır bir şey, mesleğiniz düşünülünce. Muhtemelen kurguları size inandırıcı gelmiyordur. Ve hayır, fotoğrafımı çekmenize bir itirazım yok."

Pascal, Drew'un üç fotoğrafını cep telefonuyla çekip Larraine ve Chris Walters'a e-posta ile gönderdi. Masasına oturmuş, yanıtlarını bekliyordu. Birkaç dakika sonra her ikisinden de cevap geldi: Fotoğraflardaki kadını daha önce hiç görmemişlerdi.

Pascal tekrar sorgu odasına döndü, kadın memura yardımı için teşekkür etti ve Sabine Drew'la baş başa kaldı. O andan itibaren konuşmalarının kaydedileceğini bildirdi. Sabine'in çizdiği haritaya tekrar göz attı. Haritada ağaçların arasından geçen patikalar ve batıya doğru uzanan bir yol görünüyordu. Ayrıca iki ev de vardı, ama aralarındaki mesafeyi anlamak mümkün değildi; harita ölçekli çizilmemişti.

"Bana bir kez daha anlatın," dedi Pascal, "yulaf lapasıyla bebeği nereden bildiğinizi."

"Verona söyledi."

"Verona Walters."

"Evet."

"Onu sadece duydunuz mu yoksa gördünüz de mi?"

"Evet, kısa bir süre gördüm."

"Nasıl görünüyordu?"

"Alay ediyorum gibi gelmesin ama... Ölü görünüyordu."

"Gördüklerinizi biraz daha açıklar mısınız lütfen?"

"Kızın boynunda morluklar gördüm. Ölüm nedeni buydu. Onu boğmuş."

"Kim boğmuş?"

"Katilin yüzünü görememiş ama sesini duymuş, kokusunu almış. Bir erkekmiş. Onu öldürmek niyetinde olup olmadığından emin değilmiş. Adam onu arabadan çıkarmaya çalışıyormuş, Verona da direnmiş. Adam ellerini boynuna bastırdığında, içinde bir şeyin kırıldığını hissetmiş. Sonra yok olup gitmiş."

"Neden yüzünü görememiş?"

"Kaçırdığında başına bir torba ya da başlık geçirilmiş."

Pascal not alıyordu. Eğer hayal gücünü zorlayan bir ihtimal bile olsa, duyduklarında bir gerçek payı varsa, Verona Walters'ı kaçıran adam onun yüzünü görmesini istememişti. Ya kurbanına bakmadan onu öldürmeyi tercih etmişti –bazı katiller bunu yapardı– ya da onu serbest bırakmayı planlıyordu; belki cinsel saldırıdan sonra veya fidye ödendikten sonra. Ama Walters ailesi zengin değildi, bu da onları bir kaçırma için pek cazip bir hedef yapmıyordu.

"Yani onu öldürdüğünü söylüyorsunuz?"

"Ben söylemiyorum," dedi Drew. "Verona söylüyor."

"Sonra?"

"Onu gömmüş."

"Eğer kız yerin altındaysa, size bu haritayı oluşturmanızda nasıl yardım edebildi?"

"Bu kurnazca bir soru mu olacaktı Dedektif Pascal?" Drew ilk kez sinirlenmişti.

"Sadece mantıklı bir soru," diye karşılık verdi Pascal.

"Bedeni hâlâ orada, ama bir parçası yok artık."

"Ruhu mu? Hayaleti mi?"

"Adını ne koyarsanız koyun. Benim buna vereceğim özel bir ad yok. Onlara sadece 'ölüler' diyorum."

"Onlara mı? Yani birden fazla mı kurban var?"

"Verona'yla birlikte değil. Genel olarak konuşuyorum. O benim için ilk değil."

"Ve hepsi de sizinle konuşuyor mu?"

"Sadece bazıları. Çoğu kendi aralarında ya da geride bıraktıkları insanlarla konuşur. Hepsinin beni görebildiğine inanmıyorum. Görüyorlarsa da, muhtemelen ben onlara karanlıkta titreyen bir gölge gibi görünüyorumdur, tıpkı bazen onların bana öyle göründüğü gibi. Çoğu zaten uzun süre kalmaz. Gözümü kırparım, giderler."

"Nereye giderler?"

"Hiç geri dönmedikleri için hiç sorma fırsatım olmadı. Olmasını da istemezdim. Onlarla gereksiz yere konuşmamaya çalışırım. Zorlamadıkça ya da yardım edebileceğim bir durum olmadıkça onları görmezden gelmenin en iyisi olduğuna inanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü dedektif, ölüler çok sıkıcıdır; sıkıcı olmayanlar ise korkmuş, öfkeli ya da kederlidir. Kimse isteyerek öyle bir toplulukta bulunmak istemez."

"Yine de Verona Walters sizinle konuştuğunu söylüyorsunuz."

"Evet... Ve ben de onunla konuştum."

"Neden?"

"Çünkü" dedi Sabine Drew, "ben onu aramaya gittim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabine Drew derin düşünceler içindeydi. Olağanüstü olanın bu kadar çabuk sıradan, görünebilir hale gelmesi tuhaf şeydi. Başlangıçta, hayatının gölgeli manzarasında süzülüp duran bu figürlerden korkmayı bıraktığında, onlara doğal olarak büyülenmişçesine ilgi duymaya başlamıştı. Sanki karanlık, denize çıkışı olmayan bir bölgede yaşayan, nadir rastlanan solgun bir balık türünü izliyormuş gibiydi. Balıklar gibi, ölülerle de dikkatlice ilgilenmek gerekirdi; onlar da gözlemlendiklerinin farkındaydılar... Ancak balıklardan farklı olarak, gözlemciye yaklaşmayı tercih ederlerdi. Gitmiş olan-

lar, donuk olmalarının yanı sıra, kolayca dikkatleri dağılan varlıklardı.

Ama onların yakına gelmesi rahatsız edici bir deneyimdi. Kötü kokmazlardı, genellikle kokmazlardı ancak üzerlerinde inkâr edilemez bir buğu olurdu; bir kafa karışıklığı, hatta umutsuzluk sisi. Sabine, onlara uzun süre maruz kalmanın kendisini zayıf düşürdüğünü fark etmişti... Sanki kendi canlılıktan yoksun ruhlarını telafi etmek için ondan biraz hayat çekiyorlardı. Bu durum, ona dokunmaya çalıştıklarında daha da kötüleşirdi çünkü onlardan gelen en hafif dokunuş bile acı vericiydi, her ne kadar geride görünür bir iz bırakmasa da.

Ve onların öyle büyük ihtiyaçları vardı ki; yanıta, teselliye, bir tür yoldaşlığa. Ne kadar gençlerse, bu ihtiyaç o kadar derindi. Bunu Sabine daha en başlarda öğrenmişti. Düşünmeden, vücudunun sağ tarafı tamamen yanıklarla kaplı, üç ya da dört yaşlarında bir oğlan çocuğunu teselli etmek için elini uzattığında... Çocuğun yüzü öyle bir keder ve unutulamayan acı maskesiydi ki, Sabine yardım elini uzatmak zorunda hissetmişti.

Beş gün sonra çocuk hâlâ oradaydı. Sabine'i okula ve kiliseye kadar takip ediyordu. Sabah gözlerini açtığında gördüğü ilk şey oydu; gece gözlerini kapadığında rüyasına götürdüğü son görüntü de yine oydu. Çocuğun adını asla öğrenememişti, çünkü çocuk hiç konuşmamıştı. Sabine ilk bir iki gün boyunca ona acımıştı, ama sonra çocuk can sıkıcı olmaya başlamıştı. Sabine, onun asla gitmeyeceğinden, mezara kadar ve hatta ötesine kadar kendisine yapışıp kalacağından endişelenmeye başlamıştı, öte tarafta da kendisini bekleyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Sonunda, umutsuzlukla dolu bir anda Sabine, iki küçük kız çocuğu tutan orta yaşlı bir kadına seslenmişti. Üçü de ıslaktı ve kadının yüzünün sol tarafı tamamen çökmüştü ama hiçbiri bundan rahatsızmış gibi görünmüyordu. Sabine konuşunca kadın duraksamış, kendisinden ne istendiğini anlayana dek sağlam gözü şaşkınlıkla çocuktan Sabine'e kaymıştı. Kızlardan küçük olanı Sabine'e ve oğlana doğru koşmaya yeltenmiş ama annesi onu sıkıca tutmuştu.

Tanrıya şükür, diye sevinmişti Sabine. *Kaybolmuş bir çocukla*

yeterince başım dertteyken başka bir taneyle daha uğraşamam.

Kız çocuğu, annesinin kendisini bırakmayacağını anlayınca elini yanık oğlana doğru uzatmıştı, ama oğlan yerinden bile kıpırdamamıştı.

"Hadi," demişti Sabine. "Seninle artık onlar ilgilenecek."

Oğlan kollarını Sabine'e doğru uzatmıştı.

"Hayır," demişti Sabine. "Artık seninle oynamak istemiyorum."

Küçük çocuğu reddettiği için kendini hiç de kötü hissetmemişti... Bu onun iyiliği içindi ve Sabine gerçekten artık onun sürekli etrafta olmasından bıkmıştı. Bir anlığına, çocuğun gözlerinde küçük öfke alevleri belirdi ve Sabine onun vücudundaki yanık izlerinin kırmızı kırmızı parladığına yemin edebilirdi. Sonra çocuk kollarını indirdi, arkasını döndü ve kadınla kızlarının yanına gitti. Küçük kızın elini tuttu ve dördü birlikte yavaşça gözden kayboldular. Çocuk bir kez bile arkasına bakmadı.

"Güzel," demişti Sabine yüksek sesle, çocuk yok olurken. "Minnettarlık dedikleri bu olsa gerek."

Yine de Sabine bu dersi kalbine kazımıştı. Ölüleri inceleme, fark edilmeden gözlemleme konusunda ustalaşmıştı. Elinden geldiğinde onlara yardım ediyordu, ancak bir şeylerin ters gittiği hissi çok belirginleşmedikçe mesafesini koruyordu. Böyle durumlarda iştahı ve uyku düzeni bozuluyordu. Cildi kuruyor, kaşınıyordu. Hatta ağzında yaralar bile çıkabiliyordu. Bu yüzden olaylara karışmayı tercih etmemesi şaşırtıcı değildi, ama Verona Walters vakası, yardım etmekten başka seçeneği olmadığını hissettiği ender durumlardan biriydi.

Sabine mutfak masasına oturmuş, önüne Verona'nın gazete fotoğrafını koymuş ve annesinden bir iki saatliğine kendisini rahatsız etmemesini istemişti. Annesi, artık kızının huylarına alışkın olduğundan onu yalnız bırakmıştı; hatta oturma odasındaki radyoyu kapatıp eski evin bitmek bilmeyen temizliğine geçici olarak ara vermişti. Ardından gelen sessizlikte, Sabine ölü kızla iletişime geçmişti.

* * *

Ronnie Pascal koltuğunda kımıldayıp duruyor, rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyor ama bunu asla başaramayacağından korkuyordu; karşısında Sabine Drew isimli bu kadın olduğu sürece bu mümkün değildi.

"Bütün bunların ne kadar inanılmaz göründüğünün farkında mısınız?" dedi.

"Elbette. Gerçekten buraya sadece bana deliymişim gibi bakmanız için gelmek istediğimi mi sanıyorsunuz? Evde kalıp bütün bunları kendime saklayabilirdim."

"Neden saklamadınız?"

"Bu ciddi bir soru mu?"

"Hayır," dedi Pascal, "sanırım değil."

Pascal, aldığı notlara tekrar göz attı ve bir karara vardı. Bu karar bütün inançlarına aykırıydı ama tuhaf bir şekilde, içgüdülerine aykırı değildi. Bu kadını potansiyel bir tanık olarak ele alacak ve ifadesine, davayla ilgili yardım etmeye gelen diğerlerinin ifadelerine yaklaştığı gibi yaklaşacaktı. Sonuçta ne zararı olabilirdi ki? Pascal ceketini çıkardı ve bundan sonra ona kendisine Ronnie demesini söyledi. Sabine de karşılık olarak, onun kendisine ilk adıyla hitap etmesini istedi.

"Pekâlâ, Sabine," dedi Pascal. "Verona'nın sana onu kaçıran adamın kötü koktuğunu söylediğini belirttin... Nasıl bir koku olduğundan bahsetti mi? Yani adam terli miydi yoksa yıkanmamış mıydı?"

"Verona onun çöp gibi koktuğunu söyledi."

"Çöp gibi mi?"

"Çöp kutusunun içi gibi."

Pascal'ın derisinin üzerinde, az sonra ısıracak bir böcek varmış gibi rahatsız edici bir his belirdi.

"Verona başka ne fark etmiş? Saldırganın elleri hakkında bir şey söyledi mi?"

"Eldiven takıyormuş. Verona, yakaladığında onun eldivenlerini görmüş. Adam Verona'nın bağırmasını engellemek için ağzını kapatmış."

"Ne tür bir eldiven bu?"

Sabine bir an bile duraksamadan yanıtladı.

"Yeşil, ama kirli bir yeşil. Dayanıklı, parmakları dolgulu. Bir işçinin eldiveni. Onlar da kötü kokuyormuş."

"Bundan oldukça eminsin yani," dedi Pascal.

"Ben değil... Verona emin."

"Muhteşem bir hafızası varmış, en küçük ayrıntılara kadar hatırlayabiliyor."

"Böyle bir davada küçük ayrıntılar önemli değil mi?"

"Tüm ayrıntılar önemlidir."

"İyi o zaman... Ben de Verona'nın bana söylediği her şeyi hatırlıyorum. Ölü bir kızın sana söylediklerini sen hatırlamaz mıydın?"

"Böyle bir deneyimim olduğunu söyleyemem."

"Şanslı say kendini."

Sabine çantasını karıştırdı, bir mendil paketi çıkardı ve yüksek sesle burnunu sildi.

"Affedersin," dedi. "Alerjilerim var da."

İşini bitirince, kullandığı mendili dikkatlice bir plastik kilitli poşete koydu ve ellerini dezenfekte etti. Yıllar sonra, COVID-19'un gelişiyle birlikte, bu tür davranışlar sıradan hale gelecekti... Ama o dönemde Pascal için, bu kadının tuhaflığını yalnızca daha da pekiştiriyordu.

"Hâlâ bana şüpheyle bakıyorsun," dedi Sabine. "Seni suçlamıyorum, gerçekten suçlamıyorum, ama bu durum çok geçmeden oldukça can sıkıcı hâle gelecek. O yüzden neden şöyle yapmıyoruz: Benim söylediklerimin hepsine bir miktar kuşkuyla yaklaşacağını baştan kabul edelim, böylece bunu sürekli dile getirmen ya da yüzünü ekşitmen gerekmesin."

Eğer bu kadın gerçekten Pascal'ın hâlâ inanma eğiliminde olduğu gibi bir kaçık idiyse, en azından kendine hâkim ve kendinin farkında bir kaçıktı... Ve bir de o adamın kokusuyla ilgili mesele vardı.

"Verona sana başka ne söyledi?" diye sordu. "Bir araç görmüş mü?"

"Arabanın krem rengi ya da belki sarı olduğunu düşünüyor. Pa-

nik hâlindeymiş, o yüzden emin olamıyor. Adam onu bagaja yüzüstü yatırmış ve başını örtmüş. Verona mücadele etmeye devam edince adam onu hırpalamış; çok sert değil ama, bu zavallı küçük kızı etkisiz hale getirecek kadar. Sonra ellerini arkasından bağlamış, bacaklarını da aynı şekilde."

"Ve bütün o süre boyunca adamın yüzünü hiç mi görememiş?"

"Güneş gözlüğü takıyormuş ve ağzının etrafına sarılmış bir atkı varmış. Sonra da kapüşonunu geçirmiş."

"Araba hakkında başka bir şey?"

"Adamın koktuğu gibi kokuyormuş."

"Çöp gibi mi?"

"Evet, çöp gibi."

Pascal bir not daha aldı, gerçi buna gerek yoktu. Oyalandığının farkındaydı. Henüz bir sonraki aşamaya –kızın ölümüne– geçmek istemiyordu. Kendisi de iki kız babasıydı. Hem empatik hem de tarafsız olmak mümkün değildi. Ve burada işe yarayacak tek şey tarafsızlıktı...

"Bir sonraki olayın ne olduğunu sormakta tereddüt ediyorsun, değil mi?" dedi Sabine. "Oysa onun nasıl öldüğü ya da sonrasında neler olduğu hakkında daha fazla konuşmamız gerekiyor."

"Psikolog olmalıymışsın sen."

"Belki de kendi tarzımda öyleyimdir."

"Ben yaşayanlar için demiştim, ölüler değil."

"Ah, genelde yaşayanlar ölülerden bile daha az ilgi çekicidir," dedi Sabine. "Saatlik ücret alsa bile, kim onların dertlerini dinlemek ister ki? En azından ölülerin şikâyet etmek için gerçek bir nedeni var."

Pascal bunun inkâr edilemez olduğunu düşündü.

"Bir filozofla aynı ismi paylaştığını biliyor musun?" dedi Sabine.

"Evet... Şu bahis yapan adam."

"Evet, hayatlarımız Tanrı'nın varlığı ya da yokluğu üzerine bir bahistir," diye devam etti Sabine. "Ya da o öyle öne sürmüştü. Seni Tanrı'nın yokluğuna bahis yapan tarafta görüyorum."

"Doğru görüyorsun."

"Hiç Pyrrho'yu duydun mu?"

"Duymadım desem yalan olmaz. Pascal'ın ağabeyi miydi o?"

"Pek sayılmaz, ancak binlerce yıl yaşadıysa belki. O bir Yunan filozofuydu, en eski şüphecilerden biri... Gerçi senin gibi değil, zira 'şüphecilik' sık sık yanlış kullanılan bir terimdir."

Pascal, tam olarak nasıl veya neden olduğunu bile anlamadan az önce azar işittiğini fark etmişti.

"Pyrrho," diye devam etti Sabine, "kanıtlanmamış önermeler hakkında –tanrıların varlığı gibi, ya da hayaletlerin– yargıyı askıya almak gerektiğine inanırdı çünkü bu konularda tek bir 'hakikat' olamaz, sadece lehte ve aleyhte argümanlar vardır. Benim tanıklığımı da lehteki bir argüman olarak görmelisin."

"Peki, ben buna karşı neyi öne sürmeliyim?"

"Ne istersen onu."

"Peki ya sonuçlar? Dediğin doğruysa sonuçlar olmalı, değil mi?"

Sabine bunu düşündü.

"Evet, sonuçlar senin için bir ölçü olabilir," dedi sonunda, "ama eğer bu konuda kendini daha rahat hissetmek istiyorsan, olan biteni rastlantıya bağlamayı da seçebilirsin." Burnunu çekti ve bir başka mendil aradı. "Daha çok felsefe okumalıyım aslında, ama günde sadece belli sayıda saat var. Sorumluluklarımı anlamama yardımcı olur umuduyla gençken daha ilgiliydim, ama ya ben yeterince zeki değildim ya da filozoflar. Gerçi belki de eşit derecede suçluyduk."

Sabine konuşmayı kesti ve aralarında geçen bu konuşmanın onun tereddütlerine bir son vermiş olmasını dileyerek, sabırsızca Pascal'ın devam etmesini bekledi.

"Demiştin ki," dedi Pascal ve hemen düzeltti. "Yani Verona'nın dediğine göre, adam onu boğarak öldürmüş."

"Bir kez daha söylüyorum, Verona adamın niyetinin bu olduğunu düşünmüyor, ama sonuçta olan bu. Hatta bagajdayken ellerini serbest bırakmayı başarmış ve adam kapağı açtığında ona saldırmış... Adam da onu durdurmak için boğazını tutmuş ve zavallı kızın içinde bir şey çatırdamış... Küçük bir kemik var... Adı da..."

"Dil kemiği," diye tamamladı Pascal.

"Evet, işte o. Ben bunu okuyarak öğrendim, oysa sen hemen bildin. Etkileyici doğrusu... Gerçi sahip olmadığım için memnun olduğum bir deneyimi yansıtıyor. Görünüşe göre dil kemiği çok hassasmış, özellikle çocuklarda, yoksa yanılıyor muyum?"

"Hayır, haklısın."

"O hâlde, onun içinde çatırdayan şey bu olabilir. Sonrasında adam Verona'yı gömmüş."

"Bagajı açtığında yüzü hâlâ gizli miymiş?"

"Evet, ama adam karşılık vermeden hemen önce, Verona çevredeki manzaradan senin için kâğıda aktardığım ayrıntıları fark etmiş."

"Ve bu da bizi haritaya getiriyor."

Harita, bir çocuğun elinden çıkmış bir karalamayı andırıyordu. Pascal saçma ama dayanılmaz bir dürtüye kapılıp, haritayı aslında Verona'nın mı çizdiğini sormak istedi. Gözlerinin önünde, Sabine'in izlediği bir sahnede kendi kendine hareket eden bir kalem canlandı ama görüntüyü zihninden hemen sildi... Bu kadına fazla yakın olmanın akılcılığına zarar verdiğini düşünmeye başlamıştı. Ayrıca itiraf etmeliydi ki, o Pyrrho göndermesinin acısı hâlâ dinmemişti.

"Resme çok yeteneğim olduğu söylenemez," dedi Sabine.

"Bu sahneyi sana Verona mı tarif etti?"

"Tam olarak değil. Bir kısmını anlattı, bir kısmını da gösterdi."

"Gösterdi mi?"

"Karanlık bir yerde patlayan bir flaş gibi... Ama görüntü bulanık. Her şey gibi, bunu da açıklamak zor."

"Peki, bu flaş patlarken ne gördün?"

"Ağaçlar... Toprak... Gökyüzü... İki binanın ya da evin bazı kısımları... Ama dediğim gibi, sadece kısa bir anlığına."

"Onlarla ilgili aklında kalan bir şey var mı, ayırt edici bir şey, örneğin bir numara, posta kutusunda bir isim?"

Sabine gözlerini kapadı. Pascal bekledi; saatin saniye ibresi neredeyse bir dakikayı saydı.

"Birinde mavi bir kapı vardı," dedi sonunda Sabine, "soldaki evde. Bahçesinde hurda eşyalar vardı, ama ne tür olduğunu tam

çıkaramıyorum. Ve...” Yoğun bir şekilde düşünürken kaşlarını çattı. “Ağaçlardan birine asılmış bir şey vardı. Sanki biri bir geyiği, derisini yüzmek için asmış gibi... Ama geyik değildi.”

Pascal sessiz kalmıştı... Sabine'den duyduğu şeyler doğru olamazdı, ama olmasını diliyordu. Bu kadının bir sahtekâr ya da deli olmamasını umutsuzca istiyordu, ama aynı zamanda yanılıyor olmasına da ihtiyaç duyuyordu. Yalnızca bu dünyanın doğası hakkındaki kendi inançları uğruna değil, Walters ailesi için de...

Çünkü eğer Sabine Drew haklıysa, ailenin kızı ölmüştü.

“Daha dikkatli bak,” dedi Pascal. “Acele etme.”

Sabine yeniden gözlerini açtı.

“Ne olduğunu anladın, değil mi?”

“Ben sadece her şeyin net olmasını istiyorum,” diye tarafsız bir sesle yanıtladı Pascal.

Sabine, Pascal'ın inatçılığına öfkeyle içini çekti ve yeniden gözlerini kapadı. Bedeni gevşedi, o sırada Pascal daha da gerildi. *Bu şimdi bir çeşit ruh çağırma seansı mıydı?* Sabine, Verona Walters'ın ruhunu gerçekten bu sorgu odasına mı getiriyordu? *Birazdan hava mı soğuyacak?* Belki de ölmüş büyük büyükannesi belirip ona, atalarının Fransa'dan getirdiği o meşhur aile hazinesini nereye sakladığını söyleyecekti; aile içinde yıllardır şaka konusu olan bu “hazine”nin, gerçekte birkaç gümüş kaşıkla bir torba bozuk paradan fazla olmadığı herkesçe biliniyordu zaten. Acaba Ronnie Pascal, hayatında ilk kez, gerçekten doğaüstü bir şeyle mi karşılaşmak üzereydi?

Sabine bir gözünü araladı.

“Merak ediyorsan, bu bir ruh çağırma seansı değil. Sadece görsel ya da işitsel dikkat dağıtıcılar olmadan odaklanmak daha kolay.”

“Aklımdan bile geçmedi.”

“Yalancı.”

Dedektif Pascal, sorgu odasının kapısının hemen dışında birinin konuştuğunu ve bir cep telefonunun çaldığını duydu. Sabine'in söz ettiği bahçeyi düşünmemeye çalışıyordu... Ama ne kadar uğ-

raşsa da, gözlerinin önünde o bahçedeki ağaçlar giderek belirginleşiyordu. Tıpkı panayırda, hayal ettiği hayvanı akıl okuyucunun bilemeyeceğine dair bahse giren o kumarbazlar gibiydi; ne kadar denese de, aklındaki görüntüyü susturamazdı. Ve sonunda, meşe ağacının en alt dalına asılmış o şeyi gördü... Rüzgâr esiyor olmasına rağmen, o şey ağırlığından dolayı hiç kımıldamadan asılı duruyordu.

"Bir... Bir kum torbası," dedi Sabine Drew, gözleri hâlâ kapalıyken. "Kahverengi deri bir kum torbası. Uzun zamandır orada duruyor; altındaki çimenler, ayakların temasından aşınmış. Daldan bir kayış sarkıyor, ona bir karabina* takılmış ve sonunda zincir torbaya bağlanıyor. Halkalar biraz paslanmış, ama hâlâ sağlam."

Sabine gözlerini açtı.

"Onu sen de gördün," dedi. "Nerede olduğunu biliyorsun. Onun kim olduğunu da... Verona'yı kaçıran adamı."

Pascal, tuttuğu nefesi yavaşça bıraktı. "Bayan Drew..." diye başladı.

"Sabine lütfen!"

"Sabine... Tekrar söylemem gerekiyor... Bu bilgiyi söylediğin yollardan başka bir şekilde elde ettiysen, şimdi söyle. Aynı şekilde, bu bir komşuya karşı kurgulanmış intikam hikâyesiyse ya da Hannaford otoparkında senden önce yer kapan birine karşı öfkeyle uydurduğun bir yalansa, seni hapse attırırım, bundan emin ol."

Sabine cevap vermedi, ancak gözlerini dedektifin yüzünden hiç ayırmadı. Ortam o kadar sessizdi ki, Pascal, saatinin hafif tik tak seslerini bile duyabiliyordu.

"E?" dedi.

"Özür dilerim. Konuşmanın bittiğini sandım, ayrıca buna bir yanıt vermeye tenezzül etmeyeceğimi senin de zaten anlamış olduğunu düşünmüştüm."

Pascal notlarını toparladı, haritayı da onlara ekledi.

"Eğer sakıncası yoksa, biraz daha burada kalmana ihtiyacım var," dedi.

---

* Yaylı kilidi olan metal bir bağlantı halkası. (ç.n.)

"Hiç sorun değil. Ama lavaboyu kullanmam gerekiyor, ardından kahve teklifini memnuniyetle kabul ederim. Yanında tatlı bir şey de olursa harika olur... Kan şekerim çok sık düşüyor da."

"Memur Loscarso'yu geri gönderirim," dedi Pascal. "Seni lavaboya götürür ve yeme içme işini halleder."

"Benimle sanki bir atmışım gibi konuşuyorsun."

"Umarım safkan bir atsındır."

"Ben de umarım. Ne kadar inanılmaz gelse de, sana gerçeği söylüyorum."

Sabine ayağa kalkıp eteğini düzeltti; bir faydası olsun diye değil, alışkanlık gereği. Pascal, eteğin en son ne zaman ütü gördüğünü tahmin bile etmek istemedi. Sabine dedektifin koluna hafifçe dokundu, ki bu, Pascal'ın gardını tamamen düşüren son adımdı.

"Tanıştın mı onunla, o boks torbasının sahibi olan adamla?" diye sordu Sabine.

"Evet."

"Nasıl biri görünüş olarak?"

"Sıradan bir adam işte."

"Onu tutukladığında, Verona'yı öldürmek istemediğini unutma."

"Ama sonuçta onu öldürdü."

"Evet," dedi Sabine. Yürek burkan bir hüzünle baktı. "Sıradan bir adam."

"Neredeyse ona acıyor gibisin."

"Sanırım öyle."

"Neden?"

Sabine burnunu sildi ve kullandığı mendili diğerlerinin yanında buzdolabı poşetine koydu.

"Çünkü," dedi, "öbür tarafta onu neyin beklediğini az çok biliyorum."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ronnie Pascal'ın bir sorunu vardı, üstesinden tek başına gelmesi gereken bir sorun. Karakolu –ve Sabine Drew'u– arkasında bıraktı ve Kennebec Nehri kıyısında yürümeye başladı; Union Street'ten ne kadar uzakta olursa olsun, Mill Park'a uzaktan bile bakmak zorunda kalmamak için kuzey yerine güneye doğru ilerledi.

Bahçesinde kum torbası olan adamın adı Lester Boulier'di. Annesiyle birlikte, Augusta'nın yaklaşık yirmi kilometre kuzeyindeki Sidney'de, iki binadan oluşan bir mülkte yaşıyordu. Verona Walters'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili olarak polis tarafından sorgulanmıştı çünkü birkaç hafta önce kızın babasıyla –Kamu İşleri Dairesi'ndeki amiri Chris Walters'la– bir tartışma yaşamıştı. Boulier belediyenin temizlik işlerinde çalışıyordu ve güzergâhlarından birinde yaşayan bir kadın tarafından hırsızlıkla suçlanmıştı. Walters ailesi, Boulier'in masum olduğuna inanmaya hazırdı –bazen değerli eşyalar, kasıtlı olarak ya da yanlışlıkla, çöp diye dışarı bırakılabiliyordu ve birinin çöpü başka birinin hazinesi olabiliyordu– ancak bu, Boulier'in çalıştığı güzergâhlarla bağlantılı benzer şikâyetlerin ardı ardına ortaya çıkmasından önceydi. Boulier işini kaybetmekten kıl payı kurtulmuştu, ancak çok sevdiği çöp kamyonlarından alınmış ve bunun yerine Route 105 üzerindeki Hatch Hill Katı Atık Bertaraf ve Geri Dönüşüm Tesisi'ne gönderilmişti.

Pascal ve ortağı Erik McCard tarafından sorgulandığında, Boulier bu görev değişikliğinden pek rahatsız olmadığını söylemiş ve yaşananların bir dizi yanlış anlamadan ibaret olduğunu ileri sürmüştü. Amiri Chris Walters'a sesini yükselttiği için üzgün olduğunu, patronunun sadece işini yaptığının farkında olduğunu söylemişti. Verona'nın kaybolduğu güne gelince, Boulier'in o gün nerede olduğunu teyit edecek kişi annesi Estelle'di; kadın, oğlunun o sabah ve öğleden sonra evde olduğunu söylemişti. Ne var ki mülkten ayrıldıklarında McCard'ın içine şüphe düşmüştü... Bayan Boulier o gün hangi gün olduğunu bile zor hatırlıyordu, oğlu herhangi bir gün evde miydi değil miydi, orası hiç belli değildi. Kadın

oldukça yaşlıydı, bunamış gibiydi... Gözlüğünü taktığında daha iyi duyabildiğini iddia ediyordu.

Bu yüzden Lester Boulier, olayla ilgisi olabileceği düşünülen biri olarak kalmıştı sadece, çünkü olay sırasında başka bir yerde olduğuna dair bir savunması vardı ve kaçırılmaya tanık olan hiç kimse yoktu. O zamandan beri McCard tarafından yeniden sorgulanmıştı, fakat hem Boulier hem de annesi ifadelerinde ısrar ediyorlardı, hatta Bayan Boulier söz konusu gün oğlunun evde olduğundan daha da emin görünüyordu.

Sabine Drew'un ona anlattıklarını düşünen Pascal, artık Lester Boulier'in annesini yönlendirmiş ya da onu bir yalanın aslında gerçek olduğuna inandırmış olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurdu. Kennebec İlçesi Tapu Sicil Müdürlüğü'nü aradı ve Boulier ailesinin Sidney civarında toplam kırk dönümlük bir araziye sahip olduğunu öğrendi; bu arazinin büyük kısmı Noel ağacı olarak satılmak üzere çamlarla kaplıydı. Bu kadar geniş bir alan, bir cesedi ortadan kaldırmak için fazlasıyla elverişliydi... Gerçi Pascal'ın artık üzerinde bir mezar yeri işaretlenmiş kaba bir haritası vardı.

Bu durum onu asıl sorununa geri getiriyordu: kendini medyum ya da psişik olarak tanıtan bir kadının ifadesine dayanarak bir yargıçtan veya sulh hâkiminden arama izni istemesi mümkün değildi. Pascal hangi dünyada bunun "makul şüphe" sayılabileceğini bilmiyordu ama bu dünyada olmadığı kesindi. Yine de Boulier'den mülkünü arama izni vermesini isteyebilirdi... Gerçi Verona Walters gerçekten oraya gömülmüşse, böyle bir iznin de verilmeyeceği açıktı.

Ama belki...

Lester Boulier arazinin kayıtlı sahibi değildi. Tapu annesinin üzerindeydi; kadın, 1999'daki kocasının ölümünden sonra araziyi miras almıştı. Elbette yaşlı kadın, göründüğünden daha zeki biri de olabilirdi; bu durumda, polis ekipleri daha kürekleri toprağa vurmadan hem onları kapı dışarı eder hem de oğlunu, bir avukatı ya da her ikisini birden arardı. Öte yandan, eğer gerçekten gözlüklerinin işitmesini geliştirdiğine inanıyor ve bir siyahinin başkanı olduğu gerçeğini kabul etmiyorsa, o zaman bir şansları vardı.

Pascal, Union Street'e ve sorgu odasına geri döndü. Sabine Drew ile Memur Loscarso artık çocuklukta okudukları kitaplardan söz ediyorlardı. Pascal, Loscarso'dan dışarı çıkmasını rica etti. Ondan isteyeceği şey kendisini pek iyi hissettirmeyecekti belki, ama Verona Walters'ın kaybolmasının çözülmeden kalmasına göz yummak çok daha kötü hissettirecekti.

"Annenin Alzheimer'ı vardı, değil mi?"

"Evet," dedi Loscarso. "İyi ve kötü günleri oluyor, ama son zamanlarda beni kız kardeşi sanmaya başladı. Bu durum en çok da babama, kardeşime ve bana sıkıntı veriyor, annem bu hâlinden çok rahatsız olmuşa benzemiyor."

"Umarım bu onun iyiliği için hep böyle devam eder."

"Umarım."

"Şöyle bir durum var," dedi Pascal. "Alzheimer konusunda yardımına ihtiyacım olabilir."

"Yani, Alzheimer hastası biriyle konuşmana yardım etmemi mi kastediyorsun?"

"Hayır," dedi Pascal, "daha ziyade onlardan yararlanmak gibi bir şey düşünmüştüm."

* * *

Birkaç dakika sonra Dedektif Pascal, Sabine Drew'a zaman ayırdığı ve yardım ettiği için teşekkür ediyor, artık gidebileceğini söylüyordu.

"Ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Sabine.

"Bu adamın mülkünü aramayı deneyeceğiz."

"Deneyeceğiz mi?"

"Bana anlattıkların, arama izni almak için gerekenin yanına bile yaklaşmıyor. Başka bir yol bulmamız gerekecek, ama verdiğin bilgiler çok kritik olabilir."

Sabine yerinden kalkmadı.

"Lou," dedi sessizce.

"Ne?"

"Bu sakladığım tek ayrıntı. Verona onun adının Lou olabilece-

ğini düşünüyordu. Arabanın bagajındayken biri adamı telefonda aramış. Ses aracın hoparlöründen gelmiş ve Verona arayan kişinin bu ismi kullandığını duymuş."

Pascal, hayal kırıklığının o keskin ve tanıdık sancısını bir kez daha hissetti. İçini kemiren tüm kuşkuları yeniden zihnini istila ediyordu... Sırf bir medyumun ifadesine dayanarak yaşlı, savunmasız bir kadınla onun oğlunun peşine düşmek için onca çabaya –ve muhtemelen kariyerini tehlikeye atmaya– değer miydi? Gerçi Lester ve Lou isimleri aynı harfle başlıyordu, "L" harfiyle... Ama...

Ah, Tanrım...

"Boo," dedi Pascal.

Sabine Drew ayağa kalkıp hırkasının düğmelerini iliklediı, ardından paltosunu giydi.

"Bay Boulier değil," dedi Pascal. "Sadece Boo."

"Pardon?"

"Boo," diye yineledi Pascal. "Arkadaşları ona böyle hitap edermiş. Bizimle ilk konuştuğunda söylemişti."

"Boo," diye tekrarladı Sabine. "Aferin sana, zeki kız... Verona."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Lester Boulier ve annesiyle nasıl başa çıkılacağına dair toplantı, İl Emniyet Müdürlüğü'nde kapalı kapılar ardında yapıldı; resmî olarak kayda geçmedi. Toplantıya Dedektif Pascal, yardımcısı Dedektif McCard, İl Emniyet Müdür Yardımcısı Loren Noyes ve Asayiş Şube Müdürü Rodd Turin katılmıştı; Turin, Pascal'ın mesleğe başladığı yıllarda ona mentorluk yapmıştı. Pascal, Sabine'in kendisine anlattıklarını onlara hiçbir ayrıntıyı gizlemeden –hatta kendi tereddütlerini bile saklamadan– aktardı. Duyduklarını, Lester Boulier'i hedef almayı haklı gösterecek şekilde yorumluyor olabileceği ihtimalini de dile getirdi. Boulier'in suçlu olmasını istiyordu, hatta bundan emindi, çünkü tıpkı Walters ailesi gibi, o da artık bir ka-

panışa –ister müspet ister menfi– bir sonuca ihtiyaç duyuyordu.

Pascal konuşmasını bitirdiğinde, Turin hemen McCard'a döndü. "Bütün bunlar hakkında sen ne düşünüyorsun?"

"Ben daha yeni geldim," dedi McCard.

"Ama kulaklarını da getirmişsin, kafanın iki yanında görebiliyorum."

McCard başparmağıyla Pascal'ı işaret etti. "O zaman, onun söylediklerine katılıyorum."

"Önemli vakalar için bize kaç tane medyum başvuruyor biliyor musunuz?" diye sordu Noyes. "Onlarla sirk kurup turneye çıkabiliriz, kayıtlarımızda o kadar çok var ki."

"Ben Tanrı'ya bile inanmıyorum," dedi Pascal, "bu yüzden medyumlara inanmam pek de mümkün olmasa gerek."

Noyes, Turin'e bakarak konuştu.

"Eğer bu duyulursa, kâhinlerle dolup taşarız... Rezil olmaktan bahsetmiyorum bile."

"Yalnızca Sabine Drew yanılıyorsa rezil oluruz," dedi Pascal.

"Ve belki o zaman bile olmayız," dedi McCard. "Şimdiye kadar hiçbir sağlam ipucu elde edemedik... Yani bir şey yapıyor görünmek, yeterince çaba göstermiyor gibi algılanmaktan daha iyidir."

"Bu konuda herkes var gücüyle çalışıyor," dedi Turin. "Sen de, Pascal da..."

"Evet, bunu ben de, sen de biliyoruz, ama gel de halka anlat bakalım."

"Bence Boulier profile uyuyor," dedi Pascal.

"Nasıl uyuyor?" diye sordu Turin.

"Bilinen pedofilleri ve çocuklara zarar verme geçmişi olan erkekleri araştırıyorduk, ama Boulier tertemizdi. Ya geçmişte çok dikkatliydi ya da bu vaka onun ilk seferi. Şu anda ikinci seçeneğe daha yakınım. Yine Sabine Drew'un haklı olduğunu ve bize söylediği şeyleri olduğu gibi kabul ettiğimizi varsayarsak, Verona ona karşı koyduğunda Boulier paniğe kapılmış. Eğer insan kaçırma konusunda tecrübeli olsaydı, küçük bir kız ona hiçbir şekilde –kısa bir süreliğine bile olsa– üstün gelemezdi... Ve eğer Boulier kızı kaçırmayı önceden planlamış olsaydı daha donanımlı gelirdi. Halat

değil plastik kelepçe kullanır, Verona'yı susturmak için de uygun bir tıkaç getirirdi."

"Bir fırsat suçu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Pascal, "eğer Boulier bizim adamımızsa."

"Eğer."

Noyes yeniden konuştu.

"Diyelim ki bir şey buldunuz," dedi Pascal'a, "bunu basına ya da bir yargıca nasıl açıklayacaksınız?"

"Gerçeği söyleyeceğim."

"Peki ya hiçbir şey bulamazsak?"

"O zaman bir şey kaybetmiş olmayız."

Noyes olasılıkları zihninde canlandırdı; her farklı yolu tek tek düşünerek, sonuna kadar takip etti.

"Bunu nasıl yürütmek istiyorsun?" dedi sonunda. "Nezaketen Eyalet Polisi'ni ve Kennebec İlçe Şerif Ofisi'ni de bilgilendirmemiz gerekir."

"Böyle bir polis gücüyle gidersek," diye uyardı McCard, "yaşlı kadını ürkütebiliriz."

"Ve eğer çok fazla insan Boulier'yi araştırdığımızı öğrenirse," diye ekledi Pascal, "bu söylentiler yayılır, onun da kulağına gidebilir."

"Ama bilgilendirme yapmak zorundayız," dedi Turin. "Prosedürü sen de biliyorsun."

"O hâlde, ne kadar az bilgi verirsek o kadar iyi."

"Bana uyar," dedi Noyes. "Ne zaman başlamak istiyorsun?"

"Yarın sabah," dedi Pascal, "Boulier işe gittikten sonra. Şu anda Hatch Hill'de çalışıyor ama mesaisinin bitmesine fazla kalmadı, ki bu da bize annesiyle ilgilenmemiz için yeterli zaman bırakmıyor."

"Peki bu arada Boulier'yi izleme işi ne olacak?" diye sordu Turin.

"Bir saat içinde paydos edecek. Eve girene kadar peşinde kalabiliriz, sonra da gece için girişin karşısındaki ormana iki adam yerleştirebiliriz. Rahat olmayacak, ama fazla mesai her zaman işe yarar. Girip çıkabileceği tek yol var, bu yüzden ayrılırsa fark ederiz. Middle Road'da bir eşya depolama yeri var. Eğer kuzeye giderse

diye oranın arkasına ikinci bir araba yerleştirebiliriz, güneye giderse de Annie's Variety dükkânının arkasında bir tane daha tutarız."

"Bunu yapıp da diğer emniyet güçlerine haber vermemek olmaz," diye itiraz etti Turin. "Birileri arabalarında bekleyen şüpheli yabancılar hakkında ihbarda bulunursa, tedirgin eyalet polisleri gelip gözlerinin içine fener tutar."

"Kardeşim de o depoyu kullanıyor," dedi Pascal. "Hava karardı mı kimse uğramaz oraya. Diyelim ki uğradı, ağaçların arasındaki bir arabayı fark etmek için kızılötesi gözlerin olması gerekir. Annie'nin dükkânı da aynı. Akşam sekizde kepenkleri indirir, ondan sonra ölüm sessizliği çöker. İşler sarpa sararsa, gelen ekiplere rozetlerimizi gösterir, bizi hiç görmemiş saymalarını isteriz."

"Eğer Estelle Boulier arama yapılmasına izin vermezse," dedi Noyes, "oğluna kartlarımızı açık etmiş oluruz. Onu her an izleyemeyiz... Hele ki kırk dönüm özel orman arazisinde hiç mümkün değil. Eğer Verona oraya gömüldüyse, cesedi ortadan kaldırmak için bolca zamanı olur. Tanrı bilir, Hatch Hill'de ne tür kimyasal çözücülere erişimi var. Kızı bir varilin içinde eritmesi bile mümkün."

"O hâlde," dedi Pascal, "Estelle Boulier'in bizi reddetmemesini mutlaka sağlamamız gerekiyor."

* * *

Gece olaysız geçti. Lester Boulier evine kadar takip edildi ve hava kararmadan önce yarım saatini kum torbasına vurarak geçirmesi dışında sabaha kadar evden çıkmadı. Ertesi gün, Hatch Hill'e kadar izlenmeye devam etti. O işe başlar başlamaz, Pascal ve Loscarso hemen Boulier mülküne gidip iki evin ortak kullandığı bahçeye park ettiler. Estelle Boulier daha büyük olan ana evde yaşarken, oğlu ise daha küçük olanında kalıyordu. Bu düzenleme, her birine hem mahremiyet hem de bağımsızlık sağlarken, Lester'ın da annesini yakından gözetebilmesine imkân tanıyordu.

Estelle üçüncü zilde kapıyı açtı.

"Uzun zamandır mı bekliyorsunuz?"

"Hayır, hiç beklemedik," dedi Pascal.

"Zili duymamış olmalıyım," dedi kadın. "Gözlüğüm takılı değildi. Ne için gelmiştiniz? Oğlumu soracaksanız, o burada değil. İşte."

İkisi kimliklerini gösterip kendilerini tanıttılar. Pascal, Estelle'e daha önce de karşılaştıklarını hatırlattı ama kadın onu çıkaramadı.

"İçeri girmemizin sakıncası var mı?" diye sordu Pascal. "Sizinle kısa bir şey konuşmamız gerekiyor."

"Lester'ı arayayım en iyisi," dedi Estelle. "Benim işlerimle hep o ilgilenir."

"Gerçekten aramanız gerekiyor mu?" dedi Loscarso. "Muhtemelen işi başından aşkındır ve biz de fazla vaktinizi almayacağız zaten."

Pascal, oynayacakları oyun konusunda Loscarso'nun içten içe çelişki yaşadığını biliyordu. Loscarso, kafası karışmış yaşlı insanlarla oyun oynamak için polis olmamıştı. Pascal ise ona, Verona Walters'ın henüz beş yaşında olduğunu ve muhtemelen bu kadının arazisinde gömülü olabileceğini hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Estelle Boulier, oğlunun iş yerinde rahatsız edilmesi fikrinden bile irkildi. Belli ki Lester'ın sinirli bir mizacı vardı ya da belki sadece, hafızası giderek zayıflayan bir ebeveynle yaşamanın kaçınılmaz sonucu olan o ani öfke anlarını zaman zaman yaşıyordu. Sebebi ne olursa olsun, annesinin onu daha fazla kızdırmak gibi bir niyeti olmadığı açıktı.

Onunla, duvar kâğıtları solmuş, tahtaları aşınmış bir oturma odasında oturdular; odadaki tek modern şey televizyondu. Loscarso, Estelle'e vefat eden kocasını sordu ve iki polis, berbat bir kahve eşliğinde onlara gösterilen solgun düğün fotoğraflarına baktılar. Estelle, düğün gününü ve fotoğraflardaki herkesin adını hatırlayabiliyordu; ne var ki, Pascal sohbeti önceki karşılaşmalarına getirmeye çalıştığında, kadın onu yine boş bir ifadeyle süzdü... Oysa Pascal, az önce kapıdayken o görüşmenin nasıl gerçekleştiğini kendisine hatırlatmıştı. Zamanın hızla geçip gittiğinin farkındaydı. Lester Boulier'in günlük alışkanlıkları hakkında örtük

sorular sordular, öğle yemeğini Hatch Hill'de yediğini öğrendiler. Ama Pascal, hem yeterince uzun süredir dedektifti hem de yeterince uzun süredir bu hayattaydı ki olmasını en az istediğin şeyin genellikle ilk gerçekleşen şey olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bayan Boulier," dedi Loscarso, Pascal'ın artan sabırsızlığını sezerek, "arazinizde şöyle bir etrafa bakmak istiyorduk, eğer sizin için uygunsa."

"Bunu neden yapmak isteyesiniz ki?"

"Bir şey kaybettik ve onun burada olabileceğini düşünüyoruz."

"Ne kaybettiniz?"

"Küçük bir kız. Adı Verona."

Estelle, kuş pençesini andıran kemikli ellerini kaşıdı. "Buralarda küçük bir kız görmedim ben."

"Epey geniş bir araziniz var, çoğu da çam ağaçlarıyla kaplı," dedi Pascal. "Ağaçlardan başka pek bir şey görünmüyor."

"Lester'ı aramalıyım," dedi Estelle. "Benim işlerimle o ilgilenir."

"Biliyorum," dedi Loscarso, "ama onu rahatsız etmek istememiştiniz, hatırlıyor musunuz? Belki meşguldür. Eminim çok çalışıyordur."

"Evet, öyledir. İyi bir çocuktur. Benim işlerimle hep o ilgilenir."

"Dilerseniz onu sonra arayıp açıklarız. Sebep yokken onu işinden alıkoymanın anlamı yok."

"Sanırım... Bana kızmaz, değil mi? Çünkü benim işlerimle hep o ilgilenir."

"Merak etmeyin, durumu ona güzelce anlatırız," dedi Loscarso. "Arazide arama yapmamıza izin veriyor musunuz?"

"Yeter ki Lester kızmasın."

Pascal araya girmek istemiyordu ama arama yapabilmeleri için bu cevap yeterli değildi. Sağ ayağını Loscarso'nun sol ayağına dokundurdu ve telefonunu kayda aldı.

"Yani bu bir 'evet' mi?" diye sordu Loscarso.

Estelle Boulier'in gözlerinde boş bir ifade vardı ve Pascal artık o fırsat ânını kaçırdıklarına emindi.

Ama sonra Estelle tekrar konuştu: "Evet," dedi, "arazide etrafa bakabilirsiniz. Ama lütfen ortalığı dağıtmayın."

Loscarso'nun Estelle'in yanında kalmasına karar verildi. Zavallı kadının fikrini değiştirip oğlunu aramaya kalkmasını istemiyorlardı. Arazide arama yapma iznini almış olsalar da, kurnaz bir avukat çıkıp Estelle'in zihinsel durumunu gerekçe gösterip aramayı durdurmak için acil bir mahkeme emri çıkarabilirdi. Bu yüzden Loscarso ona bir kez daha kahve yapmak ve ölmüşlerin fotoğraflarına bakmak zorunda kaldı, ta ki Estelle sonunda koltuğunda uyuyakalana kadar.

O zamana kadar kadavra köpekleri çoktan havlamaya başlamıştı.

* * *

Haynesville'deki evlerinde, Sabine Drew mutfakta oturmuş bulmaca çözerken annesi de kahvaltı sonrasında ortalığı toparlıyordu. Bir bardağın yere düşüp parçalanma sesini duyan anne hemen kızına doğru döndü. Sabine, sağ eliyle boş havayı okşamaya başlamıştı.

"Ah, tatlım," dedi. "Evet, ben de köpekleri duyuyorum. Seni almaya geliyorlar. Seni özgür kılmaya geliyorlar."

* * *

Çam ağaçlarının kökleri inceciktir ama geniş bir yüzeye yayılır, bu yüzden Lester Boulier'in Verona Walters'ı gömebileceği yalnızca birkaç açık toprak alanı vardı.

Küçük kızdan geriye kalanları en geç bir saat içinde buldular.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lester Boulier, polis arabalarından oluşan konvoy Hatch Hill'e vardığında forklift kullanmaktaydı. Araçlar ana binanın önünde

durunca motoru kapattı, aşağı indi ve koluyla alnındaki teri sildi. O sırada Pascal ve Loscarso ona doğru yürüyordu. Pascal, Loscarso'nun da mutlaka orada olmasını istemişti; onsuz, Estelle Boulier'i mülklerine girmelerine razı edemezlerdi. Üstelik Loscarso da bu işin sonunu görmeyi hak ediyordu... Hiç değilse, kendisinden istenen şey yüzünden duyduğu vicdan azabını biraz olsun hafifletebilirdi.

Boulier kaçmaya çalışmadı. Polisleri gördüğünde de pek üzülmüşe benzemiyordu. Etraflarında tüm işler durmuştu; martıların çığlıkları arasında Boulier'e doğru yürüdüler.

"Lester Boulier," dedi Pascal, "Verona Walters'ı kaçırmak ve öldürmek suçlarından seni tutukluyorum."

Pascal ona yasal haklarını okurken, Loscarso da adamın bileklerine kelepçeleri geçirdi. Boulier resmen çöp kokuyordu, tıpkı Verona Walters'ın Sabine Drew'a bahsettiği o pis koku vardı üzerinde. Duş alsa bile muhtemelen hep böyle kokuyordur, diye düşündü Pascal. Bir şeyle yeterince uzun süre uğraşırsanız, o sizin bir parçanız hâline gelir, sizi değiştirir. Boulier'nin kemerinden bir çift yeşil iş eldiveni sarkıyordu ama Pascal onların nispeten yeni olduğunu fark etti. Diğerlerini –çocuğu öldürürken taktıklarını– kesin yakmış olmalıydı.

Boulier şimdiye kadar tek kelime etmemişti; kelepçelenmek için arkasını dönmek dışında Pascal ile Loscarso'nun varlığını neredeyse hiç umursamamıştı. Bakışları çevresindeki çöp tepelerine takılmıştı, sonsuza dek elinden alınmadan önce bu manzarayı hafızasına kazımak istiyormuş gibiydi. Gerçi onu arabaya doğru götürmeye başladıklarında konuşmaya karar verdi.

"Sadece kızın babasını biraz korkutmak istemiştim," dedi. "Onu en geç birkaç saat içinde serbest bırakacaktım."

Belki de doğruydu... Ama eğer öyleyse, bu anlamsızlık her şeyi daha da kötü hale getiriyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu; ne Verona Walters ne de ailesi için. Bu yüzden Pascal cevap vermeye gerek duymadı. Boulier'yi arabaya bindirip kapıyı kapattılar. Pascal, Loscarso'ya baktı. Kadın solgundu, elleri titriyordu. Arabanın önüne yürüyüp kaputun üzerine oturdu. Pascal da onun yanına

geçti; bu sırada iki polis memuru Boulier'nin dolabını aramaya gitmişti.

"Bu işin sonunda farklı hissedeceğimi sanmıştım," dedi Loscarso alçak bir sesle. "Bir tür zafer kazanmış gibi... Ama hiç öyle olmadı, hem de hiç."

"Suç ne kadar korkunçsa o kadar az öyle hissedilir," diye karşılık verdi Pascal. "Ama yine de bir son işte... Şimdilik bu kadarı yeter."

"Anne babaya haber verirken yanında olmak istiyorum."

"Elbette."

Pascal bunun nedenini anladığını düşündü. Bazı acılar öylesine büyüktü ki, o yükün bir kısmını taşımadan duramazdı insan, vicdanı elvermezdi. Cebinden telefonunu çıkardı.

"Sabine Drew'u arayıp olanları bildirsem iyi olur," dedi.

"Muhtemelen duymuştur zaten," dedi Loscarso.

Pascal Loscarso'dan bir gülümseme bekledi ama bunu göremedi.

"Yine de," dedi Pascal, " nezaketen aramak lazım."

"Evet, kesinlikle."

Loscarso başını öne eğdi.

"Sence gerçekten de ölü bir kızla konuşmuş mudur?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Pascal, "ama umarım öyle değildir, bunu içtenlikle söylüyorum. Sorun şu ki, elimde başka bir mantıklı açıklama yok."

"Hayaletlerden korkar mısın?"

"Hayır," dedi Pascal, "sadece onlara inanmak zorunda kalmak istemem. Çünkü bir kez inanmaya başlarsam sonu gelmez. Sonra bir bakmışsın, arabamın arkası melek çıkartmalarıyla dolmuş, hatta vegan olmuşum."

"Ben veganım," dedi Loscarso. Sesi biraz alınmış gibi geliyordu.

Pascal arabanın kaputundan yavaşça kalktı.

"Gerçekten mi? Ben de tam seni sevmeye başlamıştım."

KISIM III

"Başta, 'hayır' diyebileceğimiz bir an mutlaka vardı.
Ama nedense o ânı gözden kaçırdık."

–Tom Stoppard'ın *Rosencrantz ile Guildenstern Öldüler* adlı oyunundan

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Mattia Reggio, gazeteci Hazel Sloane'la konuştuktan sonra birkaç telefon görüşmesi daha yapmıştı. Bunların bazıları, normalde hiç hoşlanmadığı bir şey yapmasını, eski tanıdıklarla yeniden bağlantı kurmasını gerektirmişti çünkü Maine Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde çalışan ve bir arabanın sahibini bulmasına yardım edebilecek kimseyi tanımıyordu. Yardım için geçmişe uzanmanın –ya da daha doğru bir deyişle, geçmişten medet ummanın– zorluğu, her yardımın mutlaka bir bedeli olmasındaydı. O bedel er ya da geç mutlaka ödenirdi. Birinden iyilik isterseniz, siz de bir iyilik borçlanırdınız, kural buydu... Ama eğer kişi bunun karşılığında Reggio'nun başını belaya sokabilecek bir şey isterse, o zaman Reggio da bunu mutlaka dolambaçlı bir yolla çözmeye çalışırdı... En kötü ihtimalle, hâlâ kendisine borçlu olan birkaç kişi vardı ve kendi borcunu onlara devretmenin bir yolunu bulurdu. Zaten suç dünyasından uzak durmaya yemin etmiş olmasının nedenlerinden biri de buydu; borçların hesabını tutmak o kadar zordu ki, alacakla verecek hiçbir zaman tam olarak denk olmazdı.

Uzun bir hoşbeşin ardından Reggio nihayet Cumberland Tutukevi çıkışı kendisini takip eden aracın sahibine dair bilgilere ulaşmıştı: Ellar Michaud, elli altı yaşında, Piscataquis İlçesi'ndeki Gretton kasabasında yaşıyor. Reggio daha önce hiç Gretton'a gitmemişti; hatta böyle bir yerin var olduğunu bile bilmiyordu. Google Haritalar'a bakmış ama kayda değer pek bir şey görememişti: birkaç bar, bir benzinlik, bir iki lokanta ve insanların ya gerçekten ihtiyaç duydukları ya da çoktan gözden çıkardıkları eşyaları sattıkları birkaç dükkân. Eğer görülmeye değer bir şey varsa, belli ki kendini saklamasını iyi biliyordu.

Michaud, kasabanın biraz dışında, "Özel Yol 7" denen bir yol-

da oturuyordu... Adres bile ev sahibinin mahalle çocuklarına doğum günü partisi düzenleyecek tipte biri olmadığını söylüyordu. Reggio bölgenin uydu görüntülerine bakmış, *artık hiçbir şey saklı kalmıyor,* diye düşünmüştü... *Kaçabilirsin ama asla saklanamazsın.* Yakınlarda eve benzer başka bir yapı olmadığına göre, gördüğü yerin Michaud'un evi olduğundan emindi. Ağaçlar araziyi öylesine sık kaplamıştı ki, ana yoldan ayrılan patika ancak seçilebiliyordu; açıklığın biraz ilerisinde de evin çatısı görünüyordu, oraya ancak ormanın içinden yürüyerek ulaşılabilirmiş gibiydi. Ancak ağaçların arasında mutlaka bir giriş yolu olmalıydı; sadece tam nereden geçtiği pek belli değildi.

Ekran başındaki Reggio uydu görüntüsünü yakınlaştırdı ve bahçede duran bir siluet gördü; maviye çalan bir figür –yüzü solgun bir leke gibi– tek kolunu gözlerine siper etmişti. Reggio bunun bir insan olduğundan emindi; figür adeta birinin kendisini izlediğini sezmiş, kaynağını anlamak için dışarı çıkmış ama bakışın çok yukarılardan geldiğini fark etmişti. Elbette, Reggio bunun saçma olduğunu biliyordu. Görüntüde aslında hiçbir tuhaflık yoktu; o sadece görmek istediğini görüyordu. Yine de, o adamın gökyüzündeki bir uyduya değil de doğrudan kendisine baktığı hissinden kurtulamadı. Sanki adamın fark ettiği şey, Reggio'nun meraklı bakışlarıydı, bir uydunun yüksek teknoloji merceği değil. Reggio bir anda içini kaplayan garip bir huzursuzlukla ekranı kapattı. İçinden bir ses, birkaç dakika sonra tekrar bakarsa, bahçedeki o figürün artık orada olmayacağını söylüyordu... tıpkı *The Twilight Zone* dizisinin eski bir bölümünde, Rod Serling'in Özel Yol 7'ye izinsiz giren herkese kötü şans ve felaket vaat ettiği o karanlık hikâyelerden birinde olduğu gibi.

Reggio dikkatini Piscataquis İlçesi'nin resmî web sitesine çevirdi ve orada Maine Tapu Sicil Müdürlüğü'ne ait bağlantıyı buldu. Bir kullanıcı hesabı oluşturması gerekiyordu ve önce bunun kendisine hiçbir ücret getirmeyeceğinden emin olduktan sonra hesabı oluşturdu. Misafir olarak da giriş yapabilirdi, ancak bu durumda yazdırma ayrıcalığına sahip olmayacak ve karşılaşacağı önemli belgeleri –haritalar, planlar ya da tapu kayıtları– elinde bu-

lunduramayacaktı. Derlediği şeylerle ne yapacağına henüz karar vermemişti; ya da en azından kendine öyle söylüyordu. Topladığı bilgileri Moxie Castin'e ya da Parker'a verebilir ve bütün bunların ne anlama geldiğini onların çözmesini isteyebilirdi. Öte yandan, küçük bir yolculuğa çıkmaya da açıktı... Bir erkek her zaman yeni ufuklara yelken açmalıdır, öyle değil mi? Ayrıca kanıtlaması gereken bir şey vardı. Hem Parker'a hem de kendisine...

İlçe arazi kayıtları 1948 yılına dayanıyordu, ancak bazı planlar 1812 yılına kadar uzanıyordu; yine de yalnızca 1970 ve sonrasına ait olanlarda görseller bulunuyordu. Michaud soyadı Maine'de oldukça yaygındı ve Gretton çevresindeki bölgede de bu isimden bir hayli vardı. Reggio'nun işi biraz zamanını aldı, çünkü her belgeyi açıp okuması gerekiyordu. Ancak sabırla, ilgilendiği konuyla bağlantılı olmayanları eleyerek, 19. yüzyılın başlarına ait ve "Michaud, Jotham T." adına kayıtlı, yaklaşık iki yüz dönümlük bir araziye ilişkin indeks verileriyle baş başa kaldı. Bu arazi, Özel Yol 7 üzerindeki bölgeyle aşağı yukarı örtüşüyordu ve o dönemde yalnızca "Sullivan Deresi'nin batısında bulunan belirli bir arazi parçası" olarak anılıyordu.

En eski kayıtlara göre o dönemde zaten bölgede yaşayan Jotham T. Michaud, ailesinin ilk mülkünü, bitişik arazilerden parçalar satın alarak genişletmeye başlamıştı. Reggio tüm belgeleri tek tek inceledi; her evrağın bir kopyasını yazdırdı ve içlerinde geçen yeni isimleri not aldı. Böylece, tapular, veraset belgeleri, kira sözleşmeleri, ipotek kayıtları, vasiyetnameler ve ölüm beyanlarından oluşan bir yığın belge biriktirdi: Gretton'daki Michaud ailesinin varlığını belgeleyen resmî bir tarih. Belgeler arasında, arazi üzerinde ikinci bir eve dair, resmî makamlara sunulmuş planlar biçiminde kanıtlar da vardı. Ancak Reggio, Google uydu görüntüsüne geri döndüğünde bu eve dair hiçbir iz göremedi. Belki de diye düşündü, ev çoktan çürüyüp yok olmuş ya da yıkılmıştır. Bu arada, bahçedeki figür hâlâ oradaydı... Al bakalım Rod Serling.

Reggio saate baktı ve bilgisayarının başında neredeyse üç saattir oturmakta olduğunu gördü. En son ne zaman bu kadar uzun süre ekrana baktığını hatırlamıyordu. Genellikle bilgisayarı, kafa

karıştırıcı bulmaca sorularının çözümlerine bakmak veya YouTube'da eski şovların ve maçların videolarını izlemek için kullanırdı... E-postayla ise nadiren ilgilenirdi. Yine de, kendisini dahi şaşırtacak şekilde pek çok şey öğrenmişti; bunlar arasında, Özel Yol 7'deki mülkün şu anki sahibi olan Ellar Michaud'un, 1996'da babası Normand'ın ölümünün ardından burayı miras olarak aldığı bilgisi de vardı.

Ancak geriye tek bir önemli soru kalmıştı: Tanrı bile henüz çocukken Piscataquis'e yerleşmişe benzeyen bir ailenin varisi Ellar Michaud, çocuğunu kaçırıp öldürdüğü suçlamasıyla yargılanan genç anne Colleen Clark'ın faaliyetleriyle neden ilgileniyordu?

Bilgisayarını kapatmadan önce Reggio, tarama geçmişinin silindiğinden emin oldu... Alışkanlık meselesi: iz bırakmamak. Sonra ofisindeki dolaba yöneldi, en yüksek raftan –en kararlı torunun bile ulaşamayacağı yerden– bir kasa indirdi. İçinden kısa namlulu bir Smith & Wesson Model 10 çıkardı. Silah neredeyse elli yıllıktı... Cadillac Frank ile çalıştığı zamanlarda taşıdığı silahın ta kendisi. Model 10'lar yüzyılı aşkın bir güvenilirlik geçmişine sahipti; gizlice taşınmaları kolaydı ve tabancalara kıyasla neredeyse hiç tutukluk yapmazlardı. Bir adamın bu özellikten daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Reggio, Model 10'uyla hiç kimsenin hayatına son vermemişti; birkaç kez ateş etmişti ama birine isabet ettirdiğini sanmıyordu, en azından sonradan duyduğu kadarıyla. Uzlaşmaya yönelik tüm denemeleri sonuçsuz kaldığında, birkaç kişinin kafasına namluyla ya da dipçikle vurmuştu, ama asla birini kalıcı olarak ortadan kaldırmaya girişmemişti. Mafya için adam öldürmüş tanıdığı herkes –istisnasız hepsi– sonuçta ya ölmüş ya da hapse girmişti; gerçi belki de Reggio sadece çok şanssız insanlarla takılmıştı. Eğer öyleyse, onların kötü şansının kendisine bulaşmaması için elinden geleni yapmıştı... Bu yüzden, ellerinde gizli kan olmasına rağmen, hâlâ özgür bir adamdı. Bu durumun, bir kurşunla ilgisi olmayan bir sebeple ölene dek sürmesini kesinlikle istiyordu. Yine de revolverini yanında götürecekti çünkü bu dünyadaki Ellar Michaud'ların, beklenmedik bir misafire nasıl tepki vereceğini asla bilemezdiniz.

Reggio deneyimlerinden çok iyi biliyordu ki, mahremiyetine gerçekten değer veren her erkeğin mutlaka saklayacak bir şeyi vardı.

KIRKINCI BÖLÜM

Sabine Drew, özel dedektifin Great Lost Bear'a girişini izledi. Bir insanın kamusal bir mekânda nasıl davrandığından çok şey anlaşılabilirdi... Kadınlarsa çok farklıydı; kendilerini dayatmaya ya da alan sahiplenmeye pek hevesli değillerdi. Dedektif, arkasındaki yaşlı bir çifte kapıyı tuttu ama Sabine, onun bunu çevresine göz atmak için bir bahane olarak kullandığını fark etti... Dedektifin gözleri kısa bir süreliğine hem müşterilerde hem de çalışanlarda dolaştı. Sabine, dedektifin bunun farkında olup olmadığını merak etti; bu davranışı artık onun bir parçası hâline gelmiş gibiydi. Hareketlerinde en ufak bir korku belirtisi dahi yoktu; halbuki Sabine'nin deneyimlerine göre, biraz kaygı duyması yerinde olurdu. Bir kez kurşun yemiş biri, ikinciyi yememek için yaşar; ama bedeninde birden çok kurşunun izi olan, uykusundan silah seslerinin yankısıyla uyanır, artık hiçbir zaman tam bir huzura kavuşamayacaktır. Oysa Sabine dedektifin yüzünde sadece bir tedbir ve dikkat ifadesi gördü... Belli ki tehlikeye çoktan alışmıştı, hem bilinci hem de içgüdüleri buna çoktan uyum sağlamışa benziyordu... Artık hem zor bir av hem de tecrübeli bir avcıydı.

Barın sahibi, dedektifi kapının yanında yakaladı ve aralarında birkaç kelime alışverişi oldu. Sabine gömleğini düzeltti, eskimiş kotunun üzerindeki kırıntıları topladı. Kıyafetini seçerken biraz daha özen göstermediğine içerledi, ama kısa sürede bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anladı. Gardırobundaki her parça sadece işlevsel olmaktan ibaretti, hatta cenazeler için sakladığı tek siyah elbisesi bile. Çoğu zaman bu onun için önemli değildi, ama şimdi bu barda –dedektif ona doğru yaklaşırken– birden önem kazanmıştı.

Ve işte şimdi buradaydı; aralarında gizli bir yakınlık oluşmuşçasına, gölgeleri kısa bir anlığına birbirine karıştı.

"Bayan Drew?" dedi, Sabine ayağa kalkarken. "Benim adım Parker."

Sabine'e elini uzattı, refleksle yapılmış bir hareketti bu. Sabine ise uzun zamandır kimseyle el sıkışmamıştı –pandemi öncesinden beri hiç–, yine de elini uzattı ve o anda ölülerin arasına karıştı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Özel Yol 7'nin iki yanından ormana doğru uzayan patikalar, sanki bir ağacın gövdesinden fışkıran ince dallar gibi serpiliyor, ana gövdeden uzaklaştıkça giderek daralıyordu. Bu patikaların bir kısmı zamanla geyiklerin doğal geçitlerine dönüşmüş, Ellar Michaud yürürken onların taze izlerini ve hafif kokularını duyumsar olmuştu. Hayvanlar, Michaud'un topraklarında hiçbir engele rastlamadan özgürce dolaşırdı. Ellar bu arazide avlanmadığı gibi, başkalarının da avlanmasına izin vermezdi. Bu topraklar onun gözünde bir bakıma kutsal sayılırdı. Yine de bu avlanma yasağı, Ellar'ın evden çıkmadan önce on mermi kapasiteli şarjörle donatılmış Tikka T3x Superlite model cıvatalı tüfeğini yanına almasına engel olmamıştı.

Ellar bir el feneri taşıyordu, ancak onu açma gereği duymamıştı. Ay gökyüzünde dolunay şeklindeydi; parlak ışığı yolu yeterince aydınlatıyordu. Kaldı ki, ay olmasa bile zorlanmazdı. Burası onun ormanıydı; her patikasını, her kıvrımını ezbere bilirdi. Çocukluğunda annesi ve babasıyla buralarda dolaşmış, ağaçların, çalıların, yaprakların ve meyvelerin adlarını ve özelliklerini öğrenerek adeta bir sınavdan geçer gibi yetişmişti. Artık bu ormanda ona yabancı kalacak hiçbir şey yoktu. Ellar, sahip oldukları tek parça toprak küçük bir bahçe bile olsa, çevresini tanımayan, doğayı anlamak için çaba göstermeyen insanlara saygı duyamazdı. Ona göre insan, çevresiyle yakından tanışık değilse, dünyada kendine güvenli bir

yer edinemezdi. Bunun cevabı açıktı: Edinemezdi. Doğa, kendisine saygı göstermeyeni bir gün mutlaka yüzüstü bırakırdı; ihtiyaç anında yardım etmez, sonunda da ondan kurtulurdu. Ellar buna içtenlikle inanıyordu. Her yaz çıkan orman yangınları, şehri felç eden su baskınları, giderek çoğalan virüsler... Hepsi bu düşüncesinin doğruluğunu gösteren apaçık işaretlerdi.

Yalnızca patikadan ayrıldığı zaman el fenerine ihtiyaç duyuyordu. Bir zamanlar burada uzanmış olabilecek tüm yan yollar, alçak bitki örtüsünün zamanla tekrar ele geçirdiği, izleri silinmiş hatıralara dönüşmüştü. Gündüzleri ağaçların sık yaprak örtüsü zemini gölgeye boğuyor, geceleri ise buraları neredeyse mutlak bir karanlığa teslim ediyordu. Ellar, yürüyüşünün beşinci dakikasında 174 No'lu Kit'in siluetini seçmeye başladı; binayı tanıtan en belirgin şey, yıldızlarla dolu gece göğünü keskin açılarıyla parçalayıp görünmez kılışıydı. Ön cephedeki çelik kapıya yaklaşınca adımlarını yavaşlattı ve bir an duraksadı. Binanın sahip olduğu gücü her zaman bilirdi, fakat bunu karanlıkta çok daha derinlerde hissediyordu. İçeride saklı duran şey, sanki yalnızca alacakaranlık indiğinde duyulara karışıp gerçek anlamda varlık gösteren bir şeye dönüşüyordu.

Onca zaman geçmiş olmasına karşın, Ellar onun varlığına hâlâ hayret etmekten kendini alamıyordu. Gerçi yakın zamana dek derin bir uykuda kalmıştı... Ölmüş olmayı umardı; bunu yüksek sesle dile getiremese bile içten içe böyle düşünürdü. Döngüleri düzensizdi: En az bir Michaud kuşağı tamamen doğmuş, yaşamış ve hiçbir geri dönüşüne tanık olmadan ölüp gitmişti. Yine de herkes onun varlığını hep bilmişti; tıpkı kendi arazinizde kış uykusuna yatmış bir ayının varlığını sezmek gibi, sessiz ama sürekli bir farkındalık... 174 No'lu Kit'in önünde durmak, burasının boş bir yapı olmadığını derinden hissetmek demekti. İçeri adım attığınızda ise bodrum katının zemini, orada gizlenmiş yaşayan bir varlığın ağır soluklarıyla her an hafifçe yükselip alçalacakmış izlenimi verir, insanın tüylerini ürperten bir canlılık taşırdı.

Ellar omzunda bir kürek, kemerine iliştirilmiş bir çuval taşıyordu. Kapının kilidini açıp içeri girdi ve hiç oyalanmadan bod-

rum katına yöneldi. İçeride onu bekleyen şeye dair bildikleri düşünüldüğünde, bu işi gündüz vakti halletmeyi elbette tercih ederdi, ancak 174 No'lu Kit'le ilgili hiçbir çalışma gün ışığında yapılmazdı. Hele ki böylesine hassas bir görev söz konusuysa, gecenin örtüsü vazgeçilmezdi.

Merdivenlerden adımlarını özenle atarak indi. Basamaklar iyi korunmuştu, fakat birkaç hafta önce, tam da merdivenin yarısında dikkatsizce bastığı bir adım yüzünden bileğini burkmuştu. Ya kırmış olsaydı? Bu bölgede hiçbir cep telefonu sinyali yoktu; böyle bir durumda bir dalı baston niyetine kullanıp aksaya aksaya eve dönmekten başka çaresi kalmazdı. Burası, her yönüyle gerçek bir ölü bölgeydi.

Sonunda en alt basamağa ulaştı ve gözlerini boş toprak zemine çevirdi. Karşısında küçük bir insan kalıntısı yığını görmeyi bekliyordu; oysa ortada hiçbir şey yoktu. Bir şeylerin ters gittiği açıktı. El fenerini ikinci kez etrafa doğru çevirdi; sanki uzuvlar bir köşede belirecek, karanlığın içinden filizlenen solgun mantarlar gibi toprağın yüzeyinden usulca çıkıvereceklermiş gibi bir beklentiyle çevreyi taradı.

Ellar bir süre beklemek için basamağa çöktü. Dakikalar ağır ağır ilerliyordu. Küreğin ağzını ritmik aralıklarla toprağa vurarak sanki bu sesin bir işe yarayacağına inanıyormuş gibi denedi, ancak hiçbir karşılık alamadı. On beş dakika sonunda ayağa kalktı. Artık durum apaçık ortadaydı: Bu gece çocuktan geriye kalan hiçbir şeyi geri alması mümkün olmayacaktı. İçerideki varlık henüz işini tamamlamamıştı ve çürümüş bir kemiği dişlerinin arasında çeviren bir köpek misali, ödülünü bırakması gerektiğini idrak edemezdi.

Yıllar sonra ilk kez, Ellar Michaud'un içine gerçek bir endişe çökmüştü.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Sabine Drew hakkında bildiklerim, onun ilgilendiği iki kayıp vakasından geliyordu: Verona Walters ve Edie Brook. Her iki vaka da kötü bir şekilde sonuçlanmıştı. Özellikle Edie Brook'un dosyası o kadar sarsıcıydı ki, bu olay Sabine Drew'un içine kapanmasına, neredeyse toplumdan tamamen uzaklaşmasına neden olmuştu. Oysa bu iki olay arasında bir dönem vardı ki, Sabine Drew eyalette herkesin konuştuğu bir kadın hâline gelmişti. Eğer psişik güçlere inanıyorsanız, onu Kuzeydoğu bölgesinin en ünlü medyumlarından biri olarak görürdünüz. Böyle güçlere inanmıyorsanız da, büyük ihtimalle Drew'un ilk vakadaki başarısını tesadüfe bağlar, işin gerçekten önem kazandığı ikinci vakada ise bu şansın işe yaramadığını düşünürdünüz.

Bana gelince, aslında neye inanacağımdan tam olarak emin değildim. Maine büyük bir eyalet olsa da topluluğu küçüktü; kolluk kuvvetleri camiası ise bundan da küçüktü. İşte bu yüzden Ronnie Pascal'ı tanıyordum. Pascal, Augusta Polis Departmanı'nın Verona Walters'ın kalıntılarını nasıl bulduğunu herkesle açıkça paylaşmış, fakat Sabine Drew'un kızın kaybolduğu sabah kahvaltıda ne yediğini ya da onu kaçıran kişinin nasıl koktuğunu biliyor oluşu gibi tuhaf ayrıntıları sadece polislerin kendi aralarında konuştuğu ortamlarda dile getirmişti. Pascal artık emekli olmuştu, ancak Drew'un gerçekten psişik yeteneklere sahip olduğuna dair inancı hiç değişmemişti. Üstelik bu inanç ona pahalıya mal olmuştu; yaşamın ne olduğuna dair bakışını derinden sarsmış, kendisinin bile tam olarak açıklayamadığı bir şekilde değiştirmişti. Bildiğim kadarıyla hâlâ kendini agnostik sayıyordu, fakat ölümden sonra mutlak bir hiçliğin değil, belki de başka bir şeyin olabileceği fikrine kapı aralamaya hazırdı. Edie Brook vakasında yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen, Drew'a olan güveni sarsılmamıştı. Yine de o dönemde bu görüşü paylaşanların sayısı pek fazla değildi.

Sabine Drew, genel görünüşü bakımından pek değişmemişti. Zaten her zaman yaşından daha büyük görünen biriydi, fakat inziyaya çekildiği yıllar sanki onun için zamanı durdurmuştu. Ta-

mam, saçlarındaki beyazlar artmış olabilirdi, ama yüzünde derin çizgilerden eser yoktu ve açık havada geçen bir hayatın bıraktığı o sağlıklı kızıllık hâlâ teninde canlıydı. Elimi ona uzattım, o da nazikçe tuttu; fakat tutuşu hemen gevşedi, yüzündeki kızıllık solar gibi oldu, hafifçe sendeledi. Bayılmak üzere olduğunu sanarak elimi omzuna dayadım ama geri çekilerek temasımızı kesti, beni hafifçe geri itti.

"Sanırım şarap başımı döndürdü," dedi.

Hemen sandalyeye oturdu, masadaki su bardağını aldı ve son damlasına kadar içti. Ben de bir garsona el kaldırıp bardağının yeniden doldurulmasını, ayrıca kendim için bir soda getirilmesini rica ettim... Sanırım yeterince bira içmiştim, alkolsüz bile olsa.

Soda ve su geldiğinde Sabine, "Kim olduğumu söylemişlerdir sanırım," dedi.

"Mekânın sahibi Dave seni hemen tanımış," dedim. "İstersen adını doğrudan Paulie'ye verip adamı bu zahmetten kurtarabilirdin."

"Öyle yapsaydım senin gerçekten gelip gelmeyeceğinden emin olamazdım," dedi. "Yine de buraya kadar gelmiş olmam, içimde bir nebze olsun umut taşıdığım anlamına geliyor olmalı. Açıkçası meseleyi enine boyuna düşünmemiştim. Yabancılarla konuşma alışkanlığımı kaybettim. Doğrusu pek bir sosyal hayatım da yok."

Bakışlarını bilinçli olarak benden kaçırdığını fark ettim; bu da konuşmayı tuhaf bir hâle getiriyordu.

"Yüzümde bir şey mi var?" diye sordum.

"Görebildiğim kadarıyla yok. Neden soruyorsun?"

"Göz teması kurmakta zorlanıyorsun da," dedim. "Eğer tedavi edilemez bir utangaçlığın yoksa ya da benden bir şey saklamıyorsan, o zaman benim daha iyi bir aynaya ihtiyacım var demektir."

Sabine Drew bardağını masaya bıraktı, derin bir nefes alarak kendini toparladı ve bu kez doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Böylesi daha iyi mi?" diye sordu.

"Çok daha iyi," dedim.

"Hakkında çok şey duydum," diye devam etti.

"Ben de senin hakkında," dedim.

"Duyduklarım seni tam olarak yansıtmıyor," dedi. "Okuduklarım, seni kendini işine adamış, gerektiğinde şiddete başvurmaktan çekinmeyen biri gibi gösteriyordu. Ama gördüğüm kadarıyla bundan çok daha fazlasısın. Sen de onları görüyorsun, değil mi?"

"Onları derken?"

"Ölüleri... Bazılarını. Hatta ölülerden bile daha kötü olanları... Gerçi ölülerin kendisi bile yeterince kötü." Hafifçe başını yana eğdi. "Açık konuşmamı mazur gör, ama dürüstlüğü önemserim."

Yanıt vermedim. Bu, tartışmaya pek de niyetli olmadığım bir konuydu. Bir medyumla oturup konuşmak, tıpkı bir rahiple sohbet etmek gibiydi; kutsal ya da gizemli olana dair bir tartışmayı en baştan kabullenmek anlamına geliyordu. Ama bunun da bir sınırı vardır, öyle değil mi? Yine de Drew'un benden bir cevap beklemediği belliydi; daha ziyade bir "okuma" yapıyor gibiydi.

"Vurulduktan sonra ameliyat masasında öldüğünü duymuştum," dedi. "Şimdi buna inanabiliyorum. Geri dönerken kendinin bir parçasını orada bırakmışsın." Kaşlarını çattı. "Ya da belki o parça en baştan beri yoktu. Kesin konuşmak zor. Bildiğim tek şey, içinde karanlık bir şey olduğu... Ciğerdeki bir kitle gibi... Çıkarılamaz, ulaşılamaz bir şey. Ve etrafında..." Durdu, gözlerini bir sonraki sözlerini özenle seçmek istercesine kıstı. "... ölülerin izleri var. Arkandan ince bir örümcek ağı gibi sürükleniyorlar."

Sodamdan bir yudum aldım.

"Bu," dedim, "sanırım insanların sana yaklaşmakta zorlanmasının nedenlerinden biri olabilir."

Birden kahkaha attı. Sesi berrak, canlı ve içtendi; yüzünü bambaşka birine dönüştürmüştü, gözlerini ışıl ışıl parlatan bir kahkahaydı bu.

"Sence fazla mı bilgi verdim?" diye sordu.

"Bence ikinci buluşmaya da biraz sürpriz bırakmalısın."

Kahkahası yavaşça söndü... Yüzünde, az önce çıkan o tanıdık olmayan sesin bıraktığı şaşkın bir ifade kalmıştı.

"Umarım sevdiğin insanları görebiliyorsundur," dedi, "ve onlarda teselli buluyorsundur. Bense yakın olduğum hiç kimseyi göremedim. Annem öldükten sonra ona ulaşmaya çalıştım çünkü

onu çok özlüyordum. Ama artık buralarda değil. Bence bunun nedeni, ölümünün sakin ve doğal bir geçiş olması... Beni mutlu eden de bu. Gidişinde neredeyse hiç acı yoktu ve öfke de taşımıyordu. Ölülerin burada kalmak için bir nedeni yoktur. Eğer kalıyorlarsa, bu yalnızca öfke ya da incinmişlik yüzündendir. Benim deneyimlerime göre mutlu bir hayalet diye bir şey yoktur."

"Onları hâlâ görüyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi. "Ama çoğu zaman onlarla iletişim kurmamayı tercih ediyorum."

Son zamanlarda bu kadar tuhaf bir sohbet yapıp yapmadığımı düşündüm, fakat aklıma tek bir örnek bile gelmedi.

"Bana, Clark vakasıyla ilgili birtakım bilgilere sahip olabileceğin söylendi," dedim.

"Sanırım Henry Clark'ı nerede bulabileceğinizi biliyorum," dedi.

"O hâlâ hayatta mı?" diye sordum.

"Bu bir oyun mu? Çünkü bunca kanıt ortadayken kendi ailesi bile onun hâlâ hayatta olduğuna pek ihtimal vermiyor... Yine de içten içe umut ettiklerine eminim."

"Ben de öyle umut ediyordum," dedim.

Bunu tüm samimiyetimle söylemiştim ve Sabine'nin gözleri buna inandığını söylüyordu.

"Üzgünüm," dedi, "ama Henry Clark artık hayatta değil. Ondan geriye kalan her ne varsa, Gretton kasabasının çevresinde bir yerde."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Onu ağlarken duyuyorum."

"Nasıl duyuyorsun? Gretton yakınlarında mı yaşıyorsun?"

Sözler ağzımdan alaycı bir tonda çıkmıştı, oysa niyetim kesinlikle bu değildi.

"Beni kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun Bay Parker? Eğer öyleyse, bunu çoğu kişiden daha iyi başarıyorsun."

"Bu şeylerin nasıl işlediğini bilmiyorum," dedim.

"'Bu şeyler' ha?" diye yineledi. "Sanırım seni yanlış değerlendirmişim dedektif, hem de pek çok açıdan. İçindeki o karanlık

kitlenin neyi sakladığını bilmiyorum ama sağduyu ya da iyi bir terbiye olmadığı açık."

Sabine çantasını toplamaya koyuldu, ben de onu durdurmak istercesine elimi kaldırdım, uzlaşmak istiyordum.

"Sanırım söylediklerimi bir hakaret gibi algıladın," dedim, "oysa niyetim kesinlikle bu değildi. Buraya gelmek için kendini ne kadar zorladığını tahmin edebiliyorum ve belki de reddedilmeye hazır bir hâlde geldin. Sorularımın bazıları hoşuna gitmemiş olabilir, ama onları yalnızca gerçekten bilmediğim için soruyorum."

Uzlaşmaya alışkın değildi. Yalnız yaşayanlar pek alışkın olmaz -bunu kendi hayatımdan biliyordum- ama yine de ayağa kalkıp gitmeye kararlı olduğunu görebiliyordum.

"Kızım," dedim.

"Ne?" diye döndü.

"Bana ne gördüğümü sormuştun ya... Ölmüş kızımı görüyorum." Elimi indirdim; birden ağırlaşmış gibiydi. "Onu ve diğerlerini."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ellar Michaud, çuval hâlâ boş, kürek ise hiç kullanılmamışken Kit No. 174'den ayrıldı. O kadar dalgındı ki Sullivan Deresi'nin karşı kıyısında duran adamı fark etmesi zaman aldı... O ancak hareket ettiğinde tepki verdi, küreği düşürüp av tüfeğine uzandı. Ama silahı aşağıda tuttu, henüz omzuna kaldırmadı.

"Sakin ol!" diye seslendi sudaki adam, ellerini teslim olmuşçasına kaldırarak. "Sadece ay ışığında yürüyüş yapıyorum. Seni ürkütmek istememiştim."

Gölgelerden çıkarak öne doğru adım attı, böylece Ellar onun yüzünü görebildi. Adamın adının Ungar, Lars Ungar olabileceğini düşündü... Gerçi bunun hiçbir önemi yoktu. Asla arkadaş olamazlardı çünkü bu adam ormana ait değildi.

"Burada olmaman gerekiyor," dedi Ellar.

"Derenin bizim tarafındayım... İzinsiz girmiyorum."

"Bizim taraf" diye içinden geçirdi Ellar. Bu lafı bir yabancının ağzından duyuyordu.

"Bu tartışmalı bir mesele," diye karşılık verdi adama.

"Ama Bay Hickman öyle söylemiyor."

Hickman'lar, Michaud arazisinin doğusundaki toprağa yüz elli yılı aşkın bir süredir sahipti, fakat onların çıkarlarıyla Michaud'ların çıkarları 1970'lere doğru çatışmaya başlamıştı. O yıllarda Dennen Hickman –arkadaşlarının ona hitap ettiği biçimiyle Den– henüz yirmili yaşlarının başındaydı. Michaud'lar uzun zamandır Hickman'ları, Sullivan Deresi'nin çok ötesine uzanan ve doğuda bir tampon görevi görecek bir arazi parçasını onlara satmaları için ikna etmeye çalışıyordu. Ne var ki Hickman'lar tüm makul teklifleri reddetmiş ve sonuçta iki aile yaklaşık elli yıldır süregelen bir husumetin içine sürüklenmişti.

Ancak son on yıl içinde Michaud'lar ile Hickman'lar arasındaki husumet, artık gizlenemez bir nefrete dönüşmüştü. Bu düşmanlığın temelinde ise Sullivan Deresi yatıyordu. Nehir, doğal sebeplerle –özellikle 1986 yılında bir burunun çökmesi sonucu– yön değiştirmeye başlamış, önceki seyrine kıyasla daha batıya doğru akmaya koyulmuştu. Michaud ailesi, nehrin artık kendi topraklarından geçtiğini öne sürüyordu. Öte yandan Den Hickman, Sullivan Deresi'nin doğusunda kalan arazinin tapuda açıkça ailesine ait olarak belirtildiğini iddia ediyor; nehrin yatağındaki bu değişimin hukuki durumu değiştiremeyeceğini savunuyordu. Nitekim söz konusu kayıt, herkesin görebileceği biçimde yazılıydı ve onun gözünde gerçek, nehrin değil, tapunun akışına bağlıydı.

Etkilenen arazinin büyüklüğü göz önüne alındığında, tüm bu mesele tamamen önemsiz –Michaud ailesinin canını sıkan sıradan bir durumdan ibaret– sanılabilirdi. Ne var ki bu, özellikle kökleri yüzyıllar öncesine uzanan ailelerin topraklarına duydukları derin bağlılığı hiçe saymak anlamına gelirdi. Böyle bir bağlılık söz konusuyken, Sullivan Deresi'nin değişen kıvrımları meselenin özünü oluşturuyordu. Nehir yön değiştirdikçe batıya doğru ilerlemiş ve

sonunda Kit No. 174'ün bulunduğu noktaya, neredeyse dokunacak kadar yaklaşmıştı. Öyle ki, karşı kıyıdan baktığınızda, ağaçların arasından çatısının siluetini seçmek mümkündü.

Durumu daha da zorlaştıran bir diğer etkense, Den Hickman'ın kısa bir süre önce bir grup erkek ve kadına, muhtemelen komşularının öfkesini daha da artırmak amacıyla, yarı kalıcı bir yerleşim kurmaları için boş bir arazi kiralamış olmasıydı. Bu kişilerin yaşları, onlu yaşların sonlarından kırklı yaşların ortalarına dek uzanıyordu ve bazıları akrabaydı. Söylentilere göre, akraba olmayanlar arasında mahrem ilişkiler yaşanıyordu, hatta akraba olan bazı kişiler arasında dahi böyle bir yakınlık söz konusuydu. Bazı erkek ve kadınların bedenlerinde çarpıcı dövmeler vardı: Schutzstaffel'in çifte şimşek simgesi; genellikle akraba evliliğine meyilli cahil köylülerin ve genel olarak dar görüşlü kimselerin yüceltiği o eski ve uğursuz gamalı haç ve birkaç kişide de Demir Haç motifi. Bazı araçlarda Rus bayrağı çıkartmaları göze çarpıyordu; hatta kamyonlardan birinin üzerine, Ukrayna'daki Rus tanklarında olduğu gibi, sprey boyayla büyük bir Z harfi çizilmişti. Ungar ise, sol gözünün kenarında küçük bir "hapishane işi" gamalı haç dövmesi taşıyan, eski kafalı tiplerden biriydi. Ne zaman gülümsese, bu dövme kırışarak yüzünde garip bir ifade yaratıyordu.

Ellar Michaud siyasete pek ilgi duymazdı ve hayatı boyunca da hiç sandık başına gitmemişti. Ancak tarih konusunda az çok bilgi sahibiydi, yanındaki bir adam gamalı haç taşıyorsa, onun yanlış bir topluluğa ait olduğunu ayırt edebilecek kadar sezgisi vardı. Üstelik böyle bir grubun kendi topraklarına komşu bir bölgeye taşınması ahlaki bir çıkmaz da yaratıyordu. Sullivan Deresi'nin ötesinde kalacaklarına dair verdikleri sözün hiçbir değeri yoktu –alıp kıçlarına sokabilirlerdi– zira Naziler de zamanında Tuna Nehri için benzer vaatlerde bulunmuşlardı.

Den Hickman kısa bir süre önce Grettonda bir kahvaltı toplantısı düzenlemiş ve etkinliğe, William Stonehurst Amerikan Fikirleri Vakfı adlı siyasal-toplumsal baskı grubundan bir konuşmacı davet etmişti. Söz konusu vakıf, Portlandlı emekli iş insanı Bobby Stonehurst –namıdiğer Bobby Ocean– tarafından kurulmuştu. El-

lar Michaud'un bildiği kadarıyla Stonehurst Vakfı'nın Yahudilere, siyahlara, Asyalılara, Meksikalılara, feministlere, eşcinsellere ve Katoliklere karşı pek de sıcak bir yaklaşımı yoktu. Ellar ise birkaç Katolik dışında bu gruplardan kimseyle doğrudan tanışmış değildi. Açıkçası, bu meseleler onu pek ilgilendirmiyordu; onlara yöneltilebilecek bir zararın yaşanmasından dolayı uykusuz kalacak değildi elbet. Yine de böyle bir zarara sebep olacak biri de değildi. Hickman'ın arazisinde yaşayanlardan bazıları söz konusu toplantıya katılmış, içlerinden biri de toplantıdan sonra otoparkta *Bangor Daily News* muhabirini dövmekle tehdit etmişti. Bu kişi, şu anda Sullivan Deresi meselesi yüzünden Ellar Michaud'a bağırıp çağıran Ungar bile olabilirdi. Ellar, bu insanların hukukla, devlet kurumlarıyla, protestocularla ya da medyanın ciddi ilgisiyle er ya da geç karşı karşıya kalacağını ve bu gelişmelerin Michaud ailesinin işine hiç gelmeyeceğini düşünüyordu. Bu yüzden, Hickman'ın arazisindeki bu yabancıların bir an önce oradan ayrılmasını sağlamak artık acil bir mesele hâline gelmişti.

"Yoluna devam etsen iyi olur," dedi Ellar, sert bir ifadeyle Ungar'a. "Mülküme bakmandan bile hoşlanmıyorum."

Ungar yüzünde alaycı bir sırıtışla karşılık verdi.

"Şu arkadaki ev güzele benziyor," dedi. "Orada biri yaşıyor mu?"

Ellar, tüfeğini omzuna yerleştirip oradan uzaklaşmaya hazırlandı. Bu karşılaşma burada bitmeliydi.

"Belki de kiraya vermeyi düşünmelisin o evi," diye sürdürdü sözlerini Ungar, pişkin bir ses tonuyla. "Bazılarımız karavanlarda yaşamaktan usanmış haldeyiz. Buraları seviyoruz ama artık daha kalıcı bir yerleşim peşindeyiz. Öyle değil mi arkadaşlar?"

Ağaçların gölgeleri arasından başka adamlar da belirdi. Ellar dört, beş, altı kişi saydı. İkisi omuzlarında tüfek taşırken, diğerleri kemerlerine asılı tabancalarıyla duruyordu. Ne zamandır oradaydılar? Sessizce izleyip dinlemişlerdi belli ki. Onları daha önce fark etmeliydi. Dalgınlığı başına iş açabilirdi, ama bu hatasından mutlaka ders çıkaracaktı.

"Artık komşu sayılırız," dedi Ungar, sesi dostça geliyordu ama

içinde tehdit gizliydi. "Birbirimizle iyi geçinmeye çalışmalıyız."

"Sanmıyorum," dedi Ellar, gözlerini Ungar'ın gözlerinden ayırmadan.

"Yazık," diye iç geçirdi Ungar. "Bizi düşman olarak görmek istemezsin Ellar. Biz burada Amerikan yaşam tarzını korumak için bulunuyoruz. Bize katılmayanlar bize karşı demektir."

Ellar'ın yüz ifadesindeki o kararlılık değişmedi.

"Evlat," dedi sakin ama sert bir sesle, "bir daha bana ilk adımla seslenirsen, canını yakarım."

"Demek öyle," dedi Ungar. "Madem öyle istiyorsun, öyle olacak... Görüşürüz Ellar."

Ardından yavaşça ormanın derinliklerine çekildi, diğerleri de birer birer sessizce ona katıldı, ta ki her biri görünmez olana kadar. Ellar Michaud ancak o zaman yürümeye devam etti... Ama sırtını asla dereye dönmeden, ağaçların arasında kaybolana dek tek bir hareketi bile gözden kaçırmadan.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Senzati Jet Sprinter, Mercedes-Benz teknolojisine dayanan lüks bir yolcu taşıma aracıdır ve orijinal Sprinter modelinin daha hafif bir versiyonudur. Kaptan koltukları, toplantılar için kulüp oturma düzeninde* yapılandırılabilir ve kendi özel banyosuna sahiptir. Karayoluyla seyahat ederken özel bir jete en yakın deneyimi sunan bu araç, seçici yöneticiler arasında oldukça popülerdir.

Connecticut'taki Interstate 91 otoyolunda, Meriden çıkışını geçtikten hemen sonra, bir Senzati Jet Sprinter aracı şu anda yolun iki şeridini kaplayacak şekilde devrik duruyordu. Senzati'nin sürücüsü aracın kontrolünü kaybettikten sonra, bir kamyon araca yandan çarpmıştı. Kamyon neredeyse saatte 120 km hızla gidiyordu ve beyaz eşya yüklü olduğu için Senzati ve içindeki yolcular üzerinde

* Koltukların yüz yüze bakacak şekilde yerleştirilmesi. (ç.n.)

yıkıcı bir etki yaratmıştı. Arka bölümdeki dört kişinin tamamı ya ölmüş ya da ölüm döşeğindeydi... Sürücüye gelince, ölümcül yaraları olmasa da omurgasını kırmıştı. Aracın ana gövdesinden kan ve yağ sızıyor, ay ışığı ve farlarla parlayan cam ve metal parçaları ise otoyolu süslüyordu.

Arka bölümdeki kayıpların hepsi, New Hampshire merkezli, mütevazı büyüklükte ancak yüksek itibara sahip bir petrol ve gaz danışmanlık firması olan DavMattHunter Industries'in üst düzey yöneticileriydi. Şirket, özellikle sıvı ham maddeler –nafta, gaz yağı ve daha ağır maddeler– alanında, etilen krakeri yatırımları konusunda dijital ve ileri düzey analizlerde uzmanlaşmıştı. Sadece birkaç saat önce, bu dört adam Louisiana'daki bir keşif görevinden LaGuardia Havalimanı'na uçmuşlardı. Orada, Tayvanlı bir plastik grubu, Mississippi Nehri kıyısında 9,4 milyar dolarlık bir etilen kraker kompleksi kurmaya hazırlanıyordu; Kanser Yolu'na yapılacak bir diğer ek yatırım. Dörtlü, ertesi sabah temel yatırımcılarla yapılacak bir strateji toplantısından önce geceyi Hartford'ta geçirmeyi planlıyordu ve kazanın haberi ulaşır ulaşmaz DavMatt-Hunter şirketinde büyük bir sarsıntı yaşandı. CEO'ya olanların bildirilmesinden dakikalar içinde, şirketi yeniden yapılandırma, personeli yeniden konumlandırma ve –en önemlisi– paydaşları yatıştırma çabaları başlatıldı. E-postalar gönderildi. Telefonlar mesajlar ve gelen aramalarla çalmaya başladı.

Bu aramalardan biri de Dayton, Maine'deki bir eve –Stephen Clark'ın geçici ikametgâhına– yapıldı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

The Great Lost Bear'daki kalabalık yavaş yavaş seyrelmiş, Dave Evans ise çoktan geceyi sonlandırıp evinin yolunu tutmuştu. Dans pistinin ortasında bir kadın, erkek partnerinin yanında kendi hâlinde salınıyordu; kulaklarıma yabancı gelen bir müziğin ritmine

bırakmıştı bedenini. Adam, kadını kendine biraz daha çekmek istercesine uzandı, ancak kadın onun elinden usulca sıyrılıverdi. Belli ki onun için değil, yalnızca kendisi için dans ediyordu.

Sabine Drew, ölen kızım Jennifer hakkında bana başka bir soru yöneltmemiş, ben de ona gördüğüm diğer kişilerden –aralarında Jennifer'ın annesi ya da ona şaşırtıcı ölçüde benzeyen biri de vardı– söz etmemiştim. Drew'a kendimi açmış olmam yeterliydi, geri kalan her şey önemsizdi.

"Neden sana gelmeye devam ettiklerini merak ediyorum," dedi Sabine. "Sanırım zamanı geldiğinde bunu kendin anlayacaksın."

"Bunun için ölmem gerekebilir."

"O hâlde bu gerçeğin ortaya çıkması biraz zaman alacak demektir çünkü sen öldürülmesi epey güç birine benziyorsun."

"Bunu bir karakter kusuruymuş gibi söylüyorsun."

"Bazı insanların bunu öyle görebileceğinden hiç şüphem yok."

"Benim istediğimden daha fazlası var aralarında."

"Ama yıllar içinde onların sayısını epey azalttın, öyle değil mi?"

"Yine başladın," dedim, "aklından geçenleri hiç sakınmadan söylemeye."

"Bu da benim karakter kusurlarımdan biri," dedi ve ardından konuyu değiştirdi. "O çok ağlıyor... Henry'den söz ediyorum. Bazen ona öfkelendiğimi hissediyorum ama biliyorum, bu onun suçu değil. Daha küçücük bir bebek ve başına gelenleri anlayacak hâlde değil. Yalnızca ona ninni söylediğimde susuyor, bu da onu biraz olsun yatıştırıyor. Annesi de ona ninni söylüyordu herhâlde. Fırsatın olursa ona sorabilirsin. Çocuklar için yazılmış doğru dürüst ninni bilmiyorum ve onu cinayet balatlarıyla* uyutmak bana pek uygun gelmiyor. Ne dinlemeyi sevdiğini bilsem, repertuarıma eklerdim."

"Yani Henry'nin Gretton'da olduğundan eminsin, öyle mi?"

"Ya da en azından civarında," dedi. "Daha kesin bir şey söyleyemem. Bu, radyonun hoparlörüne kulağını fazlasıyla yaklaştırmaya benziyor; müzik giderek bozulur, gürültüye dönüşüp ayırt

---

* Serbest biçimli, romantik, müzik araçlarıyla çalınan veya şarkı olarak okunan eser. (ç.n.)

edilmez hâle gelir. Gerçi istesem de kasabanın sınırlarını aşmayı göze alamam."

"Neden?"

"Çünkü korkuyorum. Henry orada yalnız değil. Onunla birlikte biri... ya da bir şey var. Bana kalırsa Henry'yi besliyor; onun acısını, şaşkınlığını kendine besin yapıyor. Tüm zamanını onunla geçirmekten haz alıyor."

Duyduklarımı sindirmeye çalıştım.

"Bir hayvandan mı söz ediyorsun?"

"Hayır, bir hayvandan değil; hatta hayvansı bir doğaya sahip bir insandan da değil. Ne olduğunu tam olarak söyleyemem, çünkü Henry'nin bile bildiğinden emin değilim. Onun bulunduğu yer alabildiğine karanlık. Çocuk hiçbir şey göremiyor, yalnızca hissediyor. Bu yüzden o şey yeraltında olabilir; belki hatta gömülüdür. İşte bu nedenle buraya gelmem bu kadar uzun sürdü ve polise değil sana gelmeyi seçtim. Çünkü bu varlık bana yabancı değil. Onunla daha önce de karşılaştım."

"Ne zaman?" diye sordum.

"Edie Brook'u bulmayı başaramadığımda."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Moxie Castin, Deering Center semtinde, vaktiyle amcasına ait olan büyük ve köhne bir konakta yaşıyordu. Bu malikânenin nasıl olup da Moxie'nin mülkiyetine geçtiği tam anlamıyla açıklığa kavuşmamıştı. Zira dedesinin ona karşı beslediği derin nefret herkesçe bilinir, hatta kimi söylentilere göre, torununun bu evde keyif sürmesini görmektense, konağı ateşe verip küle dönmesini yeğleyeceği ifade edilirdi. Ne var ki hukukçuların yolları daima sıradan insanlarınkinden farklı işler, öyle değil mi? Dede vefat etti ve yasal sürecin usulünce işlemesinden sonra, ev nihayet Moxie'nin mülkiyetine geçti.

Deering Center, 1800'lü yıllarda henüz bağımsız bir yerleşimken yalnızca Deering adıyla anılırdı. Yüzyılın sonuna gelindiğindeyse Portland'a bağlanmış, adı da buna göre değiştirilmişti. Ne var ki, Moxie'nin evinin hemen yanı başındaki otuz dönümü aşkın Baxter Woods ormanının yakınlığı, semte hâlâ bir kır kasabasının dingin ve tabiatla iç içe havasını veriyordu.

Moxie arabasını evin önüne yanaştırırken, komşularından Phil Ferry rüzgârın savurup çimlerin üzerine serpiştirdiği birkaç çöp parçasını toplamakla meşguldü; neredeyse kör denecek kadar yaşlanmış terrier cinsi köpeği Artie ise çalıların arasında son ihtiyaçlarını gideriyordu. Phil Ferry, uzun beyaz saçlarıyla ve pala bıyıkla birleşen favorileriyle dikkat çeken, yaşını iyice almış bir adamdı. Bu tarz, vaktiyle Knoxville Kuşatması'nın kahramanı sayılan Birlik generali Ambrose Burnside tarafından meşhur edilmiş, ancak onun ölümünün ardından pek ender rastlanan bir hâle gelmişti.

"Seni televizyonda gördüm," dedi Ferry.

"Nasıl görünüyordum?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Ferry, "hayli eğleniyormuşsun gibi duruyordun."

"Tabiatım böyle," dedi Moxie sırıtarak.

"Ayrıca," diye ekledi Ferry, "bir jokeyin kıçından daha sert bir derin var senin. Bulaştığın işte buna ihtiyacın olacak. Eyaletin yarısı, müvekkilini hapishane tulumuna sokmak için can atıyor."

"Sadece yarısı mı? İyimser bir tahmin."

"O kadarla da kalmıyor; diğer yarısı da onun için idam cezasını geri getirmeye hazırlanıyor."

Moxie, evrakların arasında anahtarlarını ararken iç çekti. Normalde, kendine has bir dünya görüşü olan ve karısıyla tatlı tatlı atışmayı seven Ferry'yle sohbet etmekten hoşlanırdı. Ferry bir keresinde, karısının ona sürekli "Beni hiç dinlemiyorsun" diye çıkıştığını anlatmış, ardından da, "Ama o kadar çok konuşuyor ki söylediklerinin hepsini dinlemeye kalksam başka hiçbir şeye vaktim kalmaz," demişti. Bunu, karısı yanı başında dururken söyleyebilmesi ya yarım asrı devirmiş bir evliliğin getirdiği rahatlıktandı ya da apaçık bir ölüm arzusundan... Fakat bu gece Moxie'nin sohbet

edecek hâli yoktu. Tek isteği bir sandviç yemek, bir bardak süt içmek ve rüyasız bir uykuya dalmaktı.

"Misafir mi bekliyordun?" diye sordu Ferry.

"Misafir mi?" Moxie anahtarlarını buldu ama çantanın dipsizliğinde yine kaybetti.

"Kadın cinsinden bir misafir," dedi Ferry.

"Sana yemin ederim ki," dedi Moxie, "dünyanın en güzel kadını soyunup yatak odamda dolaşsa bile, benden bir tepki alması ölüleri diriltmesinden daha zor olur. Niye sordun?"

"Çünkü yaklaşık bir saat önce evinde bir kadın gördüğümü sandım. Arka tarafa yöneldi. Beklenmedik biri mi diye merak ettim... Yedek anahtarını nerede sakladığını biliyordum. Kontrol etmek için dışarı çıktığımda ise ortadan kaybolmuştu."

Moxie duraksadı.

"Yakından görebildin mi onu?" diye sordu.

"Hayır, göremedim... Sadece bir kadın olduğundan eminim; gerisini bilmiyorum."

"Peki, arabası var mıydı?"

"Ne bir araç gördüm ne de duydum. Belki orman tarafından gelmiştir, ama karanlıkta kim o patikalarda yürür ki? Evinin güvende olduğundan emin olmak için arka kapıya da baktım, sıkı sıkıya kilitliydi."

Köpek, ihtiyaçlarını giderdikten sonra Moxie'ye yaklaştı, onu belli belirsiz tanıdıktan sonra kuyruğunu salladı. Moxie ise düşünceli bir halde köpeğin başını okşadı.

"Buralarda yine birini görürsen," dedi Moxie, "mutlaka haber ver... Numaram sende var zaten."

"İstersen 911'i de arayabilirim."

"Kapımın önünde o kadar büyük bir sıkıntı beklemiyorum."

Ferry, köpeğini kucağına aldı.

"Clark davası yüzünden belki de beklemelisin," dedi. "Çünkü ben kesinlikle bekliyorum."

* * *

Stephen Clark, yengesinin bahçesindeki büyük masanın başında sigarasını tüttürüyordu. Önünde, kendi evini terk etmeden hemen önce yanına almayı başardığı, yıllanmış (tam on altı yıllık) bir şişe Lagavulin viskisi duruyordu. Bu viski, DavMatt-Hunter (DMH) firmasının kıdemli başkan yardımcısı ve personel şefi Gary Champine'in kendisine verdiği bir armağandı... Daha doğrusu, bir armağandan ziyade, Stephen'ın şirkette geçirdiği üst üste ikinci yıl da terfi alamayışının ardından uzatılan bir teselli ödülü. Yine de, gelecek yılda bir terfi vadeden muğlak bir imada bulunulmuştu. Gerçi Clark buna inanıp inanmadığını artık kestiremiyordu. Geçen yıl buna inanmış olabilirdi, ondan önceki yıl da... Fakat üçüncü kez aynı sözlerle kandırılmaya niyeti yoktu. Gary Champine'in onu pek de değerli bulmadığından emindi; bu kanaatini, şirketin tuvaletlerinde dolaşan dedikodular da doğrular gibiydi.

Ama artık Gary Champine hayatta değildi; I-91 otoyolunda meydana gelen o talihsiz kazada yaşamını yitirenler arasındaydı. Üstelik bir başka kıdemli başkan yardımcısı ile iki icra başkan yardımcısı da aynı kazada can vermiş, böylece DavMatt-Hunter yönetiminin ikinci kademe tüm yöneticileri bir anda silinip gitmişti. Bundan kısa bir süre sonra şirketin CEO'su Kenny Knapp, sesine sinmiş bir gerginlikle Clark'ı aramış, ona artık satıştan sorumlu icra başkan yardımcısı olduğunu bildirmişti. Yönetim kurulu bir araya gelir gelmez atamanın resmen onaylanacağını, ücret konusunun da yakın zamanda ele alınacağını söylemişti. Şimdilik her şeyden önemli olan, büyük yatırımcıların paniğe kapılmasını önlemek, gemiyi dengede tutmaktı. Knapp, şirketin ölenleri defnetmek ve yaslarını tutmak için de vakit ayırması gerektiğini de eklemişti, ancak Clark bu sözlerin ancak sonradan akla gelen süslü incelikler olduğundan –Kenny Knapp'in, DMH hisselerinin fiyatını yüzde on artırmak için gerekirse kendi kızlarını bile gözünü kırpmadan satabileceğinden– emindi. Yine de, Knapp'a ücret konusunu umursamadığını, tek kaygısının şirketin geleceği ile yitip giden meslektaşlarının aileleri olduğunu ifade etmişti. Görüşme böylece sona ermişti; iki adam da söylemesi gereken şeyleri söy-

lemişti, fakat sözlerin ne kadarının içten olduğu dinleyenin bakış açısına kalmıştı.

Şimdi Clark, bir elinde sigarası, diğer elinde viski bardağıyla, önünde uzanan daha iyi bir gelecekle baş başaydı. Tam o anda yengesi Donna evden çıkıp, verandanın ışığının aydınlattığı alanın kenarında durdu.

"Karanlıkta burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "İyi misin?"

"Sadece düşünüyordum."

"O zavallı adamlar hakkında mı?"

"Evet."

"Ne korkunç bir şey," dedi Donna. "Çok üzücü."

Clark'a doğru yaklaştı ve elini omzuna koydu. Clark ise eliyle onun elini buldu, sımsıkı tuttu. Donna'yı her zaman sevmişti. Bazen onun yanlış kardeşle evlendiğini düşünür, hatta onun da aynı şekilde hissediyor olduğundan şüphe ederdi.

"Öyle," dedi bardağı kaldırarak. "Bu viskiyi bana onlardan biri hediye etmişti."

"Öyleyse onun hayatını kutlamak için yerinde bir yöntem seçmişsin."

Clark, Lagavulin'den kocaman bir yudum alarak ağzında yuvarladı. Aklına Gary Champine geldi; onun mükemmel bembeyaz dişleri, daracık takım elbiseleri, 200 dolarlık saç kesimleri ve gösterişli saat koleksiyonu. Champine ambulansta ölmüştü, ölen dört kişi arasında ruhunu en son bırakan oydu. Clark onun acı çekmiş olmasını umdu.

"Kutlamak," dedi. "Evet, doğru kelime bu."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Sabine Drew, ne televizyon ekranlarında boy göstermek ne de sokaklarda yabancıların meraklı bakışlarına hedef olmak istemişti. Gazetecilerin ardı arkası kesilmeyen aramalarından öyle bunal-

mıştı ki, annesiyle birlikte telefon numaralarını değiştirmeyi ve evlerinin kapılarına çift kilit taktırmayı bile ciddi ciddi düşünmüşlerdi. En çok da Lester Boulier'in tutuklanmasına neden olan hadiseler hakkında sorularla karşılaşmaktan kaçınıyordu. Ne var ki dedektif Ronnie Pascal, onun bu vakayla olan bağını kamuoyuna açıklamak zorunda kalmıştı. Sabine her şeyi gizlemek için ne kadar çabaladıysa da, Pascal istemeden de olsa onun paylaşmayı düşünmediği ayrıntıları da basına sızdırmıştı.

Edie Brook'un cesedi bulunduktan sonra Sabine'in kapısını çalanlar yalnızca gazetecilerle televizyoncular değildi. Hayır, deli sayılacak kimi tuhaf insanlar da bir bir kapısına gelmişti. İçlerinden bir grup dindar fanatik, Sabine'in Tanrı'yla özel bir bağ kurduğuna inanıyordu. Sabine bu iddiaları reddedince de içlerinden bazıları hiddetlenmiş, sanki Sabine kendilerine açıklamakla yükümlü olduğu büyük bir sırrı bilerek gizlemeye niyetlenmiş gibi davranmışlardı. Öte yandan, Sabine'in yeteneklerinin ilahi bir kaynaktan gelmediğini, dahası yaşayanların ölülerle temas kurmaya hiç hakkı olmadığını söyleyenler de vardı.

Ancak bu insanlar, gördüklerinin en kötüsü bile değildi; hatta hiç değildi. Gerçekten üzgün ve çaresiz olanlar Sabine'i arayıp bulmuş, kimileri yalnızca yardım isteyebilmek için yüzlerce kilometrelik yolu kat etmişti. En yoksulları otobüslerle gelmişti; giysileri buruşuk, dinlenme tesislerinin lavabolarında, benzin istasyonlarının daracık tuvaletlerinde alelacele yıkandıkları için lekeli ve solgundu. Uzun yolun sonunda içleri çoktan boşalmış termoslar ile Tupperware kaplarda yiyecek kırıntılarını taşıyorlardı. Yanlarında fotoğraflar, hatıra eşyaları, mücevherler, tek kalmış ayakkabılar, saç bukleleri –hatta bir vakada, sahibinin boş göz çukurundan Sabine'in öte âleme bakıp onu tanıyabileceği umuduyla getirilmiş cam bir göz bile– vardı. İnsanlar, her şeyin yolunda olduğunu, ölmüş sevdikleri tarafından hatırlandıklarını, sevildiklerini, affedildiklerini ve öte tarafta beklendiklerini duymak istiyorlardı. Hatta kimileri vasiyetnamelerin, kasaların, kiralık kasa anahtarlarının yerini soruyor, "neden", "nerede", "kimle", "kimin tarafından" ve "kimin için" gibi soruların cevabını arıyorlardı. İhtiyaçları sonsuzdu.

Ve sonra, kayıp sevdiklerini arayanlar vardı; onları yaşayanların arasında mı yoksa ölülerin sessiz kalabalığında mı aramaları gerektiğini bilemeyenler... Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş eşler, kardeşler, anneler, babalar ve çocuklar... Geride kalanlar, hem kendi acılarının hem de sevdiklerinin sürmekte olduğuna inandıkları ıstırabın artık bir son bulmasını, kâbusun nihayete ermesini diliyorlardı. Çocuklarını yitirenler ise, onları koruyamamış olmanın ağır suçluluğuyla eziliyordu; içlerindeki acı, diğer herkesinkinden daha da derin ve yakıcı bir hâl alıyordu.

Başlangıçta Sabine, gücü yettiğince herkese el uzatmaya çalıştı, fakat çoğu yine de hayal kırıklığı içinde ayrıldı. Onlara, ölülerden yanıt almanın yaşayanlardan yanıt almaktan çok daha güç olduğunu anlatamıyordu. Gerçekten de öyleydi, çünkü ölüler hem sayı bakımından yaşayanlardan çok fazlaydı hem de bambaşka bir dil konuşuyorlardı. Verona Walters bile, cesedinin bulunmasından önceki o son anlarda Sabine için artık anlaşılmaz bir hâle gelmiş, aralarındaki tüm iletişim bir anda, geri dönmemecesine kopmuştu. Üstelik Sabine ruhlarla temas kurmaya çalıştığında fazlasıyla dikkat çekiyordu; ölüler onun ışığını sezer sezmez, kelebeklerin alevi aradığı o çaresiz istekle ona doğru üşüşüyorlardı. Sabine onların arasından geçerken kendini fazla ele vermeden ilerlemek zorundaydı. Bu, yalnızca arada bir yanabilen bir el fenerinin titrek ışığıyla derin bir karanlığın içine doğru yol almak gibiydi.

Ancak Sabine, zaman zaman –her ne kadar kısacık da sürse– bir anlığına bir görüntü yakalıyor, ne denli zayıf ya da anlaşılmaz olursa olsun, bir tepki almayı başarıyordu. Yine de asla bir kapanışa –teselli verecek bir sonuca– varılamıyordu çünkü "kapanış" dedikleri şey bir efsaneden ibaretti. Bununla birlikte, her küçük başarı, kederin toplam ağırlığını bir nebze olsun hafifletiyor, bilinmezliğin acısını azıcık da olsa dindiriyordu. Fakat Sabine'in ödediği bedel ağırdı. Yemek yemek, uyumak giderek güçleşmişti. Ağzında acı veren yaralar çıkmış, saçları tutam tutam dökülmeye başlamıştı. Sonunda bir gün bayılmış, önce küçük bir kliniğe, ardından da Millinocket Bölge Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Orada bile rahatlayamamıştı... Hastalar, ziyaretçiler, hatta mahcup bir ifadey-

le doktorlar ve hemşireler bile ondan yardım bekliyordu. Bir gece, Sabine uykusundan sıçrayarak uyanmış, yatağının yanı başında pankreas kanseri hastası bir adamın diz çöktüğünü görmüştü. Adam, Sabine'in elini alıp başının üzerine koymuştu ve kendisini iyileştirmesi için sessizce dua ediyordu. Hademe onu nazikçe uzaklaştırırken bile, adam Sabine'in asla yerine getiremeyeceği bir umut için teşekkür etmeye devam ediyordu.

Taburcu edildikten sonra, Sabine ziyaretçi ve telefon kabul etmeyi bütünüyle kesmişti. Evinin eski kapıları uzaktan kilitlenen yeni bir sistemle değiştirilmiş, hatta mülkün çevresine yüksek bir çit çekilmişti. Gerçi aşırı ısrarcı olanlar yine de içeri sızmayı bir şekilde başarıyorlardı, fakat polis olaya müdahale edip mülke izinsiz girenleri sertçe uyardığında bu sıkıntı da sona ermişti.

Yine de Sabine, elinden geldiğince polise yardım etmeyi sürdürüyordu. Dedektifler ona gizlice ulaşıyordu –bazısı yardım istemekten utanıyor, çekingen davranıyordu– fakat Sabine bu konuda hiç kimseyi yargılamıyordu. Ne var ki, nasıl ki halkın geneline her zaman yardımcı olamıyorsa, polis için de durum aynıydı. Yine de küçük zaferleri, ufak başarıları yok değildi ve bunların hepsi kayıp çocuklarla ilgiliydi. Çocukları bulmak daha kolaydı; onların yaydığı ışık daha parlaktı. Sabine'in kolluk kuvvetleri arasındaki itibarı giderek artmaya başlamıştı. Onun hakkında söylenebilecek tek kesin şey varsa, o da asla yalan söylemediğiydi.

Ve sonra Edie Brook vakası çıkagelmişti.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Edie Brook, South Portland'daki Maine Mall'da kaybolduğunda henüz sekiz yaşındaydı. Annesi Andie, o sırada Macy's'in erkek reyonunda, kocası için indirimde bir kot pantolon arıyordu. Kocası, hâlâ 34 beden Levi's 501 giydiğini iddia ediyordu, oysa bu ancak rüyalarında mümkün olabilecek bir ihtimaldi. Teknik olarak bu

bedene sığabiliyordu, ama gömleğini mutlaka dışarıda bırakarak belinin etrafında taşan o bel simidini gizlemek zorundaydı. Üstelik oturması gerektiğinde, kumaş kendini salıp yerleşene kadar üst düğmeyi açık bırakmazsa, düğmenin fırlayıp oturma odasının öbür ucuna savrulması işten bile değildi. Andie'ye göre erkek milleti, tavus kuşundan sonra dünyanın en kibirli yaratıklarıydı. Kocası alışveriş merkezlerinden nefret ettiği için, kot pantolonu onun adına kendisi almayı teklif etmişti... Elbette bu teklifin ardında gizli bir niyet vardı: 34 yerine 36 bedeni satın alıp sessizce kocasının dolabına yerleştirmek. Etikete bakma ihtimali düşüktü, ama olur da merak eder de kontrol ederse diye, rakamları iğneyle ya da ince bir kalemle silikleştirmeyi bile planlıyordu.

Mağazanın yapay ışıkları altında mavinin tonlarını karşılaştırırken Andie'nin zihni bu düşüncelerle doluydu. Sonunda başını kaldırdığında kızı Edie'yi göremedi. İlk başta paniğe kapılmadı... Macy's, raflardan oluşan bir labirentti ve Edie rafların arasında koşuşturup saklambaç oynamayı ya da Kâşif Dora gibi davranıp Tilki Swiper'ın hırsızlıklarına engel olmayı çok severdi. Mağazada her gün ne kadar çok ürünün çalındığı düşünülürse, Macy's çalışanlarının Edie'ye hafiyeliği için saat başına ücret ödemesi gerekirdi.

Andie, elinde kot pantolonla kızını aramaya koyulmuş ve içini yavaş yavaş kötü bir his kaplamaya başlamıştı. Midesinde bir ağrı vardı... Tuvalete gitmesi gerekiyormuş gibi bir histi bu... Ağzında da ekşi bir tat dolaşıyordu. Edie'yi önce alçak, sonra giderek yükselen bir sesle çağırmıştı. Sonunda çığlık atmaya başlamış ve bu da neredeyse tüm mağaza çalışanlarını ve güvenlik görevlilerini harekete geçirmişti. Mağaza baştan sona taranmış, arama çabaları alışveriş merkezinin diğer bölümlerine ve otoparka kadar genişletilmişti. Çok geçmeden polis gelmiş, ardından iki büyük oğullarını annesine bıraktığını söyleyerek kocası da yetişmişti. Ama o sırada Andie zar zor ayakta durabiliyordu ve kocasını ve onun kendisine yönelttiği merhametli bakışları görünce kendini kaybetmişti. Yavaşça yere çökmüş, Florsheim marka ayakkabıların sergilendiği rafı da beraberinde devirmişti... Ölmek istiyordu.

Edie Brook' a dair hiçbir iz bulunamamıştı. Güvenlik kame-

rası kayıtlarında, küçük kızın erkekler bölümünün çıkışında, açık kapıdan dışarıya doğru eğildiği görülüyordu. Edie dışarıda biriyle konuşuyormuş gibi görünüyordu, fakat o açıdan dışarıyı gören bir kamera yoktu, ki bu da küçük kızla konuşan kişinin o noktayı özellikle seçmiş olabileceğini düşündürüyordu; tıpkı bir avcının, avını yakalamak için en uygun yeri seçmesi gibi. Görüntülerde, kısa süren birkaç saniyelik konuşmanın ardından Edie'nin mağazadan ayrıldığı görülüyordu. Küçük kollarını, sanki birini kucaklamak istercesine ileri uzatmıştı. Bu, onun en son görüldüğü andı.

Amber Alarmı* verilmişti. Alışveriş merkezinin otoparkına bakan –normalde girişleri kaydetmek için yerleştirilmiş olan– ana kameralar, Edie'nin kaybolduğu sırada usulsüzce park edilmiş bir kamyon tarafından engellenmişti. Yine de kayıtlarda –kaçırılmanın gerçekleştiği kabul edilen dar zaman aralığında– kısa süre duraklayan üç araç seçilebiliyordu; bunlardan biri panelvandı. Kamyonun ve diğer iki aracın sürücüleri, hepsi hâlâ alışveriş merkezinde olduğu için kısa sürede bulunup sorgulanmıştı, fakat koyu mavi, 1990 model Ford Falcon XF panelvan ortada yoktu. Polis, panelvanın gidiş güzergâhını belirlemek amacıyla çevredeki diğer kameraların görüntülerini de taramaya başlamış ve sonunda bir plaka numarasına ulaşmıştı. Ne var ki plakayla araç uyuşmuyordu; kayıtlar o numaranın gümüş renkli bir Town & Country'ye ait olduğunu gösteriyordu.

Yirmi dakika sonra, Kuzey Deering'deki boş bir arsada bir aracın yandığı ihbarı alınmıştı. Olay yerine varıldığında, mavi boyası alevlerin şiddetiyle neredeyse tamamen yanmış bir Ford panelvanla karşılaşılmıştı. Yakındaki bir ağaca ise Edie Brook'un sarı yağmurluk ceketi asılmıştı.

---

* Amber Alarmı, adını 1996'da kaçırılıp öldürülen 9 yaşındaki Amber Hagerman'dan alan ve esasen "America's Missing: Broadcast Emergency Response" (Kayıp Amerikalılar: Yayın Üzerinden Acil Müdahale) ifadesinin kısaltması olan bir çocuk kaçırma uyarı sistemidir. Bir çocuğun kaçırıldığı resmî olarak teyit edildiğinde devreye girer; televizyon, radyo, cep telefonları ve otoyol bilgi panoları gibi kanallar üzerinden, çocuğa ve şüpheli araca dair bilgiler kamuya hızla duyurularak, toplumun olaya tanıklık etmesi ve güvenlik güçlerine ihbarda bulunması amaçlanır. (ç.n.)

Bundan sonra bölgede defalarca arama yapılmasına –ve Edie'nin ailesinin gözyaşları içindeki çağrılarına ve yerel bir iş insanının onun sağ salim dönmesi için vaat ettiği 75.000 dolarlık ödüle– rağmen geriye takip edilebilir hiçbir ipucu kalmamıştı. Dahası, ödül yardımcı olmaktan ziyade işi zorlaştırıyordu çünkü kolay para umudu her türden insanı çekmişti: samimi yardım girişimlerinin yanı sıra sahte ihbarlar, tutarsız açıklamalar yapan medyumlar, dolandırıcılar ve serseriler de ortaya çıkmıştı.

Edie Brook'un kaybolusundan bir hafta sonra, Sabine Drew küçük kızın sesini duymaya başlamıştı. Bu ses, her gün aynı saatte –16.00'dan hemen önce– Sabine'e ulaşıyor ve bir bardak üzüm suyu ile bir Oreo istiyordu. Sabine ise hâlâ birkaç ay önce kaybettiği annesinin yasını tutuyordu ve duyduğu ses, onu kederinden bir nebze olsun uzaklaştıran tuhaf ama hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Üç gün boyunca sesi dinledikten ve kaynağını bulmak için birkaç girişimde bulunduktan sonra Sabine, daha önce hiç temas kurmadığı South Portland Polis Departmanı'na başvurmuştu. Birkaç telefon görüşmesi yapılmıştı ve bunlardan biri Ronnie Pascal'ı aramak ve Sabine'in samimiyeti konusunda güvence almak içindi. Sonunda, Sabine benzer ama farklı bir polis sorgu odasında oturup bildiklerini anlatmıştı.*

"Bence Edie hayatta," dedi Sabine.

"Bunu nereden bilebilirsin ki?" diye sordu baş dedektif Wilbert Sullivan. Sabine ondan hiç hoşlanmamıştı... Adamın ona güvenmediğini ve söylediklerine inanmadığını görebiliyordu. Adam o kadar hoşnutsuz görünüyordu ki sanki sorgu odasına silah zoruyla getirilmişti, ancak ne o ne de meslektaşları Sabine'in yardımı olmadan pek de başarılı olacağa benzemiyordu. Edie hâlâ kayıptı ve bölgedeki ebeveynler çocuklarını yanlarına kelepçelemekten bir adım uzaktaydı. Sullivan'ın tavırları Sabine'in normalden daha sert davranmasına neden oldu.

"Yaşayanlarla ölüleri ayırt edebilirim," diye tersledi. "Sen edemiyor musun?"

---

* Tekrar geçmişe gidiyoruz ve anlatım dili di'li geçmiş zaman kipinde devam ediyor. (ç.n.)

"Evet, bu konuda bir miktar tecrübemiz var," dedi Sullivan'ın yanında oturan Cogan adındaki başka bir dedektif. Ortağına göre daha az saldırgan bir tavrı vardı, ki bunu yapmak pek de zor değildi.

O sırada gölgede bekleyen ve henüz kendini tanıtmamış bir kadın öne çıktı.

"Bu bizim için alışıldık bir durum değil, Bayan Drew," dedi. "Tüm yardım tekliflerine açık olmaya çalışıyoruz, ancak psişik yeteneklere sahip olduğunu iddia eden kişilerden gelen yanıltıcı ipuçları yüzünden çokça zaman kaybettik."

"Yine de benden daha avantajlısınız," dedi Sabine. "Siz benim adımı biliyorsunuz, ama ben hâlâ sizin adınızı öğrenemedim."

"Benim adım Dedektif Sharon Macy," dedi kadın. "Bu soruşturma, eyalet içindeki ve dışındaki birçok kolluk kuvvetinin ortak çabalarını kapsıyor. Portland ve Güney Portland polis teşkilatları arasındaki irtibat subayıyım; ayrıca eyalet genelindeki çok kurumlu operasyonları koordine etme konusunda da deneyimliyim. Kısacası, elimden geldiğince süreci kolaylaştırmaya çalışıyorum."

Sullivan, Macy'nin araya girmesinden hiç de memnun görünmüyordu. Sabine, onun kadınlara karşı bir garezi olduğunu düşünmüştü. Sullivan kontrolü tekrar ele almak için konuşmaya yeltendi ama Sabine, onu sinirlendirmek istercesine Macy'ye hitap etmeye devam etti.

"Ben de işleri kolaylaştırmaya çalışıyorum," dedi Sabine. "Bu konuda aynı noktadayız. Ayrıca beni sahtekâr sanıyorsanız, bilmenizi isterim ki ödül parasının peşinde değilim. Yetmiş beş bin dolara ihtiyacım yok; geçimimi sağlayacak kadar param var zaten."

"Sormamın sakıncası yoksa, geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz?" diye sordu Macy.

"Eyalet piyangosunda sayı tahmini yapıyorum. Dikkat çekmemek için kazı-kazan kuponlarıyla oynuyorum. Düz ve üçlü kombinasyonlarla genelde haftada altı yüz dolar kazanıyorum."

Görüşme odasını kısa bir sessizlik kapladı. Sabine, bu sessizliğin biraz uzamasına izin verdikten sonra, "Tamam, şakaydı," dedi. "Aslında Haynesville'deki Muller'ın marketinde yarı zamanlı çalı-

şıyorum. Bu iş faturalarımı ödememe yardımcı oluyor. Ayrıca annem ve babam, tutumlu bir hayat sürmeme yetecek kadar yatırım geliri bıraktılar. Çok şükür ki bir mortgage borcum da yok. Size bir şey söyleyeyim mi; yemin ederim, şu âna kadar saatlerinizi ve cüzdanlarınızı çaldırmamış olmanız tam bir mucize."

Ancak bu sözler, ortamı yumuşatmak bir yana, Dedektif Wilbert Sullivan için bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Bu saçmalığa ayıracak vaktim yok," diyerek sorgulama odasından çıktı. Geriye Cogan ve Macy kalmıştı ve Macy hemen Sullivan'ın koltuğuna kuruldu.

"Dedektif Sullivan bu olay başladığından beri doğru düzgün uyuyamadı," dedi Macy. "Aslında bu davaya dâhil olan hiç kimse doğru düzgün uyuyamadı. Bu yüzden sabır bizim için çok kıymetli."

"Edie Brook'un ailesi her öğleden sonra, muhtemelen saat dört gibi, ona üzüm suyu ve kurabiye ikram ediyormuş," dedi Sabine. "Özellikle Oreo'yu tercih ediyor. Aileyi arayıp bunu doğrulatmak isteyebilirsiniz."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Cogan.

"Çünkü onun böyle söylediğini duydum."

Cogan bakışlarını Macy'ye çevirdi ve "Ben hallederim," dedi.

Odayı terk ettiğinde, Macy sessizce beklemeye koyuldu, Sabine'le sohbet etmeye çalışmadı, ki bu Sabine'in hoşuna gitmişti.

Yaklaşık on dakika sonra Cogan geri döndü ve Macy'ye başıyla onay verdi.

"Bu bir oyun mu?" diye sordu Macy, Sabine'e.

"Hayır, oyun değil."

Macy, düşünceli bir şekilde telefonunu masanın üzerinde döndürürken, Cogan'la sessizce göz göze geldi. Cogan sadece omuz silkti.

"Pekâlâ," dedi Macy, Sabine'e. "Edie Brook hakkında bize başka neler söyleyebilirsin?"

* * *

Sabine, Edie Brook ile sağlam bir psişik bağ kurabilmek için iki gün boyunca uğraştı. Ancak bu, şimdiye kadar denediği her şeyden çok daha zorluydu. Edie, tuhaf bir şekilde direnç gösteriyor, aralarındaki bağlantı her seferinde yalnızca birkaç dakika açık kalabiliyordu. Sonunda Sabine, küçük kızı çevresindekileri, kokladıklarını ve duyduklarını anlatmaya ikna etmeyi başardı.

Edie ona gözleri bağlı olmadığını söyledi, ancak onu kaçıran adam yemek getirirken ya da tuvalet için bıraktığı kovayı boşaltırken kurt maskesi takıyordu. Edie, bulunduğu yerin bir mahzen ya da bodrum olduğunu düşünüyordu; tek bir küçük pencere vardı ve o da ulaşamayacağı bir yüksekteydi. Zaman zaman araç sesleri duyabiliyordu ama hiç insan sesi işitmemişti. Adam onunla konuşmuyor, fakat ona herhangi bir zarar da vermiyordu. Edie'nin, izleyebileceği bir televizyonu, eski bir buzdolabında ise alabileceği tatlılar ve su bulunuyordu. Adamın günde bir ya da iki kez, bazen uzun süreliğine dışarı çıktığını fark ediyordu. Arabası uzaklaşırken çok gürültü çıkarıyordu.

Cogan ve Macy, Sabine ile sürekli temas hâlindeydi. Edie Brook başta iletişim kurmaktan çekinse de, zamanla Sabine'e yavaş yavaş açılmaya başladı. Pek çok açıdan, boş bir sayfayı andırıyordu. Bir gün Macy, Sabine'den Edie'ye televizyonda hangi haber kanalını izleyebildiğini sormasını istedi. Edie'nin cevabı, eyaletin orta ve kuzey kesimlerinde yayın yapan NBC'ye bağlı WLBZ kanalı oldu. Eğer Sabine gerçekten Edie ile bağlantı kurmuşsa, küçük kız muhtemelen eyaletin kuzey yarısında bir yerde tutuluyordu. Belki büyük bir ipucu değildi, ama hiç yoktan iyiydi; başlamak için bir izdi.

Dördüncü gün Edie, Sabine'e eğer buzdolabını hareket ettirip üzerine çıkarsa pencereden dışarıyı görebileceğini söyledi. Tüm ağırlığını bir tarafa verirse onu biraz hareket ettirebiliyordu ama çok ağırdı ve her hareket yerde ses çıkarıyordu. Sabine ona beklemesini, büyük bir çaba sarf etmeden önce adamın gittiğinden emin olmasını söyledi.

Edie sonunda buzdolabını hareket ettirdi. İç rafları kullanarak tırmanıp pencereden dışarı bakmayı başardı. Ağaçların hemen üzerinde siyah üzerine beyaz yazıyla bir tabela gördüğünü söyledi.

Tabelada "Patten" yazıyordu. Patten, Penobscot İlçesi'nde –Route 11 ve State Route 159'un kesiştiği noktada– bulunan küçük bir kasabaydı ve WLBZ televizyon kanalını alabiliyordu. Bu sırada Cogan ve Macy, özellikle Macy, Sabine'e büyük bir güven duymaya başlamıştı... Ona inanmak istiyorlardı.

Soruşturmanın odağı Patten kasabasına kaydı, ancak bilgi kaynağının tanınmış medyum Sabine Drew olduğu kamuoyuyla paylaşılmadı. Kolluk kuvvetleri hızla kasabaya intikal etti, hemen ardından medya mensupları da olay yerine akın etti. Kasaba içindeki ve çevresindeki evler ile mülkler titizlikle arandı. Cogan ve Macy, Sabine'den Edie'ye yeniden ulaşmasını istedi... Belki Edie, aramayı daraltmalarına yardımcı olabilecek başka bir şey –ufak bir ayrıntı bile olsa– görmüş olabilirdi. Fakat bu kez Edie Brook sessizliğe gömülmüştü.

"Yoksa öldü mü kız?" diye sordu Macy.

"Bilmiyorum," dedi Sabine. "Onu bulamıyorum. Sanki..."

Durdu. Söylemek istemiyordu.

"Ne?" dedi Macy.

Ancak Sabine'in ona karşı dürüst olmaktan başka çaresi yoktu.

"Sanki hiç orada olmamış gibi."

* * *

Patten ve çevresindeki aramalar bir gün, iki gün, üç gün boyunca aralıksız devam etti. Kasabaya bu kadar fazla insan gücü yönlendirilmesinin bir ihbar sonucu olduğu yönünde söylentiler yayıldı, ancak polis kaynak hakkında hâlâ sessiz kalmayı tercih ediyordu. Bu sırada Sabine, Edie ile yeniden temas kurabilmek için çabalarını sürdürüyordu. Ancak artık Edie'yi yalnızca geceleri duyabiliyordu; ve o anlarda bile gerçekten onunla mı konuştuğuna yoksa bir rüyanın içinde mi olduğuna emin olamıyordu. Yine karanlıkla uyanıklık arasında salınırken, Edie ona kendisini esir tutan adamın son derece tedirginleştiğini fısıldadı. Dediğine göre, uzaklardan gelen siren seslerini, insanların bağırışlarını ve köpek ulumalarını o da duyabiliyordu.

Ama sabah ışığıyla birlikte yine sessizliğe gömüldü.

* * *

Patten'daki aramaların son gününde, güneydoğuda yaklaşık 400 km uzaklıkta, Myrna Liddie isimli bir kadın, torunu Erika ile birlikte Scarborough Bataklığı'nda kano gezintisi yapıyordu. Aralarında, Myrna'nın Amerikan su spanyeli cinsi köpeği Chloe oturuyordu. Irmağın bir dönemecine girdiklerinde, Chloe her zamanki alışkanlığıyla suya atladı ve çevredeki sazlıklara doğru yüzmeye başladı. Myrna, bir ördeğin telaşla sudan yükselmesini bekledi ama hiçbir kuş görünmedi. Chloe ise o noktada dolanmaya, daireler çizerek havlamaya başladı. Geri dönmeye niyeti yok gibiydi, ki bu alışılmadık bir durumdu, seslenildiğinde hemen geri dönen bir köpekti. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hisseden Myrna, torununa kanoyu Chloe'ye doğru yönlendirmesini söyledi.

Bataklığın yüksek ve alçak seviyelerinin kesiştiği noktada bir sazlık kümesi uzanıyordu. Deniz seviyesinin her yıl biraz daha yükselmesiyle birlikte, yüksek bataklık alanları giderek yok oluyordu. Uzmanlar, yakında bu hassas ekosistemin yarısının tamamen sular altında kalacağını öngörüyordu.

"Iyy!" diye bağırdı Erika, irkilerek. Sazlıklar, Avrupa yeşil yengeçleriyle doluydu.

Myrna, Chloe'nin dikkatle havlamaya devam ettiği noktada, su yüzeyini yaran ve eski bir çuvalın üst kısmına benzeyen tuhaf bir şeyin olduğunu fark etti... Üzerinde yavaşça dolaşan yengeçler vardı. Merakla eğilip küreğin ucuyla dikkatlice dokundu; sertti ve neredeyse top şeklindeydi. Küreği yavaşça suyun altında gezdirerek cismin kenarlarını takip etti, ancak bir noktadan sonra daha fazla ilerleyemedi.

"Bu da ne büyükanne?" diye sordu Erika, gözlerini ayırama-

dan.

Ama Myrna çoktan cep telefonuna uzanmış, 911'i aramaya başlamıştı.

"Chloe, hemen kanoya dön," diye seslendi, acil çağrısına yanıt

verildiği sırada. "Benim adım Myrna Liddie," dedi operatöre. "Sanırım Scarborough Bataklığı'nda bir ceset bulmuş olabilirim."

* * *

Adli tıp raporuna göre, Edie Brook'un cesedi suda en az üç gün kalmış, ancak ölümünün üzerinden en az bir hafta geçmişti. Ceset, bir zincirle sarılmış bir çuvalın içine konmuş ve bu zincir bir beton bloğa asma kilitle bağlandıktan sonra hepsi birlikte suya atılmıştı. Katil, gazla şişip yüzeye çıkmasını önlemek için cesedin üzerine bir delik açsaydı, muhtemelen ya hiç bulunamayacak ya da çok daha geç ortaya çıkacaktı. Ancak dedektiflere göre, onu suya atan kişi cesedin er ya da geç bulunmasını istemişti. Çünkü genç bir kızın bedenini saklamak için bir gelgit bataklığından çok daha elverişli yerler vardı.

Kalıntıların kime ait olduğu kesinlik kazanır kazanmaz, polisin neden Scarborough yerine Patten'a yöneldiğine dair sorular gündeme gelmeye başladı. Sabine'in olayla bağlantılı olduğu bilgisi kamuoyuna sızdı, ancak bu bilgiyi kimin paylaştığı hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktı. Ardından suçlamalar ardı ardına geldi. Sabine, sahtekârlıkla, ilgi çekme merakıyla ve başkalarının acısını fırsata çevirmekle itham edildi. Hatta bazıları, Edie Brook'u asıl öldürenin Sabine olduğunu, Patten'ın ise sadece dikkat dağıtmak için kullanılan bir paravan olduğunu ileri sürdü. Olay dosyasını yakından takip edenler bu iddialara inanmıyordu tabii, ancak yine de Sabine'in ünü ve itibarı, adının medyada yer almasının üzerinden yirmi dört saat geçmeden yerle bir olmuştu. Sokakta üzerine tükürüldü, hatta arabası ateşe verildi. Posta kutusu, hakaret dolu mektuplar ve içine köpek pisliği konmuş kutularla dolup taşıyordu. Hatta birileri, ona baş harfleri *Wite-Out* ile yazılmış bir .30-06 Springfield mermisi gönderecek kadar ileri gitti.*

* *Wite-Out* ile yazılmış .30-06 Springfield mermisi çok katmanlı bir tehdidi simgeliyor. Bu yüksek kalibreli mühimmat genellikle avcılıkta ya da keskin nişancı tüfeklerinde kullanılır; dolayısıyla ölümcül bir uyarı niteliği taşır. Merminin üzerine baş harflerin yazılması, tehdidin doğrudan Sabine'e yönelik olduğunu ve kişisel bir nefret içerdiğini gösteriyor. *Wi-*

Artık evinden dışarı adım atmaz olmuştu. Alışverişleri kapısına bırakılıyor, gündelik ihtiyaçları özel teslimatlarla karşılanıyordu. Komşuları onunla konuşmaktan kaçınıyor, birkaçı ise bir daha asla yüzünü görmek istemiyordu. Polis de artık hiçbir soruşturmada ondan yardım talep etmiyordu. Yine de kaybolan yakınlarını arayanlardan mektuplar almaya devam etti; ama bu yazılar umutla değil çaresizlikle yazılmıştı. O ise hiçbirine karşılık vermedi. Zamanla bu mektuplar azaldı, seyrekleşti, sonunda da bütünüyle kesildi.

Ama o hâlâ ölüleri görüyordu.

Ve kimi zaman, ölüler de onu gōrüyordu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Önümüzdeki masadaki fincanlar ve bardaklar boştu. Sabine Drew'un hikâyesinin büyük kısmını zaten biliyordum, ama bazı bölümleri benim için yeniydi. Özellikle Sharon Macy'nin Edie Brook davasına karıştığından haberim yoktu. Birkaç yıl önce aramızda kötü bir başlangıç olmuştu, ama Macy'yle sonradan tekrar görüşmeye başlamıştık. Şimdi ise Edie'nin hayaletinin kapıma kadar geldiği haberine onun nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

"Bunu neden anlatıyorsun bana?" diye sordum Sabine'e.

"İki nedeni var," dedi. "Birincisi, anlamanı istiyorum."

"Neyi anlamamı?"

"Kim ne derse desin, ben bir yalancı değilim. Az önce sana hayatımın en kötü deneyimini anlattım. Edie Brook'u hayal kırıklığına uğrattım, ama bu kasıtlı değildi. Yaptığım hata kibrimden kaynaklandı ve bu kibir, başkaları tarafından suistimal edildi."

"Kim tarafından? Polis mi?"

"Hayır. Başka bir şey tarafından."

---

te-Out'un kullanımı ise ironik bir dokunuş barındırıyor: Genellikle hataları dūzeltmek için kullanılan bu beyaz mürekkep, burada Sabine'in bir "hata" olarak görülüp "düzeltilmesi" gerektiği mesajını ima ediyor.

"Başka bir şey mi?" Yine o kelime...

Sabine, yavaş öğrenen bir çocukla uğraşmak zorunda kalan bir öğretmenin sabrıyla iç çekti.

"Bay Parker, duyduğum sesin Edie Brook'a ait olduğundan emindim. Hâlâ da öyleyim aslında... En azından başlangıçta benimle konuşanın o olduğuna inanıyorum. Her gün saat dörtte kurabiye ve üzüm suyu içtiği ayrıntısını uydurmuş olmam imkânsız, üstelik bu bilgi medyayla da paylaşılmamıştı. Ama aynı zamanda başka bir şeyin de beni dinlediğine dair güçlü bir şüphem var... Kayıp çocukları aramamı istemeyen bir varlık bu. Benim oluşturduğum tehdidi ortadan kaldırmak için eline bir fırsat geçti ve bunu tereddüt etmeden kullandı."

"Yani bu varlığın, Edie Brook'u taklit ederek seni küçük düşürmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, tam olarak bunu söylüyorum. Hatta bu varlık, Edie'yi kaçıran kişi ya da kişilere aşina olan –hatta belki de onların aracılığıyla hareket eden– bir şey bile olabilir. Yine de onlar bunun farkında olmayabilir. Ne olursa olsun, bu varlığın Edie'nin kayboluşunu kendi amaçları doğrultusunda manipüle ettiğine ve senin de dediğin gibi beni rezil etmek için kullandığına inanıyorum."

Hayatım boyunca pek çok tuhaf şey duymuş ve tanık olmuştum. Ölü kızının yalnızca kendisiyle değil, hayatta olan çocuğuyla da konuştuğu bir adamdım. İngiltere'de bir kilisede, dünyalar arasındaki sınırların kırılma noktasına kadar inceldiği o anlara şahit olmuş, Yaban Arıları Tanrısı'nın yüzüne bile bakmıştım. Peki öyleyse, neden Sabine Drew'un anlattıkları bana fazla abartılı geliyordu? Kendi gözlerimle gördüklerimi, kulaklarımla duyduklarımı kabullenmek başka bir şeydi –zihin insanı bazen tam tersine ikna etmeye çalışabilir– ama başkasının inancını sorgulamadan, koşulsuzca kabul etmek ise bambaşka bir şey. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım, fakat Sabine, anlattıklarına bütünüyle inanmakta zorlandığımı görebiliyordu.

"Benim tamamen halüsinasyon gördüğümü düşünüyorsun, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedim, "ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"'Dürüst olmak gerekirse' sözünden nefret ederim, ama senin durumunda bir istisna yapacağım çünkü senin dürüstlüğünden şüphem yok."

"Tüm bunları bir süreliğine bir kenara bıraksak?" diye teklif ettim. "Söylediklerinin sonuçlarını sindirmek için zamana ihtiyacım var, bu senin için bir sorun olur mu?"

"Aslında olur. Buraya gelmemin ikinci nedeniyle ve Henry Clark'ın nerede olduğuyla doğrudan ilgili."

"Devam et," dedim. "Açık fikirli olmaya çalışacağım."

Sabine'in hayal kırıklığını açıkça hissedebiliyordum. İnzivaya çekildiği yerden çıkıp, sonunda kendisini gerçekten dinlemeye istekli olacağını umduğu birine derdini anlatmaya gelmişti. Fakat konuştukça, söylediklerinin kabul görme ihtimalinin giderek azaldığını o da fark ediyordu. Buna rağmen bunca yolu gelmişti; artık geri dönmek yerine anlatmaya devam etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"O varlığı," dedi, "Edie Brook konusunda beni yanıltan o zihni, yıllar sonra ilk kez yeniden hissettim."

"Nerede?"

"Grettonda. Geceleri Henry Clark'ın ağladığını duyuyorum, ama bunun arkasında başka bir şey var: Sesin yankısı gibi, bir mırıldanma, derinlere gömülü bir ses bozulması. Tanımlayabileceğim en yakın şey bu. Bu mırıltıyı en son duyduğumda, Edie Brook ile iletişim hâlinde olduğumu sanıyordum."

"Ve bariz nedenlerden dolayı," dedim, "bunu polise anlatamazsın tabii."

"Bana inanmaları için senden bile daha az nedenleri var."

"Peki ya sana inandığımı varsayalım," dedim. "Grettonda bir çocuğun cesedini aramak için ne bir kaynağım var ne de yetkim. Sen ya da ikimiz birlikte, yeterli kanıtla Henry Clark'ın orada olabileceğine polisi ikna etsek bile, arama yine de yönetilebilir bir bölgeyle sınırlandırılmak zorunda kalır."

"Biliyorum," dedi. "Geçmişte bunun benim için ne kadar zor olduğunu açıklamak zorunda kalmıştım." Parmak uçlarıyla şakaklarını ovaladı, başı zonkluyormuş gibi gözlerini kapattı. "Ama Gretton'da karşılaştığım tek engel bu değil. Arabayla kasabanın ancak sınırına kadar gidebildim, daha ötesine geçemedim."

"Neden?"

Ellerini hâlâ başında tutarken bana baktı.

"Sana söylemiştim... Korkuyorum."

"Orada olduğunu düşündüğün şeyden mi?"

Başını hafifçe eğerek onayladı.

"Bu çok eski zamanlardan beri var olan bir şey... Kadim bir enerji taşıdığını hissedebiliyorum. Yıllarca, hatta on yıllarca uyuduğunu düşünüyorum; ama her uyandığında kurtlar gibi aç oluyor ve çocukların tadını seviyor. Şu anda Henry Clark'tan besleniyor, onun ışığını tüketiyor. Ve sonunda tamamen doyduğunda yeniden kış uykusuna yatacak. Bu çok uzun zamandır süren bir döngü. Henry sonunda tükendiğinde, onu bulma umudumuz da tükenmiş olacak. Varlık bir sonraki sefer uyandığında, kim bilir, belki ben çoktan ölmüş olurum. Ölmezsem bile, bir sonraki çocuğun ağlamasını duyacağımın garantisi yok. Ne olursa olsun o varlık hayatta kalacak, ama çocuklar kalmayacak."

"Peki, bu şey Henry'ye nasıl ulaştı?" diye sordum.

"Muhtemelen birilerinden yardım aldı," dedi. "Kötülük kendine benzeyenleri bulur. Bir araya gelip kümelenirler."

Sabine saatine baktı.

"Yorgunum," dedi. "Bu kadar geç saatlere kadar ayakta kalmaya alışık değilim. İnsanlar ve barlar bana göre değil. Sanki beynime küçük küçük iğneler batıyor."

Ayağa kalktı, paltosunu giydi; sonra hesabı unuttuğunu fark edip çantasını karıştırdı. Buruk bir ifadeyle avucuna bir tomar bozuk para alıp saymaya başladı.

"Ben hallederim," dedim. "Bunca yol geldin. En azından bunu yapmama izin ver."

"Dinledin ya, o bile yeter," dedi Sabine. "Aslında senden başka

ne beklediğimi bilmiyorum. Ölülerin seslerini duyduğunu söyleyen –üstelik yalancı ve sahtekâr damgası yemiş– bir kadının sözlerine dayanarak silahını çekmiş bir süvari gibi ortaya atılacağını mı sandım? Ne düşünüyordum ben? Ne kadar saçma, ne kadar çocukça bir beklentiymiş!"

Birkaç kâğıt para çıkarıp masanın üzerine bıraktı ve yanımdan geçip uzaklaşmaya başladı.

"İstersen seni bırakabilirim," dedim.

"Arabam dışarıda," dedi. "Şehirde kalacağım bir yer var."

Bir an durdu; eli hafifçe omzuma dokundu.

"Umarım kızın huzuru bulur Dedektif Parker. Sen de... Çünkü bu dünyada da, ötesinde de, ne yazık ki huzur pek az bulunuyor."

Sonra geceye karışıp gitti.

ELLİNCİ BÖLÜM

Gelişmeleri ona telefonla aktarmaya çalışmak yerine Moxie'nin evine uğramanın daha kolay olacağına karar verdim. Beni mutfağa davet etti. Masasının üzeri evrak yığınıyla dolup taşmıştı; bunların bir kısmı Colleen Clark'a, geri kalanı ise diğer davalara ait olmalıydı. Mirasla birlikte gelen bu masa, koyu renkli meşe ağacından yapılmış devasa bir parçaydı. Moxie'nin modernleştirdiği mutfakla pek uyum sağlamasa da şimdi neden ondan vazgeçemediğini anlıyordum... Yarım düzine avukat, dirsekleri birbirine değmeden bu masada rahatlıkla çalışabilirdi. Ya da belki Moxie, masayı parçalara ayırmadan mutfaktan çıkarmanın bir yolunu bulamamıştı çünkü tüm alan neredeyse masanın etrafına göre inşa edilmiş gibiydi.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Bugün su, kahve, soda ve bir de alkolsüz bira derken o kadar çok sıvı tükettim ki... Muhtemelen artık vücudumun yüzde altmışı değil, yüzde sekseni sudan oluşuyordur."

Delaney Duhamel ile yaptığım görüşmeden, Steady Freddy'yle sohbetimize ve en sonunda Sabine Drew'la karşılaşmama kadar günün tüm gelişmelerini sırayla anlattım.

"Şu çakma medyum mu?" dedi Moxie. "Tanrım, bu davaya bir de falcılar ve kilo tahmincileri mi karışacak şimdi?"

"Onun için 'çakma' kelimesinin doğru olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Eğer 'dolandırıcı' ya da 'sahtekâr" kelimelerini tercih ediyorsan, bunlara da itirazım yok."

"Bence o samimi Moxie. Kimseyi aldatmaya çalıştığını sanmıyorum."

"Belki de kız arkadaşın Macy ile konuşmalısın, Edie Brook davasından zarar görenler arasında olduğu için bir de onun ne diyeceğini dinle."

Moxie'nin hafızası bir düzine filinki gibiydi, ama yine de Macy'nin geçmişiyle ilgili benim bir dönem bilmediğim şeyleri onun bilmesi beni biraz rahatsız ediyordu.

"Öyle yapabilirim. Ve bu arada o benim kız arkadaşım değil."

"Ne demek kız arkadaşın değil? Kaç yaşındasın sen, dokuz mu?"

Böyle söyleyince, okul bahçesinde yöneltilen bir suçlamayı reddeden biri gibi konuştuğumu itiraf etmeliydim. Moxie ve onun kurnaz avukat tavırlarına lanet olsun.

"Onun ne söyleyeceğini dinlemeye hazırım," diye kabul ettim.

"Evet, Gretton'ın yarısını kazmaya başlamadan önce bunu yapardım. Eski yaraları deşmeden önce kadına bir çiçek almayı da düşünebilirsin. İşini kolaylaştıracaksa, çiçeklerin benden geldiğini söyleyebilirsin."

"Teşekkürler, Moxie. Sen bir tanesin."

Ben konuşurken o da aldığı notları gözden geçiriyordu.

"Mara Teller hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem o kadar az hoşlanıyorum ondan," dedi. "Eğer Furnish işi ağırdan alıyorsa, polislerin Teller'la ilgili soruşturmayı hızlandırması için bir yol olabilir."

"Nowak ve Becker seçilirse," dedim, "Furnish kendisine kol kanat gerileceğini düşünüyor. Bu yüzden Colleen aleyhindeki davayı didik didik etmeye başlaması için hiçbir sebep yok. En kötü ihtimalle, onu Teller'ın peşine takarsak kasıtlı olarak ya da sadece kendi beceriksizliği yüzünden her şeyi berbat edebilir. Steady Freddy'nin aklına bu fikri soktum bile. Yavaş çalışır ama dürüst ve vicdanlıdır. Gölgelerin ardındaki gerçeği görürse, doğru olanı yapacağından eminim."

"Gölgeler demişken," dedi Moxie, "komşum, bu akşamın erken saatlerinde evimin etrafında bir kadının dolaşmış olabileceğini söyledi."

"Az önce bana ilişki tavsiyesi verirken seninle dalga geçmedim, ama senin hayatında da kaç tane kadın var acaba?"

"Çok fazla... Ve asla yeterli değil," dedi.

"Peki neymiş olay?"

"Muhtemelen hiçbir şey, ama arka kapının kilidinde çizikler var." Başparmağıyla bahçeye açılan kapıyı işaret etti. "Yeni yapılmışa benziyorlar."

Kilidi inceledim. Haklıydı. Parmağımı izlerin üzerinden geçirdiğimde, küçük pirinç parçacıkları elimde kaldı.

"Alarmın ne durumda?"

"Bakım istiyor. Yoğundum."

"Silah?"

"Yalnızca keskin zekâm. Silahları sevmem. Zaten bu yüzden sen varsın."

Gözlerimi karanlığa, Baxter Woods ormanının uzandığı yöne diktim.

"Alarmı bir an önce düzeltsen iyi olur," dedim. "Yarın forum için gönderilen şu isimsiz para emri konusunda bir telefon edeceğim. Nereden satın alındığını bulabilirsem, onu satın alanın yüzünü de ortaya çıkarabilirim."

Dizüstü bilgisayarımı açıp Delaney Duhamel'in verdiği fotoğraf dosyasını incelemeye başladım. Fotoğraflara henüz detaylıca bakmamıştım, fakat hızlı bir taramada Stephen Clark'ın iki karede göründüğünü fark ettim. İkisinde de sadece arka planda yer alıyor

ve boyu sayesinde kolayca seçiliyordu. İlk fotoğrafta yanında kendisinden çok daha kısa bir kadın vardı. Kadın başını hafifçe eğmiş, yüzünü sola çevirip Clark'a bakıyordu. Yalnızca profilini görmeme rağmen gülümsediği belliydi. Boynunda ise ceketinin yakasıyla kısmen gizlenmiş bir kimlik kartı asılıydı. Görüntüyü büyütmek bulanıklığı artırıyordu ama yine de yazıların arasında en az bir "l" harfi seçebildiğimi düşündüm.

"Sence o mu?" diye sordu Moxie. "Clark o etkinlikte birçok kadınla tanışmış olabilir."

"Sağ eline bak," dedim. "Kadının beline dokunuyor."

"Olabilir," dedi Moxie, "ama bazı kadınlar bunu samimiyet işareti değil, sadece arkadaşça bir jest olarak da yorumlayabilir." Kadının yüzünü büyütüp ekrana yaklaştırdı. "Kesin bir şey söylemek için yeterli değil."

"Belki mahkemede tanıklık edecek kadar belirgin değil, ama onu görsem kesin tanırım."

"Peki, Stephen Clark bize kadının kim olduğunu söyler mi dersin?"

"Hiç sanmam. Kendi adını sorsam onu bile doğrulamaz bence. O kapı çoktan kapandı."

"Yine de o adamı tanık kürsüsüne çıkarabilirsek çok işimize yarar," dedi Moxie. "Görseli bana gönder, dosyaya ekleyeyim. Peki, yarın başka neler var programında?"

"Colleen'in hem doktoruyla hem de terapistiyle görüşmelerim var," dedim. "Eğer zaman kalırsa birkaç kapıyı daha çalmayı düşünüyorum ama Steady Freddy'ye göre Portland polisinin araştırmaları bu konuda pek bir sonuç vermemiş. Benim onlardan daha fazlasını ortaya çıkarabileceğimden de pek emin değilim."

"Zamanını nasıl kullanacağına sen karar ver," dedi Moxie. "Bu arada, Colleen'in tecrit altındaki yaşamı nasıl?"

"En son gördüğümde iyiydi. Ama onu Scarborough'da bu şekilde ne kadar daha kapalı tutabileceğimden emin değilim."

"Peki, sevgiline eve bir kadın kiracı aldığını söyledin mi? Pardon, artık sevgilin olmayan sevgiline."

Moxie kıkırdadı. İçinde hâlâ bir çocuğun neşesi vardı.

"Umarım biri evine girer de bütün oyuncaklarını kırar," diye karşılık verdim.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Eve geldiğimde Colleen Clark televizyonun önünde uyukluyordu... Arabamı park ederken onu oturma odasının penceresinden bile görebiliyordum. Ona karşı acıma duymak zordu ve nedenini tam olarak bilmiyordum... Belki karakterindeki o kaderci hava, belki de ona layık olmayan o kocasına gösterdiği bitmek bilmeyen şefkat yüzündendi. Yine de bunlar birer yargı değil, daha ziyade birer gözlemdi... Çünkü kendi kederimle ve onun neden olduğu zararın suçluluğuyla o kadar uzun süre yaşamıştım ki, başkalarına –özellikle de hiç tatmamış olanların hayal bile edemeyeceği bir acıyı yaşayanlara– nasıl davranmaları gerektiği konusunda söz söyleyebilecek biri değildim. Yine de, bir duruşma söz konusu olursa zavallı kadının bu tavırlarının dikkate alınması gerektiğini düşünüyordum. Yargıcın verdiği talimatlar ne olursa olsun, hiçbir jüri nihai kararı yalnızca delillere dayanarak vermezdi. Adalet gerçekten kör olsaydı, jüri üyeleriyle sanık arasına bir perde çekilirdi.

Colleen, ben arabanın kapısını kapatırken uyandı ve mutfağa gelip benimle buluştu. Üzerinde bol bir kot pantolon ve eski bir kazak vardı. Ayakları çıplaktı ve ayak tırnaklarının yeni boyandığını, hem de her birinin farklı bir renkte olduğunu fark ettim. Baktığımı görünce gülümsedi.

"Sıkılmıştım," dedi. "Ojeyi kızın odasında buldum."

"Buradayken tırnaklarını istediğin renge boyayabilirsin," dedim. "Ama dışarı çıkman gerektiğinde onları kapatsan iyi olur, ya da daha iyisi, ojeyi silip tırnaklarını doğal hâlinde bırak. Bu, ellerin için de geçerli."

"Bir de peçe takmamı ister misin?"

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, şu anda kamuoyunun gözleri senin üzerinde... Ayrıca jürinin de gazete okuyan, televizyon izleyen, arkadaşlarıyla dedikodu yapan insanlardan oluşacağını unutma. Davranışların, duruşun, kıyafet seçimin, gülümseyip gülümsememen... tüm bunlar mahkemede olumlu ya da olumsuz etkiler yaratabilir. Suçla itham edilen bir kadın için durum çoğu zaman bir erkekten daha zordur; zaten kadınların hayatta farklı bir standarda tabi tutulduğunu sen de biliyorsundur, bu nedenle bir erkekten gelen bu açıklamaları mazur gör."

Lavabonun önünde durup gerindim. Saatlerce oturmaktan sırtım ağrımıştı.

"Özür dilerim," dedim. "Sesim istediğimden daha sert çıkmış olabilir."

"Önemli değil. Az önce söylediğin şeyi hiç düşünmemiştim ve bunu senden duymak daha iyi oldu. Yatmadan önce gökkuşağının renklerini sileceğim."

İşte şimdi kendimi gerçekten berbat hissediyordum. Biraz renk kimseye zarar vermezdi, öyle değil mi? Öte yandan, şu an en doğrusu buydu. Duruşmaya kadar Colleen, her adımını bir kamera kendisini izliyormuş gibi atmayı öğrenmek zorundaydı.

Masaya oturdu.

"Sen gelmeden önce bir yürüyüşe çıktım," dedi. "Kimsenin göremeyeceği bir yoldan, evin arka tarafında. Burası gerçekten çok güzel."

Elini kokladı.

"Hâlâ cildimde tuz kokusu var," dedi. Dilinin ucuyla bileğine dokundu. "Tadını bile alabiliyorum."

Bu hareketinde ne erotik ne de kasıtlı bir baştan çıkarıcılık vardı. Daha ziyade bir çocuk gibiydi, kendinden pek emin değildi.

"E, bugün herhangi bir ilerleme kaydettin mi?" diye sordu.

Sabine Drew'dan bahsetmedim; bundan iyi bir sonuç çıkmazdı. Delaney Duhamel ya da Steady Freddy ile yaptığım konuşmaların detaylarını da açmak istemiyordum. Colleen, Moxie'nin müvekkiliydi ve teknik olarak ben Moxie için çalışıyordum, Colleen için değil. Davanın gidişatına ya da benimle ilgili soruşturmaya dair soruları varsa, bunları Moxie'ye yöneltmesi gerekiyordu.

"Küçük adımlarla ilerliyoruz," dedim. "Ve henüz yolun çok başındayız."

"Aslında benimle hiçbir şeyi paylaşmak istemiyorsun, değil mi?"

"Her şey Moxie üzerinden yürütülmeli... Böylece herhangi bir kafa karışıklığı önlenmiş olur."

"Yani yanlış nedenlerle umutlanmamı da önlemiş oluyorsun, öyle mi?"

"Daha fazla umut doğduğunda Colleen, inan bunu ilk bilen sen olacaksın."

"Neyse, yatağa dönsem iyi olacak," dedi. "Beni uyandıran bir şey yüzünden aşağı indim.... Sonra da odama geri dönmek istemedim."

"Seni uyandıran neydi?"

"Bir his ya da sadece ağaçların arasındaki rüzgâr. Buradaki dünya farklı sesler çıkarıyor, tanıdık değiller. Yatak odasının penceresinde dururken bir an için yol kenarındaki ağaçların arasında, eve doğru bakan bir siluet gördüğümü sandım. Sonra rüzgâr yön değiştirdi, gölgeler hareket etti ve siluet kayboldu."

Moxie ve kilidindeki çizikler aklıma geldi.

"Erkek miydi, kadın mıydı?"

Sesimi mümkün olduğunca sakin tutmaya çalışmıştım.

"Seçemedim. Yanılmış da olabilirim. Özür dilerim, telaş yaratmak istemem."

"Telaş yok," dedim. "Bunu bana söylemekle kesinlikle doğru olanı yaptın. Bu mülkte bir güvenlik sistemi var ama sen buradayken seni bir mahkûm gibi hissettirmek istemediğim için bazı bölümlerini devre dışı bıraktım. Yine de herhangi bir sınır ihlali olursa cep telefonuma anında bildirim gelir, yani burada oldukça güvendesin. Üstelik Scarborough polisi de sadece birkaç dakika uzaklıkta, eğer endişelenir ve bana ulaşamazsan hemen onları ara."

"Burada kaldığımı duyurmazlar mı herkese?"

"Bu ihtimal her zaman var, ama bizimki sadece kısa vadeli bir çözüm. Birkaç gün içinde seni sessizce evine bırakacağım. Annen orada olacak ve Fulci'leri bir süreliğine ya da sen istediğin sürece evde tutacağız. İçlerinden biri seninle mağazaya gitmekten ya da

kafanı dağıtmak istiyorsan, sinemaya gelmekten memnuniyet duyacaktır. Gerçi ikinci seçeneği pek tavsiye etmem."

"Çünkü insanlar beni sinemada görürlerse yanlış anlayabilirler, değil mi?"

"Ya da tiyatroda veya konserde. Bir fotoğrafçı seni gülerken yakalarsa, kötü yansıtılır."

"Bu durumdan nefret ediyorum."

"Biliyorum, ama ilgi zamanla azalacaktır. Bir gün gelecek, insanların senin yüzünü hatırlamakta zorlandıklarını fark edeceksin, ama o zamana kadar sen çoktan hayatına devam etmiş olacaksın. Biraz daha zaman geçsin, seni hiç hatırlamayacaklar."

"Peki ya Henry?" diye sordu. "Onu da unutacaklar mı?"

"Bunun olmaması için elimizden geleni yapacağız."

Boyalı ayak tırnaklarına son bir kez baktı.

"Bence çoktan unuttular çünkü bunların hiçbiri Henry ile ilgili değil, bu aşamada artık değil."

Odasına götürmek için kendine bir bardak su doldurdu.

"Oğluna hiç şarkı söyler miydin?" diye sordum, o musluğu kapatırken.

"Ne?"

"Uyuması için ninni söyler miydin?" diye tekrarladım.

"Neden bunu soruyorsun?"

"Merakımdan."

Cevap onu tatmin etmiş gibiydi.

"Evet, söylerdim. Sanırım çoğu anne söyler. İnsana çok doğal geldiğini fark ettim, çünkü Henry doğmadan önce hiç şarkı falan söylemezdim."

"Ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Bunu biraz düşündü. Gözlerinin yaşardığını görebiliyordum ama sorduğum sorulardan pişman değildim. Sabine Drew hakkında emin olmam gerekiyordu.

"Aslında, onu kucağıma alıp mırıldandım sadece. Acaba bunun titreşimlerle bir ilgisi var mı?"

"Ve bu sana rahatlık verdi mi?"

"Evet, sanırım verdi. Kayıp çocuğuma ninni söylemem gerektiğini mi öneriyorsun?"

"Neden olmasın? Nerede olursa olsun, Henry seni dinliyor."

Yüzündeki yaşları sildi.

"Madem öyle, belki söylerim. İyi geceler."

Ve merdivenleri çıkarken, çoktan mırıldanmaya başladığını duyabiliyordum.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah saat sekizi biraz geçe Maralou Burnham'ı aradığımda, Colleen hâlâ ortalarda yoktu. Maralou, ABD Posta Servisi'nde tanıdığım tek kişiydi. Augusta'daki idari destek biriminde çalışıyordu ve yasayı çiğnemek zorunda kalmadığı sürece bir şişe şarap karşılığında her zaman yardım etmeye hazırdı. Ona Mara Teller'ın kullandığı havale numarasını verdim. Havalenin nerede yapıldığını ve hangi yöntemle ödendiğini bulmanın zor olmayacağını söyledi. Konuyu biraz daha ilginçleştirmek için, havale nakit yapılmamışsa ikinci bir şişe daha göndereceğimi belirttim... Gerçi ekstra şişeyi göndermem gerekmeyeceğinden neredeyse emindim.

* * *

Colleen'in doktoru Lyra Shapleigh adında bir kadındı. Portland'ın Libbytown semtindeki son derece gösterişli bir tıp merkezinde çalışıyordu; mekân öylesine steril görünüyordu ki, insan en ufak bir kan izi bile bıraksa bile kendini suçlu hissederdi. Lyra'nın kız kardeşi Molly ise Colleen'in oğlunu dünyaya getiren kadın doğum uzmanıydı.

Dr. Lyra Shapleigh otuzlu yaşlarının sonlarındaydı; yüzünün sert hatları saçlarının yumuşak kıvrımlarıyla gizlenmişti. Bana,

Colleen Clark'ı doğum sonrası depresyon nedeniyle tedavi ettiğini söyledi. Colleen, başlangıçta anneliğe uyum sağlamakta zorlanmış olsa da son aylarda belirgin bir iyileşme göstermişti. Shapleigh ona terapi önermiş ve Colleen bir arkadaşının tavsiyesiyle terapist Piper Hudson'ı seçtiğinde buna itiraz etmemişti.

Shapleigh, koltuğunda geriye yaslanırken bana hoş olmayan bir görevi soğukkanlılığını bozmadan yerine getirmiş birinin ifadesiyle baktı. Gerçekte onu kaygılandıranın hastasının iyiliğinden ziyade kendi mesleki itibarı olduğu açıktı. Bu davaya dâhil olmak istemediğini açıkça dile getirdi; onu bu konuda suçlayamazdım. Savcılığın kendisiyle iletişime geçip geçmediğini sorduğumda ise bunu başıyla onayladı. O günün ilerleyen saatlerinde Erin Becker'ın ekibinden biriyle görüşmesi planlanıyordu, ancak şimdilik bir mahkeme celbi gönderileceğine dair herhangi bir işaret yoktu.

"Avukatımla çoktan görüştüm," dedi. "O, hiçbir tarafın beni ifade vermeye zorlayamayacağını düşünüyor."

Bu konuda farklı bir görüş sunmadım. Zaten avukat değildim ve her gece dizlerimin üzerine çöküp, Tanrı'nın beni bir avukata dönüştürmemesi için iyi biri olmaya söz veriyordum.

"Colleen'i sever misiniz?" diye sordum.

Sorum Shapleigh'i belirgin biçimde şaşırtmıştı.

"Sevmek mi?" diye karşılık verdi; bir doktorun, hastasına karşı olumlu ya da olumsuz duygular besleyebileceği ihtimali hiç aklına gelmemiş gibi. Hipokrat yemini gereği doktorlar tüm hastalara yardım etmeli ve ayrım yapmamalıdır.... Ama eğer bir hastayı sevmiyorlarsa, bunu açıkça söylemeden ondan kaçınmanın yollarını bulabildikleri kesindi. "Şey, evet, elbette severim kendisini," dedi sonra. "Başlangıçta çok sessiz ve utangaçtı ama zamanla onu zeki, öz-farkındalığı yüksek ve yeri geldiğinde inceden nüktedan biri olarak tanıdım. Neden sordunuz?"

"Meraklı bir mizacım vardır," dedim. "Ayrıca, Colleen oğluna zarar vermekle suçlandığında buna şaşırıp şaşırmadığınızı da merak ediyorum."

"Eğer beni gerçekten şaşırtmanın zor olduğunu söylersem, cevap vermekten kaçınmış mı olurum?"

"Ben bunu bir bağlam yaratma girişimi olarak görürüm."

Shapleigh, yüz ifadesine biraz sıcaklık karışmasına izin verdi.

"Madem öyle, evet, çok şaşırdım," dedi, "çünkü, benim yanımdayken Colleen oğluna dair hiçbir zararlı düşünce sergilemedi. Birçok genç anne –özellikle ilk çocuklarında– doğum sonrasındaki ilk aylarda, hatta yıllarda çeşitli zorluklar yaşayabilir. Bu olağan bir durumdur... Ancak Colleen'in yaşadıkları çoğundan çok daha ağırdı ve hem psikolojik hem de fiziksel açıdan onu ciddi şekilde yıpratıyordu. Hem Henry'nin hem de Colleen'in iyiliği için bu sorunun mutlaka ele alınması gerekiyordu."

"Kocası hakkında sizinle konuştu mu?"

"Konuşma sırasında lafı geçti."

"Ve?"

"Ben ilişki danışmanı değilim Bay Parker."

"Colleen'e bir uzmana başvurmalarını önerdiniz mi?"

"Bunun faydalı olabileceğini ima etmiş olabilirim, fakat terapisti onun hayatının bu yönüne dair daha geniş bir perspektife sahip olabilir."

"İlişkide şiddet olduğuna dair herhangi bir ima var mıydı?"

"Kocası tarafından mı? Buna dair hiçbir işaret görmedim ve Colleen de böyle bir şeyden hiç söz etmedi. Kocasından şüphelenmeniz için bir sebep mi var?"

"Colleen'le epey zaman geçiriyorum," dedim. "Davranışlarında beni rahatsız eden bir şey var; bana, tanıdığım istismara uğramış kadınları hatırlatıyor. Çok yıpranmış görünüyor. Üstelik istismar, tek bir biçime indirgenemeyecek kadar çeşitli."

"Kocası, yaşananlar konusunda Colleen'e karşı pek anlayış göstermiyor sanırım," dedi Shapleigh. "Ve bu da Colleen'i duygusal ve psikolojik olarak etkiliyor tabii. Gerçi bunu yalnızca onun anlattıklarına dayanarak söyleyebilirim. Kocasını sadece birkaç kez, Colleen'i almaya geldiğinde gördüm. Colleen bizi tanıştırmıştı ama bunun dışında kendisiyle hiçbir etkileşimim olmadı."

"Peki ya kocasının çocuğa karşı tutumu nasılmış," diye sordum. "Acaba Henry'yle yakın mıydı, onun hayatına ne kadar dâhildi?"

Cevabı aslında biliyordum, ama profesyonel bir görüş almak –hem de ücretsizken– zarar vermezdi.

"Yine Colleen'in anlattıklarına dayanarak söyleyebilirim ki," dedi Shapleigh, "kocası Henry'nin günlük bakımına pek dâhil olmuyordu. Colleen ise kocasının çok çalıştığını düşünerek bu durumu mazur görüyordu. Adam evde fazla zaman geçirmiyormuş, ama benim görüşümü sorarsanız, Stephen Clark çocuk yetiştirme konusunda biraz eski kafalı."

"Çocuk bakmak kadınların işi olmalı yani?"

"Evet."

Shapleigh gözlüklerini çıkardı. Bu hareket, samimiyetini vurgulamak için yapılmış gibiydi. Masaya doğru hafifçe eğildi ve bana en sıcak bakışlarından birini yöneltti; muhtemelen hoş olmayan bir teşhis almak üzere olan –ve önceliklerini şimdiden gözden geçirmeleri gerektiği söylenen– hastalara ayırdığı bakışın bir benzeriydi bu.

"Bakın Bay Parker," dedi, "savcılığa, müvekkiliniz ya da hastam hakkında olumsuz bir izlenim yaratabilecek hiçbir bilgi vermeyeceğim. Kayıtları mahkeme celbiyle talep etseler ya da beni tanık kürsüsüne çıkmaya zorlasalar bile bu tutumumu korurum. Umarım bu sizi bir nebze olsun rahatlatır. Daha fazlasını yapabilmeyi isterdim ama maalesef yapamam."

Ardından gözlüklerini yeniden taktı. Konuşmamızın sona erdiği açıktı.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mattia Reggio, muhteşem bir gün ışığının altında kuzeybatıya doğru yola çıkmıştı. Yan koltukta, T.J. Maxx'tan indirimli olarak aldığı bir poşet İsveç balığı duruyordu –arada bir ısırık almak için iyi bir seçenekti–, yine de hem düzgün bir şeyler yemek hem de tuvalete gitmek için yolda mola vermek niyetindeydi. Artık tuva-

let ihtiyacı doğmadan birkaç kilometre bile yürümesi mümkün olmuyordu. Geceleri yalnızca tek bir kez idrara kalktığında, bunu bir nimet sayıp Tanrı'ya şükrediyordu. Karısı Amara, bu durumun altında yatan olası bir sağlık sorununu göz ardı etmemesi gerektiğini söyleyerek, doktora gitmesi konusunda ısrar ediyordu. Fakat Mattia, bunun yalnızca yaşlanmanın kaçınılmaz bir sonucu olduğunu düşünüyor, meseleyi fazla büyütmüyordu. Elli yaşını geçip de tuvaletle daha sık haşır neşir olmayan erkek neredeyse yoktu ve o, bu eşiği yirmi yıl önce çoktan geride bırakmıştı.

Yine de Amara'nın haberi olmadan, vücudunun aşağılarında bir yerde bir sorun olabileceğinden şüpheleniyor ve bu düşünce onu endişelendiriyordu. Kalçasında ve kasıklarında zaman zaman ağrılar hissediyor, bazen de klozette kan görüyor, fakat bunları kimseyle paylaşmıyordu. İçki arkadaşlarından Ed Nibloe, idrar sırasında duyduğu ağrı yüzünden bir iç hastalıkları uzmanına gitmiş ve neredeyse hemen oracıkta prostatındaki tümörlerin çıkarılması için ameliyata alınmıştı. Şimdi zavallı adam karısıyla hiç sevişemiyor ve idrarını toplamak için bir torba ya da benzeri bir aparat kullanıyordu. Reggio'ya göre bu durum, tedavinin hastalıktan daha kötü olduğu anlamına geliyordu. Doktorların iç organlarınızı kurcalamasına izin verirseniz makinedeki bütün çatlakları bulmaları kaçınılmazdı, öyle değil mi? Bu kulağa mantıklı geliyordu. Yine de –eski bir evi, arabayı ya da evliliği idare etmiş herhangi bir erkeğin söyleyeceği gibi– bazı eksiklikleri görmezden gelmek, boşanma avukatlarının yaratacağı o enkaz yığınının ortasında kalmaktan daha iyiydi. Reggio'nun mottosu her zaman şuydu: "Yeterince iyi olanı, olduğu gibi bırak."

İsveç balığından bir ısırık daha aldı ve hız sınırının altında seyrettiğinden emin olarak yoluna devam etti. Yanında ruhsatlı silahı vardı –Maine eyaletinde hüküm giymiş suçluların ateşli silah bulundurması en fazla beş yıl yasaktı– ve hapishane yemeği yemesinin üzerinden ise onlarca yıl geçmişti. Yine de, eğer polis tarafından durdurulursa ruhsatı sistemde kontrol edilecek ve özel işleri hakkında yanıtlamak istemediği sorulara maruz kalacaktı; sadece bir prensip meselesi bile olsa.

Amara onu silahı saklarken görmüştü; bir şahin gibi keskin gözlere sahipti. Kocasının eski mesleğine hep bir şekilde tahammül etmiş ama hiçbir zaman onaylamamıştı. Onu sevdiğini söylüyordu –sağduyusunun itirazlarına rağmen– ama suç dünyasından emekli olduğunda onu daha da çok sevmeye başladığını itiraf etmişti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sormuştu kocasına o sabah. Mattia, bir cep ölçerle lastiklerin havasını kontrol etmekle meşguldü. Babası da her yolculuğa çıkmadan önce aynı şeyi yapar, benzin istasyonlarındaki cihazlara güvenilmez olduğunu söylerdi. Artık bir benzin istasyonunda hava pompası bulmak bile şanstı, bulunsa bile birkaç doları gözden çıkarmadan bu hizmeti almak neredeyse imkânsızdı. Saat ilerledikçe insan bir lastikten diğerine telaşla koşturur, işi tamamlamadan sürenin bitmemesi için içinden dua ederdi.

"Küçük bir yolculuğa çıkıyorum," demişti Matia.

"Silahla mı?"

"Bu sadece içimin rahat etmesi için... Kullanacağımı sanmıyorum... Sadece birine birkaç soru sormak istiyorum."

Ama bu üç cümleyi bir araya getirir getirmez, tüm mantığa ve inandırıcılığa aykırı olduğunu fark etmişti.

"Ne hakkında sorular soracaksın?"

"Colleen Clark olayı hakkında."

"Bay Castin bunu biliyor mu?"

"Evet," demişti Reggio ama o anda karısının gözlerindeki soğuk bakışı fark etmişti. *Tanrım, bu kadın polis olmalıymış.* "Yani, aslında tam olarak bilmiyor ama onun zamanını boş yere harcamasını istemiyorum. Eğer bu iş sonuç verirse ona faydalı olur, vermezse de en azından biraz ortam değiştirmiş olurum."

"Belki de her ihtimale karşı ona danışsan iyi olur."

"Hangi ihtimale karşı?"

"Bilirsin işte..."

"İşleri berbat etmem ihtimaline karşı mı, bunu mu söyleyecektin?"

Mattia sesini yükselterek konuşmuş ve buna pişman olmuştu. Sesini yükseltmeyi –özellikle bir kadına karşı– nezaketsizlik ve za-

yıflık göstergesi olarak görüyordu. *Ama Tanrı aşkına, insana biraz rahat verin.*

"Hayır, söylemek istediğim o değildi," diye cevaplamıştı Amara sakin bir sesle, gerçi Mattia ima edilenin muhtemelen öyle –ya da benzer bir şey– olduğundan emindi. "Kimseye kanıtlanan gereken hiçbir şey yok, tamam mı?" diye sürdürmüştü Amara. "Ne bana, ne o dedektife, ne de başka birine."

Mattia lastiklerin hava kontrolünü bitirmişti. Amara, kocası her bir lastiğin yanında diz çökerken onu takip ediyor, adamı gözünün önünden hiç ayırmıyor, dikkatinden kaçmasına fırsat vermiyordu. Bu yüzden hiç yasak ilişkisi olmamıştı Mattia'nın. Kuzey Kutbu'na kadar gidip, hiçliğin ortasında bir igloda bir Inuit kadınla birlikte olsa bile, dışarı çıkıp pantolonunun fermuarını çeker çekmez karısını karşısında bulacağı –ayaklarında kar ayakkabılarıyla büyük bir hayal kırıklığı ve öfke içinde– kesindi. Neyse ki o da karısını çok seviyordu. Eski tanıdıklarından bazıları –eşlerini aldatmayı alışkanlık hâline getiren tipler– bu konuda onunla dalga geçerdi, ama o hiç önemsemezdi. Geçici bir haz için yıllarca sürecek bir küskünlüğü göze almaya değer miydi? Çünkü eğer gerçekten bir ilişki yaşasaydı, iş boşanmaya varmazdı. Amara ona bu kolay yolu asla tattırmazdı; bunun yerine, sadakatsizliğini ona yıllar boyunca sürekli hatırlatır, ona bir daha asla huzur vermezdi.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?" diye sormuştu Amara... Arka koltukta bir gecelik çanta görmüştü.

"Bir gece. En fazla iki gece."

"Oraya vardığında beni hemen ara, 'orası' neresi olursa olsun."

"Uyandığımda da yatmadan önce de ararım."

"Bunu unutmasan iyi olur." Amara kocasını ceketinin yakalarından kendine çekip onu sertçe öpmüştü. "Sen sinir bozucu bir adamsın, biliyor musun?"

"Başka türlü olmamı ister miydin?"

"Hiç böyle bir seçenek oldu mu? Eğer olduysa da hatırlamıyorum."

"Muhtemelen olmadı," dedi Reggio. "Ama unutma, baban da

evcilleştiremeyeceğin için seninle evlenmemem konusunda beni uyardı."

Bu doğruydu. Amara'nın babası bunu düğün konuşmasında itiraf etmişti. Karısı ise ona kızıp masanın altında ona tekme atmış, adamın elindeki şampanyanın dökülmesine neden olmuştu.

"Babam haklıydı," diye doğrulamıştı Amara.

"Buna sevinmedim desem yalan olur."

Amara, Matia'yı isteksizce bırakmış, bahçede kalarak ona el sallamıştı.

Yola çıkar çıkmaz Matia, alışık olmadığı ama hoşuna giden bir özgürlük ve amaç duygusu hissetmişti. Moxie Castin için yaptığı işler özgüvenini artırıyordu, ancak bunlar çoğu zaman sıradan görevlerden ibaretti. Bu ise bambaşka bir şeydi. Küçük bir çocuk kayıptı, öldüğü düşünülüyordu ve annesi onu kaçırıp öldürmekle suçlanarak yargılanmak üzereydi. Bay Castin, kadının suçlu olduğuna inanmıyordu ve Reggio da onun sezgilerine güvenirdi. Bu sefer gerçekten yararlı bir şey yapma, bir fark yaratma ihtimali vardı. Çoğu erkeğin istediği şey buydu ve bu istek yaşla birlikte kaybolmuyordu. Sirius'ta* 50'lerin Altın Şarkıları'nı açmış ve Connie Francis'i son ses çalmaya başlamıştı. O an Matia, yaşamak için güzel bir gün olduğu sonucuna varmıştı.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lyra Shapleigh'in ofisinden çıktığımda kendisinden pek bir bilgi edinememiştim, ancak kendi çıkarlarına aykırı olacağı için Colleen Clark aleyhindeki davayı güçlendirecek hiçbir şey yapmayacağını ya da söylemeyeceğini artık biliyordum. Kulağa sinik gelebilir ama birinin kendi çıkarları genellikle fedakârlıktan çok daha güvenilir bir motivasyondur, özellikle yasalar söz konusu olduğunda.

---

* Sirius, ABD ve Kanada'da yaygın olarak kullanılan SiriusXM uydu radyo hizmetinin adıdır. (ç.n.)

Dave Evans, The Great Lost Bear'dan aradığında aracımla tıp merkezinin otoparkından yeni çıkıyordum.

"John Wayne Akers diye birini tanıyor musun?"

"Ciddi misin?" dedim. "Adını seri katil olandan mı almış yoksa film yıldızı olandan mı?"

"Film yıldızı olandan, ukala." Dave bir an durdu. "En azından öyle olduğunu sanıyorum. Yine de bunu 'hayır' olarak kabul edeceğim. Pine State için kamyon şoförlüğü yapıyor, bu yüzden birkaç haftada bir buralara uğruyor." Pine State Beverage, bölgedeki en büyük bira ve şarap dağıtıcılarından biriydi. "Adam güvenilirdir."

Yolda, yara bere içindeki bir kediyi ezmemek için direksiyonu kırdım ve Shapleigh'le konuşurken Tony Fulci'nin aramasını kaçırmış olduğumu fark ettim.

"Peki ne olmuş John Wayne Akers'a?" dedim. "Güvenilir olmasının dışında."

"Haberlerde Colleen Clark davasıyla ilgili bir şeyler görmüş. Söylediğine göre kız kardeşinin bir arkadaşı, Stephen Clark'la çıkıyormuş. Tabii evlenmeden önce."

"Adamın karısını en az bir kere aldattığını hepimiz biliyoruz," dedim. "O yüzden onun davranışını hemen haklı çıkarmaya kalkmazdım."

"Büyükannem, her erkeğin karısını aldatmaya meyilli biri gibi göründüğünü söylerdi," dedi Dave. "Sanırım bunu büyükbabamı kızdırmak için yapıyordu ve her seferinde işe yarıyordu. Neyse... John Wayne, Clark'ın o kıza yumruk attığını söylemiş. Kız, adamı şikâyet etmeye çok yaklaşmış ama sonunda onu terk etmenin daha az sorun çıkaracağına karar vermiş."

"John Wayne sana kızın adını verdi mi?"

"Beth Witham. Adının 'i' harfiyle yazıldığını düşünüyor ama emin değil. Şu anda Topsham'da yaşıyormuş. Duyduğuna göre hafta içi Kopper Kettle'da çalışıyormuş. Onunla konuşmanın faydalı olabileceğini söyledi."

"Wayne çok yardımsevermiş."

"Sesinde bir tereddüt mü duyuyorum?"

"Şimdiye kadar, malum nedenlerden dolayı, Colleen Clark söz konusu olduğunda yardımseverlikle pek karşılaşmadım."

"Bu da davadaki yeni gelişmelere açık olmamız için daha fazla neden demek. John Wayne, o dönemlerde Stephen Clark'ı tanıyan hiç kimsenin ona karşı pek bir sempati duymadığını söyledi. John Wayne'in kız kardeşi ise ortada kesinlikle bir bit yeniği olduğuna inanıyor... Olayı gazetede okur okumaz söylediği ilk şey, 'Bunu kesin Stephen yapmıştır' olmuş. Üstelik o kanlı battaniyenin ortaya çıkması bile fikrini değiştirmemiş."

Dave'e teşekkür ettim ve iki ismi –John Wayne Akers ve Beth Witham– önümdeki panele takılı not defterine kaydetmek için aracı durdurdum. Dave haklıydı; içinde bulunduğumuz koşullarda, kaynağı ne olursa olsun, her türlü yardımı kabul etmeliydim.

Topsham, Portland'ın sadece 50 km kadar kuzeyindeydi, ancak Akers gerçekten Dave'in söylediği kadar güvenilirse, Witham'la konuşmak amacıyla oraya gidip gelmek için yine de birkaç saati gözden çıkarmam gerekiyordu. Kopper Kettle yalnızca kahvaltı ve öğle yemeği servis ediyordu; bu yüzden kadınla ertesi sabah iş yerinde karşılaşmayı planlayabilirdim. Şimdilik, Clark'ların evine uğrayıp Tony'yle konuşmak istiyordum.

* * *

Steady Freddy'nin sözlerini dikkate alan polis, bu kez Clark'ın mülkünde polis köpeği eşliğinde yeni bir arama başlattı. İçeridekilere biraz mahremiyet sağlamak ve insan kalıntılarına ait sansürsüz görüntülerin internete sızmasını önlemek için mülkün önüne bariyer brandası çekildi; ayrıca mahkeme kararıyla bölge, insansız hava araçlarına kapatıldı. Bu yasak insanların drone uçurmayı denemesini engellemeyecekti elbette, ancak böyle bir girişimde bulunurlarsa polis müdahale edecekti.

Arama ekibinin Clark'ların arazisinde eski sincap kemiklerinden başka bir şey bulacağına pek ihtimal vermesem de, operasyon hem medyanın hem de çevre sakinlerinin yoğun ilgisini çekmişti. Roback'lar ön sıralardaki yerini almıştı, ancak Alison Piucci or-

talıkta görünmüyordu. Uzak yerlerden gelen birkaç meraklı da kalabalığa karışmıştı. Mara Teller'ın aralarında olup olmadığını merak ettim, fakat kalabalığı hızlıca taradığımda yüzüme bakanların çoğu yalnızca düşmanca bakışlı erkekler ve acımasız ifadeli kadınlardı.

Ben vardığımda Tony görev başındaydı. Devasa kamyoneti çimlerin üzerinde gerçek anlamda bir gölge oluşturuyor, komşuların hayatlarının üzerinde ise mecazi bir ağırlık yaratıyordu. O kamyoneti görmezden gelmek mümkün değildi. Tony beni selamlamak için araçtan yere atladığında toprak zeminin hafifçe sarsıldığına yemin edebilirim.

"Bazı çağrılarını kaçırmışım," dedim.

"Paulie dün gece bir sorun yaşamış."

"Ne tür bir sorun?"

Tony, bahçede görevlendirilen polisin yanından beni yürüttü. Polis bizi hem görünüşümüzden hem de şöhretimizden tanıyor gibiydi. Oturma odasının penceresi altında yanık izleri vardı ve altındaki çiçekliklerdeki bitkiler kararmıştı. Sağımda iki polis memuru, köpeğiyle birlikte alan taraması yapıyordu.

"Yoldan geçen bir arabadan molotof kokteyli atmışlar," dedi Tony. "İki kişilermiş; biri sürüyor, diğeri ateşliyor. Paulie yangını söndürmek için yangın söndürücü kullanmış ve o sırada araba çoktan uzaklaşmış."

"Paulie kamyonette miydi o sırada?"

"Hayır, kamyoneti eve götürmüştüm... O Explorer'daydı."

Mantıklıydı, Explorer çok daha az dikkat çekiciydi.

"Peki, plakayı ya da aracın markasını görebilmiş mi?" diye sordum.

"Hayır, ama arabayı tanıyabileceğini söylüyor. Gri bir sedanmış; yalnız sürücü kapısı siyahmış. Eski Liman civarında görmüş. Antoine Pinette'e ait olduğunu düşünüyor."

Antoine Pinette, ırkçı ve koyu bir antisemitistti; üstelik zeki bir herifti, bu da kusurlarını daha da affedilmez kılıyordu. Son zamanlarda, Bobby Ocean'ın dünyasının –yani Stonehurst Vakfı'nın– güvenliğini kendi yöntemleriyle sağlamaya girişmişti. Bobby ile be-

nim de geçmişimiz vardı. Oğlu Billy Stonehurst, namı diğer Billy Ocean, bir keresinde arabamı yakmış, evimi de neredeyse kundaklamıştı. Billy artık ölüydü ve babası, bunun için suçladığı insanlardan oluşan uzun bir liste hazırlamıştı; ben de o listedeydim. Oğlunun ölümü, Bobby'nin insani tarafını tamamen silip süpürmüş, onu ırkçı nefretin ve aşırı sağcı politikaların kucağına itmişti. Eğer Antoine Pinette, Bobby Ocean'la yaptığı anlaşma gereği Clark'ların evine molotof kokteyli atıyorsa, bu Colleen'e olduğu kadar bana da yönelik bir saldırıydı. Bobby açık bir mesaj gönderiyordu: Ne affetmişti ne de unutmuştu.

"Paulie şimdi nerede?"

"Evde, uyuyor."

"Bundan emin misin?"

"Size yalan söylemem Bay Parker."

"Uyandığında ona Pinette'den uzak durmasını söyle," dedim. "Bu senin için de geçerli. Pinette'i görürsen, karşıya geçip uzaklaş. Bu işi ben hallederim."

"Ya tekrar denerlerse?"

"Bugün gerekeni yapacağım," dedim; ama hayal kırıklığımı saklayamadım. Bobby Ocean'ın dünyasına yeniden girmeden de uğraşacak yeterince derdim vardı. Moxie, Bobby'nin de Clark meselesine bulaştığını –ister doğrudan ister vekâleten– duyarsa kesin küplere binerdi. Yorgun düşmeye başlamıştım; bu da ne Moxie ne de Colleen için iyiye işaretti. Bazen, ne zaman yardım isteyeceğinizi bilmeniz gerekir. Tony'nin yanından uzaklaşıp New York'u aradım. Kısa ve net bir konuşma oldu. Telefonu kapatıp geri döndüğümde Tony'nin yüzü belirgin şekilde aydınlanmıştı.

"Geliyorlar mı?"

"Evet, Tony, geliyorlar," dedim; tıpkı Francis Pharcellus Church'ün, Virginia O'Hanlon'a Noel Baba'nın gerçekten var olduğunu anlattığı o mektuptaki gibi. "Akşamüstü burada olurlar."

Tony gülümsedi.

"Onlar buradayken çok daha mutlu oluyorum," dedi. "Her şey daha renkli oluyor."

Bobby Ocean ya da Antoine Pinette'in bu gelişmeyi aynı coş-

kuyla karşılayacaklarını sanmıyordum, ama zaten amaç da buydu.

"Evet, 'renkli' bu durum için kullanılan ifadelerden biri," dedim.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Tony. Sonra bir an duraksayıp kaşlarını çattı. "Bekle... Diğeri neydi?"

* * *

Evin içine adım attığımda, Evelyn Miller kahvaltı masasında endişeli gözlerle *Boston Globe*'u okuyordu. Atılan molotof kokteylinden sonra sinirlerinin gergin olması normaldi; üstelik polisin bahçede torununun cesedini araması durumu daha da ağırlaştırıyor olmalıydı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Colleen için diyorum."

"Delirmek üzere olabilir," dedim, "ama güvende."

"Az önce konuştum onunla, sesi çok üzgün geliyordu. Henry konusunda haber almak için telefonun çalmasını beklediğini söyledi. Onun öldüğünü düşünüyor ve bir an önce bulunmasını istiyor."

Elini ağzına götürdü, ağlayacakmış gibi oldu... Kendini toparlamasını bekledim.

"Dün gece olanlar için üzgünüm," dedim.

"Yangın mı? Paulie'nin yapabileceği başka bir şey yoktu... Ama eğer nöbet tutmasaydı bütün ev yanıp kül olabilirdi."

"Kimin sorumlu olduğuna dair bir fikrimiz olabilir. Onlarla konuşacağız."

"Bu yeterli olacak mı?"

"Kimin konuşacağına bağlı."

"Uygun adayları seçme konusunda size güveniyorum Bay Parker." Gazeteyi bana doğru çevirip gösterdi. "Bunu gördünüz mü?"

Haberde, I-91 otoyolunda meydana gelen kazada aynı şirkete –DavMatt-Hunter'a– bağlı dört yöneticinin hayatını kaybettiği yazıyordu.

"Damadınızın şirketi," dedim.

"Artık onun bu şekilde anılmasını istemiyorum," diye karşılık verdi, "ama evet."

"Bu durum onun için ne anlama geliyor?"

"Son duyduğuma göre şirket, iki ya da üç büyük anlaşmanın eşiğindeydi. Dört yöneticiyi kaybettilerse, toparlanmak ve mümkün olduğunca güçlü görünmek zorunda kalacaklardır. Bu da Stephen için bir fırsat olabilir. İyi bir çalışan, ama DavMatt-Hunter'daki diğerleri ondan çok daha iyiydi."

"Ölenler arasında onlardan var mı?"

"En az iki kişi."

"Yani ilk şoku atlattığında bu onun için iyi bir haber sayılır."

"Şokun çok da sorun olacağını sanmıyorum," dedi. "Stephen, kendisinden hemen üstte olan herkesi yükselmesinin önünde bir engel olarak görüyordu. Korkarım ki kızımı seçmesinin nedenlerinden biri de buydu, çünkü kızım onun kariyerinde bir araçtan ibaretti. Belki de gerçekten evlendiği kişi kızım değil, onun babasıydı... Yani onun sahip olduğu nüfuz."

"Peki rahmetli kocanız buna razı oldu mu?"

"Kritik yerlerde Stephen hakkında övgü dolu sözler söyledi ve onu doğru insanlarla tanıştırmakta tereddüt etmedi. Bu olmasaydı, DavMatt-Hunter'ın onu işe alacağını sanmıyorum." Bir an düşündü. "Hayır, bunu söylemek bu onu olduğundan daha az yetkin gösterir. Thomas Miller'ın damadı olması, yalnızca teraziyi biraz olsun lehine çevirdi demek daha doğru olur. Stephen bir kez o merdivene adım attıktan sonra yerini sarsmak zorlaştı. Ancak tüm hırsına rağmen, büyük bir değişiklik olmadığı sürece şu anki konumundan çok daha yükseğe terfi etmesini beklemiyordum. Bu kaza ona bir yükselme fırsatı sundu... Ve Stephen'ın bunu kaçırmayacağından emin olabilirsiniz."

Bu alışılmadık bir durum değildi ve Stephen Clark'ı mutlaka kötü bir insan yapmazdı. Her şey, onun öz-farkındalığına ve güçlü ile zayıf yönlerini ne ölçüde tanıdığına bağlıydı. Hayatta çoğu zaman yüzde yirmi yetenek ve yüzde seksen çabanın, bunun tersinden daha etkili olduğunu düşünmüşümdür çünkü bu yaklaşım, insana çok daha fazlasını başarma imkânı tanır. Hırs, kötü bir alışkanlık değildir. Browning'in dediği gibi, "Bir insanın ulaşabileceği yer, kavrayabileceğinden fazla olmalıdır, yoksa cennetin ne anlamı

var?" Ancak işin sırrı, o mesafenin ne kadar olduğunu ölçmek ve buna göre hareket etmektir. Bu dersi öğrenemeyenlerin sonu ise çoğunlukla acı, hayal kırıklığı, hatta ölümle sonuçlanır.

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu Evelyn, araştırma ekibine iki polis daha katılırken. Onları mutfak penceresinden görebiliyorduk.

"Arama yapılacak alan çok geniş değil," dedim. "Öğleden sonra bitirirler. Ardından evi de ararlar, ama onun da uzun sürmesi beklenmez."

Moxie aramaya karşı çıkmamıştı... İş birliği yapmak, oyunun başka bir hamlesi sayılırdı.

"Kendi evimi ve bahçemi özledim," dedi Evelyn. "Colleen'i duruşma bitene kadar benimle kalmaya ikna edebilir misin? Buraya dönmek istediğini söylediğini biliyorum ama burası giderek bir akvaryum ile bir cenaze evi bekleme salonunun tuhaf bir karışımına benzemeye başladı. Üzgünüm ama hissettiğim bu."

Hukuk sistemi, insanı bir tür arada kalmışlık hâline sürükler; davalar ağır ağır ilerlerken, taraflar ve aileleri gergin ve yorucu bir bekleyişe mahkûm olur. Bleak House'daki Jarndyce ve Jarndyce davasının pek çok insanı perişan etmesi, ardında cesetler ve delilikler bırakması şaşırtıcı değildir. Evelyn Miller da bunu ilk kez deneyimliyordu.

"Duruşmanın ne zaman yapılacağını bilmediğimizi bir kenara bırakırsak," dedim, "burası onun evi. Eğer burada olmak istiyorsa buna saygı duymalıyız."

"Henry burada olmasa bile mi?"

"Henry nereye giderse gitsin, Colleen ondan mahrum kalacak. Henry bulunana kadar Colleen bir hayaletten farksız artık ve burayı terk edemez."

Evelyn, belli belirsiz bir homurtuyla gazetesine döndü ve sayfaları gereğinden sert bir şekilde buruşturdu.

"Senin tuhaf biri olduğun konusunda uyarılmıştım," dedi.

"Kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapıyorum."

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Maynard Vaughn göçebe bir hayat sürmüştü. Maine eyaletinin Dexter kasabasında doğmuş fakat orada hiçbir zaman huzur bulamamıştı. On beş yaşında okulu bırakmış ve iki yıl sonra ailesinin rızasıyla orduya katılmıştı. Aslında ailesi bu durumdan memnundu çünkü Maynard, çocukluğundan beri "zor" olarak tanımlanan biriydi. On sekiz yaşına geldiğinde Vietnam'da savaşıyordu ve orada yaşadıkları, ergenlik döneminde beliren ancak teşhis edilmemiş olan psikolojik sorunlarını –bipolar bozukluk ve obsesif kompulsif davranışlar da dâhil– daha da ağırlaştırmıştı. Aralık 1968'de Lai Khe'de yaşanan bir çatışmanın ardından bölük çavuşu onu terk edilmiş bir düşman sığınağında bulmuştu. Maynard, dişlerinin arasında pimi çekilmiş bir el bombası tutuyor, yerdeki çakılları titizlikle piramit şeklinde diziyordu. Gergin geçen bir pazarlığın ardından çavuş el bombasının pimini yerine takmayı başarmıştı. Sonuçta, herkesin güvenliği açısından Maynard, Nha Trang'daki 8. Saha Hastanesi'nin 98. Psikiyatri Müfrezesi –tükenmiş askerlerle ilgilenen ekip– tarafından tedaviye alınmıştı.

Maynard'ın Lai Khe'de gerçekten intihar etmeye çalışıp çalışmadığı belli değildi çünkü bulunduğunda üst dişleri el bombasının tetik koluna sımsıkı kenetlenmişti. Ancak daha sonra, bir sivil psikiyatristle yaptığı seanslarda, ergenliğinin başından beri intihar düşünceleri taşıdığını itiraf etmişti. Dexter'daki evlerinde, boş akşamlarını babasının Colt tabancasıyla aile ahırında Rus ruleti oynayarak geçirdiğini söylemişti. Maynard ayrıca Vietnamlıları vurmanın onda derin bir suçluluk yarattığını da aktarmıştı. Silahını her öfkeyle ateşlediğinde, hemen ardından namluyu kendine

çevirme dürtüsü hissediyordu. Neden bunu yapmadığı sorulduğunda ise, çeşitli mermileri ve el bombalarını yalayarak tatlarına baktığını, sonunda el bombalarının tadını daha çok sevdiğine karar verdiğini söylemişti. Üstelik her tür mühimmatın kendine özgü bir tadı olduğunu fark etmişti; ona göre hayatına son vermek için en uygun olanı, meyan kökü tadına en yakın olan el bombası olmalıydı. Bu açıklamaların ardından, Maynard Vaughn'un eve gönderilmesinin en doğru karar olduğuna kanaat getirilmişti.

Sonraki yıllarda Maynard, işsizlik, kısa süreli işler, evlilik, evsizlik ve psikiyatrik tedavi dönemleri arasında gidip gelmişti. Uygulanan tedaviler sayesinde artık her gün intiharı düşünmüyordu; bunda, arkasında birilerinin temizlemek zorunda kalacağı bir ceset bırakma fikrinin onu rahatsız etmesi de etkiliydi. Zamanla bipolar bozukluğuna dair farkındalığı artmış, ilaçlarını düzenli almanın önemini kavramıştı. Bir süre sonra yeniden Dexter'a dönmüş, fakat bir zamanlar sahip olduğu ailenin dağılmış olduğunu ve kasabada artık çok az kişinin adını hatırladığını görmüştü. Yine de sosyal hizmetlerin –Ulusal Evsiz Gaziler Koalisyonu ile Gaziler Hizmetleri Bürosu'nun ortak çabaları– sayesinde bölgede devlet destekli bir konuta yerleştirilmiş ve mütevazı bir gelir elde etmesi sağlanmıştı. Hayatında ilk kez Maynard bir tür huzur bulmuştu.

Maynard, kendisine yardım eden herkese derin bir minnettarlık duyar ve gösterilen her nezakete mutlaka teşekkür ederdi. Doğasında sade bir iyilik ve içtenlik vardı. Zaman zaman içine düştüğü zor dönemlerde –öfkelendiği, ağladığı ve meyan kökü tadı aradığı günlerde– Dexter Polis Departmanı'ndan bir memur onu Hometown Sağlık Merkezi'ne götürür, burada gerekli bakım sağlanırdı. Durumu ağırlaştığında ise Chelsea'deki Togus Gaziler İdaresi tesisine sevk edilirdi. Yine de çoğu zaman, Hometown'da birkaç gün yatak istirahati ona iyi gelmeye yeterdi.

Maynard günlerinin büyük bölümünü kasabada çeşitli işler yaparak, şişe toplayarak, televizyon izleyip eski çizgi romanları okuyarak geçirirdi. Zaman zaman, duvarlar üzerine çöküyor gibi hissettiğinde bir iki geceyi sokakta geçirmek zorunda kalırdı, ancak sonunda her zaman küçük dairesine geri dönerdi. Üstelik bir

zamanlar kendisi gibi çevresinden bıkmış ve hayal kırıklığına uğramış en serseri mahalle gençleri bile Maynard'a dokunmaz, onu rahatsız etmeye yanaşmazdı.

* * *

Bir öğleden sonrasında Maynard, Grove Caddesi'nden ilerleyip Wassookeag Gölü'nü geçti, ardından Bugbee Sokak'ta sağa dönerek kıyıya kadar yürüdü. Sırt çantasında, az önce Dexter House of Pizza'nın önünden geçerken kendisine verilen iki kutu soda ile iki dilim pizza vardı: biri sade, diğeri pepperoni. Ayrıca çöp kutusundan bulup aldığı o günün *Bangor Daily News* gazetesiyle uzun süredir elini sürmediği birkaç *Fantastic Four* çizgi romanını da yanında getiriyordu. Bunların arasında, Wyatt Wingfoot ve tüm Keewazi kabilesinin İblis Dryminextes'in kara güçleri tarafından ele geçirildiği, Şeytan'ın Oğlu Daimon Hellstrom ile İnsan Meşale Johnny Storm'un ise onları kurtarmaya çalıştığı 1975 tarihli bir Marvel Team-Up sayısı da bulunuyordu. Daimon Hellstrom'un bile kısa süreliğine Dryminextes'in eline düşmesi, Maynard'a bu iblisin sıradan biri olmadığını düşündürmüştü; sonuçta HellLord'un oğlunu bile ele geçirebilen bir varlık hafife alınamazdı. Maynard, bu düşünceler eşliğinde göl kenarındaki sakin bir noktaya yerleşip pizza ve sodasını açtı. Wyatt Wingfoot'un maceralarına yeniden dalmayı planlıyor, ardından şehre dönmeden önce biraz kestirmeyi umuyordu. Ona göre, Tanrı'nın göğü altında, ılık bir öğleden sonrasında kırk dakikalık bir şekerlemenin keyfini çıkaramayacak bir adam gerçekten ahmak olmalıydı.

Maynard, yangın yolundan göl yoluna sapmak üzereyken arkasından gelen bir arabanın yavaşladığını duydu. Bu aracı o gün kasabada daha önce de görmüş, hatta sürücüsüne el sallayıp selam vermiş, ancak karşılık alamamıştı. Yine de buna aldırmamıştı. Bazı kasabalılar sürücüyü tuhaf bulsa da Maynard'a göre bu pek bir şey ifade etmiyordu... Sonuçta Dexter'da tuhaf olmayan kim vardı ki? Kendisi de dâhil... Üstelik o aracın sürücüsünün ailesi zaman zaman Maynard'a iş verirdi. Onlar, yaptıkları işlerin dikkat

çekmemesi için gölgede kalmayı tercih eden insanlardı. Maynard da kasabadaki konumu gereği sır saklamayı bilen biri olarak görülürdü. En azından, büyük ölçüde öyle olduğuna inanıyorlardı.

Maynard şoförle uzun zamandır karşılaşmamıştı, ancak son görüşmelerinden yirmi dolarlık bir kazançla ayrıldığını hatırlıyordu. Bir yerde sadece birkaç dakika sıra bekleyerek aldığı bu para, ona göre bugüne dek gördüğü en cömert karşılıktı.

Tam o sırada araba yanına yanaştı ve cam yavaşça indi.

"Merhaba Maynard," dedi şoför. "Bir iki dakikan var mı? Karşılığını fazlasıyla alacağın küçük bir işim var."

Maynard sol omzundaki çantayı düzeltti. Aklı pizzasında, gazozunda ve okuyacağı çizgi romanlardaydı. Wyatt Wingfoot'un karanlık güçlere karşı verdiği mücadeleyi düşündü. Hafif bir esinti yüzüne çarpınca, öğleden sonrasını aslında dinlenerek geçirmeyi planladığını hatırladı. Öte yandan, fazladan yirmi dolar da kulağa hiç fena gelmiyordu. Nihayetinde kim durduk yere yirmi doları geri çevirirdi ki?

"Vaktim var," dedi sonunda.

Yolcu kapısı açıldı. Güneş tepede parıldıyor olmasına rağmen arabanın içi neredeyse zifiri karanlıktı.

"O zaman atla," dedi şoför.

Maynard arabaya yerleşti.

"Pizza yememde sakınca var mı?" diye sordu. "Dağıtmam, söz."

"Elbette yok, afiyet olsun."

Ve o anda Maynard Vaughn, hayatında yiyeceği son yemekten ilk lokmayı ısırdı.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Colleen Clark'ın terapistine gitmek üzere yola çıktığım sırada Moxie Castin'le iletişime geçtim. Clark ailesinin evinde yaşanan olaydan haberdar olan Moxie, duyduklarını hiç hoş karşılamamış-

tı. Üstelik olayın büyük olasılıkla Antoine Pinette'in işi olduğunun anlaşılması –dolaylı olarak Bobby Ocean'ı da işin içine kattığı için– onu daha da huzursuz etmişti.

"Şu lanet olası Ocean ailesi..." dedi Moxie. "Soyları ne kadar çabuk tükenirse, o kadar iyi."

Ocean ailesiyle ilk kez karşı karşıya geldiğimde Moxie'nin himayesinde çalışıyordum. Bu yüzden, ailenin reisiyle yollarımızın yeniden kesişmesi hem onun hem de benim için endişe verici bir durumdu. Gerçi yeniden tanışmamızı yangın bombalarıyla sağlayan taraf bizzat Bobby'ydi.

"Onunla yüzleşmem gerekecek," dedim.

"Pinette'le mi? Bobby'yle mi?"

"Pinette maymun, orgu çalan da Bobby," dedim. "Pinette sadece emirleri uyguluyor, ipleri elinde tutan ise Bobby. Fakat sanırım ikisiyle de ayrı ayrı konuşmak gerekecek."

"Antoine Pinette bir maymunsa, o zaman dişleri fazlasıyla keskin," dedi Moxie. "Şehirdeki hiçbir avukat ona dokunmak istemiyor; oysa bir avukatın yüklü bir parayı geri çevirmesi pek kolay değildir. Onunla konuşmanın bize pek fayda sağlayacağından emin değilim."

Şehirde Pinette'in son zamanlardaki karanlık işlerini çoktan araştırmaya başlamıştım. "Önceden uyarılan silahını kuşanmış sayılır" sözü bu durum için biçilmiş kaftandı. Duyduklarıma göre Pinette'in suç piyasasındaki faaliyetleri artık ucuz tabancalarla sınırlı değildi; yasa dışı silah ticaretine yönelmişti. Hatta doğru kişiye ve doğru fiyata askerî sınıf silahlar bile temin edebildiği konuşuluyordu.

"Zaten onunla tek başıma yüzleşmeye niyetli değildim," dedim.

Moxie bu bilgiyi sessizce sindirdi. Ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Bobby Ocean, oğlunun başına gelenlerden dolayı bana kin besliyor; Moxie'yi ise hem olaylardaki rolü yüzünden hem de soyunun kendi ölçütlerine göre yeterince "temiz" olmamasından ötürü küçümsüyordu. Ancak öfkesinin gerçek hedefi başkaydı: Her şeyin fitilini ateşleyen, sonunda oğlunu yutan yangını başlatan kişi... Louis.

"Eğer işin aslını bilmiyor olsaydım, belki beklemeyi tercih ederdim," dedi Moxie. "Belki de sadece ortalığı karıştırmak istiyorlar."

"Bu seferlik öyle görünüyor," dedim. "Ama sonrasında? Kim bilir. Bobby, oğlunun ölümünden hepimizi sorumlu tutuyor ve bunu sineye çekecek biri değil. Yani peşimize düşmek için her zaman bir bahane bulabilir."

Hattın diğer ucundan bir gazoz kutusunun açılma sesi geldi... Moxie'nin stres anlarında adını aldığı içeceğe sığınıp sığınmadığını anlamak zor değildi.

"Bobby'yle konuşsan bile," dedi Moxie, "saldırıdan haberi olduğunu inkâr edecektir."

"Varsın etsin. Eğer biraz aklı varsa geri adım atar. Benim işlerime burnumu sokmamı istemeyecektir; kaldı ki, şu anda dikkatim yeterince dağılmış durumda. Kendimi on ayrı yöne çekiliyor gibi hissediyorum."

"Farkında mısın bilmiyorum," dedi Moxie, "ama Bobby'yle tekrar yüzleşmek için fazlasıyla hevesli görünüyorsun. Bu biraz endişe verici."

"Bu er ya da geç olacak zaten," dedim. "Ve ben beklemekten hiç hoşlanmam."

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Colleen Clark'ın terapisti Blaise Veilleux, Portland'ın kuzeyindeki küçük Pownal kasabasında, zarif bir kır evinde çalışıyordu. Veilleux sert mizaçlı bir kadındı; yüz hatları empati dolu bir ifadeye kendiliğinden bürünmüyordu, gözlerinde ise tavizsiz birinin pırıltısı vardı. Beni seanslarını gerçekleştirdiği odaya götürdü. Sade bir biçimde döşenmiş bu küçük alanda iki koltuk, bir kanepe ve üzerinde bir kutu mendil ile güvercin şeklinde el dezenfektanı şişesi duran bir konsol masası bulunuyordu. Bana bir bardak su ya

da bitki çayı teklif ettiğinde suyu seçtim; günün saatine uygun olmayan bir çay isteyip cahil biri gibi görünmek istememiştim.

Lyra Shapleigh yaklaşan duruşmada tanık olarak çağrılma ihtimaline karşı belirgin bir isteksizlik gösterirken, Veilleux bunun tam tersiydi. Onunla toplantı için bir zaman belirlemek üzere telefonda konuştuğumda bile, olası duruşma tarihlerini çoktan ajandasına not ettiğini söylemişti. Yaptığım araştırmalara göre Maine eyaletinde çeşitli kadın destek grupları ve aile yardım kuruluşlarıyla çalışıyor; gazete ve dergilerde aile içi şiddet, zorlayıcı kontrol, üreme hakları ve doğum sonrası depresyon gibi annelikle ilgili pek çok konuda sık sık alıntılanıyordu. Hatta birkaç haber programında da karşıma çıkmıştı. Tam anlamıyla bir ünlü sayılmazdı belki ama giderek daha fazla tanınıyor gibiydi ve bundan büyük bir keyif aldığı her hâlinden belliydi.

Oturur oturmaz, ne zaman ifade vereceğini ve Moxie Castin'in neden bizzat orada bulunmadığını sormaya başladı.

"Yani," diye devam etti, "söyleyeceklerimi benden dinlemek yerine bir çalışanını göndermesi, onun bu meseleye karşı ilgisiz olduğunu düşündürüyor."

Moxie buraya gelmeyerek aslında bir felaketten kurtulmuştu... Üstelik bunun nedeni yalnızca fazla su ya da bitki çayı içmemesi değildi. Yine de, Veilleux'nun söylediklerinde az da olsa bir doğruluk payı vardı; en azından genel anlamda. Ön görüşmeleri üstlenerek, Moxie'nin işe yaramaz ifadeler veren tanıklarla vakit kaybetmesini engelliyordum. Üstelik edindiğim izlenimler, onun kendi sorgulama çizgisini şekillendirmesine de yardımcı olabilirdi. Bunu Veilleux'ya açıklamaya çalıştım – özellikle ikinci kısmı vurgulayarak – ama pek ikna olmuş görünmüyordu. Bir sürahiden bana su doldurdu, derin bir nefes çekti ve kaşlarını çattı. Onu terapistim olarak asla istemezdim, hatta postanede sırada bile yanımda durmasını tercih etmezdim.

"Colleen'i ne zamandır tedavi ediyorsunuz?" diye sordum; sakinleşmesini bekledikten ve sessizliğin beni rahatsız etmediğini hissettirdikten sonra.

"Yaklaşık bir yıldır," dedi Veilleux. "Colleen ayrıca doktoruyla görüşmeme de izin verdi."

"Lyra Shapleigh."

"Evet, doğru. Lyra ile konuştunuz mu?"

"Konuştum."

"Ve?"

"Yardımcı oldu."

Veilleux kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Belirli sınırlar içinde," diye kabul ettim.

"Fazla dâhil olmak istemiyor bu işe."

"Bana soru mu soruyorsunuz yoksa bilgi mi veriyorsunuz?"

"Nasıl yorumlamak isterseniz."

"O halde, evet, bunun Bayan Shapleigh'in tutumunu özetleyen adil bir ifade olduğunu düşünüyorum."

"Nedenini biliyor musunuz?"

"Nihai karar ne olursa olsun, bu davanın birtakım olumsuz yankıları olacak," dedim. "Bu sürece karışmak istemeyen kimseyi suçlayamam."

"Bu, sorumu cevaplamıyor."

"Hayır, çünkü sizin bu konuda kendi görüşünüz olduğunu anlıyorum."

"Görüş değil," dedi Veilleux, "bilgi diyelim. Lyra, Paul Nowak'ın hayranı ve onun vali olmasını istiyor. Nowak adaylığını resmen açıkladıktan sonra kampanyasına mümkün olan en yüksek miktarda bağış yapmayı planlıyor. Eşi de aynı şekilde."

Bu, Shapleigh ve eşinin en az 3.900 dolarlık bir mali yükümlülük altına gireceği anlamına geliyordu. Ancak Veilleux'nun söyledikleri doğruysa –ki bunu doğrulamak oldukça kolaydı –Shapleigh'in tanıklık yapması gerektiğinde potansiyel bir çıkar çatışması ortaya çıkacaktı ve bununla ilgili kararı vermek Moxie'ye düşecekti. Shapleigh'e kızgındım... Elbette istediği adayı destekleme hakkı vardı ama keşke bunu en başından açıkça söylemiş olsaydı.

Ancak Veilleux'nun verdiği bilgi başka bir soruyu da akla getiriyordu: Konuşmamızın bu kadar erken bir aşamasında bunu

benimle paylaşmayı neden seçmişti? Bu bir vicdan meselesi olabilirdi... Öyleyse, onu düşündüğümden daha iyi biri yapardı. Ama deneyimlerime göre, insanlar bu tür bilgileri durup dururken, hiçbir gizli amaç taşımadan paylaşmazdı.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Lyra ile ortak tanıdıklarımız var. Onun siyasi görüşleri öyle saklanacak cinsten değil. Bir klana katılmış falan değil sonuçta."

"Peki ya siz? Nowak'ın tarafında mısınız?"

Russell, kayıtlı olmayan bir aday olarak düzenli şekilde seçimlere giriyor ama her seferinde hızla eleniyordu. Siyaseti yakından takip etmeye çalışıyordum ve kendimi bu konuda oldukça bilgili sayardım; yine de Hannah Russell'ın, evcil hayvanlar için daha bütüncül veterinerlik hizmetleri dışında tam olarak neyi savunduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Bana öyle geliyor ki..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ama bulamadım. "İyi bir insan," diye tamamladım, farkında olarak ne kadar yetersiz bir tanım olduğunun.

"O üç bacaklı bir köpek," dedi Veilleux, "ama kalbi doğru yerde."

"Peki ya Dr. Shapleigh?"

"Ne olmuş ona?"

"Onun kalbi de doğru yerde mi?"

"Bu durum tamamen sizin onun için ne yapabileceğinize bağlı. Lyra'yı yıllardır tanıyorum; pragmatik biridir ve bu özelliği onu iyi bir doktor yapar. Colleen Clark söz konusu olduğunda ise, Nowak'ın şansını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak ya da söylemek istemeyecektir. Yine de, tercihi tamamen sessiz kalmak olacaktır. Sizin de belirttiğiniz gibi, dava mahkemeye taşınırsa sonucundan bağımsız olarak tepki çekme ihtimali yüksek. Lyra tanıklık eder ve ifadesi savcılığın işine yararsa, kendisinin arkadaş saydığı bazı kişilerin de içinde olduğu küçük ama etkili bir topluluk, onu psikolojik sorunları olan kadınları cezalandıran bir sistemi sürdürmekle suçlayabilir. Öte yandan, Colleen'in kurtulmasına yardımcı olursa, bu kez penceresine tuğla atmaya hazır insanlar olacaktır ve bu durum da Nowak'ın davasına hiçbir şekilde katkı sağlamaz. Bu nedenle Lyra, gerekirse avukat tutmak pahasına da

olsa bu olayın dışında kalmaya çalışacaktır. Size yardım etmek için özel bir çaba göstermeyecek, fakat davanıza zarar vermemek için elinden geleni yapacaktır."

Bu, Shapleigh'in bana söylediği şeyle tamamen aynıydı; siyasi görüşler hariç tutulduğunda.

"Sık sık size hasta yönlendiriyor mu?"

"Bazen, evet, ama her zaman kadın hastalar. Yine de Colleen'in ilk gelişinde yönlendirme Lyra'dan değil, başka bir danışandan gelmişti. Buraya gelenlerin neredeyse tamamı kadınlardan oluşur; birkaç çift dışında erkek danışan pek olmaz."

"Erkeklerin sorunlarına karşı anlayışlı değil misiniz?" diye sordum.

Bana gözleri hafifçe kısarak baktı.

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsunuz Bay Parker?"

"Belki de bir terapist arıyorumdur."

"Hakkınızda duyduklarımdan sonra buna şaşırmam," diye karşılık verdi. "Hatta sırf merakımdan dolayı bir istisna yapmayı bile düşünebilirim."

"Çıkarken mutlaka bir kart alacağım. Bana Colleen'den bahsedin lütfen."

"Onun izni olsa bile paylaşabileceklerimin bir sınırı var," dedi Veilleux. "Şu anda oldukça hassas bir durumda, ama ben yine de daha geniş çerçeveyi göz önünde bulundurmak zorundayım."

"Anlıyorum, o hâlde paylaşmak istediğiniz kısmı paylaşın. Eğer ifade verirseniz, soruların çoğu Colleen'in oğluna karşı düşmanca düşünceleri olup olmadığına odaklanacaktır."

"Hayır, yoktu," dedi Veilleux net bir şekilde.

"Hiç mi?"

"Hiç. Hayal kırıklığına uğramıştı, depresyondaydı ve oğluna karşı zaman zaman tahammülsüz davrandığını kabul ediyordu, fakat Henry'ye zarar vermeyi hiç ciddi biçimde düşünmemiş. İyi bir anne olamayacağından, oğluna gerektiği gibi bakamayacağından korkuyordu. Kendini yalnız hissediyordu –doğası gereği sosyal biri olmadığı için belki her zamankinden daha fazla– ve kocasının çocukla ilgili sorumlulukları yeterince üstlenmediğine içerliyor-

du... Özellikle de aile kurmak konusunda asıl hevesli olanın Stephen olduğu düşünüldüğünde."

Stephen Clark konusuna doğrudan girmek istesem de, önce Colleen'in yaşadığı zorluklar hakkında biraz daha ayrıntı (tabii Veilleux'nün anlatmaya gönüllü olduğu kadar) almak için bekledim. Anlattıklarından anladığım kadarıyla Colleen oğlunu çok seviyordu, ne var ki annelik konusunda kendi duygusal, psikolojik, hatta fiziksel kapasitesinden şüphe duyuyordu. Veilleux, bunun olağandışı olmadığını, fakat her kadının bu tür mücadeleleri kendine özgü bir biçimde yaşadığını söyledi.

"Yani keder gibi mi?" dedim.

"Evet," diye onayladı Veilleux, "keder gibi, aşk gibi, umutsuzluk gibi. Hayat gibi."

"Stephen sorumluluklarını yerine getirmiş olsaydı, sizce bu Colleen üzerindeki baskıyı hafifletir miydi?"

"Elbette, ancak Colleen'in tedavisi öncelikle onun yaşadığı durumla başa çıkabilmesi için gerekli becerileri ve zihinsel çerçeveyi geliştirmeye odaklanmıştı. Kocasının davranışını değiştirmek ise onun elinde değildi; bu tamamen farklı bir terapi yaklaşımı gerektirirdi."

"Çift terapisi gibi mi?"

"Evet."

"Bu olasılığı siz mi gündeme getirdiniz?"

"Evet, bunun faydalı olabileceğini söyledim. Stephen Clark'ın Colleen'in acılarını tamamen görmezden geldiğini söylemiyorum; bu, sosyopatiye yakın bir duygusal körlük olurdu. Ancak acısının derinliğini ya da bunu hafifletmek için atabileceği basit adımları fark etmemiş olabilir. Ayrıca uzun saatler çalıştığı ve kariyerine son derece bağlı olduğu açıkça görülüyordu. Colleen'in anlattıklarına göre ailesine belli bir yaşam standardı sunmak istiyordu, fakat önceliği, karısı ve çocuğuyla kurduğu günlük ilişkilerden doğan duygusal güvenlikten ziyade kurumsal başarının sağladığı finansal güvenlikti. Bu elbette sık karşılaşılan bir durum, fakat bence özellikle erkeklerde rastlanan bir yaklaşım."

"Peki ya terapi?"

"Stephen bu sürece dâhil olmak istemedi. Ona göre bu, tamamen karısının problemiydi ve Colleen'in de belirttiği gibi, kendi başına yeterince sorunu vardı. Burada altını çizmeliyim: Stephen Clark hakkında sahip olduğum tüm bilgi ve içgörüler tamamen karısının deneyimleri üzerinden süzülerek bana ulaştı. Eğer o koltukta Stephen oturuyor olsaydı, kendisinden çok farklı bir hikâye dinlemiş olabilirdim."

"Ne dilediğinize dikkat edin," dedim. "Onunla görüşme fırsatına nail oldum."

"Onu sevmediniz mi?"

"Adam resmen karısının hapse girmesini istiyor. Çocuklarına zarar vermediğini gösteren hiçbir açıklamayı kabul etmeye hazır değil."

Veilleux, avuçlarını yukarı çevirerek –sanki İsa o meşhur yaralarını gösterir gibi– omuz silkti. "Bu konuda onu kınamaya sıcak bakmıyorum," dedi. "Bu, herhangi bir ebeveynin başına gelebilecek dehşet verici bir durum."

"Ben de kınamazdım, ama şüphelerim var."

"Onun karısının suçlu olduğuna emin olması sizi rahatsız mı ediyor?"

"Evet."

"İşte bu yüzden siz bir dedektifsiniz. Şüpheyle tepki vermek üzere eğitildiniz. Bense anlamak üzere..."

Veilleux'nun hastalarından kaçının bir noktada onun evini yakmak istemiş olabileceğini düşündüm ve muhtemelen çok az olduğuna karar verdim.

"Colleen, Mara Teller'la olan ilişkisi hakkında sizinle konuşmuş muydu?" diye sordum.

"Evet."

"Bu konuda ne hissediyordu?"

"Üzüntü... Ve daha az ölçüde öfke ile utanç."

"Utanç neden?"

"Çünkü kocasını suçlamaktansa kendini suçlama eğilimindey-

di," dedi Veilleux. "Bir kadın olarak eşini yeterince tatmin edebilmiş olsaydı, onun da ihtiyaçlarını başka yerde aramayacağını düşünüyordu. Elbette durum bundan çok daha karmaşık, ancak Colleen'in duygularını özetlemek gerekirse, bu yeterli bir açıklama."

Veilleux sağ elinin işaret parmağıyla alt dudağını çekiştirdi; ilk kez bir tik ya da sinirsel bir hareket sergiliyordu. Sessizliği, bir duvar saatinin uzaktan gelen tıklamaları bozuyordu.

"Çok sabırlısınız, değil mi?" dedi sonunda.

"Bu biraz zorunluluktan," dedim. "Zamanımın çoğunu oturup izleyerek geçiriyorum, ama anlamadan."

"Bu bir iğneleme miydi?"

"Pek sayılmaz."

"Peki ya dinlemek? O da mı zor?"

"Evet."

"Öyleyse belki de o kadar farklı değiliz."

"Farklı olduğumuzu hiçbir zaman ima etmedim zaten."

"Hayır, etmediniz, değil mi?" Ellerini birleştirip, sanki leziz bir sır paylaşmak üzereymiş gibi öne eğildi. "Colleen size hiç söyledi mi bilmiyorum ama Stephen'ın onu daha önce de aldattığından şüpheleniyor."

"Sadakatsizlik söz konusu olduğunda, bunun birden fazla kez yaşanmış olabileceğinden şüphelenmek doğal bir tepkidir," dedim.

"Colleen bana karşı daha açıktı," dedi Veilleux. "Gördüğünüz gibi, kocasının bu Mara Teller adlı kişiyle daha önce tanışmış olabileceğini düşünüyordu."

Bunu daha önce hiç duymamıştım.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Colleen hamile kalmadan önceki bir konferansta. Colleen, ya gördüğü bir belgeden ya da kocasının notlarından bu ismi hatırladığından emindi. Stephen'ın raporlarına yardım ederdi çünkü Stephen daktiloda berbattı ve imlası da kötüdür. Daha sonra, evliliğini kurtarmaya çalışırken Colleen kendinden şüphe etmeye başladı ve söylediklerini geri çekti. Birkaç ay önce bu konuyu yeniden açmayı denediğimde ise, bunu yaşadığı stresin ve kafasında

dönüp duran Mara Teller isminin yarattığı bir yanlış anlama olarak açıkladı. Yine de ben bunu ilginç buluyorum. İlk izlenimlerimiz genellikle doğrudur: Örneğin, biriyle yıllar sonra yeniden karşılaştığımızda aklımıza gelen ilk isim gibi ya da sadece yarısını hatırladığımız bir film ya da şarkı adı gibi."

Scarborough'a döndüğümde bunu Colleen'e sormam gerekecekti. Davranışlarında giderek daha rahatsız edici yönler fark ediyordum, ama yine de oğlunu öldürdüğüne inanmıyordum. Bunun yerine, üniversitede ilk kez okuduğum ve o zamandan beri defalarca geri döndüğüm bir roman aklıma geldi: Ford Madox Ford'un İyi Asker adlı eseri. Şimdiye dek okuduklarım arasında en ironik olanıydı. Colleen bana romanın anlatıcısı John Dowell'ı hatırlatıyordu: Başına türlü şeyler gelen, ancak kendi hayatında çok az şey yapan, tuhaf bir bitkinlik hâli içinde yaşayan bir karakter. Adı bile "dübel" kelimesinden sadece bir harf farklıydı; dübel, diğer parçaların bağlandığı, duvara çakılan ahşap bir bağlantı parçasıdır.

"Colleen'in mizacını pasif olarak tanımlamak doğru olur mu?"

"Bence olabilir," dedi Veilleux. "Terapimizin en zor kısmı, Colleen'i bir gözlemciden ibaret olmaktan çıkarmak, yani hayata kendi bakış açısından bakmasını sağlamak oldu. Hatta anne olma kararı bile, neredeyse başkaları tarafından onun yerine verilmiş bir karar gibi duruyor."

"Yani kocasının kararı mıydı?"

"Aslında Colleen'in annesi de biraz baskı yapmış ama iyi niyetli bir şekilde. Asıl itici güç Stephen'dı. Baba olmak için çok heveslıydi. Ve bu onun için bir dönüşümdü çünkü ilişkilerinin büyük bir bölümünde baba olmaya pek ilgi göstermemiş."

"Neden böyle bir dönüşüm yaşamış olabilir?"

"Colleen bunun nedenini tam olarak açıklayamadı; tek söylediği, Stephen'ın ani bir kararla çocuk sahibi olmak istemesi. Gerçi bu konuda bazı tahminlerde bulunabiliriz. Kimi şirketlerin iş kültürü, erkeklerin kendilerini belirli bir şekilde sunmalarını bekler; buna istikrarlı bir aile hayatı da dâhildir. İş yükü ve başarı baskısı bu istikrarı tehdit etse bile, dışarıya bu görüntüyü vermeleri bekle-

nir. Bu durumun kadın yöneticiler için geçerli olmadığı da aşikâr; onların hamile kalmaları ya da aile kurmaları pek teşvik edilmez. Ama bu, bambaşka bir gün tartışılacak ayrı bir konu. Bir de daha basit, biyolojik bir motivasyon olabilir: Stephen, genlerini aktarmak, öldükten sonra dünyada kendinden bir iz bırakmak istemiş olabilir. Elbette gerçek neden, bunların bir birleşimi ya da Stephen'ın kendi eşiyle bile paylaşmak istemediği, bizim bilmediğimiz başka etkenler olabilir."

Notlarıma göz attım; Mara Teller ve Stephen Clark'ın isimlerini daire içine aldığımı fark ettim. Ardından, Maralou Burnham'ın o isimsiz para emrini kimin satın aldığına dair bir bilgi gönderip göndermediğini kontrol etmek için telefonumdaki mesajlara baktım. Mesaj yoksa ona hatırlatma yapacaktım.

Blaise Veilleux'ya bana yardımcı olabilecek başka bir şey bilip bilmediğini sordum, ancak soruyu geçiştirip yeniden Colleen meselesine döndü. Mahkemede tanıklık yapma fırsatı bulacağından emin olmak istiyor gibiydi ve gözlerindeki o tavizsiz parıltı yeniden ortaya çıkmıştı. Sonraki sorumu ise dikkatle, hatta biraz da yapmacık bir açıklıkla sordum.

"Tanık kürsüsüne çıkmaya bu kadar istekli olmanız gerçekten çok önemli," dedim. "Anlatacaklarınız büyük bir fark yaratabilir."

"Evet, kesinlikle önemli," dedi Veilleux. "Bu, doğum sonrası depresyonun gerçekliğini ve bunun nasıl görmezden gelindiğini ya da Colleen'in durumunda olduğu gibi, kanıt olarak ya da siyasi çıkar uğruna kadınlara karşı nasıl kullanılabildiğini kamuoyuna anlatmak için bir fırsat. İnsanların bunu duyması, farkına varması gerekiyor."

İşte gerçek tüm açıklığıyla ortadaydı: Veilleux, Colleen'i bir hasta olarak önemsiyor olabilirdi, ancak onu aynı zamanda bir kaynak, hatta gerektiğinde kullanabileceği bir silah olarak da görüyordu. Veilleux bir savaşçıydı ve davasının haklılığından kuşku duymuyordum; yine de Colleen'i bu mücadeleyi sürdürmek için bir araç gibi kullanması doğru değildi. On beşinci yüzyılda, Blaise Veilleux'ya benzeyen erkekler ve kadınlar, Jeanne d'Arc'ın feda edi-

lişini yalnızca kaçınılmaz bir zayiat olarak görmüşlerdi.

Veilleux'ya bana zaman ayırdığı için teşekkür ettim ve Moxie'nin de onunla iletişime geçeceğini söyledim. Ancak tanıklık etmesi gerekirse, mutlaka dizginlenmesi gerektiğini biliyordum. Verebileceği bilgiler Colleen'in davası için elbette değerliydi, ama bunlar ancak gösterişli çıkışlar olmadan sunulursa işe yarardı. Colleen'in adını temize çıkarmanın, mahkemede başkalarına yeni suçlamalar yöneltmeye çalışmaktan çok daha büyük bir amaca hizmet ettiğini Veilleux'ya anlatmak Moxie'ye düşüyordu. Veilleux'nun sağlayabileceği diğer bilgiler ise kararın ardından yayımlanacak özel haber dosyalarına ve televizyon programlarına dâhil edilebilirdi.

Veilleux beni kapıya kadar uğurladı ve ben arabamla uzaklaşana kadar içeri girmedi; aksi hâlde bahçesinde kalıp birkaç hafif iş karşılığında ondan terapötik destek isteyeceğimden endişe ediyormuş gibi. Çiçek tarhlarından birinde, Hannah Russell'ın valilik adaylığını destekleyen, hava koşullarından yıpranmış bir bahçe tabelası duruyordu. Daha önce fark etmemiştim, ama seçimler bitene kadar –hatta muhtemelen bir sonraki ön seçimlere dek– orada kalacağından emindim. Blaise Veilleux, kolayca pes edecek biri gibi görünmüyordu; ki bu, her zaman kötü bir özellik sayılmaz. Onun da söylediği gibi, belki de birbirimizden sandığımız kadar farklı değildik.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mattia Reggio, doğrudan Michaud'un evine gitmek yerine önce Gretton'a uğradı; aslında tek amacı uygun bir tuvalet bulmaktı. Kasabanın merkezinde küçük bir kahve dükkânı ile bir market ve yakınlarında bir otopark vardı. İçeri girip tuvalet anahtarını almadan önce bir kahve ve bir çörek sipariş etti. İşini halledip hem ruhu hem de mesanesi rahatlamış bir halde geri döndüğünde, siparişleri

masada onu bekliyordu. Tam ayrılmak üzereyken yağmur bastırdı, sokakları hızla silip süpürmeye başladı. Bunun üzerine Reggio pencere kenarına oturup Grettondaki hayatın akışını izlemeye koyuldu. Kasaba yağmur altında pek cazip görünmüyordu; gerçi güneşli havalarda da kimsenin gözünde bir cennet sayılmazdı. Yaşlılık yıllarını burada geçirmek zorunda kalsaydı –ki gönüllü olarak böyle bir yere yerleşmeyi hayal bile edemiyordu– içinde sürekli taşıdığı o hafif melankoli kuşkusuz ağırlaşıp tam bir mutsuzluğa dönüşürdü.

Çörek kuru ve ağırdı; yarısına gelmeden yemekten vazgeçti. Kalanını kâğıt torbaya koyduğu sırada, caddenin karşı kaldırımında yürüyen bir adam dikkatini çekti.

Lars Ungar, diye geçirdi içinden Reggio. Bir yerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğün anda, Naziler oraya yerleşiyor.

Moxie Castin için yaptığı iş sayesinde Reggio, her türden kötü niyetli insanla karşılaşmıştı... Ancak Oceanlar ile Charlie Parker arasındaki geçmiş nedeniyle, özellikle Bobby Ocean'ın çevresindeki insanlarla temas hâlinde olmuştu. Bu kişileri bir hastalık gibi her yere bulaşan sıradan nefretçilerden ayıran şey ise onların diğerlerine göre daha zeki ve eğitimli olmalarıydı. Lars Ungar tam bir bağnaz ve yabancı düşmanıydı, fakat tükürükler saçıp küfürler savurmadan da birkaç tutarlı cümle kurmayı başarabiliyordu. Yüzüne kazıttığı gamalı haç dövmesi olmasa neredeyse sıradan, kendi hâlinde biri olarak kabul edilebilirdi. Bu dövme, ağır saldırı suçundan iki yıl yattığı Maine Eyalet Hapishanesi (MSP) günlerinden kalma gençlik taşkınlığının bir iziydi ve Lars bunu inkâr etmek için bir sebep görmüyordu. O dönem MSP hâlâ Thomastondaydı; mahkûmlar, 1920'lerde inşa edildiğinde modern sayılan fakat zamanla iyice eskimiş bir tesiste, dört metre kare boyutlarındaki hücrelerde kalıyordu.

Reggio genç ve gözü kara bir adamken Thomaston'da dolandırıcılık suçundan hapse girmişti. Ceza yalnızca altı aydı, fakat onun aynı hatayı bir daha yapmaması için yeterliydi: Bundan sonra daha dikkatli olacak ve yakalanmayacaktı. Thomaston Hapishanesi iki büyük yangın geçirmişti –ilki 1850'de, ikincisi 1923'te– ancak bu felaketlerde kaç mahkûmun öldüğünü kimse Reggio'ya kesin

olarak söyleyememişti. Aslında kimsenin bunu umursadığını da sanmıyordu. Yine de Thomaston'dan nefret ediyordu; gençlik yıllarında içeriden görme fırsatı bulduğu diğer ceza kurumları ne kadar seviyorsa, orayı da aynı seviyede seviyordu, yani hiç. Bazen gece yarısı hücresinde yanık bir koku duyduğunu sanarak irkilerek uyanırdı. O anlarda, çoktan ölmüş mahkûmların acılarının ruhuna dokunduğunu hisseder, bu dünyadan çok daha uzak bir yere yaklaşmış gibi olurdu.

Şimdi ise, Reggio ile aynı hayat okulundan mezun olan Lars Ungar, yağmura aldırmadan, kollarında iki poşet market alışverişiyle ve sağ yanında açıkça görünen bir tabancayla Rite Aid mağazasının önüne park edilmiş son model Ford kamyonetine doğru ağır adımlarla ilerliyordu. Reggio'nun aldığı son duyumlara göre Ungar, Freeport'un kuzeyinde, Antoine Pinette'in kız kardeşlerinden birine ait bir evde kalıyordu. Antoine'ın da orada yaşadığı düşünülürse, büyük ihtimalle adamın kız kardeşinin bilgisi ve onayı dâhilinde birlikte oldukları bile söylenebilirdi.

Cep telefonunu çıkaran Reggio, kamyonetin yolcu koltuğuna tırmanan Ungar'ın art arda fotoğraflarını çekti. Araç güneye doğru ilerleyip kahve dükkânının önünden geçti. Reggio sürücüyü tanımıyordu, ama yine de onun da birkaç fotoğrafını aldı.

Tam o sırada, sağ omzunun yanında bir hareket hissetti. Başını kaldırdığında ise garsonlardan birinin de kamyoneti izlediğini gördü. Kadının yüzü plastik bir siperlikle tamamen kapanmıştı; altında da mavi bir cerrahi maske takıyordu. Gömleğinin yakasında küçük bir gökkuşağı rozeti ve onun altında "BAĞIŞIKLIK SİSTEMİM ZAYIF VE SAĞLIKLI KALMAYA ÇALIŞIYORUM!" yazan daha büyük bir rozet vardı.

"Bu insanları tanıyor musun?" diye sordu Reggio.

"Olabilir," dedi kadın. Gözünü Reggio'nun çöreğinden kalanların durduğu poşete kaydırdı. "Onu bitirdin mi, tatlım?"

"Evet, hanımefendi." Reggio, konuya devam etmeye kararlıydı. "Onların pek hayranı değilsin galiba?"

"Çöpün mü?" Kadının sorusu iki anlama da gelebilirdi. "Hayır, efendim, değilim."

"Ben de değilim," dedi Reggio. "Bu özel çöpler buralarda bir yerde mi kalıyor?"

"Niye soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

"Merak, öyle mi?"

Kadının ona inanmadığı ortadaydı; yüzünden açıkça okunuyordu. Yine de Reggio'nun yalanını önemsemiş gibi görünmüyordu. Bir süre onu süzdü, sonunda güvenilebilir olduğuna karar verdi.

"Kasabanın dışında bir kampları var," dedi. "Kadınlı erkekli birlikte kalıyorlar. Duyduğuma göre daha fazlası da geliyormuş. Ama biz onları burada istemiyoruz, ya da çoğumuz istemiyor; özellikle de bir zamanlar onlar gibi insanların üstesinden gelmek için savaşmış olanlar."

"Arazi onların mı?" diye sordu Reggio.

"Hayır, Hickman arazisi. Den hep insanlarla uğraşmayı severdi ama ben onu hiçbir zaman bağnaz biri olarak görmemiştim, ta ki bunlar ortaya çıkana kadar."

Bu isim Reggio'ya tanıdık gelmişti.

"Michaud'ların arazisinin yanındaki Hickman'dan mı söz ediyorsun?"

"Aynen." Garson kadının bakışları bu kez merakla Reggio'ya döndü. "Sen emlakçı falan mısın, ya da gazeteci?"

"Tanrı korusun," dedi Reggio. "Ben sadece araba sürerim... Ama yerel meselelere de ilgim vardır."

"Eğer biraz aklın varsa sürmeye devam eder, bu bölgenin meselelerini de kendi hâline bırakırsın."

Reggio, tavsiyesi için ona teşekkür etti. Garson başka bir masaya yöneldi, Reggio ise yağmur durana kadar arabasına geri dönmedi. Çıkarken, gökkuşağı rozetli kadına birkaç soru daha sormak için tekrar durdu; mademki iyi bir başlangıç yapmıştı, bunu sonuna kadar değerlendirmeliydi.

"Michaud'lar, bu insanların yan arazide yaşaması hakkında ne düşünüyor?"

"Şöyle söyleyeyim," dedi garson kadın. "Michaud'larla Hick-

man'lar komşu olabilirler ama ilişkileri pek de komşuca sayılmaz. Michaud'lar bu durumdan hiç memnun değil."

"Peki sence Michaud'lar benimle konuşmak ister mi?"

"Gazeteci olmadığından emin misin?"

"Yemin ederim değilim."

"Her ne isen," dedi kadın, "bence Michaud'ları kendi hâllerine bırak. Arazileri özel mülkiyettir ve ziyaretçilere pek sıcak bakmazlar."

"Ben oldukça ikna edici biriyimdir."

"Michaud'lar söz konusuysa, kimse o kadar ikna edici olamaz," dedi garson. "İnan bana."

Reggio kahve dükkânından ayrıldı. İyi bir insan olduğunu düşündüğü için kadına birkaç dolar fazladan bırakmıştı. Arabasına binerken telefonu titredi: Amara, güvende olup olmadığını soruyordu. Reggio "Ben iyiyim" diye yanıt verdi ve mesajın sonuna bir de X ekledi.

Bu mesajın ekran görüntüsü, Reggio'nun ölümünden sonra kamuoyuyla paylaşılacaktı.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Scarborough'a dönerken Maralou Burnham'ı aramayı denedim, ancak çağrım doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Neyse ki birkaç dakika sonra geri aradı, ben de söyleyeceklerine tam olarak odaklanabilmek için arabayı kenara çektim. Mara Teller'ın aldığı para emri hakkında biriyle konuşmuştu.

"İyi haberlerim var," dedi.

Kötü bir şey duymaya hazırlanmış, ama hoş bir sürprizle karşılaşmıştım.

"Ve daha da iyi haberlerim var," diye ekledi. "Öncelikle, para emrinin nereden satın alındığını öğrendim. 8 Nisan'da, Dover-Foxcroft'taki postaneden nakit olarak satın alınmış."

"Bu iyi haber mi yoksa daha iyi haber mi?"

"Bu sadece iyi olan," dedi Maralou. "Daha iyi haber ise... Postane memuru, para emrini kimin aldığını hatırlıyor ve bu kişinin bir kadın olmadığını belirtti. Dexter'da yaşayan Maynard Vaughn adlı bir adam satın almış onu... Ama bak, bu bilgi kesinlikle benden gelmiş olmasın, tamam mı? Memurun hatırlamasının nedenine gelince, Vaughn o kırsal bölgede herkesçe tanınan bir tip. Psikolojik sorunları olan bir gazi ama zararsız biri. İşin ilginç yanı, normalde para emri alacak biri değil, en azından petrol ve gaz forumlarına katılmak için..."

"Peki, memur ona para emrini neden satın aldığını sormuş mu?"

"Memur kadın ona bir şeyler söylemiş ama Vaughn hiç oralı olmamış. Kadın da bunu Vaughn'un muzdarip olduğu bir tuhaflık olarak değerlendirmiş."

Görünüşe göre Maynard Vaughn, kameraya yakalanmak istemeyen –bunun kâğıt izi bırakmak kadar riskli olduğunu bilen– biri adına birkaç dolar karşılığında para emri satın almıştı.

"Vaughn'un arabası var mı, biliyor musun?"

"Adamın ikinci bir çift ayakkabısı bile yok."

Bu durum, Vaughn'un Dexter'dan Dover-Foxcroft'a giden yaklaşık kırk kilometrelik yolu nasıl kat ettiği sorusunu akla getiriyordu. Belki otobüsle seyahat etmiş olabilirdi ama bundan emin değildim. Bir başka olasılık da Mara Teller'ın onu bizzat postaneye götürmüş olmasıydı. Eğer öyleyse, dışarıdaki güvenlik kameralarının görüntülerine erişmek için mahkeme emri çıkarmak mantıklı olabilirdi. Yine de eğer Teller gerçekten akıllı biriyse –ki ben artık buna epey ikna olmaya başlamıştım– Vaughn'un dönüş yolunu beklemek için muhtemelen izlenmeyen, kör bir noktaya park etmiş olmalıydı.

Şimdi yapmam gereken, Vaughn'u bulup Teller hakkında bildiklerini anlatması için onu ikna etmekti. Teller onu rastgele seçmiş olamazdı; bu fazlasıyla riskli olurdu. Hayır, Vaughn'u özellikle seçmişti çünkü adamın aldığı parayla ortadan kaybolmayacağını ve işini yaptıktan sonra da ne kadar para aldığını kimseye söylemeyeceğini biliyordu. Maralou'ya, ona bir kasa şarap göndere-

ceğimi söyledim... Bir iki şişeyi Dover-Foxcroft postanesindeki memura hediye edebileceğini, bunu yaparken adımı vermesinde sakınca olmadığını ve yardımını bir dahaki sefere fazlasıyla telafi edeceğimi belirttim.

Saatime baktım. Angel ve Louis birkaç saat içinde şehre varmış olacaklardı. İki aktarmayla uğraşmamak ve COVID'e dair süren endişelerden kaçınmak için New York'tan araba kullanmayı tercih etmişlerdi... Özellikle de Angel'ın kısa süre önce kanserle mücadele ettiği düşünülürse bu oldukça mantıklıydı. Muhtemelen şu âna kadar yolculuk boyunca müzik seçimi yüzünden tartışmayı bırakmış, sessiz bir dostluğa geri dönmüşlerdi. Antoine Pinette ve Bobby Ocean meselesini ele almadan önce onların gelmesini beklemeye karar vermiştim... Bu tek başına kurcalanacak bir arı kovanı değildi... Risk almaya hiç gerek yoktu.

Yolcu koltuğunun altından Maine Atlas and Gazetteer haritamı çıkardım, 32 numaralı sayfayı açtım ve telefonumu haritanın üzerine koyarak hızlı bir Google araması yaptım. Beklediğim üzere, Dexter kasabasının kendi postanesi vardı, fakat Teller para emrini Maynard Vaughn'un oradan almasını istememişti. Vaughn burada fazlasıyla tanınıyordu ve bu da satın alma işleminin fark edilme ihtimalini artırıyordu. Dover-Foxcroft yalnızca on beş dakika uzaklıktaydı, ama farklı bir kasabaydı... Bu yüzden Vaughn'u oraya götürüp para emrini oradan aldırmak daha güvenli olacaktı. Aslında adamı Bangor'a götürmesi çok daha mantıklı olurdu, büyük bir şehirde kimse böyle bir işleme dikkat etmezdi. Belli ki Teller ya zaman baskısı altındaydı ya da fazla göze batmadan yeterli düzeyde bir ihtiyat göstermeyi tercih etmişti. İzlerini tamamen silmiyor ama açıkça ortada bırakmaktan da kaçınıyordu. Her hâlükârda, peşine düşüleceğini pek olası görmüyordu.

Dexter ile Dover-Foxcroft kasabaları arasında kuzey-güney doğrultusunda neredeyse düz bir çizgi çizilebilir. Bu çizgi bir üçgenin tabanı olarak düşünülürse, üçgenin tepe noktasında Gretton* kasabası yer alır. Her iki kasabaya da neredeyse eşit uzaklıkta

---

* Gretton tamamen kurgusal bir kasabadır –haritada bulmanız mümkün değildir– ancak Corinth kasabasına yakın bir yer kurgulanmıştır.

–Penobscot ile Piscataquis ilçe sınırında– bulunan Gretton, Sabine Drew'un Henry Clark'ın ağlama sesini duyduğu kasabaydı.

Anlaşılan, yakında Gretton'ı da ziyaret etmem gerekecekti.

ALTMIŞINCI BÖLÜM

Mattia Reggio, Google Haritalar'dan aldığı Michaud arazisine ait görüntüleri yazdırmış, hava kararmadan yola çıkmadan önce son bir kez incelemişti. İlk özel mülkiyet tabelası, ana yolun hemen kıyısında duruyordu. Tabelanın yanından, ancak küçük bir kamyonetin geçebileceği genişlikte bir patika, sık yapraklı ağaçların arasına doğru uzanıyordu. Beş parmaklı eski bir tarla kapısının sağında bir posta kutusu vardı, ancak Reggio, ne bir kamera ne de başka bir güvenlik önlemi görebildi... Kahve dükkânındaki garsonun söyledikleri doğruysa, Michaud ailesinin asosyal olduklarına dair ünleri, bölge halkını mülke izinsiz girmekten alıkoymaya yetiyordu. Ayrıca, tabelanın ve ağaçların gölgesinde kalan o kasvetli patika, en ısrarcı satış temsilcisinin bile hevesini kolayca kırabilecek türdendi.

Aracıyla patikayı takip eden Reggion, toprakla neredeyse aynı seviyede olmasına rağmen yolun ne kadar bakımlı olduğunu fark etti. Çukurların taşlarla doldurulduğu yerler hemen göze çarpıyordu, yoğun bitki örtüsünün üst kısımları ise geçişi engellememesi için kenarlardan budanmıştı. Yine de patika boyunca birkaç keskin viraj vardı ve Reggio bu virajlara hava kararmadan önce girdiği için mutluydu. Eve varmadan önce, izinsiz girişin yasak olduğunu belirten iki tabela daha geçti. Ev, ahşap iskeletliydi ve mat yeşile boyanmıştı; görünümü çevresiyle uyum içindeydi. Garajın açık kapısının yanındaki yolda bir kamyonet park etmişti. Garajın içi düzenli görünüyordu; duvarlara çivilenmiş aletler ve beton zemine serilmiş, küçük kazanları andıran metal parçaları vardı. Yakında bir çamaşır ipinde asılı duran erkek ve kadın kıyafetleri rüzgârda

halsizce sallanıyordu. Reggio, kıyafetleri asan kişinin son yağmur bastırdığında onları içeri alma zahmetine girip girmediğini merak etti... Amara tam tersiydi; gökyüzünde en ufak bir bulut belirdiğinde bile çamaşırları toplamak için koşardı; kıyafetler yeni yıkanmış, hâlâ nemli –hatta Nuh'un Tufanı'nda daha fazla ıslanamayacak hale gelmiş– olsa bile.

Reggio kamyonetin arkasına yanaşıp dışarı adım attı. Silahı, ceketinin altında, pantolonunun bel kısmına güvenli bir şekilde sıkıştırılmıştı. Hayatı boyunca hiç silah kılıfı kullanmamıştı; gerekirse tabancayı saniyeler içinde sağ eline alabileceğini biliyordu. Yine de bunu yapmak zorunda kalmayı hiç istemiyordu... Artık silahla dolaşma alışkanlığını çoktan kaybetmişti. Cuma akşamları fazladan bir bira içmek ya da torunlarıyla top oynamak, hayatındaki en heyecanlı anlar hâline gelmişti. Görevi gereği silah taşıyıp taşımayacağını Moxie Castin'e sorduğunda, avukat ona zor işleri Parker'ın halledeceğini söylemişti. Moxie, maaşlı çalışan ikinci bir kişiyi de bir gün mahkemede savunmak zorunda kalma ihtimalinin, uykularını kaçırmasını istemediğini özellikle belirtmişti.

Reggio'nun sol tarafında, toprağa düzenli aralıklarla çubuklar yerleştirilmişti ve ortasında geniş bir sebze bahçesi uzanıyordu. Amara kendi sebzelerini yetiştirdiği için, Reggio yılın bu döneminde bahçeye brokoli, lahana ve biraz da karnabahar ekilmesi –ayrıca havuç ve soğan tohumlarının, bezelye, turp, şalgam ve ıspanakla birlikte toprağa karıştırılması– gerektiğini iyi biliyordu. Hafif bir esinti, çubukların ucuna bağlanmış kahverengi, ince telleri andıran şeyleri sallıyordu. Reggio bunlara daha yakından bakmak için çömeldiğinde, bunların insan saçından yapılmış çelenkler olduğunu fark etti.

Evin kapısı ardına kadar açıldı ve eşikte bir adam belirdi. Boyu rahatlıkla 1,85-1,88 metre olmalıydı; gerçi giydiği iş botları onu birkaç santim daha uzun gösteriyor olabilirdi. Omuzları genişti, fakat bel çevresi de en az o kadar genişti... Reggio'ya göre bu adamın sigorta şirketini uzun süre meşgul edecek biri olması pek olası görünmüyordu. Fazla kiloları yüzünden yaşını kestirmek

zordu, ancak Reggio'nun aklındaki kişiyse elli altı yaşında olmalıydı. Adam, yarım iliklenmiş yakasız gömleğinin üzerine bir tulum giymişti. Gömleğin aralığından dışarı, sanki daracık bir boşluktan özgürlüğüne kavuşmaya çalışan küçük bir memeli hayvanı andıran gri kıllar fışkırıyordu. Silahlı görünmüyordu; bu da Reggio için bir nebze rahatlatıcıydı... Buraya gelirken en büyük endişesi, Michaud'un kapısına vardığında elinde av tüfeği tutan bir köylüyle karşılaşmak olmuştu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu adam, beklenmedik bir nezaketle.

"Ellar Michaud'u arıyorum," dedi Reggio.

"Artık buldunuz," diye karşılık verdi adam. "Gerçi yolda geçtiğiniz tabelalara dikkat etmiş olsaydınız, hâlâ arıyor olurdunuz. Okuma bilmeden yaşamak çok zor olmalı."

"Onları gördüm ama bir süre sonra hepsi birbirine karışmaya başladı," dedi Reggio ve sebze bahçesini işaret etti. "Peki, saç ne işe yarıyor?"

"Tavşanlar insan saçının kokusundan hiç hoşlanmaz," diye yanıtladı Michaud. "Toprağın altında gömülü olanı ne kadar seviyorlarsa, saçtan da bir o kadar nefret ederler."

Reggio bir sonraki soruyu sormak için sabırsızlanıyordu, fakat kendini tuttu.

Asıl merak ettiği şey şuydu: Peki bu saç kimin?

"Benim adım Mattia Reggio," dedi ısrarla. "Portland'da, Moxie Castin adlı bir avukat için çalışıyorum. Sadece birkaç dakika konuşmak istiyordum."

Michaud, kollarını göğsünde birleştirip kapı çerçevesine yaslandı. Reggio, evin neredeyse anında yana yatmadığına şaşırdı.

"Madem buradasınız, konuşalım o zaman," dedi Michaud.

Reggio, Parker kadar soruşturma tecrübesine sahip olmayabilirdi, ancak hassas bir konuyu –özellikle de kayıp bir çocuk meselesini– doğrudan ortaya atmanın doğru olmadığını biliyordu. Castin'in adını anarken Michaud'un yüzünde bir tepki olup olmadığını dikkatle izledi, fakat en ufak bir değişiklik görmedi. Buna

rağmen, Michaud'un mülküyle ilgili her şey Reggio'yu huzursuz ediyordu. Bu rahatsızlık, o bölgenin uydu görüntülerini ilk kez incelediğinden beri içindeydi.

"Yan tarafta kalan insanlar hakkında konuşabileceğimizi düşünmüştüm," dedi.

Bu kez Michaud'un yüz ifadesi değişti, Reggio bunun bir rahatlama işareti olduğunu düşündü.

"Onlar sizin için ne ifade ediyor?" diye sordu Michaud.

"Benim için mi? Hiçbir şey. Ben 'yaşa ve yaşat' anlayışına sahip biriyim. Ama Bay Castin, o tür insanlardan pek hoşlanmaz."

"'O tür' derken?"

"Bedenlerini Üçüncü Reich'ın kalıntılarıyla süsleyenlere hoşgörü göstermez." Reggio, sol gözünün kenarını –Lars Ungar'ın gamalı haç dövmesinin bulunduğu yeri– işaret etti. "Bunu karakter zayıflığı olarak görüyor... Umarım sizler de öyle görüyorsunuzdur."

"Kendi anlaşmazlıklarımızı kendimiz çözebiliriz," dedi Michaud. "Avukatlara ihtiyacımız yok."

"Tek dert Lars Ungar ve onun gibilerse, buna katılırım. Ama Hickman arazisine kamp kuranlar yalnızca o ve bir iki arkadaşı değil. Onlar öncü birlik; arkalarından daha fazlası gelecek, hem de paralarıyla birlikte."

Reggio, bunun kesin doğru olduğunu bilmiyordu, fakat Reggio mantıklı bir tahmin yaptığına inanıyordu. Lars Ungar, Antoine Pinette'e denk geliyordu; Antoine Pinette ise Bobby Ocean'a... Ve Bobby, nefret yanlılarına para akıtmayı severdi. Tüm bu istihbarat, Michaud'un Reggio'yla görüşmeye dünden razı olduğunu varsayarsak, sohbeti bir süre daha sürdürmesi için yeterli olabilirdi.

Reggio, Michaud'un durumu kafasında tarttığını izledi. Sonuçta sadece biraz zaman harcayacak, karşılığında da davetsiz komşuları hakkında işe yarar bilgiler edinecekti.

Ama ya o saçlar? Saçlar kime ait olabilir?

"Öyleyse içeri gelseniz iyi olur," dedi Michaud. "Ne bildiğinizi konuşalım."

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Sabine Drew bir dilim pizzayı yeniden ısıtmakla meşguldü ki çocuk –Henry Clark– yeniden başlamıştı. Bu kez yalnızca ağlamıyor, adeta haykırıyordu, çünkü onu kavrayan şey baskısını artırmış, Henry'yi daha sıkı bir şekilde sarmaya başlamıştı. Çocuğu tutsak eden varlık, dış dünyadan gelen bir uyarana tepki veriyor ve tepkisini Henry üzerinden dışa vuruyordu. İçgüdüsel olarak çocuğu kendine daha çok yaklaştırmasının nedeni, onu elinden alacaklarından duyduğu korkuydu.

Bu durum yalnızca tek bir anlama gelebilirdi: Gretton'da, Henry'nin gömülü olduğu yere biri yaklaşmıştı; hem de bir tehdit oluşturacak kadar yakın. Dedektif, Sabine'in ona verebildiği sınırlı bilgilere rağmen harekete geçip oraya gitmiş olabilir miydi? Sabine bir an için onu aramayı düşündü ama vazgeçti... Eğer dedektif gerçekten Gretton'daysa bunu er ya da geç öğrenecekti zaten.

Sabine pizzayı bir kenara bıraktı ve ölü çocuğa bir ninni söylemeye başladı.

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

Reggio, Ellar Michaud'un mutfağındaki çam masaya oturdu. İç mekân beklediğinden daha temizdi, ancak kendi evinde tahammül edebileceğinden çok daha kasvetli bir havası vardı. Bu kasvetin nedeni, evin batı cephesini tamamen kaplayan ağaçların akşam güneşinin son ışıklarını engellemesi ve mutfağın genişliğine kıyasla pencerelerin oldukça küçük kalmasıydı. Masa ve sandalyeler el yapımıydı; kaba görünmeyen, özenli bir rustik tarza sahiplerdi... Tıpkı mutfak dolapları gibi sağlam, ağırbaşlı ve gerçek birer eşya izlenimi veriyorlardı.

İki adam mutfağa doğru ilerlerken derli toplu bir oturma

odasından geçmişlerdi, ancak burası da en az mutfak kadar karanlıktı. Kanepeler ve sandalyeler birbirleriyle uyumlu değildi ve duvar kâğıtları Reggio'ya bir cenaze evini anımsatan kasvetli bir hava veriyordu. Küçük bir kitaplıkta farklı türde ciltli kitaplar diziliydi: *Reader's Digest*'in ev işleri, bahçecilik ve yemek pişirme üzerine hazırlanmış kitapları... Ay'a iniş tarihinden –hatta İkinci Dünya Savaşı yıllarından– bile öncesine dayandığı belli olan eski görünümlü bir ansiklopedi seti. Kurgu kitapların ve bir İncil'in olmaması, Reggio'nun Maine kırsalındaki deneyimlerine göre oldukça alışılmadık bir durumdu. Duvarlarda da herhangi bir dinî ikonografi göze çarpmıyordu. Sadece ikinci el mağazalarından çıkma olduğunu hemen belli eden resimler ve baskılar vardı: isimsiz, sıradan manzara ve hayvan resimleri... Sanatı sevmeyen ya da sevdiğini sanmakla yetinen insanlar için yapılmış türden.

Mutfak haşlanmış et ve kaynatılmış sebzelerin ağır kokusuyla doluydu. Zemini çıplak, zımparalanmış tahta döşeme oluşturuyordu ve Reggio, lavabonun yanındaki doğrama tahtasında kan lekeleriyle küçük beyaz tüyler fark etti. Kendini özellikle hem oturma odasından görünen ön kapıyı hem de bahçeye açılan mutfak kapısını görebileceği bir konuma yerleştirmişti. Michaud ise pencereye sırtını dönerek onun tam karşısındaki sandalyeye oturmuştu. Reggio arabadan inmeden önce ağzına taze bir sakız atmıştı; şimdi ise sakızın folyo kâğıdını parmak uçlarıyla top hâline getiriyordu. Şu lanet sinir tikleri... Böyle biri berbat bir poker oyuncusu olurdu.

"Bunlar sizin eseriniz mi?" diye sordu Michaud'a, mutfak dolaplarını ve mobilyaları işaret ederek.

"Marangozluk işleri benim ama masa ve sandalyeleri babam yaptı. Artık aile yadigârı sayılırlar."

"Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?"

Etrafta bir kadın olmalıydı. Evde öyle bir his vardı –çamaşır iplerinde asılı çamaşırlar bunu doğrulamasa bile– ama Michaud soruya cevap vermedi.

"Hickman'ın arazisinde yaşayan şu yeni komşularımız hakkında bana anlatacaklarınız olduğunu söylemiştiniz."

"Lars Ungar'ı tanıyorum, ya da hakkında bir şeyler biliyorum," dedi Reggio. "Gözünün yanında gamalı haç olan adam."

"Onu tanıyorum," dedi Michaud, "ve kendini süsleme alışkanlıklarını da. Ne olmuş ona?"

Reggio konuşmanın bu hızda ve yönde ilerlemesinden hoşlanmamıştı. Buraya, ilçe hapishanesinden beri peşinde olan aracın sürücüsü hakkında daha fazla bilgi edinmek için gelmişti, ne var ki o bir Şehrazat değildi ve hikâyeyi sonsuza dek uzatamazdı. Yine de Michaud'un onu bu kadar çabuk doğrudan konuya çekmeye çalışmasını istemiyordu.

"Bakın Bay Michaud, şunu netleştirelim," dedi Reggio sakin bir sesle. "Size yardım etmek istiyorum. Fakat bunun karşılığında sizin de bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum. Size sağlayabileceğim her tür bilgi karşılığında ben de bir şey isteyebilirim."

Michaud omuz silkti. "O insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onlarla aynı havayı solumaktan hoşlanmadığım."

"Lars Ungar hapis yatmış bir adam," dedi Reggio. "Ama asıl yatması gereken suçlar için değil. Birkaç yıl önce Winterville'de bir kadına tecavüz etmiş. Üstelik bu, ilk vukuatı da değil... Buna rağmen hiçbir şey olmadı; her şey örtbas edildi."

Michaud, Ungar'ın yaptığını ciddi bir ahlaki ya da cezai suç olarak görüyorsa bile, bunu henüz belli etmemişti.

"E?" diye sordu.

"Toprağınızın hemen dibinde bir tecavüzcünün yaşamasından rahatsız olmuyor musunuz?"

Michaud omuz silkti. "İstesem," dedi, "Gretton'daki Junco Bar'a gider, kadınlara şiddet uyguladığını kesin olarak bildiğim adamları tek tek gösterebilirim... Ama yüzlerine vursam bile utanacak halleri yoktur, emin olun."

Reggio, her ne halt türü bir yer ise bu Junco denilen mekândan uzak durması gerektiğini zihnine not etti.

"Tanıdıklarınızın neye muktedir olduğunu bilmek başka bir şey," dedi, "ama sizi ve ailenizi yabancı birinin kötülüğüne karşı savunmasız bırakan bir durum bambaşka."

"Kim demiş savunmasız olduğumuzu?"

"Silahınız var mı?"

"Burası Maine taşrası. Sizce?"

"Pekâlâ," dedi Reggio. "Bu, kendinizi daha güvende hissetmenizi sağlayabilir, bunu anlıyorum... Ama durum şu..." Michaud'a doğru ona bir sır verecekmiş gibi eğildi. "Söylentiye göre Lars Ungar ve adamlarının da silahları var... Hem de epey fazla. Hatta onların açısından bu işi neredeyse bir mesleğe dönüştürdüklerini söyleyebiliriz."

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Angel ve Louis, Boston öncesi ve sonrası yaşanan trafik sıkışıklıkları yüzünden Portland'a planladıklarından geç varabildiler. Saat yediyi biraz geçe dairelerine yerleşip biraz toparlandılar, balkona çıkıp temiz deniz havasını soludular. Ne var ki o saatte Bobby Ocean'ı iş yerinde ziyaret etmek için artık çok geçti; karanlık çöktükten sonra evine gitmekse bana hiç akıllıca görünmüyordu. Eğer Bobby sorun çıkarmaya kararlıysa, karşısına çıkan her fırsatı değerlendireceği kesindi. Aracı kişiyi ortadan kaldırmak için bizi doğrudan vurmaya kalkmasa bile, daha kapısını çalmadan polisi arayıp haneye tecavüz ya da tehdit iddiasında bulunmasına hiç şaşırmazdım.

Antoine Pinette ise Thornton Heights'ta bulunan The Capital* adlı mekânın müdavimiydi. Uzun süredir şiddet olaylarıyla anılan bu yer, halk arasında *Cinayet Başkenti* olarak bilinir, neredeyse her hafta sonu birileri ambulansla hastaneye taşınır, bir olay yaşanmadan gece bitmezdi. Sangillo's Tavern'ın 2015'te kapanmasının ardından The Capital, Cumberland İlçesi'nin geriye kalan son gerçek batakhane barlarından biri hâline gelmişti. Fulcis ailesi, Sangillo

---

* Başkent. (ç.n.)

Tavern içki ruhsatını kaybettiğinde adeta yas tutmuştu... Dave Evans da öyle, ama yalnızca bunun Fulci'lerin artık The Great Lost Bear'da daha fazla vakit geçireceği anlamına gelmesi yüzünden. Yine de, Tony ve Paulie bile The Capital'a adım atacak kadar nostalji hevesine kapılmamıştı. Mekânın içi toz, idrar ve lavabo açıcı karışımını andıran bir kokuyla dolup taşıyor; zemini ise kırık camlar ve yıkılmış hayallerden oluşan bir mozaiği andırıyordu. Mobilyalar bile sanki dövmeliydi. Son yıllarda burası, Pinette ve ekibinin adeta kulüp evine dönüşmüş, bu da mekânı halk için daha az cazip hale getirmişti; tabii bir zamanlar cazip olduğunu varsayarsak.

Bobby Ocean'la kendi mekânında yüzleşmek gereksiz bir provokasyon ise, onun sağ kolu Pinette'le hesaplaşmak –üstelik acımasızlığıyla ünlü bir barda– düpedüz pervasızlık demekti. Yine de Pinette ile ilgilenilmesi gerekiyordu. İlk olarak Bobby'ye gitsek bile, adamın ilk tepkisi hemen Pinette'i çağırmak olurdu zaten... Ona, efendisinin incinmiş gururunu daha fazla sorun çıkararak yatıştırmasını emrederdi... Hatta belki Colleen Clark'ın evine bir kez daha saldırmasını bile isteyebilirdi. Ancak Pinette'e eylemlerinin sonuçlarını anlatabilirsek, Bobby'nin bu konudaki kararlılığını bir nebze olsun yumuşatabilirdik.

The Capital, dar bir sokak boyunca yan yana sıralanmış birkaç modern depo-mağaza ve harap dükkânlar arasında sırıtan iki katlı, eski bir taş binanın birinci katını işgal ediyordu. Bina, sanki yakınlarda gerçekleşmiş bir hava bombardımanından sağ çıkan tek yapıymış izlenimi veriyordu. Pencerelerin dışına parmaklıklar, iç tarafına ise tel örgüler yerleştirilmişti. Baştan aşağı grafitilerle kaplı olan ana kapı, tişörtleri her zaman birkaç beden küçük –pantolonları ise büyük– olan şu tipik beyinsizlerden biri tarafından korunuyordu. Şu an karşımızda olan tip, yüksek bir tabureye yerleşmişti ve tüm dikkatini tam bir mankafa gibi cep telefonuna gömmüş olduğundan bizi ancak gölgelerimiz üzerine düştüğünde fark edebildi. İçeriden, insanların *speed metal** ile yarışan uğultusu yükseliyordu.

---

* Speed metal; power metal, heavy metal ve thrash metal üçgeni arasında bir alt türdür. Ne power metal kadar yumuşak ve melodiktir ne de thrash metal kadar agresif ve serttir. (Kaynak: Wikipedia)

Adam bakışlarını önce Angel ve bana, ardından Louis'e çevirdi.

"Burası pek sizin tarzınız bir mekân değil beyler," dedi, özellikle içimizden birine hitap ederek. Siyahiler The Capital'a pek uğramazdı, yolda kaybolmadıkları veya sigorta tazminatı almak için uğramadıkları sürece tabii.

Angel bir an için şaşkın göründü, ama sonra yüz ifadesi netleşti.

"Bir dakika," dedi, "burası şu heteroseksüellerin takıldığı barlardan biri değil mi? Kadın-erkek birbirini okşuyor, öpüşüyor falan? Çok duyduk ama hiç görmedik. Madem tatildeyim, içeriye şöyle bir bakmak isterim. Eve döndüğümde arkadaşlarıma anlatacak bir şeyim olsun."

"Biz New York'tanız," diye ekledi Louis, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, ki muhtemelen açıklıyordu da.

"O zaman lanet olası memleketinize geri dönün," diye tersledi kapıdaki adam.

Taburelerin bir zaafı vardır; dengesizliğe meyillidirler. Hele bir de kapıdaki adam gibi tüm ağırlığınızı geriye verip ön ayaklarınızı yerden kesmişseniz tehlike kaçınılmaz olur. Bu yüzden, siyahi dostum Louis'e güneye taşınmasını salık vermesinden sadece birkaç saniye sonra, adam kendini sırtüstü yatarken buldu. Boğazına Louis'in sağ ayakkabısının tabanı bastırılmış haldeydi ve düşerken kafasını fena halde vurduğu için gözleri az önceye kıyasla daha da donuk bakıyordu.

"Yanımdaki arkadaşımın da söylediği gibi," dedi Louis, "biz tatildeyiz."

Taburenin kalan parçalarını aldım ve iki arabanın arasına fırlattım; birinin takılıp düşmesine sebep olmak istemeyiz, değil mi?

"Neden bizi içeridekilerle tanıştırmıyorsun?" dedim adama. Bir kez başını salladı, bunu yapar yapmaz pişman oldu, inleyerek elini kafasına götürdü. Ayağa kalkmaya çabaladı ama yardım bekliyorsa şansı yoktu; kendi gayretiyle doğrulmasını izledik. Tam dikildiğinde kendine gelsin diye birkaç saniye verdik. Sonunda kapıyı açmayı başardı ve sendeleyerek bara adım attı; biz üçümüz de hemen arkasındaydık.

Barın içindeki müzik acı verici derecede yüksekti. Bir düzine kadar insan mekânın çeşitli yerlerine dağılmıştı –üçü barda, ikisi sağ tarafta ortada bir kabinde, geri kalanı ise arka tarafta bilardo masasının yanında– ama barmen dâhil neredeyse herkesin dikkati sekiz top oynayan iki genç kadına odaklanmıştı. Kadınlardan biri sadece sutyen ve kot şort giyiyordu. Atışını kaçırınca, sutyenini çıkarmaya başladığında erkekler tezahürat yaptılar.

"Sana söylemiştim," dedi Angel. "Burası heteroseksüellerin mekânı."

"Ayrıca çok şık," dedi Louis.

Devam eden gösteriyle ilgilenmeyen tek kişi Antoine Pinette'di. Kapıdan en uzak noktadaki bar taburesine oturmuş, önündeki bir bardak portakal suyunu yudumluyordu. Elimi uzatıp müziği kapattığımda neredeyse hiç tepki vermedi; ortamın gürültüsünü duymamayı çoktan öğrenmiş olmalıydı. Pinette, ortalama bir insana göre daha fazla kalori yakan, hatta dinlenirken bile büyük miktarda enerji tüketen insanlar gibi ince yapılıydı. Kül rengi saçlarını, polislerin sık uğradığı Eski Liman'daki bir kuaförde kestiriyordu, ama bu durum polislerin pek hoşuna gitmediğinden, hızlı bir kesim için saçlarını her zaman kısa tutardı. The Capital'dakilerin aksine, onun vücudunda tek bir dövme bile yoktu ve beyaz gömleği yeni yıkanmışçasına tertemizdi. Yavaşça, adeta isteksizce bize doğru döndü ve o tuhaf yüz hatları ortaya çıktı. Pinette'in yüzündeki kusursuz simetri, suratının tam ortasına bir ayna yerleştirilmiş ve yansıması iki yana kopyalanmış gibi rahatsız ediciydi. Bu aşırı kusursuzluk, onu çekici bir adam olmaktan çıkarıp yaşayan bir vitrin mankenine dönüştürüyordu. Etki, olağanüstü parlaklıktaki mavi gözleriyle daha da belirginleşiyordu. Gözleri, bir maskenin arkasına sıkışmış bir varlığı –ya da kendisine musallat olan bir hayaleti– anımsatıyordu.

Pinette kendine özen gösteren bir adamdı. Kitap okur, spor yapar, bol miktarda protein tüketir ve kadınlarla gönül eğlendirmekten özellikle kaçınırdı. Adamlarıyla da ortak inançları temel alarak sıkı bir disiplin bağı kurardı. Cep telefonu bile yoktu –hatta arama yapıp cevaplayabilen eski kapaklı modellerden bile kullanmazdı– ve

bu tercihi hem dikkatini ve zihinsel berraklığını korumasına yardımcı oluyor hem de kanun görevlileri bir gün kapısını çaldığında inkâra başvurmasına olanak sağlıyordu. Bobby Ocean gibi o da geleneksel siyaseti çoktan geride bırakmıştı. Pinette'e göre Cumhuriyetçiler ile Demokratlar arasında hiçbir fark yoktu; her ikisi de "globo-homo" diye adlandırdığı piramit şemasının ortak aktörleriydi. Ona göre bu düzenin görünür yaraları; alışveriş merkezleri ve outlet mağazalarıyla çevrili bir hayat, güvencesiz asgari ücretli işler ve tahrip edilmiş bir doğa şeklinde ortaya çıkan yayılmacı bir kanserden farksızdı. Bazı tespitlerine katılıyor olsam bile, ulaştığı sonuçları asla onaylamazdım: saf insanları sömürerek beyazların iktidarını güçlendirmek; kendi rengi ya da inançlarını paylaşmayanları mağdur edip yıldırmak; güç ve iktidar sahiplerinin zayıf ve savunmasızlara karşı hiçbir sorumluluğu olmadığına inanmak ve Tanrı'ya ibadet eden uysal insanların miras olarak yalnızca sonunda gömüldükleri toprak parçasını alacağını düşünmek. Pinette gibi adamlar, bir zamanlar Auschwitz'de yaşlı ve sakat insanların sığır vagonlarından inmesine yardım eden, sonra da onları gaz odalarına götürürken yatıştırıcı sözlerle kandıran kişilerle aynı zihniyeti taşıyordu.

Pinette'in yanında oturan, kot pantolonlu ve deri ceketli tanıdık bir kabadayı taburesinden kalkıp bize doğru sendeleyerek yürüdü. Adı Noah Morin'di. Uzun zamandır sosyal yardımla geçinen ve doğru düzgün bir işe yanaşmamış olmayı adeta bir gurur meselesi sayan –yalnızca hapishane gardiyanları copla tepelerine dikildiğinde çalışmış olan– bir aileden geliyordu. Toplamda bakıldığında, Pinette'in adamları her yıl Paskalya Tavşanı'ndan bile daha az çalışıyordu. Eğer Morin liseyi bitirmişse bunu hatırlamıyordu; bir şeyler öğrenmişse de onları unutmak için özel çaba göstermiş gibiydi. Yine de Noah, klanının geri kalanıyla kıyaslandığında epey girişkendi, orada burada işler bulmayı başarıyordu. Bu işlerin çoğu pek de dürüst sayılmazdı; geri kalanı ise açıkça yasa dışıydı. Sadece cüssesi bile karşısındakileri itaat etmeye zorlamaya yetiyordu; bu yüzden ne başkalarına zarar vermek zorunda kalıyor ne de kendisi kolayca zarar görüyordu. Pinette ve Bobby Ocean'la arkadaş olmasına hiç şaşırmamıştım. Morin tam anlamıyla

bir zorbaydı, adeta cepheye sürülmek üzere yetiştirilmiş bir "savaş makinesi"ydi. Bobby'nin kürtaja bu denli şiddetle karşı çıkmasının nedenlerinden biri de buydu: Kürtaj, gelecekteki savaşlar için gereken piyade sayısını azaltıyordu. Ve savaş bittiğinde, Morin'in üstleri onun cesedinin üzerinden geçerken ona dönüp bakmayı bile gereksiz bulacaklardı.

"Hey, o müziği dinliyordum ben," dedi Morin; sözleri hem hepimize hem de aslında hiç kimseye yönelikti. Beni tanıdığına dair en ufak bir belirti göstermedi ama yine de bir hamster kadar hafızası olduğunu biliyordum.

"Ne müziği?" diye karşılık verdi Louis. "Ben müzik falan duymadım."

Morin'in başı yavaşça Louis'in yönüne döndü.

"Ben sadece gürültü duydum," diye devam etti Louis. "Hoşumuza gitmedi, o yüzden susturduk."

Morin'in kaşları öyle derinden çatıldı ki yüzü neredeyse kendi içine çöktü. Louis'in üzerine yürür gibi birkaç adım attı. Konuştuğunda ise ağzından çıkan tükürük damlacıkları Louis'in yüzüne sıçradı.

"Sen de kimsin pislik herif?"

Louis son yıllarda formdan düşmüş, hareketleri ağırlaşmıştı. O eski günlerinde, darbenin geldiğini fark edemeden yere serilirdiniz. Ama şimdi, sağ elinin sertçe uzatılmış parmaklarıyla Morin'in boğazına vururken hareketinin bulanıklığını yakalayabildim. Morin dizlerinin üzerine çöktü, boğuluyormuş gibi hırıltılar çıkarmaya başladı. Louis ise sahneyi neredeyse kayıtsız bir ilgiyle izliyordu.

"Ben kim miyim?" dedi. "Ben *O Adam*'ım."

Çevremizdeki müşteriler, içlerinden birine yapılan bu saldırıya öfkeyle tepki vermişti... Raflardan bilardo sopalarının kapıldığını gördüm; ayrıca birkaç bıçakla bir iki silahın da az sonra ortaya çıkacağından emindim. Kot şortlu kadın, sutyenini yeniden bağlayıp kendini toparladıktan sonra bir bilardo topu aldı ve fırlatmaya hazır biçimde havaya kaldırdı.

İşte ancak o aşamada Antoine Pinette duruma müdahale etti. Ona en yakın duranlar, Hz. Musa tarafından ikiye ayrılan Kızılde-

niz misali hızla çekilip ona yol açtılar... Gerçi bu benzetme, Pinette'in sık sık dile getirdiği antisemitik söylemler düşünüldüğünde, pek de yerinde sayılmazdı.

"Ben hallederim," dedi. "Eminim bu sadece bir yanlış anlaşılmadır." Sonra bana sert bir bakış attı. "Öyle değil mi, Bay Parker?"

"Hayır," diye cevapladım. "Şu âna kadar her şeyi gayet net anladığımızı düşünüyorum, hem de tek heceli kelimelerle. Ama seninle biraz daha uzun kelimeler kullanmak istiyoruz, Antoine."

Pinette boş tabureleri işaret etti.

"Oturun o hâlde."

Louis'in ayaklarının dibinde duran Noah Morin'in yüzü mosmor olmuştu.

"Noah'a yardım etmemizin bir sakıncası var mı?" diye sordu Pinette. "Boğulup ölmesi herkes için talihsiz olur."

Louis önce itiraz edecekmiş gibi göründü, ama sonra vazgeçti.

"Gerekiyorsa tabii," diye onayladı.

Geri çekilip iki adamın Morin'i kaldırarak bir sandalyeye oturtmasını izledik. Artık nefes alabiliyor, en azından bunu başarıyordu. Arkadaşlarına cevap verirken o kaba sesi neredeyse eskisi gibiydi, yalnızca biraz daha hırıltılı çıkıyordu. Belki de Louis, Morin'in karotis arterine zarar vermemek için darbeyi son anda hafifletmişti. Ne de olsa cehalet, bir insanı ölüme mahkûm edecek bir sebep olmamalıydı. Kısa bir istişarenin ardından, tedbir amacıyla Morin'in acil servise götürülmesine karar verildi. Genel sağlık durumu göz önünde bulundurulduğunda, felç geçirme ihtimali vardı.

"Adamın sorusuna cevap vermeniz yeterliydi," dedi Pinette, Morin uzaklaştırıldıktan sonra. Sesi çok alçaktı ve her kelimenin hecesini özenle telaffuz ediyordu.

"Cevap verdim zaten," dedi Louis.

"Onu yere sermeden de yapabilirdin," diye ekledi Pinette.

"Bu kadar etkili olur muydu, sanmıyorum."

Pinette, bir boksörün rakibini tartması gibi Louis'i dikkatle süzdü.

"Sanırım seninle tanışmadık." dedi, "Gerçi tanışmamıza gerek yok çünkü kim olduğumu bilmeseydin buraya gelmezdin. Bobby

bana hakkındaki her şeyi anlattı. Sen Louis'sin... Bobby'nin dediğine göre oğlunun kamyonetini havaya uçurup çocuğun ölümüne yol açmışsın."

Louis hiçbir şey söylemedi.

"Aramızda kalsın," diye devam etti Pinette, "Bence her şey Billy'nin kendi aptallığı yüzünden. Sakın bunu söylediğimi babasına söylemeyin. Size bir içki ısmarlayabilir miyim beyler?"

"Kalmayacağız," dedim, "o yüzden almayalım."

Pinette bir meyve suyu daha söyledi ve taburesine iyice yerleşti. Bizse ayakta kalmayı tercih ettik. Bar tezgâhının üzerinde bir deste iskambil kâğıdı gördüm... Ayrıca yüzü kapalı bırakılmış iki blackjack eli... Bir de yanlarında açık duran bir çift sekiz vardı. Ama krupiyeye ait olması gereken bir açık kart yoktu.*

"Bu çift sekizli senin mi?" diye sordum Pinette'e.

"Başkasının. Sence tamam mı devam mı?"

"Bence devam."

"Riski seviyorsun ha?"

"Artık değil... Anneme söz verdim."

"Ben de sevmiyorum artık... Emekli adamım ben. E, ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Dün gece Rosemont'taki bir eve yapılan saldırı hakkında."

"İlk kez duyuyorum."

Antoine Pinette'in düşünce dünyasını kavramak her zaman zordu; rahatsız edici ölçüde sakin ve uyumlu yüzü, içinden geçenleri neredeyse hiç ele vermezdi. Onunla karşılaşan biri için en güvenli yaklaşım, baştan dürüst olmadığını varsaymak ve temkinli davranmaktı. Yine de Pinette'in kendine özgü bir onur anlayışı vardı: Yalan söylemektense susmayı tercih ederdi. Bu tercih ise, kimi zaman yalnızca küçük bir yalanla önlenebilecek hapis cezalarına katlanmasına yol açardı.

---

* Buradaki kartlar gerçek bir blackjack masasında oynanan resmî bir oyuna ait değildir. Bara gelmiş bir müşteri kartlarla oyalanmış ve elini yarım bırakmıştır. Bu nedenle "krupiyenin açık kartı" olmaması normaldir; sahne blackjack atmosferini çağrıştırmak için kullanılmıştır, gerçek bir oyun düzeni anlatılmamaktadır. (ç.n.)

"Senden daha fazlasını beklerdim Antoine," dedim. "Trans üniversite öğrencilerini ya da Black Lives Matter protestolarında genç anneleri dövmekten bir adım geri atmışsın."

"Yabancı bir dil konuşuyorsun," dedi Pinette. "Dilimizi konuşmayı dene."

"Dün gece, müşterilerimden birinin evine biri molotof kokteyli atmaya kalktı."

"Ve?"

"Molotof kokteyli senin aracından atılmış."

Bara geldiğimizden beri ilk kez Pinette'in yüzünde bir telaş belirdi.

"Yanılıyorsun," dedi.

"Senin iki renkli, oldukça dikkat çekici bir araban var Antoine. Olay yerinden kaçarken görülmüş. Yanılma payı yok."

Pinette bir yudum meyve suyu aldı, ardından ağzını peçeteyle sildi. Dişleri tuhaf biçimde küçük ve aralıklıydı; gülüşüne çocukça bir hava katıyordu.

"Müşterin kim?" diye sordu.

"Colleen Clark."

"Şu çocuğu kaybolan kadın mı?"

"Ta kendisi."

"Ne yapmış olursa olsun, benim onunla bir sorunum yok."

"Ben de olduğunu söylemedim zaten. Ama sen Bobby Ocean için çalışıyorsun ve onun benimle bir sorunu var. Gerçi açık konuşmak gerekirse, Bobby'nin neredeyse herkesle bir sorunu var."

"Ben Bobby için falan çalışmıyorum," dedi Pinette. "Dünya hakkında bazı ortak görüşlerimiz olabilir, ama tamamen bağımsızım."

"Öyleyse durum iki ihtimale kalıyor: Ya Bobby sana bir kadının evine saldırman için para verdi ya da bunu kendi isteğinle yaptın. Her halükârda aramızda bir sorun var."

"Sana yemin ederim, bu benim işim değil. O kadının nerede oturduğunu bile bilmiyorum. Olay saat kaçta olmuş?"

Sinir bozucu bir şekilde ona inanmaya başlıyordum. Dediğim gibi, Pinette pek çok açıdan sorunluydu ama yalancı değildi.

"Gece bir sularında."

"Evde, yataktaydım," dedi. "Kız arkadaşım da yanımdaydı."

Pinette, uzun süredir Jesse Waite adında bir kadınla birlikteydi. Aslen Saco'lu olan Jesse'yi tanıyordum çünkü Scarborough'da onunla ve ablası Kristine'le aynı okula gitmiştim. Babaları, Saco'daki okul yönetimiyle bir anlaşmazlık yaşamış ve bunun sonucunda, kızlarının okul ücretini ve ulaşım masraflarını kendisi karşılamak şartıyla bölge dışındaki bir liseye gitmelerine izin veren bir anlaşmaya varılmıştı. Gerçi babalarının ölmesiyle bu anlaşma geçerliliğini yitirmiş, Jesse ile Kristine de evlerine daha yakın bir okula gitme özgürlüğünü kazanmıştı. O noktadan sonra onlarla bağlantım kopmuştu. Jesse'yi zeki ve sempatik bir kız olarak hatırlıyorum; eğer ırkçı görüşleri vardıysa bile, bunları benim yanımda hiçbir zaman dile getirmemişti. Belki o ve Pinette, siyaset ve ırk meselelerini ilişkilerinden uzak tutmak konusunda bir uzlaşmaya varmışlardı, ama bu, bir vaizle evlenip de ibadeti sadece pazar günleri hatırlamaya çalışmak kadar gerçek dışı bir ihtimaldi. Anlaşılan o ki, Jesse Waite okul yıllarımızdan bu yana çok değişmişti.

"Peki araban," dedim, "o da yanında mıydı?"

Pinette'in göz kapakları seğirdi. Clark'ların evine molotofu kendisi atmamış olabilirdi ama bunu yapanın kim olduğunu biliyordu. Bilardo masasının yanında duran adamlardan birine seslendi, ona Olin diye hitap etti.

"Leo nerede?" diye sordu Pinette.

Leo, Antoine'ın küçük kardeşiydi ve onu kasabada sık sık görürdüm. Genellikle, onu alfa erkek kabul eden –ya da en azından alfa erkek gibi davranmaya çalışan bir beta erkek gören– iki kanat adamıyla dolaşırdı... Aradaki farkı göremeyecek kadar saf bir grup genç kadın da yanlarından hiç eksik olmazdı. Leo, kendi başına bir itibarı olmadığı için ağabeyinin ününe yaslanan, zayıf karakterli bir adamdı. Bu yüzden Clark ailesinin evine yapılan gece saldırısında parmağı olabileceğini duyduğumda hiç şaşırmamıştım. Bu tam da ona yakışan türden bir eylemdi; gerçi mülke arkadan değil de doğrudan ön kapıdan girmiş olmasına biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim.

"Markete pizza almaya gitti," dedi Olin. "Her an geri dönebilir."

"Git onu bul," dedi Pinette. "Ve Olin, bekle!"

"Evet?"

"Buradaki misafirlerimizden ona sakın bahsetme, duydun mu?"

Olin başıyla onayladı ve arka kapıdan çıktı.

"Dün gece aracını kardeşine verdin mi?" diye sordum Pinette'e.

"Evet, çünkü kendi aracı serviste," dedi Pinette. "Leo beni saat 22.00 sularında eve bıraktı ve arkadaşlarıyla birlikte MMA* müsabakalarını izlemeye gitmek istediğini söyledi. Arabamı kullanmasına izin vermenin bir sakıncası olmadığını düşündüm çünkü evi benden sadece bir sokak uzakta, ama bu onun arabayla gezintiye çıktığı anlamına gelmez. Onunla konuşup ne söyleyeceğini dinleyelim. Eğer bir hata yaptıysa, bununla ben ilgilenirim, sen ve arkadaşların değil."

Ona bu konuda hiçbir sorunum olmadığını söyledim. Aslında, Antoine'ın sorumlu olmadığını öğrenmek içimi rahatlatmış, üzerimdeki gerginliği azaltmıştı. Benim önceliğim Colleen'i ve onun evini güvende tutmaktı, dolayısıyla intikam işini Antoine'a devretmiş olmaktan mutluydum.

Pinette, elinde bir çeyreklikle oynuyordu. Etrafımızdaki konuşmalar yeniden başlamıştı, ancak önceki kadar yüksek değildi. Bilardo oyunu çoktan bırakılmış, kadınlar ise artık tamamen giyinmişti. Pinette'in kot pantolonunun neredeyse yeni göründüğünü, siyah botlarının özenle parlatıldığını fark ettim. Bağcıkları bile tertemizdi. Hiç askerlik yapmamış olmasına rağmen üzerinde askerî bir titizlik, neredeyse katı bir disiplin vardı. Birini dövdüğünde, suçun gerektirdiği yoğunluktan ne fazla ne de az –tam gerektiği kadar– güç kullandığı ve bunu tavrında en ufak bir değişiklik olmadan yaptığı söylenirdi. Ama bu, bundan zevk almadığı anlamına gelmiyordu.

Pinette'in gözleri Angel ve Louis arasında gidip geliyor, onları süzüyordu.

---

* Karma Dövüş Sanatları. (ç.n.)

"Hakkınızda söylenenler doğru mu?" diye sordu.

"Neymiş o?" diye cevapladı Louis.

"Siz ikinizin... bilirsin... birlikte olduğunuz."

Louis'in yüzü gerildi.

"Bak, biz buradayız ve sen de ikiye kadar sayabiliyorsun," dedi.

"Dolayısıyla evet, bunu doğru bir tespit sayabilirsin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Pinette dünyanın gidişatına içerlercesine başını iki yana salladı.

"Bobby Ocean siz üçünüzden gerçekten nefret ediyor," dedi.

"Bobby'nin nefret ettiği çok uzun bir liste var," diye cevapladım. "Üstelik çoğu da hayatında hiç karşılaşmadığı insanlar."

"Ama sen listenin en başında yer alanlardansın."

"Peki, senin bize karşı hislerin nedir?" dedim. "Kafa karışıklığı olmasın diye soruyorum."

Pinette parmağıyla Angel ve Louis'i işaret etti.

"Bu ikisinden, oldukları şey yüzünden nefret ediyorum" Sonra parmağı bana döndü. "Ve senden de Parker, diğer pek çok şeyin yanı sıra, arkadaşların yüzünden nefret ediyorum."

Ardından Angel'a baktı.

"Sen çok sessizsin," dedi.

"Derin nefes almamaya çalışıyorum," dedi Angel. "Burası bayat sperm kokuyor."

"Bunu zaten iyi bildiğini tahmin edebiliyorum," dedi Pinette, ön kapı açılıp Olin iki genç adamla birlikte içeri döndüğünde. Gençlerin ikisi de kâğıt tabaklarındaki yağlı pizzalarını yiyordu, fakat öndeki beni görür görmez çiğnemeyi bir anda kesti. Leo Pinette, ağabeyinin başarısız bir laboratuvar kopyası gibiydi. Yüz hatları ve dış görünüşü ağabeyininkini andırsa da, üzerindeki fiziksel hantallık ve entelektüel uyuşukluk bu benzerliği gölgeliyordu. Kutudan yeni çıktığı belli beyaz Nike ayakkabılar, siyah Lonsdale eşofman ve vizöründeki holografik çıkartması hâlâ duran bir UFC* beyzbol

---

* UFC, "Ultimate Fighting Championship"in kısaltmasıdır – karma dövüş sanatları (MMA) organizasyonu. Yani bir savaş sporları markası. (ç.n.)

şapkası takıyordu. Doğa sanki bütün bu detaylarla karşımızdakinin tartışmasız bir serseri olduğunu ilan ediyordu. Leo, Jetport'un yanındaki karma dövüş sanatları salonunda saatlerce vakit geçiriyor, spor salonunda yoğun şekilde çalışıyordu, ancak uygulama disiplininden ve gerçek beceriden yoksundu. Yarısı kadar yetenekli bir boksör bile onu, saniyeler içinde olmasa da, birkaç dakika içinde rahatlıkla yere serebilirdi. Daha dayanıklı ve darbeye alışkın rakipler belki karma dövüş sanatlarından biraz para kazanmayı ummuş olabilirlerdi, fakat bu spora yönelenlerin çoğu, aslında yalnızca kendilerinden daha zayıf birini incitmeyi öğrenmek ve başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk aldıkları için buradaydı. Kan görmek onları tahrik ediyordu, tabii söz konusu kan kendilerine ait olmadıkça. Leo Pinette hiçbir zaman adil bir dövüş için ringe çıkmazdı; ring dışında da yalnızca önce arkadaşlarının arkasını kolladığından emin olduğunda yumruk atardı. Ağabeyi için büyük bir hayal kırıklığı olduğundan ve bir gün Antoine'ın da onu kurtaramayacağı bir belaya bulaşacağından emindim.

Leo, aşırı sağın baskılarına karşı aktif şekilde direnmeyenler için de bir uyarı niteliğindeydi. Toz dindiğinde, yerel bir *gauleiter** muhtemelen Leo gibi biri olacaktı: küçük bir tiran, kadınları ve erkekleri istismar eden, bu yüzden de otoritenin asla emanet edilmemesi gereken son kişi.

"Sanırım Bay Parker'ı tanıyorsunuz," dedi Antoine. O sırada Olin, kapıya yaslanmıştı; amacı içeridekilerin çıkmasını engellemekten ziyade dışarıdan birinin içeri girmesini önlemek gibiydi. Leo korkak biri olabilirdi, ancak ağabeyi ile arkadaşlarının önünde itibar kaybetmek istemezdi elbette ve onların yanında güvende olacağını bildiği her hâlinden belliydi.

Leo'nun hemen arkasında duran, onunla birlikte içeri giren genç adam adeta kar tanesi gibi eriyip yok olmaya çalışıyor, gözden kaybolmak için bilardo masasına doğru süzülüyordu.

"Ben sana bir yere gitmeni söyledim mi?" diye çıkıştı Antoine.

---

* Nazi Almanyası'nda bir bölgenin (Gau) başındaki parti yetkilisine verilen unvandır. Bu kişiler, yerel düzeyde geniş siyasi ve idari yetkilere sahip, otoriter yöneticilerdi. (ç.n.)

Genç adam, elindeki yarısı yenmiş pizza dilimiyle olduğu yerde donakaldı. Dilimi bırakmaya cesaret edemediği için, yağları yere damlıyordu. Başka bir barda ya da başka bir hayatta, belki ona acıyabilirdim.

"Dün gece arabamı ödünç aldın," dedi Antoine, bu kez Leo'ya dönerek. "Nereye gittin?"

Antoine'ın sesi yumuşaktı; hatta biraz sıkılmış gibiydi. Sanki bir baba, ergenlik çağındaki çocuğunun anlattığı sıkıcı bir etkinliğe ilgi gösteriyormuş gibi davranıyordu.

"Sadece arabayla dolaşıyorduk," diye yanıtladı Leo.

"Nerede dolaşıyordunuz?"

"Etrafta," dedi.

"Sonny'nin evine gidip televizyon izleyeceğinizi söylemiştiniz." Antoine'ın bakışları Leo'nun arkadaşına kaydı. "Öyle mi yaptınız Sonny?"

Sonny'nin avantajı, başının belada olduğunu fark edecek kadar zeki olmasıydı. Açıkça görebiliyorduk ki, yalan söylemenin risklerini ve başarı ihtimalini kafasında hızlıca tarttı ve dürüstlüğün, en iyi seçenek olmasa da diğerine kıyasla biraz daha güvenli olduğuna karar verdi.

"Sonra benim eve gittik," dedi.

"Neyden sonra?"

Sonny, bu soruyu tek başına yanıtlamak zorunda kalmamak umuduyla Leo'ya baktı. Ancak Leo'nun çoktan olasılıkları değerlendirdiği ve bambaşka bir sonuca vardığı açıktı; ki bu da onun kumarbazlıkta pek de bir geleceği olmadığını gösteriyordu.

"Ona bakma Sonny," dedi Antoine, "bana bak."

"Bir evin yanından geçtik ve oraya bir şey fırlattık."

"Ne gibi?"

"Biz sadece..."

"Ne gibi?" diye tekrarladı Antoine.

"İçinde benzin ve biraz şeker olan bir şişe."

Sonny başını öne eğdi.

"Peki, bunu neden yaptınız?"

Sonny'nin gözleri yeniden Leo'ya kaydı, ancak bu kez daha düş-

manca bir ifadeyle. Sonny, Leo'nun söylediği her şeyi yapıyordu. Antoine da aynı sonuca varmıştı –muhtemelen ikisi bara geri dönmeden çok daha önce– ve şimdi tüm dikkatini Leo'ya çevirmişti. Belli ki bu sahne bizim için sergileniyordu; Antoine, bu fırsatı kardeşine ders vermek ve onu açıkça küçük düşürmek için kullanacaktı. Bunun, Antoine'ın ona böyle bir ders vermeye çalıştığı ilk sefer olduğunu da sanmıyordum. Bir bakıma Antoine'ın azmini takdir etmek gerekirdi çünkü Leo öğrenmeye pek yatkın biri değildi.

"Pekâlâ," dedi Antoine. "Bunun nedenini bana söylemek ister misin?"

"Bobby O. için yaptık."

Bobby O? Bobby Ocean'ın bu adla anıldığını hiç duymamıştım. Belki de gençlerle daha rahat kaynaşmak için isminin bu versiyonunu kullanıyordu.

"Bobby senden bir kadının evini yakmanı mı istedi?" dedi Antoine, şaşkınlığını gizlemeye bile çalışmadan.

"Tam olarak öyle söylemedi tabii," diye karşılık verdi Leo.

"Tam olarak öyle söylemedi, öyle mi? O hâlde bana kullandığı kelimeleri aynen aktarsana, tabii mesajı mors alfabesiyle iletmediyse."

Leo dudaklarını yaladı.

"Birinin o kadına bir ders vermesi gerektiğini söyledi."

"Hangi kadın?"

"Clark ailesinden olan, çocuğunu öldüren kadın."

"Bunu ne zaman söyledi?"

"Dün. Hem de sadece o kadından bahsetmedi." Leo çenesini bana doğru kaldırdı. "Parker'a ve o Yahudi pisliği avukata da iyi bir ders verilmesi gerektiğini söyledi."

Moxie Yahudi değildi –gerçi bunun bir önemi yoktu– ama tepkiyle ayağa kalktım. Bunu gören Antoine ise elini kaldırdı.

"Kardeşime bir şey yaparsan," dedi sakin bir tonla, "mesele onunla ilgili olmaktan çıkar, bizim meselemiz hâline gelir."

"Konuşma tarzını değiştirmesi gerekiyor," dedim. "Eğer değiştirmezse, ben de gerekeni yapma konusunda şansımı denerim."

Bu sırada Louis, Leo'ya sırıtarak bakıyordu. Bu dostça bir gü-

lümseme değildi, daha ziyade bir kedinin, pençesinin altında kıvranan fareyi izlerken sabrı tükenmeden önce attığı bakışı andırıyordu.

"Misafirlerimiz var Leo," dedi Antoine. "O yüzden ağzından çıkanlara dikkat et."

Leo gözlerini devirdi ama bunu yalnızca şeklen yaptığı belliydi.

"Bobby bunları söylerken seni mi işaret ediyordu?" diye üsteledi Antoine. "Yani bu işi senin yapman gerektiğini mi ima etti? Seni kibrit ve benzin kullanmaya o mu yönlendirdi?"

Ancak soruya cevap veren Leo değil Sonny oldu.

"Bobby'nin o kadına bir şey yapmamızı istediğini anladık. Bunu açıkça söylemedi gerçi ama ne demek istediğini biliyorduk. Mesajı aldık."

Antoine, Sonny'yi dikkatle süzdü.

"İşte buna inanabilirim," dedi Antoine. Ardından sağ ayağının topuğuyla Sonny'nin yüzüne sert bir darbe indirdi. Sonny'nin burnu ezildi, geriye doğru sendeleyerek yere düştü. Antoine durmayıp ileri doğru yürüdü, botunun çelik burunlu ucuyla Sonny'nin böğrünü tekmeledi. Sonny can havliyle kendini korumak için yerde kıvrılırken, Antoine'ın bir sonraki tekmesi Sonny'nin omurgasının alt kısmına isabet etti. Bu esnada kapının yanında duran Olin ceketini hafifçe aralamış, muhtemelen bizden ya da başkasından gelebilecek olası bir müdahaleyi engellemek için kemerine sıkıştırılmış tabancanın kabzasını görünür hale getirmişti. Leo ise elindeki pizzayı düşürmek dışında hiçbir şey yapmadı.

Sonunda Olin, "Antoine," dedi. Bu sözü duyar duymaz Antoine'ın tekmeleri öyle ani bir şekilde durdu ki, sanki beyninde bir düğmeye basılmış gibiydi. Hemen geri çekildi, ellerini saçlarının arasından geçirdi, sonra dönüp kardeşine baktı.

"Sonny'yi hemen acil servise götür," dedi. "Muayene ettirip masraflarını sen ödeyeceksin. Sonra bir zarfın içine bin, hayır, iki bin dolar koyup evine bırak. Bundan sonra onu burada bir daha görmeyeceğim. Sen de bir dahaki sefere girişkenlik göstermek istersen önce benimle konuşacaksın, anladın mı?"

Leo güçlükle yutkundu.

"Anladım," dedi, fakat gözlerinin ardında karanlık bir gölge kıpırdandığını fark ettim. Sanki zihninin içinde bir örümcek dolaşıyor, zehrini akıtacak bir gedik arıyordu. Leo'nun derinlere bastırdığı öfkenin ağır tortusu çözülüp dışarı fışkırmak istiyor, ortamı kasvetli bir havaya boğuyordu.

Kız, başından beri sağ elinde tuttuğu bilardo topunu masaya bıraktı. Gömleğinin düğmelerini ilikleyip şortunun cebinden araba anahtarlarını çıkardı. *Cinayet Başkenti* yüzünden, acil servis o gece her zamankinden bile daha yoğun olacaktı. Leo ile yanındaki başka bir adam Sonny'yi yerden kaldırıp dışarı taşıdılar, Sara da hemen peşlerinden gitti. Sonny'nin geçtiği yerde geriye koyu kan izleri kalıyordu.

"E, memnun oldun mu?" diye sordu Antoine.

"Ben olsam öyle demezdim... Performansı pek beğenmedim."

"Ardında cesetler bırakan adam mı söylüyor bunu. Yargıç olmak istiyorsan, cüppe al. Burada işimiz bitti."

"Bobby Ocean'la da konuşmam gerekecek," dedim.

"İkimizin de konuşması gerekecek. Ama ben öğleden sonralarını tercih ederim. Ajandana bunu not etsen iyi olur, böylece yollarımız tekrar kesişmez. Şimdi defolun gidin buradan."

Daha fazla bir şey söylemeden oradan ayrıldık. Zaten ne anlamı olacaktı ki? Olin, çıkarken kapının kıçımıza çarpmaması için kapıyı tuttu.

"E?" dedim Louis'e, arabama doğru yürürken.

"Antoine zekâ açısından normalin bir tık önünde," dedi Louis, "ama diğer her açıdan bir adım geride."

"Onu tehlikeli yapan şey," dedim, "kim olduğunu tam olarak bilmesi ve derinlemesine düşündükten sonra kendi yolunda ilerlemeye kararlı olması. Kendini kandırmıyor, deli de değil, ama kesinlikle kötü niyetli."

"Sonny denen hergeleyle başa çıkma şekli etkileyici derecede metodikti," dedi Louis. "Pinette'in kalp atış hızı tüm bu dayak esnasında altmışın üzerine çıkmışsa çok şaşırırım."

Olin de The Capital'dan çıktı, bir sigara yakıp cep telefonuyla

konuşmaya başladı, bir yandan da bizi izliyordu. Arabama bindik ve motoru çalıştırdım.

"Olin kimi arıyor acaba?" dedim.

"Bobby Ocean olabilir mi?" diye tahmin etti Angel.

"Eğer Bobby ise, bunu kesin Antoine'ın teşvikiyle yapıyordur. Olin, Antoine'ın emir kuludur, hem de tam anlamıyla."

"Leo'nun tam tersi o zaman," dedi Angel. "Az önce Leo, ağabeyini öldürmek ister gibi bakıyordu."

"Antoine, etrafında hiç ışık olmayan biri için büyük bir gölge oluşturuyor," dedim. "Leo ona tapıyor, ama bu onu sevdiği anlamına gelmez."

Arabayla yola koyulduk. The Capital arkamızda yavaş yavaş kaybolurken, üzerimdeki kötü etkisinin de silineceğini umuyordum, ama yanılmıştım. Antoine Pinette ile Bobby Ocean yeni bir yükselişin temsilcileri gibi görünseler de, bir camda yansımalarını görseniz üzerlerinde eski çağlara ait, ölüm motifleriyle süslü giysiler var sanırdınız. Onlarla herhangi bir uzlaşmaya varmak kesinlikle mümkün değildi; tek çare, gözlerinin içine bakarak onları ezip geçmekti. İzin verildiği takdirde iyiliği ve ahlâkı toprağa gömecekleri, hakikati ve erdemi de ateşe verip kül edecekleri kesindi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Louis.

"Bu işin asla sona ermeyeceğini," dedim.

"Eğer öyleyse," dedi Louis, "bu bizim yetersiz çabamızdan dolayı olmayacak."

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mattia Reggio'nun Ellar Michaud ile yaptığı görüşme sona yaklaşırken, Reggio aslında pek bir şey öğrenmediğini fark etmişti. Tek netleşen, Michaud'u son derece ürpertici bulduğu ve bir an önce oradan ayrılmak istediğiydi. Yine de gitmeden önce sorması gereken son bir soru vardı: Neden Michaud –ya da ona ait bir

araç– Colleen Clark'ı Cumberland Tutukevi çıkışından itibaren takip etmişti? Bu soruya hazırlanırken Reggio'nun sağ eli, sağ uyluğunun üzerinde duruyordu; başparmağının ucu da tabancasının kabzasına hafifçe dokunuyordu. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Ağzındaki sakızın kaybolduğunu o an fark etti, ne zaman çıkardığını hatırlamıyordu bile.

"Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Michaud," dedi Reggio, "gerçi benim sizden öğrendiğimden daha fazlasını siz benden öğrendiniz. Yalnız, gitmeden önce size sormak istediğim..."

Tam o anda başının arkasını soğuk bir hava esintisi okşadı. Arkasında bir kapının açıldığını duymamıştı bile. Mutfak dolabı sandığı şey başka bir giriş olmalıydı. Sol omzuna bir el kondu ve kafasına bir silah namlusu dayandı; varlığını hissettirecek kadar sert bir dokunuştu bu.

Aptalım ben. O kadar aptalım ki.

"Ellerini masanın üzerine koy ve başını öne eğ," diye talimat verdi Michaud.

Reggio söyleneni yaptı.

"Bakın," dedi, "ortada bir yanlış anlaşılma var sanırım."

Üst kattan ayak sesleri geldi; bir başkası –bir kadın– aşağıdaki diğer kadının yanına indi. Reggio'nun görebildiği ise yalnızca kahverengi sade ayakkabılar, ten rengi çoraplar ve yıpranmış bej bir elbisenin eteğiydi.

"Silahı sağ tarafında taşıyor," diye uyardı Michaud.

Reggio'nun tabancası elinden alındı.

"Üzerinde başka bir silah varsa, şimdi söylemen iyi olur," dedi Michaud.

"Benim sadece tek bir silahım olur," dedi Reggio. "İç huzurum için yeterli."

"O iç huzurun şimdi ne durumda acaba?"

"Dedim ya, ortada bir yanlış anlaşılma var."

O anda Reggio, sağ gözünün hemen kenarında parlayan bir metal gördü... Bir oyma bıçağı, sağ elinin içinden geçerek onu masaya sapladı. Reggio çığlık attı.

"Bunu," dedi Michaud, "aydınlanmaya doğru atılmış ilk adım say."

ALTMIŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

O akşam Angel ve Louis'i evlerine –kendi hâllerine– bıraktım. Ertesi gün için planım, Mara Teller'ın kullandığı para emrini satın alan Maynard Vaughn adlı adamla konuşmak üzere Dexter'a gitmekti. Yolda Kopper Kettle'a uğrayacak, garson Beth Witham'la sohbet etmeye çalışacaktım. Beth'in bir süredir Stephen Clark ile birlikte olduğu ve ilişkilerinde aile içi şiddet olabileceği söyleniyordu. Son olarak, Bobby Ocean ile konuşma meselesi vardı, ki bu da sabah yapacağım ilk iş olacaktı.

Bir saat sonra Grill Room restoranında Sharon Macy ile buluşacaktım, ama sadece bir şeyler içmek ve atıştırmalık yemek için. Sonuçta Grill Room ucuz bir randevu yeri olarak kabul edilen bir mekân değildi. Bar, Macy'nin en sevdiği içki olan *Old Fashioned*'ı hazırlıyordu. Son zamanlarda Macy –ki benim bile ona "Sharon" dememden hoşlanmazdı– sağlık nedenleriyle içkiyi ve bar yemeklerini epey azaltmıştı. Bu yüzden tek bir *Old Fashioned* söylüyor ve onu uzun süre yudumlayarak idare etmeyi tercih ediyordu.

Macy ve ben birkaç yıl önce ara sıra çıkmıştık, ancak koşullar ve zamanlama nedeniyle daha ileriye gidememiş, yakınlığımız öpüşmek ve el ele tutuşmakla sınırlı kalmıştı. Adeta lise günlerine geri dönmüş gibiydik, tek fark artık daha fazla faturamız ve yerine getirilmesi gereken sorumluluklarımız olmasıydı. Sonrasında birbirimizden uzaklaşmış ama birbirimizi gördüğümüzde selamlaşmaya devam etmiştik, ta ki birkaç adam Great Lost Bear'ın otoparkında arabamı havaya uçurmaya çalışana kadar... İşte o olayın ardından Macy ve ben kendimizi yatakta bulmuş, böylece ikimiz için de uzun süren bir kuraklık dönemi sona ermişti. O zamandan beri, eskisi kadar temkinli olmasa da, birbirimizin etrafında dönüp

duruyorduk, yörüngede dolaşıp yavaşça eskiyen iki uydu misali...

Macy'nin Portland Polis Departmanı'ndaki konumu –özellikle valilik ile çeşitli eyalet ve federal kolluk birimleri arasında irtibat görevlisi olarak üstlendiği kritik rol– onun bir özel dedektifle birlikte görülmesini son derece sakıncalı hâle getiriyordu. Dahası, bu kurumların birçoğu söz konusu dedektifin lisansının iptal edilmesini –hatta doğrudan hapse atılmasını– memnuniyetle karşılardı. Bu yüzden buluşmalarımızı gizli tutuyor; polislerin sık uğradığı restoran ve barlardan özellikle uzak duruyorduk. Rüşvet almadıkları sürece hiçbir polisin adımını bile atmadığı Grill Room'u bu nedenle nispeten güvenli görüyorduk. Loş ışıklandırma ve barın yakınında, diğerlerinin bizi fark etmeden bizim onları görebileceğimiz bir masayı önceden ayırtmış olmamız da işimizi kolaylaştırıyordu.

Macy'yle Sabine Drew meselesini konuşmak için hâlâ doğru ânı bulamamıştım ve açıkçası bunu yapmaktan da çekiniyordum. Macy, Edie Brook davasından sonra Sabine'e karşı hâlâ olumsuz duygular besliyordu ve ikimiz de, her ne kadar çoğu zaman boşuna olduğunu bilsek de, iş ve özel hayatımızı birbirinden ayırmak için çabalıyorduk. Gerçekte, kendi zihnimde bile bu ayrımı yapabildiğimden emin değildim. Benim dünyamdan böylesine farklı bir dünyada yaşayan biriyle ilişki yürütmeye çalışırken bunu başarabileceğimi hiç sanmıyordum. Macy ise tam anlamıyla kariyer polisiydi; yirmi beş yılını doldurup bir bar açarak köşesine çekilecek biri değildi. İkimiz de uzun vadeli kararlarımızı çoktan vermiş, seçtiğimiz işlere kendimizi adamıştık.

Macy ile ben, Moxie adına Colleen Clark davasını üstlendiğimden beri hiç görüşmemiştik. Ancak Macy, bu davaya dâhil olmamın aramızdaki durumu ne kadar karmaşıklaştırdığını dile getirmeden edemiyordu. Başsavcı Paul Nowak'a büyük saygı duyuyordu ve Portland Polis Departmanı ile başsavcılık ofisi arasındaki ilişkiler büyük ölçüde onun çabaları sayesinde düzelmiş, hatta hiç olmadığı kadar iyi bir döneme girmişti. Departmana duyduğu sadakat tartışılmazdı. Yine de Edie Brook vakası hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ve Clark davasının baş soruşturmacısı

olan –oksijen hırsızı diye anılan– Furnish'in gerçekten işini yapıp yapmadığını öğrenmek istiyordum. Steady Freddy, Furnish'ten pek hoşlanmadığını söylemişti –gerçi böyle söylemler Furnish'i asla rahatsız etmezdi, adamda iki kişiye yetecek kadar özsaygı vardı– ve eğer başsavcılığı memnun edecekse Furnish'in soruşturmayı ağırdan almaktan çekinmeyeceğini de ima etmişti.

Tüm bunları Macy'ye yatakta, gevşek bir sohbet sırasında açmayı deneyebilirdim, ama misilleme olarak beni yastıkla boğma ihtimali yüksekti. Bu yüzden, Grill Room'un barında yavaş bir ölüme meydan okumak çok daha güvenli görünüyordu.

Evde biraz toparlandım ve ardından Colleen'le kısa bir konuşma yaptım.

"Yarın kendi evime dönmek istiyorum," dedi. "Burada kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim ama kendimi yanlış evde dolaşan bir hayalet gibi hissediyorum."

"Annen bir süre onunla kalman gerektiğini yeniden gündeme getirdi... Ben de önce seninle konuşacağımı söyledim."

"Fikrimi değiştirmedim ve değiştirmeyeceğim."

"Birinin evini ateşe vermeye çalıştığını biliyor musun?"

"Duydum. Annem bu işle senin ilgileneceğini söyledi."

"İlgili kişilerle görüştüm," dedim, "en azından bazılarıyla."

"Sonuç?"

"İçlerinden biri acil servise kaldırıldı ama bunda benim parmağım yok. Belli ki biraz fazla ileri gitmiş ve fazla girişkenler her zaman makbul değildir."

"Yani bir daha olmayacak mı?"

"Öyle bir şey söylemedim. Öncelikle, kundakçılar aslında başka birinin kışkırtmasıyla (ondan etkilenerek) hareket ediyordu. Henüz onunla yüzleşme fırsatım olmadı ama yarın kendisiyle görüşeceğim... Gerçi inkâr dışında bir yanıt beklemiyorum. Bu olayın tek olumlu yanı şu ki, saldırı sana değil, Moxie'ye ve bana yönelikti. Sorumlu kişiye gelince, bence yeterince eğlenmiş olmalı. Eğer tekrar bir şeyler fırlatılmasını istiyorsa da bunu ya bizzat ya da bir grup adam tutarak yapmak zorunda ki böyle bir riske gireceğini

hiç sanmıyorum. Öte yandan sen, linç çetelerinin olduğu o eski günleri özleyen tüm o ödleklerin hedefi olmaya devam edeceksin. Bu yüzden senin için işlerin kolay olmayacağını biliyorum."

"Yine de," dedi, "eve geri dönmek istiyorum."

"O halde koruma önlemlerine devam edeceğiz. Başlangıçta olduğu kadar sıkı olacak ama zamanla daha az göze batacak. Fulci kardeşlerin desteğe ihtiyacı var, her şeyi kendi başlarına halletmelerini isteyemeyiz."

O an aklıma Mattia Reggio geldi. Onunla ilgili bazı çekincelerim olsa da, böyle işler için güvenilebilirdi. O ve Fulci kardeşler birlikte makul bir görev listesi üzerinde anlaşabilirlerdi.

"Ama masraflar artıyor, değil mi?" diye sordu Colleen.

"Masrafları mümkün olduğunca düşük tutmak için elimizden geleni yapacağız."

"Ve tüm bunlar, o savcının beni duvarındaki bir av kupasına çevirmesini önlemek için."

O anda Colleen'in içinde ilk kez gerçek bir öfke kıpırdanmıştı. İyi, diye düşündüm. Öfkelenmeye hakkı, hatta buna ihtiyacı vardı. Çünkü bu bir mücadeleydi: Ya orada durup rakiplerinin onu ezmesine izin verecekti ya da karşılık verecekti. Ve artık ilk adımın saklanmayı bırakıp eve dönmek olduğunu anlamıştım.

"Bu yüzden Erin Becker'ın kazanmasına izin veremeyiz," dedim.

İçindeki o güç kıvılcımı, bir kibritin alev alıp sönmesi kadar hızlı kayboldu.

"Peki, bu konuda neredeyiz?" diye sordu.

Davadaki gelişmeleri Moxie'den duymasının daha iyi olacağına inanmaya devam etsem de, ona bir umut kırıntısı sunmak istiyordum. Ne kadar zayıf olursa olsun, umut yine de umuttu.

"Mara Teller, forum kayıt ücretini bir para emriyle ödemiş," dedim. "Ve bu ödemeyi onun adına yapan adamla ilgili bir ipucu buldum."

"Neden kendisi ödememiş ki?"

"Çünkü tanınmak istemiyordu. Bu da onun bölgede tanınan biri olabileceğini düşündürüyor."

"Sırf bir konferansa katılmak ya da kocamla birlikte olmak için mi?" Colleen şaşkın görünüyordu. "Bu pek mantıklı değil."

"Senin terapistinle konuştum," dedim. "Kocanın geçmişte - muhtemelen aynı kadınla– sana sadakatsizlik ettiğinden şüphelendiğini söyledi. Bana bundan hiç söz etmemiştin."

"Bu, ilişkilerini ilk fark ettiğimde hissettiğim bir duyguydu ama ortada hiçbir kanıt yoktu. Hayal kurduğumdan ya da zihnimde yanlış anılar oluşturduğumdan endişe ediyordum. Yanılıyor olabileceğimi kabullenmeye başlamıştım. Kaldı ki yanılmıyorsam bile, Mara Teller eski bir tanıdığını –yani kocamı– görmek için gerçekten bu kadar zahmete girer miydi? Sonuçta bu bir ilişki. Hoş olmayan bir durum olabilir, ama suç değil."

"Ama çocuk kaçırmak suçtur," dedim. "Ben, onun kocandan çok Henry'yle ilgilendiği ihtimaline daha yakınım."

"Ne yani? Stephen, ön sevişme niyetine evimizin planlarını ve güvenlik detaylarını onunla mı paylaştı?"

"Kadın, kocanı seyahat planlarını paylaşması için ikna etmiş olabilir. Eğer hedefi oğlunsa, evde tek bir yetişkin varken Henry'yi kaçırmak çok daha kolay olur."

Colleen çıplak ayaklarına bakıyordu. Tırnaklarındaki o rengârenk ojeler, gördüğüm kadarıyla tamamen silinmişti.

"Depresyonda olan ve çok fazla şarap içen bir yetişkin," dedi kısık bir sesle. "Oğlunun kaçırıldığı sırada derin uykuda olan bir yetişkin."

Bu ayrıntı beni de rahatsız ediyordu. Açılmış şarap şişesi laboratuvar tarafından incelenebilseydi, içine bir şey karıştırılıp karıştırılmadığını anlayabilirdik. Ama böyle bir şey yapıldıysa, işin içinde ya Mara Teller ya da Colleen'e yakın biri vardı. Colleen'in anlattıklarına bakılırsa bu kişi ancak annesi ya da kocası olabilirdi. Yine de bu tamamen boş bir spekülasyondu. Şişe çoktan ortadan kaybolmuştu.

"Bu konuya tekrar girmeyeceğiz," dedim.

"Sen girmeyebilirsin," dedi Colleen, "ama ben gireceğim."

Konuyu değiştirmek zorunda kaldım.

"Kocan sana hiç Beth Witham adında eski bir kız arkadaşından bahsetti mi?"

Colleen bakışlarını bana çevirdi.

"Evet. Biz tanışmadan önce bir süre onunla birlikte olmuş."

"Uzun bir süre miydi?"

"Birkaç yıl. Stephen'la ben birlikte olmadan yaklaşık altı ay önce ayrılmışlar."

"Neden ayrıldıklarını biliyor musun?"

"Stephen, onun bir kaltak olduğunu söylemişti... Aslında ilk başta öyle olmadığını, sonradan öyle biri hâline geldiğini... Ama birçok erkek eski sevgilileri hakkında böyle konuşur, öyle değil mi? Bu yüzden ne kadar doğru bilmiyorum. Bu işle bir ilgisi var mı?"

"Geçmişte eşinle olan bağı dışında yok." Bir sonraki soruyu mümkün olduğunca nazik sormaya çalıştım, gerçi bunun yumuşak bir yolu yoktu. "Colleen, acaba Stephen ilişkiniz boyunca sana hiç şiddet uyguladı mı?"

"Bana vurdu mu demek istiyorsun?"

"Vurmak bir şiddet türü, ama başkaları da var."

"Hayır," dedi. "Yani, bir iki kez beni sımsıkı tuttuğu oldu, genellikle para ya da evde geçirmediği zaman yüzünden tartışırken. Parmak izleri kalıyordu, çünkü cildi kolay moraran biriyim. Ama her seferinde özür dilerdi. Üstelik belki de onu kışkırtmış olabilirim. Bazen tepki versin diye, hayatında hâlâ yerim olduğunu hissetmek için böyle davranırdım."

Clark'ların evliliği hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar itici geliyordu. Daha kötülerini de görmüştüm elbette, ama bu evlilik son derece karanlık bir biçimde işlevsiz görünüyordu.

"Kocanın öfkeli biri olduğunu söyleyebilir misin?"

"Az önce söylediklerimden sonra garip gelebilir ama hayır. En şiddetli kavgalarımızda bile onun tepkilerinde bir isteksizlik olurdu. Stephen gerçekten öfkelenmez. Aynı şekilde, hatırladığım hiçbir anda –hatta düğün günümüzde bile– aşırı mutlu olduğunu da söyleyemem. Onu gerçekten ilgilendiren tek şey iş ve paradır, üstelik bu ikisi onun için birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Stephen için pi-

yangoyu kazanmak bile yeterli değildir... Zenginliği mutlaka kendi emeğiyle elde etmek, profesyonel hayatındaki başarısının bir kanıtını sunmak ister. Sorun şu ki, dışarıdan yardım almadan ulaşmak istediği seviyeye gelebilecek kadar donanımlı değil. Ne var ki iş hayatında yardım istemek, onun gözünde bir zayıflık işareti. Durumu bu yüzden karmaşık. Babamı etkilemeye çalıştığı durumlarda bile bunun onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. Kendi çabalarıyla başarılı bir adam olmayı tercih ederdi, fakat bu hiçbir zaman gerçek bir seçenek olmadı, bugün de değil. Bu da onu giderek acımasız biri hâline getirdi. Yaşlandığında nasıl biri olacağını merak ediyorum. Pek hoş bir manzara olmayacak herhalde."

Anlattıkları şeylerin bazıları, Colleen'in annesinin dile getirdiği görüşlerle örtüşüyordu.

"Ve yine de onunla birlikte olmaya devam etmişsin," dedim.

"Stephen'ı seviyorum," dedi Colleen. "Tüm kusurlarına rağmen... Hatta belki de tam da o kusurlar yüzünden seviyorum onu. Onun şirketin önemli bir adamı olmasına ihtiyacım yok. Sadece iyi bir insan, iyi bir koca ve iyi bir baba olmasına ihtiyacım var. Ama şimdi anlıyorum ki, bunların bazıları ya da hepsi onun için imkânsız olabilir. Belki de bunlar onun doğasında yok... Ya da belki de evleneceği başka biri olmalıydı. Beth Witham mesela; onun için doğru kişi olabileceğini düşünürdüm, ama artık bundan da emin değilim. Son duyduğuma göre garson olarak çalışıyormuş. Stephen onu bir lokantada servis yaparken gördüğünü söylemişti. Ama bu asla ona yetmezdi çünkü bir garsonu elit arkadaşlarının arasında tanıtamazdı. Hâlâ bana neden onu sorduğunu söylemedin."

"Bir kaynağa göre," dedim, "Stephen Beth'ten ayrılmamış; aksine, onu dövdükten sonra Beth onu terk etmiş."

Colleen başını iki yana salladı.

"Buna inanmıyorum. Stephen böyle biri olamaz."

"Her ne olursa olsun," dedim, "yarın onunla konuşacağım."

"Ama neden?"

"Eğer kocan Beth'e gerçekten zarar verdiyse, durumun ayrıntılarını bilmek istiyorum."

"Hayır. Bu, Stephen'ın yapacağı bir şey değil."

"Bunu yapabilecek biri olmadığını mı düşünüyorsun?"

"O açıdan değil," dedi Colleen. "Sadece herhangi birini ona vuracak kadar umursayacağını sanmıyorum."

Sonra mutfak tezgâhından kalktı.

"Sen geri dönmeden gitmiş olurum," dedi. "Bunu yanlış anlama, ama burada bir gece daha kalmak istemiyorum. Burası çok sessiz. Geceleri bir çocuğun ayak seslerini duyduğumu sanıyorum, ama onlar Henry'nin ayak sesleri değil."

Cevap vermedim. Sadece Fulci kardeşlerden birine gelip onu almasını söyleyeceğimi belirttim. İtiraz etmedi. Ardından, hiç beklemediğim bir anda, bana doğru yürüdü ve dudaklarımın kenarına hafif bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bence sen olağanüstü bir adamsın. Ama burada yalnız kalmamalısın... Eğer gerçekten yalnızsan tabii."

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

Grill Room'a vardığımda restoran kısmı tıklım tıklımdı, ama bar neredeyse boştu. Macy, gecikeceğine dair bir mesaj göndermişti, ben de yanımdaki *New York Times*'ı açıp beklemeye koyuldum. Barmen, adını doğru düzgün telaffuz edemediğim İtalyan menşeli bir kırmızı şarap getirdi –kendimi gereğinden fazla kültürlü hissettirmişti doğrusu– ardından beni gazetemle baş başa bıraktı. Tam bir çağdaş sanat sergisiyle ilgili bir eleştirinin yarısına gelmiştim ki –sonuçta zor bir dil öğrenmenin demansı geciktirdiği söylenir– koyu takım elbiseli, koyu kravatlı, bembeyaz gömlekli bir adam içeri girip bir adım ötemde durdu. Üzerinde yeni araba kokusu vardı.

"Bay Parker?"

"Benim."

"Başsavcı Nowak sizinle görüşmek istiyor."

Paul Nowak'la konuşmak istemiyordum. Birazdan Macy gelecekti ve ona kaliteli zaman geçireceğimize dair söz vermiştim; gerçi Sabine Drew'dan bahsettiğimde şarabı üzerime dökme ihtimali de vardı. Macy faktörü bir kenara bırakılsa bile, Nowak'ın bana karşı pek sempati duymadığını biliyordum ve Clark davasındaki rolüm durumu daha da kötüleştiriyordu. Öte yandan, Nowak objektif olarak kötü biri sayılmazdı, ama sonuçta bir siyasetçiydi ve bu bile başlı başına onu güvenilmez kılıyordu. Tüm siyasetçiler hırslıdır ve hırs, asla doymayan bir açlıktır; arzuya, hatta bağımlılığa benzer. Hepimiz –türü değişse de– bu açlığın kurbanıyız; bunun bir zaaf mı yoksa bir erdem mi olacağı ise kişinin ilkelerine bağlıdır. Ne var ki siyaset, doğası gereği uzlaşmayı gerektirir. Uzlaşma ve ilkeler ise madde ile antimadde kadar uzaktır birbirinden. Sonuç olarak her siyasetçi birilerini mutlaka hayal kırıklığına uğratır, ama en son hayal kırıklığına uğratmak isteyeceği kişi her zaman kendisidir.

"Sen onun şoförü müsün?" diye sordum.

"Evet, efendim."

"O arabada mı?"

"Hayır, bu restoranda yemek yiyor."

"Bir saniye, şunu bir netleştirelim," dedim. "O zaten içeride ve benimle konuşmak istediğini iletmek için seni çağırıyor, öyle mi?"

"Doğrudur efendim."

Şoför son derece ciddi bir ifadeyle bekliyordu, ancak bunun kendi mizacından mı yoksa Nowak'a körü körüne bağlı olmasından mı kaynaklandığı tartışılırdı. Yanımda Moxie olsaydı, merakı ağır basar, hemen gider Nowak'ın söyleyeceklerini dinlerdi. Ne yazık ki şu anda müsait değildi.

"Nowak'a bir dakika içinde geleceğimi söyle," dedim.

"Size eşlik etmek için burada bekleyeceğim efendim."

"Kendi yolumu bulabilirim. Buraya daha önce geldim ve Nowak'ın neye benzediğini biliyorum."

"Yine de size eşlik etmeyi tercih ederim."

Adam gerçekten, Nowak'ın boğazına atlayacağımı ya da ona fahişe ve kokain teklif edip hikâyeyi gazetelere sızdırmaya çalışacağımı mı düşünüyordu?

"Peki," dedim, "bu da senin işin galiba. Ama yine de bir dakikaya ihtiyacım var."

Macy'ye mesaj atıp gelişi biraz ertelemesini, başka bir yerde vakit geçirmesini söyledim. *Nowak burada,* diye de ekledim. Açıklama yapmama gerek yoktu; eğer kariyerini riske atmak istiyorsa, Nowak yemek yerken bana barda yaklaşması bunu fazlasıyla başarırdı. Telefonumu cebime koydum, şarabımı aldım ve şoförü takip ederek Nowak'ın masasına doğru yürüdüm. Yine de aklımın bir köşesinde, Nowak'ın aynı gece Grill Room'da yemek yemesinin sadece talihsiz bir tesadüf mü yoksa başka bir şey mi olduğunu düşünmeden edemedim.

Nowak, açık mutfağın yanındaki bir masada tek başına ana yemeğini yiyordu. Koyu renkli, seyrekleşmeye başlamış saçları ve kısa süreli güç patlamaları için yaratılmış izlenimi veren bir bedeni vardı. Kimse onu bir erkek manken sanmazdı, fakat yine de tanıdığım kadınların –Macy de dâhil– ona kendine özgü bir çekicilik atfetmeye hazır olduklarını biliyordum. Üzerinde bir siyasetçiye özgü o hava –sizi salondaki tek kişiymişsiniz gibi hissettiren fakat aynı anda omzunuzun üzerinden daha ilginç ya da daha önemli birini ararcasına dolaşan bakışlar– vardı. Siyasi görüşleri ve benimsediği ilkelerin çoğuna katılıyor olsam da, Colleen Clark'ı oy toplamak için kullanmaya karar vermesinden önce bile ona oy vermekte zorlanırdım çünkü fikirlerinin, rüzgârın yönüne göre gelecek hafta değişmeyeceğinden emin olamıyordum. Bu yüzden, söylediklerine gerçekten inanan ve tam da bu nedenle siyasi açıdan büyük bir dezavantaja sahip olan holistik veteriner kadına şans vermeyi tercih ederdim.

Nowak'ın önündeki servis çoktan kaldırılmıştı ama masada hâlâ birkaç leke gözüme çarptı. Grill Room böyle şeyleri hoş karşılamazdı. Demek ki akşamın bir vakti Nowak ya misafirlerini eğlendirmiş ya da onlara katlanmak zorunda kalmıştı.

"Seni hep ızgara deniztarağı seven biri olarak düşünmüşüm-

dür," dedim tabağında kalanlara işaret ederek. "Yediklerin çok da lüks sayılmaz."

"Peki ya yanında gelen *beurre blanc* sosu?"*

"Muhtemelen bu düşkünlüğünü halktan gizliyorsundur. Üzerine *beurre blanc* sosu bulaşmışken kendini halkın adamı gibi göstermen zor olur."

"İşte bu yüzden sosu her zaman ayrı isterim." Ağzını peçeteyle sildi, sonra karşısındaki koltuğu işaret etti. "Lütfen otur, tabii romantik bir akşamı bölmüyorsam?"

Kaşlarını kaldırdı... Ne bildiğine veya neye şüphe duyduğuna dair merakım devam ediyordu.

"Hayır, sadece ben varım," dedim bir sandalyeye yerleşerek. "Tek ilişkim, kendimle olan tutkulu beraberliğim. Ama söylentilere bakılırsa, özel dedektiflik lisansımı ve ardından özgürlüğümü elimden alarak bu ilişkiye son vermeye niyetliymişsin."

Nowak, bıçağını ve çatalını tabağın üzerine yan yana bıraktı; yarım deniztarağı ise olduğu gibi kaldı.

"Faaliyetlerin konusunda herkesten daha anlayışlı davrandığımı düşünüyorum," dedi sakin bir ifadeyle. "Yine de, kimsenin seni hapse atmayı ya da hakkında dava açmayı başaramamasını anlamakta güçlük çekiyorum. Örneğin New York sokaklarında ateşli silah kullandın... Bu, normalde ciddi hukuki sonuçlar doğuracak bir durumdur, açıkça ihmalkâr bir davranıştır."

"O zamanlar genç ve aptaldım."

Bu cümlenin yalnızca ilk kısmı artık doğru değildi.

"Aradan geçen zamanda, ortalama bir kasırgadan daha fazla ceset ve yıkım bıraktın ardında... Ama hâlâ buradasın."

"Evet, buradayım," diye onayladım.

Bu, son yirmi dört saat içinde birinin bana cesetler ve yıkımdan söz ettiği ikinci seferdi. İlki Antoine Pinette'ti. Belki de onu Nowak'la tanıştırmalıydım. Benim varlığımdan nefret etmeleri

---

* Beurre blanc Fransız mutfağına ait, tereyağı, beyaz şarap ve sirke ya da limon suyu ile yapılan klasik bir beyaz sostur. Genellikle balık ve deniz ürünleriyle servis edilir ve yemeğe daha rafine, gurme bir dokunuş katmasıyla bilinir. (ç.n.)

dışında, aralarında başka ortak noktalar da olabileceğini hissediyordum.

Nowak, "Bence birisi, hayır, muhtemelen birden fazla kişi senin lehine terazinin kefesine parmağını koyuyor," diye sürdürdü sözlerini. "Hatta Ulusal Başsavcılar Birliği'nin son toplantısında bile ismin gündeme geldi. Yüce ulusumuzda eyalet düzeyinde çok az dostu olan biri için, adli kovuşturmaya karşı olağanüstü bir direnç gösteriyorsun. Bu konuyu dile getirmek bile federal baskıya davetiye çıkarmak demek. Bu baskı ince ama kesin. Bu durumu oldukça ilginç buluyorum ve bu da hakkındaki görüşlerimi bir nebze de olsa yeniden değerlendirmeme neden oldu."

"Neden öyle olsun ki?" diye sordum.

"Parçaları artık sen birleştir," dedi. "Sen acemi değilsin. Öyle olsaydın seninle konuşma gereği bile duymazdım."

"Maine valisi olmak isteyen birinin elbette daha büyük siyasi hedefleri vardır," dedim. "Bu yüzden, kimin gemiden düşeceğini bilmeden –hele ki o kişi kendisi olma ihtimali varken– kimseyi rahatsız etmeye yanaşmaz."

"Bu çok iyiydi," dedi Nowak. "Bunu seçim konuşmamda kullanabilirim."

Yakından geçen bir garsonu fark edip kadehini hafifçe masaya vurdu; yeniden doldurulmasını istiyordu.

"Sen ne içersin?" diye sordu.

"Benimki daha bitmedi."

"Tatlı söylemeyi düşünüyordum. Bu gecenin spesiyali *Bête Noire** Belki de ara sıra sana işveren Bay Castine'e küçük bir jest olarak götürebilirsin. Kendisine uzaktan baktığımda oldukça karakterli bulurum, ama yakından bakınca o kadar da eğlenceli değil. Erin Becker, ilkine katılmasa bile ikincisine kesinlikle katılır. Colleen Clark davası yüzünden başı migrenle dertte."

"Zamanını hiç boşa harcamıyorsun, değil mi?"

"Çünkü boşa harcayacak zamanım yok."

"Hem gecikmelere hem de rakiplerine karşı sabırsız, birilerinin yazdığı üzere..."

---

* Kara Bela. (ç.n.)

"Benim hakkımda mı yazmış?" dedi Nowak, adı Google uyarılarında geçince sevinen bir adamın hevesiyle.

"Genel olarak hırstan bahsediyordu. Aslında seninle konuşmaya gelmeden önce ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Geçmişindeki trajedi göz önüne alındığında, bunu söylemek biraz duyarsızlık olacak ama, kendine bir kadın bulsan iyi olur Parker. Zaten biri varsa da onunla daha çok vakit geçir. Çünkü barlarda tek başına oturmak insanı melankoliye sürükler. Neyse, Colleen Clark konusuna dönelim mi?"

"Onun avukatı Moxie, ben değilim," dedim. "Eğer suçlamaları geri çekmek istiyorsan konuşman gereken kişi o. İstersen mesajını iletirim, ama uzun kelimeleri hecelemen gerekebilir. Hukuk dilinde pek iyi değilim."

"Suçlamaları geri çekmiyoruz," dedi Nowak. "Clark mutlaka hapse girecek... Tartışılacak tek konu ise cezanın süresi."

"Bu tür bir özgüven, kızarmış tavuk eşliğinde yapılan bağış gecelerinde işe yarayabilir ama burada sadece ikimiz varız," dedim. "Colleen Clark'ın suçu henüz kanıtlanmadı ve muhtemelen kanıtlanamayacak da. Elinizdeki deliller zayıf, üstelik Moxie az sayıdaki kanıtı da ortadan kaldırmaya hazır."

"Colleen'in masumiyetini kanıtlamak için para aldığını biliyorum Parker. Ama o kanlı battaniye jüriye gösterildiğinde her şey bitecek. Bu bir tiyatrodan ibaret... Sahneyi savcılık hazırlıyor ve müvekkiliniz için rol çoktan yazıldı. Sonunun ne olacağını ikimiz de biliyoruz."

Her şeye rağmen, bu konuşmayı yapıyor olmamız, Nowak'ın kendi içinde şüpheler taşıdığının göstergesiydi. Burada olan şey bir müzakerenin başlangıcıydı; Erin Becker ise ya bunun farkında değildi ya da Grill Room'un bu sakin köşesinde bile olsa böyle bir pazarlığa dâhil olmak istemiyordu. Nowak, burada söylenen her şeyin Moxie'ye aktarılacağını bilerek nabız yokluyordu.

"Jüriden oybirliği içeren bir karar gerekecek," dedim. "Moxie, en az bir jüri üyesini bile ikna edemezse Florida'ya taşınıp limon yetiştirmeye başlayacağını söylüyor. Oysa limondan nefret eder."

Garson yeni doldurulmuş bir kadeh getirdi. Nowak ise spesiyal yerine *Death by Chocolate** tatlısını sipariş etti; üzerine de otopsiye biraz renk katsın diye ezilmiş çilek istedi.

"Her mahkûmiyet ille de uzun bir ceza anlamına gelmez," dedi.

"Erin Becker bunu bir kasten cinayet dosyayına çevirmekten söz ediyor," dedim. "Yani en az yirmi beş yıldan müebbete kadar cezadan bahsediyoruz. Sence bu çok uzun bir süre değil mi?"

"Bence 'tahrik altında cinayet" ile sınırlandırabiliriz."

"İyi de bu eyalette bu da kulağa hoş gelmiyor, üstelik otuz yıla kadar bile cezası var," dedim.

Gerçekten de Maine'de, kasten olsun tahrik altında olsun bir cinayet aynı kefeye konuyor, jürinin kararı genellikle failin niyetine dayanıyordu. "Bu arada ikinci kez soruyorum: Bu konuşmayı benimle değil de Moxie'yle yapman gerekmiyor mu?"

"Ne konuşması?"

İşte bu yüzden avukatlardan ve savcılardan uzak duruyordum; ama Moxie hariç, ki o da zaten avukatım olduğu için.

"Peki, Becker şu anda dile getirmediğimiz konuşma hakkında ne düşünüyor?" diye sordum.

"Erin bir şeyler ispat etmenin derdinde, ama aynı zamanda baş ağrısının geçmesini de istiyor tabii."

"Ve senin boşaltmak için bu kadar uğraştığın başsavcılık ofisini yeniden dekore etmek mi? Onun *chintz*** kumaşa bayıldığını duydum."

"Erin bu konularda eski kafalıdır," dedi Nowak. "Moxie'ye benden söyle, mutlaka bir mahkûmiyete ihtiyacımız var, ama Clark'ın ağır bir ceza çekmesine gerek yok. Doğum sonrası depresyonla ilgili makaleleri okudum. Durumuna gerçekten üzülüyorum."

Bunu söylerken yüzüne hüzünlü bir ifade yerleştirmeye çabaladı; neredeyse kaslarını elleriyle şekillendirmek zorunda kalacaktı.

"Augusta'nın canavarları değiliz," diye devam etti, "ama tatmin etmemiz gereken iki kesim var. İlki, Colleen Clark'ın cezalandırıldı-

---

* Çikolatadan Ölüm. (ç.n.)

** Modası geçmiş bir kumaş türü. (ç.n.)

ğını görmek istiyor; ikincisi ise psikolojik bir rahatsızlığın sonucu olabilecek bir suç nedeniyle bir kadının halk önünde taşlandığını görmek istemiyor."

"Ve iki kesim de oy kullanıyor, öyle değil mi?"

Tatlısı geldi. Paul Nowak'la ilgili çoğu şey gibi, bu da benim damak tadıma göre fazla ağırdı.

"Janus'un siyasetin tanrısı olarak onurlandırılması gerektiğine hep inanmışımdır," dedi Nowak. Bir kaşık dolusu çikolatalı tatlıyı ağzına götürdü, gözleri bir anlığına mutlulukla kapandı. "Tadına bakmak ister misin? Gerçekten çok güzel."

"Randevuya çıkmış sevgili değiliz," dedim. "Bence bu şey senin midenin kaldırmasına benimkinden daha uygun."

"Sen hayatın ince zevklerine pek alışık değilsin."

"Çoğu zaman bilerek öyleyim."

"Senin kaybın," dedi Nowak. "Moxie Castin, doğum, doğum sonrası depresyon ve kadınlarda görülen psikozla ilgili ifade verecek tüm uzmanları getirsin... Hatta isterse Susan B. Anthony'nin ruhunu bile yardıma çağırıp mahkeme salonunda gözyaşlarına boğulmasını sağlasın. Biz bunların hiçbirine karşı çıkmayız, yeter ki bir pazarlıkta anlaşmaya varalım. Clark mutlaka bir süre ceza almak zorunda, ancak suçunun tahrik altında cinayete indirgenmesini kabul ederse, her şey sessiz kaldığı sürece biz erken tahliyeye de itiraz etmeyiz. Sadece bir yıl ve bir gün yatar... Zamanın nasıl geçtiğini bile anlamaz."

"Öyle olabilir, ama masumsa bu pek teselli olmaz."

"Bu, alacağı tek teselli olabilir."

"Ayrıca bir şeyi unutuyorsun."

"Öyle mi? Yaşlanıyor olmalıyım."

"Oğlu Henry. Eğer Colleen anlaşmayı kabul ederse, oğlunun cesedine ne yaptığını size söylemek zorunda kalmaz mı?"

"Belki de o kısım zihninden silinmiştir. Uygun bakım ve tedaviyle hatırlayabilir. Bunun anlaşmanın bir şartı olması gerekmiyor."

"Yani çocuğun akıbeti bilinmeyecek mi?"

Nowak, meyveyi çikolataya bulayıp kocaman bir kaşık daha

aldı; dili ve dişleri göründü. Temelinde kibirli insanların sahip olduğu o umursamaz rahatlıkla yiyordu.

"Çocuğun akıbeti aslında biliniyor," dedi. "Henry Clark õldũ. Kan lekeleri bunu söylüyor. Ama dũşündükçe haklısın: Sürecin tıkanmaması ve işlerin kolayca yürümesi adına, çocuğun cesedini nasıl ortadan kaldırdığını bize anlatmasına ihtiyacımız olacak. Bunu yaparsa, defin törenine katılmasına da izin veririz, yeter ki tören gizli yapılsın ve kocası buna karşı çıkmasın... Bu arada, sen kendi karının ve çocuğunun cenazelerine katılmış mıydın?"

Bazen, yumruğu yediğinizde canınız acımıyormuş gibi göstermeniz gerekir. Bu zordur; karşılık vermemek kadar zor.

"Sence?" diye yanıtladım.

"Eşimle benim çocuğumuz yok," dedi. "Evlat edinmeyi düşünüyoruz. Sordum çünkü senin yaşadıklarını gözümde canlandıramıyorum."

"Bence bu yüzden sormadın."

"Doğru."

Nowak, dua eden bir adam gibi parmaklarını dudaklarına dayarken az önceki dostane hava tamamen dağılmıştı.

"Bu teşkilatta oldukça geniş sayılacak deneyimlerime göre sana şunu söyleyebilirim ki," dedi, "bir polisin ailesine karşı işlenen herhangi bir suç, bütün teşkilatın anında kenetlenmesine yol açar. Emniyet teşkilatı kendi insanını korur, bu neredeyse değişmez bir kuraldır; ama bir kuralın ne kadar güçlü olduğunu gösteren şey, o kuralın işlemediği istisnalardır. Ve anlaşılan o ki, sen o istisnalardan birisin Parker. Meslektaşların sana destek oldular çünkü başka türlü davranmaları mümkün değildi... Aslında isteksizdiler çünkü asla sevilen biri olmadın ve kimse bunun nedenini tam olarak açıklayamıyordu. Sanki sadece onların fark edebildiği silik bir işaret taşıyordun ya da yalnızca onların sezebildiği bir tür bulaşıcılık vardı sende. Ve bunu tıpkı karıncalar gibi, adeta kimyasal bir yolla birbirlerine aktarıyor gibiydiler. Nedir o silik işaret Dedektif Parker? Nedir o bulaşıcı şey? Doğrusu, senin bile bunun farkında olduğundan şüpheliyim."

Şarabımı bir kenara koyup kalkmaya hazırlandım. Bu ortamda artık daha fazla içmek istemiyordum.

"Mesajını Moxie'ye iletirim," dedim.

"Emin ol, bu onun kariyerinde alacağı en iyi teklif... Senin için de öyle. Çünkü tüm bunlara tatmin edici bir çözüm getiremezsek sonuçları ağır olur ve seninle ilgili olumsuz düşüncelerimi ciddiye almak zorunda kalırım. Hani şu Başsavcılar Birliği toplantısında hakkında konuşulanlar var ya? Orada bulunanlardan bazıları, seninle ilgili baskıya artık karşılık verme zamanının geldiğini düşünüyor. Yakında yine çizgiyi aşacaksın ve o koruyucuların –artık her kimlerse– seni kurtaramayacak. O tekne nihayet devrilmeye başladığında ben içinde olmayacağım. Sahilde bir şezlonga yayılmış, nane likörlü kokteylimi yudumlarken senin boğuluşunu izleyeceğim."

Artık konuşmanın bittiği çok açıktı. Ayağa kalktım. Nowak, kiraz suyu ve çikolatayla masanın kendi tarafını berbat etmişti. Dağınıklık midemi bulandırıyordu.

"Ben de sen vali olduğunda beni güvenlik ekibine alırsın sanıyordum," dedim.

"Seni işe alacak kadar büyük bir tehlikeye girmektense," dedi Nowak, "kendimi öldürürüm daha iyi"

"Gerek kalacağını sanmıyorum," dedim. "Bunu senin yerine yapacak birini bulmakta zorlanmayacağına eminim."

ALTMIŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Nowak'la yaptığı konuşmanın ayrıntılarını Moxie'ye aktarma işi sabaha kadar bekleyebilirdi; zaten Moxie, Nowak'ın kurduğu tuzağa düşecek biri değildi. Colleen Clark gerçekten umutsuz bir müvekkil olsaydı, belki bir itiraf pazarlığını kabul etmeyi düşü-

nebilirdi, ancak o durumda bile son derece temkinli davranırdı. Nowak erken tahliye sözü vermiş olabilirdi, ancak Moxie'ye bunun için imzalı bir anlaşma sunulmayacak, yani savcılık tarafındaki hiç kimse kendi yükümlülüklerini yerine getirmek zorunda kalmayacaktı. Dahası, bu anlaşma Colleen'in işlemediğine inandığımız bir suçu kabul etmesini ve asla bulunamayacak bir cesedi teslim edeceğine dair söz vermesini gerektiriyordu; yani Nowak'ın teklifi en başından geçersizdi. Yine de Moxie, teklifi Colleen'e ana hatlarıyla aktarmak zorunda hissedebilirdi: suçu kabul et, cesedin yerini hatırlayamamanın travmatik bir hafıza kaybından kaynaklandığını söyle, hapishanede psikiyatrik destek al ve tahliye olduğunda kamuoyunun öfkesinin odağı artık sen değil başkası olsun.

Ve Colleen bunu kabul etmeyi gerçekten düşünebilirdi. Daha önce mutfağımda sergilediği o kısa süreli taşkınlık anları dışında, sistemin onu öğüten çarklarına çoktan boyun eğmişti. Bu durum ne alışılmadıktı ne de şaşırtıcı. Çocuğu kayıptı, kocasından ayrılmıştı ve Henry'nin akıbeti belli olana kadar çıkamayacağı bir kederin içinde boğuluyordu. Tüm bunlar yüzünden, savcılığın teklifini duyar duymaz onu kabul etme ihtimali vardı. Hatta bu cezayı, oğlunu koruyamadığı için kendine biçtiği bir tür kefaret olarak bile görebilirdi. Ceza davalarında bundan çok daha garip durumlara tanık oldum; Colleen'in yaşadığı kadar derin bir acının içindeki birinin davasında mantığın devreye girmesini beklemek gerçekçi olmazdı. Yine de, en ufak bir tereddüt belirtisi gösterirse, oğlunun akıbeti elimizdeki en güçlü koz olmaya devam edecekti. Çünkü eğer anlaşmayı kabul ederse, Henry'nin nerede olduğuna dair polis soruşturması kapanacak ve Colleen, oğluna ne olduğunun gerçek cevabını asla öğrenemeyecekti.

Mesajlarımı kontrol ettim. Macy, Old Port'ta bulunan ve bildiğim kadarıyla polislerin kesinlikle uğrak yeri olmayan, tatlı ve şarap konusunda ün yapmış Bar of Chocolate'daydı. Oraya vardığımda, küçük barın biraz uzağındaki bir masada oturuyordu; önünde bir *Old Fashioned* ve Nowak'ın *Bête Noire*'ını bile mütevazı gösterecek kadar büyük, yoğun çikolatalı bir turta vardı. The Grill'deki şarabımı bitirememiştim ama hesabı Nowak'a yazdır-

mıştım, bu yüzden burada bir kadeh daha söylemekte tereddüt etmedim. Macy'nin masasına oturdum, onu dudağından nazikçe öptüm... Aslında onu daha tutkulu öpmek istemiş, onun da aynı arzuyu taşıdığını hissetmiştim, ama etraftan "Neden bir oda tutmuyorsunuz?" serzenişleri yükselsin istemezdik, öyle değil mi?

"E?" dedi Macy, kendimizi toparladıktan sonra. "Nowak senden ne istedi?"

"Colleen Clark hakkında konuşmak."

Macy kokteylinden bir yudum aldı. Daha önce de söylediğim gibi, kişisel hayatımızla mesleğimizi birbirine karıştırmamaya özen gösterirdik, ama bazen –şu anda olduğu gibi– bu kaçınılmaz olurdu.

"Peki, sen onun hakkında konuşmak istedin mi? Ve hâlâ istiyor musun?"

"Nowak bana pek seçenek bırakmadı ve onun ne diyeceğini dinlemem gerektiğini düşündüm. Sana gelince: Evet, Colleen hakkında konuşmak istiyorum. Hatta buna ihtiyacım bile var."

"Devam et. Önce Nowak."

"Suya yem atıyordu ama aslında bir şey yakalayacağını sanmıyor çünkü hâlâ kancayı bilemekle meşgul. Benden Moxie'yi yoklamamı, bir anlaşmaya açık olup olmadığını öğrenmemi istedi."

"Ne tür bir anlaşmaymış bu?"

"Şöyle... Moxie doğum sonrası depresyon konusunda mahkemeye bir dizi uzman tanık sunuyor, Colleen tahrik altında cinayet suçunu kabul ediyor ve Nowak yargıçla konuşuyor... Ve Colleen, tahliye edildikten sonra pişmanlık duyacağını taahhüt ettiği sürece en fazla bir yıl kadar hapis yatacak. Oğlunun cesedine ne yapmış olursa olsun, şu anda bununla yüzleşmesi çok travmatik olduğu için bu konu bir kenara bırakılacak."

"Fena bir anlaşma değil aslında."

"Sadece çocuğuna gerçekten zarar vermişse öyle. Nowak'a bunu açıklamaya çalıştım ama o valilik ofisinin yeni renk düzenine odaklanmış durumda."

"İyi bir vali olacak," dedi Macy.

"Bunun için müvekkilimi feda etmeyi düşünüyorsa, buna itiraz ederim."

"Onun acımasız olmadığını söylemedim."

"Sen ciddi misin?"

Macy kokteylinden bir yudum daha aldı.

"Kahretsin, bilmiyorum," dedi. "Gerçekten bunları konuşuyoruz, değil mi? Ben de normal insanlar gibi romantik bir akşam geçirebileceğimizi düşünüyordum."

"Normal insanlar, polis veya geleceğin valileri onları yiyişirken yakalamasın diye karanlık köşeler aramazlar."

"Hayır, aramazlar. Bu arada, 'Yiyişmek' hâlâ kullanılan bir kelime mi?"

"Ben senden yaşça daha büyüğüm," dedim, "bu yüzden kelime dağarcığım seninkinden daha zengin."

Genç bir çift Bar of Chocolate'a girdi ve müşteri sayısı altıya çıktı. Yeni gelenleri tanımıyordum, ama turist gibi görünüyorlardı, Tanrı onları korusun.

"Colleen Clark masum," dedim. "Bence bir komplonun kurbanı."

"Nereden biliyorsun, kim kurmuş bu komployu?"

"Bunu araştırmaya devam ediyorum," dedim. "Ama bu olayın merkezinde Mara Teller adında bir kadının olduğunu düşünüyorum, en azından Stephen Clark'a yaklaşmak için kullandığı isim bu. Ona giderek daha çok yaklaşıyorum. Portland Polisi ilk olarak onun peşine düştü ama o battaniye ortaya çıktıktan sonra soruşturmacılar ilgilerini kaybettiler ve Becker ile Nowak tamamen Colleen'i mahkûm etmeye odaklanmış durumda, daha şimdiden köşe yazılarında yer alacak satır sayısını hesaplıyorlar."

"Söylediklerin tamamen doğru," dedi Macy. "Annenin arabasına gizlice konmuş, çocuğun kanına bulanmış bir battaniyenin bütün bunlara sebep olması kaçınılmaz tabii... Üstelik Erin Becker devreye girince dava hız kazandı. Bizde işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin: Zaman kısıtlıdır ve o zamanı dolduracak suç hiç eksik olmaz."

"Ayrıca Furnish tam bir serseri."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Macy, "ama bu durumda, tüm suç onun değil."

"Yine de onu suçlayabilir miyim?"

Macy elimi okşadı. "Elbette tatlım, eğer bu seni rahatlatacaksa. Fakat Henry Clark'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili teorin, basit bir süreci gereğinden fazla karmaşıklaştırıyor. Aile evine erişim, arabayı kullanma imkânı ve oldukça detaylı bir planlama gerektiriyor."

"Farkındayım."

Bardağını dudaklarına götürürken kenarından bana baktı. Ben de ona baktım. Haklıydı; bu iş o kadar kolay olmayacaktı.

"Kocadan şüpheleniyorsun, öyle mi?"

"Olabilir."

"Bir kanıtın var mı?"

"Adam tam bir pislik."

"Ona kelepçe takmadan önce bundan fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Şimdilik elimde sadece kopuk ipuçları var," dedim, "ama bunlar birikmeye başladı. Yarın hepsini bir araya getirip bir örüntü oluşturmaya başlamayı umuyorum."

"Stephen Clark'ın, Mara Teller'la iş birliği yaparak kendi çocuğunu kaçırıp öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Macy şüpheciliğini gizleyemiyordu.

"Yani, bunu böyle söyleyince..."

"Başka nasıl ifade etmemi istersin?"

"Şu an aklıma bir şey gelmiyor, ama bana bir dakika ver."

"Bu olasılığı göz ardı etmek için pek aceleci davranmıyorsun anladığım kadarıyla," dedi Macy.

"Hayır."

"Peki, adam neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama belki de Henry'nin ölümü o anlaşmanın bir parçası değildi. Kafamda şöyle bir senaryo var: Stephen, henüz bilmediğimiz bir sebeple oğlunu Mara Teller'a teslim etmeyi kabul ediyor; fakat bir kaza oluyor ve çocuk yaralanıyor ya da ölüyor. Bu noktada Stephen ile Teller arasında bir suç ortaklığı do-

ğuyor. Teller'ın elleri artık Henry'nin kanına bulanmış durumda... Ve Stephen da karısının suçlandığı olaya dâhil olduğu için polise gidemez. Dolayısıyla, Colleen hariç herkes için en iyi çözüm, Colleen'in yargılanıp suçlu bulunması. Böylece dava kapanmış olur."

"Bunları senden duyunca," dedi Macy, "neredeyse mantıklı geliyor. Ama belki de bu senin üzerimdeki etkindir."

"Gözlerin dolmadan önce, eklemem gereken bir karmaşa daha var."

"Nedir?"

Devam etmeden önce, içkisinden bir yudum daha almasına izin verdim... Buna ihtiyacı olacaktı.

"Sabine Drew," dedim.

KISIM IV

"O seni bıraktı, seni bıraktı.
Artık sen bize aitsin."

–Kathryn Nuernberger'in "You Are Afraid of the Dark"* adlı şiirinden

---

* "Karanlıktan Korkuyorsun". (ç.n.)

ALTMIŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kuzeybatıda, Sabine Drew uyanık halde yatıyordu. Perdeleri açık penceresinden dışarı baktığında, yıldızlı gökyüzünü siyah birer çatlak misali örten dalların siluetlerini seçebiliyor; gece böceklerini avlayan yarasaların kanat çırpışlarını duyabiliyordu. Elini göğüs kemiğinin üzerine koydu ve teninde gece terinin soğukluğunu hissetti. Doğrulmaya çalıştı ama bedeni yanıt vermedi. Nefes almaya uğraştığında, biri sanki burnunu ve ağzını kapatmış gibi bir hisse kapıldı. İçinde bir panik yükseldi; kolları ve gövdesini kımıldatamıyor, yalnızca bacaklarıyla yatak örtüsünü tekmeleyerek çırpınıyordu.

Birdenbire Sabine artık kendi yatağında değil, soğuk bir zeminde yatıyordu. Göğsü, yüzü ve gözleri toprakla kaplıydı. Toprağın ağırlığı her an biraz daha artıyor, yukarıdan gelen ışık giderek soluyor, sonunda yalnızca karanlık ve yaklaşan ölümün o boğucu hissi kalıyordu. Sabine orada tek başına değildi, yanında Henry Clark vardı. Onun ağlamasını duyabiliyordu. Çocuk, sanki hem Sabine'in bilincine hem de başka birine ulaşmaya çalışıyordu. Bu diğer kişi, yaşlı ama dirençli bir adamdı; toprak onu tutsa da hâlâ mücadele ediyordu.

Ve orada bir dördüncü varlık daha vardı. Neredeyse biçimsizdi: aç, yabancı ve evet, yapayalnız. Henry'yi hâlâ sıkı sıkıya kavrıyordu, ama aynı anda hem adama –dedektife değil, bir yabancıya– hem de Sabine'e doğru uzanıyordu, çünkü Sabine adamın son anlarında onunla bir olmuştu. Sabine, o varlığın dokunuşuna kendini bıraktı; içinde samimi bir arayış vardı, ama aynı zamanda bir tereddüt de taşıyordu. Varlık tutuşunu sıklaştırdı; merakı giderek düşmanlığa dönüşüyordu.

Çünkü o yalnızca çocukları severdi.

Sonra Sabine'in üzerindeki baskı çekildi. Yeniden hareket edebildi.

Adam ölmüştü.

ALTMIŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Beklediğim gibi, Sabine Drew'un adının geçmesi Macy'nin hiç hoşuna gitmedi.

"O kadın tam bir sahtekâr," dedi. "Çoktan ölmüş bir çocuğu bulmak için eyaletin öteki ucundaki ormanlarda arama yaparken boşa harcadığımız saatleri düşünmek bile istemiyorum."

"Asıl canını sıkan şey bu mu?" dedim. "Boşa giden saatler mi?"

"Bunun öyle olmadığını sen de biliyorsun. Drew, Edie Brook'un ailesine sadece kendi prestijini korumak için sahte umutlar verdi. Ama kızlarının cesedinin Scarborough bataklıklarında, yengeçler tarafından parçalanmış halde bulunduğunu onlara söylemek onun işi değildi. Bunu biz yaptık."

"Drew, aileyle konuşmaya çalıştığını ama onların görüşmek istemediğini söyledi bana."

"Sence haksızlar mı?"

"Hiç de değil."

Macy gözlerini bana dikmişti; bakışları üzerime bir öfke seli gibi akıyordu.

"Senden bir 'ama' gelecek galiba," dedi.

"Ama ben Sabine'e bütünüyle kızamıyorum," dedim. "İyi niyetle hareket ettiğine inanıyorum. Edie'nin gerçekten ona seslendiğine inandığını düşünüyorum."

"Üzgünüm ama onun sanrıları, işlediği kötülükleri mazur göstermez. Bence o, dikkat çekmekten keyif alan, zavallı bir kız kurusu."

"Yeteneklerine fazla güvendiğini bana bizzat itiraf etti," dedim.

"Üstelik Edie'yi ararken, bir varlık tarafından kasıtlı olarak yanlış yöne sürüklenmiş olduğunu düşünüyor."

"Bir varlık mı dedin?"

"Evet... Hem de sadece çocukları seven ama işine karışılmasından hoşlanmayan bir varlık."

"Sen bu kadının yanındayken bir şey yiyip içtin mi?" diye sordu Macy. "Çünkü bence yemeğine ya da içkine bir şey katmış olabilir. Söylediklerine baksana."

Masamdaki şarabıma neredeyse hiç dokunmadığımı fark ettim. Tadı sert gelmişti ama bunun sebebi şarabın kendisi değildi. Belki de COVID testi yaptırmalıydım... Ya da belki de Clark davasının zehri hayatımın her köşesine sızmaya başlamıştı.

"Ben ne söylediğimin farkındayım," diye karşılık verdim. "Bu bilgiyi dünyada yalnızca üç ya da dört kişiyle paylaşabilirdim, çünkü ne kadar saçma göründüğünü biliyorum. Ve sen de onlardan birisin. Çünkü Sanctuary'deydin. O adada hayatın için savaştın, hem de yalnızca Moloch ve adamlarına karşı değil."

Bu yüzyılın başlarında, firari suçlu Edward Moloch, paralı askerlerden oluşan bir grupla birlikte Casco Körfezi'nin doğu ucundaki Dutch Adası'na ayak basmıştı. Amacı eski karısını bulmak ve ondan çalındığını düşündüğü parayı geri almaktı. Dutch Adası, halk arasında Sanctuary* adıyla biliniyordu çünkü vaktiyle yerli saldırılarından kaçan bir grup ilk yerleşimci, çareyi bu adaya sığınmakta bulmuştu. Ancak bu umutları, büyük bir katliamla sonuçlanan acı bir hayal kırıklığına dönüşmüştü. Üç yüzyıl sonra günümüzde, Moloch'un adaya yaptığı baskın, tarihin uğursuz bir tekerrürü gibiydi... Ve yine kanla sonuçlanmıştı. O günlerde Sharon Macy henüz acemi bir devriye memuruydu; adanın kadrolu polisi Joe Dupree'ye yardım etmekle görevlendirilmişti. Bu görev, onun ilk çatışmasını yaşadığı yer olduğu gibi, adanın taşıdığı o tekinsiz havayla da ilk kez orada yüzleşmesine neden olmuştu. Sanctuary hakkında öteden beri anlatılan hikâyeler, kulaktan kulağa yayılan söylentiler vardı... Orada gerçekten neyin dolaştığına dair karanlık iddialar dolaşıyordu. Sonunda hem Moloch ve adamları

* Sığınak. (ç.n.)

hem de Sharon Macy, bu söylencelerin ardındaki hakikatin ne olduğunu bizzat görmüşlerdi. Maine, geçmişi insanlığın bile öncesine uzanan, derin bir tarihe sahip topraklardı. Tuhaflık o coğrafyanın dokusuna işlemişti. Zaten Stephen King'in başka bir yerden çıkmış olması pek düşünülemezdi.

"O geceyi sana hiç anlatmamalıydım," dedi Macy

"Bir kısmını zaten biliyordum."

"Artık adada gerçekten neler yaşandığından bile emin değilim. Gördüğümden çok, hayal ettiğime inanıyorum şimdi."

"Hiç oraya geri döndün mü?"

Macy'nin vücudu fark edilir biçimde ürperdi.

"Son cenazeden beri adımımı atmadım."

"İşte, mesele de bu."

Yüzü yumuşadı, ifadesi çözüldü.

"Orada bulunmuş olanların haricinde, bu konuyu hiç kimseyle paylaşmadım... Sadece sen varsın anlattığım. Ve sen, sen bir an bile şüphe etmedin benden. Aksini söylesen bile gözlerinden kolayca okuyabilirdim."

"Hayır, hiç şüphe etmedim."

"Çünkü sen de bir şeyler gördün."

"Ve ben, onları anlatırken yalan söylemedim."

"Tek fark şu ki, sen bana ne gördüğünü –ya da hâlâ neler gördüğünü– hiç anlatmadın."

Ah Macy... Ya tamamen yanlış bir insanla birlikteydim ya da tam da birlikte olmam gereken kişi oydu. Ne istediğimden emin değildim. Sanırım uzaklaşmak istiyordum, ama bunu yaparsam aramızdaki her şey bitmiş olacaktı. Ona karşı boş değildim. Belki de sadece yalnızlıktan yorulmuştum. Ve tıpkı Great Lost Bear'da Sabine Drew'la yaşananlarda olduğu gibi, içimde normalde susmayı tercih edeceğim bir yanımı mecburen açığa vurmak zorunda kaldım.

"Ölü kızımı görüyorum," dedim.

* * *

Gölün kıyısında sessizce oturuyordu; uyuyormuş gibiydi... Sonra, ölü kız çocuğu aniden gözlerini açtı. Önünde, ölüler sıra sıra karanlık sulara dalıyor, ardından Büyük Deniz'in koynunda gözden kayboluyorlardı. Jennifer Parker, babasının sözlerini dinliyordu. Gözleri bir anda kapkara oldu.

"Hayır," dedi.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Evde Macy'yi kollarıma aldım; yumuşacıktı, sıcacık bedenini bana yaslamıştı. Derisindeki tuzun kokusunu alabiliyordum ve ay ışığında o tuzun parıltısını yakalayabilecekmişim gibi geldi bir an. Bu bizim kokumuzdu, tenimizin ve terimizin kokusu, sazlığın öz suyuyla birbirine karışan o koku.

Colleen Clark gitmişti. Paulie Fulci'den bir mesaj almıştım; onu sağ salim evine bıraktığını söylüyordu. Onu annesine teslim ederken imza almadığına doğrusu şaşırmıştım. Yine de Colleen, olmak istediği yerdeydi; ama Henry kayıp olduğu sürece orada da huzur bulamayacaktı...

"Jennifer sence neden geliyor sana?" diye sordu Macy.

Soruyu sorma biçimi bir terapistin hastasına yaklaşımını andırıyordu. Sonunda en mantıklı açıklama da şuydu: Acım o kadar derindi ki, ölmüş kızımın hayalini zihnimde canlandırıyor, aslında orada olamayacağını bile bile onu gördüğüme inanıyordum. Çünkü diğer ihtimal –onun artık bu dünyada olmadığını kabullenmek– taşınamayacak kadar ağırdı. Eğer mesele yalnızca bu olsaydı, belki ben de bu açıklamayı kabul ederdim. Ama biliyordum ki, hayatta olan kızım Sam de Jennifer'ı görüyor ve onu duyuyordu. Gerçi bunu Macy ile paylaşmamıştım. Ve paylaşmayacaktım da...

"Emin değilim," dedim.

"Neden geldiğini hiç açıklamadı mı sana?"

"Rüyalarımda onun sesini duyduğumu söylersem bu tam doğ-

ru olmaz, ama tamamen inkâr etmek çok daha kolay olurdu. Çünkü onunla kurduğum temas ve yaptığımız konuşmalar tıpkı rüyalarda olduğu gibi, her zaman benim kontrolümde gerçekleşmiyor. Bazen onu ben görüyorum, bazen de o beni."

"Amacım küçümsemek değil," dedi Macy, "yalnızca anlamaya çalışıyorum."

"Sana bol şans dilerim," dedim, "çünkü ben en başından beri anlamakta zorlanıyorum."

Macy'ye çok daha fazlasını açıklayabilirdim. Jennifer'ın ruhunun, öldürüldüğü o eve geri dönüp hayatımı kurtardığı o günü anlatabilirdim. Ya da göl kenarında ben yaralı ve ölmek üzereyken yaptığımız konuşmayı... O an, mücadeleden vazgeçip Jennifer'ın yanına gitmek ile hayatta kalmak tercihleri arasında bocalamıştım. Ama Jennifer'dan yüksek sesle söz etmek bile onun gerçekliğini azaltıyor gibiydi... İmkânsız olanın mantığa, kutsal olanın ise tanımlanmaya direndiği gibi...

"Sabine Drew'a Jennifer'dan hiç söz ettin mi?"

Bar of Chocolate'tan çıkıp Scarborough'a geçtiğimizden beri Sabine hakkında bir daha konuşmamıştık.

"Birini gördüğümü sezdi," dedim. "'Umarım sevdiğin birisidir,' dedi."

"Onun için bu kelimeyi kullanman ilginç," dedi Macy. "'Sezdi'... Tamam, psikolojik sezgilerinin güçlü olduğunu inkâr edemem. Tam anlamıyla sahtekâr sayılmaz, çoğu zaman iyi niyetli olabilir, çok istemesem de bunu kabul ederim, ama sahtekârlıktan da çok uzak değil. Aynı kumaştan biçilmişler denebilir."

Sazlıktan gelen koku sanki giderek ağırlaşıyordu; fırtınadan sonra çekilen gelgitin bıraktığı, nemli kıyıda çürümeye başlamış balık ve kuşların yaydığı o keskin kokuya benzer bir şeydi bu. Kışın en sert günleri dışında geceleri pencereyi genelde az da olsa aralık bırakırdım, ama bu kez kalkıp kapattım. Aşağıda, sazlığın durgun su birikintileri ay ışığında cıva gibi parlıyordu. Başımı pencere pervazına yasladım, ayın önünden geçen bulutları ve onların tersine dönmüş dünyada yansıyan gölgelerini sessizce izledim.

"Bear'da Sabine bana, Henry Clark'ın Gretton'da olduğunu dü-

şündüğünü söylemişti," dedim Macy'ye. "Mara Teller'ın kullandığı para emrini satın alan kişi, Maynard Vaughn, Dexter'da yaşıyor. Para emri ise Dover-Foxcroft'tan alınmış. Dexter'dan Dover-Foxcroft'a bir çizgi çektiğinde ve buna iki çizgi daha eklediğinde, tepe noktası Gretton olan bir üçgen ortaya çıkıyor. Ama Sabine'in ne Vaughn'dan haberi olabilirdi ne de Teller'ın o bölgeyle herhangi bir bağlantısından, böyle bir şey mümkün olamaz."

"Sence gerçekten öyle mi?"

Macy pencereye doğru yanıma geldi; üzerine kendini sarmak için bir pamuklu battaniye almıştı.

"Eğer işin içinde kendi parmağı varsa," dedim, "ki bunu kabul etmekte zorlanıyorum."

"Neden olmasın? Hâlâ Edie Brook'u Sabine'in öldürdüğüne inanan insanlar var."

"Sen ciddi misin?"

"Bir katilin, soruşturmayı başka yöne çekmeye –ya da yardım ediyor gibi görünüp aslında her şeyi kontrol etmeye– çalıştığı ilk vaka olmaz bu."

"Peki ya Verona Walters? Onu Sabine'in öldürmediği kesin. Üstelik cesedin bulunmasına da o yardımcı oldu."

Macy buna yanıt vermedi. Pencere kenarındaki sedire oturup yüzünü geceye çevirdi. Gerçekten güzeldi, bunu inkâr edemezdim... Ama bunun böyle ne kadar sürdürülebileceğini bilmiyordum; istenmeyen bakışlardan kaçınmak için etrafta gizlice dolaşıp durmamız... Eminim fısıltılar çoktan başlamış, hatta belki bazıları Nowak'ın kulağına gitmiş bile.

Macy'nin Sabine Drew hakkında dile getirdiği kuşkuların nedenini biliyordum. Zaten iyi bir dedektifin yapması gereken de buydu: Söylenenlere kulak verip ardından şu soruyu sormak: *Neden böyle söyleniyor?* Bilgi bir güçtü ve nadiren karşılıksız paylaşılırdı; çoğu zaman bir tür alışverişin parçasıydı. Peki Sabine, sahip olduğu bilgileri ortaya dökerek ne kazanmayı hedefliyordu? Macy için Sabine'in sözleri, bozulmuş bir meyve gibiydi; bir zamanlar dışlandığı bir topluluğa yeniden kabul edilme çabası olarak görü-

nüyordu. Ama ya Sabine doğruyu söylüyorsa? Eğer öyleyse, istediği tek şey huzurdu; hem kendi hem de Henry Clark ve ailesi için.

"Eğer Grettona gidersen," dedi Macy sonunda, "Sabine'i de yanında mı götüreceksin? Psişik bir kadavra köpeği gibi yanında mı gezdireceksin?"

"Eğer o da isterse, belki."

"Neden istemesin ki?"

"Korkuyor."

"Gretton'dan mı? Orası bildiğin bir harabe. Herhalde onu oraya taşınmaya zorlamayacaksın."

"Demiştim, orada bulunan bir varlıktan korkuyor. Henry Clark'ı alan kişi kimse ya da her neyse, ondan."

Macy parmağıyla camı tıkladı.

"Yansımamı görüyor musun?" dedi. "Bu benim alaycı bir şekilde kaşlarımı çatmış halim."

"Sana pek de yakışıyor."

"Çok pratik yaptım."

"Gretton'la ilgili bir şey daha var," dedim. "Araştırmalarım boşa gitmedi."

"Neymiş o?"

"Stephen Clark, kasabanın yaklaşık on kilometre dışında doğmuş. Ailesi hayattayken hep orada yaşamış. Onlar ölünce de Portland'ın yakınlarına taşınmış."

Macy derin bir iç çekti. "İşte bu, Sabine Drew'a olan güvenimi iyice azaltıyor. Clark'ın ailesi hakkındaki haberleri gazetelerden okuyup ya da adamın geçmişini kurcalayıp, millete pazarlamaya çalıştığı palavra yığınına biraz gerçeklik katmak istemiş olabilir."

"Olabilir," dedim. "Ama Mara Teller'ı ya da para emrini onun adına bir başkasının satın aldığını bilmesi kesinlikle imkânsız."

Bu sözler Macy'yi susturdu... Gerçi tam anlamıyla ikna olmamıştı ama düşüncelere dalmıştı. Sonra elimi tuttu.

"Hadi biraz uyuyalım," dedi. "Yarın ikimiz için de uzun bir gün olacak. Seni fazla yorduğumdan endişeleniyorum."

Pencereden dışarıya bir kez daha baktım. Orada, bana bakan bir şeyin varlığını hissedebiliyordum. Sazlığın kokusunun neden

bu kadar ağır bastığını artık biliyordum: Jennifer yakındaydı. Siluetini seçmeye çalıştım ama kendini ustaca saklamıştı.

"Hey," dedi Macy. "Yatak."

Bakışlarımı içeriye çevirdim... Ve içimden, ölmüş kızımın yaklaşmamasını, mesafesini korumasını diledim.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Macy, mutfaktan bir elma kaptı, dev termosunu kahveyle doldurdu ve ben daha pantolonumu bile giyemeden kapıdan çıkıp gitti.

Bir oğlanın kalbini kırmanın daha iyi bir yolunu bulamazdın, diye mesaj attım.

Ah, tatlım, kıyamam, diye yanıtladı, durumu özetleyen bir mesajla.

Ardından Kopper Kettle restoranını arayıp Beth Witham'ın çalışıp çalışmadığını sordum. Siparişlerle meşgul olduğunu söylediklerinde ise, daha sonra tekrar deneyeceğimi söyledim, bir dahaki denememin bizzat gerçekleşeceğini belirtmeden.

Clark'ların evindeki nöbeti kardeşinden devralan Tony Fulci'yle iletişime geçtim. Önceki gece her şeyin sakin geçtiğini söyledi, ancak tuhaf bir durum fark etmişti: Colleen, yatmadan önce evin ön penceresine elektrikli bir mum koymuş ve dışarı çıkıp ışığın nasıl göründüğünü kontrol etmişti. Tony ona bunun amacını sorduğunda ise "Henry onu görüp evin yolunu bulabilsin diye," demişti.

Tanrım, diye geçirdim içimden.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Tony.

"Evet, buradayım."

"Ne diyeceğimi bilemedim," diye devam etti. "Arabaya geri dönüp ağladım. Hem de lanet olası bir bebek gibi ağladım. Sence bu benim hakkımda ne söylüyor?"

"Çok şey söylüyor, hem de hepsi iyi şeyler."

"Emin misin?"

"Colleen'in başında durmak için senden ve kardeşinden daha iyisi olamazdı."

Tony bu sözleri sessizce hazmetti; sanki alışık olmadığı ama fena da bulmadığı bir yemeği yemek zorunda kalan bir adam gibiydi. O da Paulie de iltifat duymaya pek alışkın değildi, bu yüzden nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Sonunda sadece "Belki," demekle yetindi.

"Peki, Antoine Pinette ne durumda?" diye sordu.

"Onunla konuştuk. Colleen'in evini ateşe vermeye çalışanlardan bir aptal kardeşi Leo'ymuş, ama Antoine yanında değilmiş ve saldırıya onay vermemiş. Leo'yu bu işe Bobby Ocean kışkırtmış, o yüzden Bobby bugün ziyaret listemde."

"Bobby'nin nerede yaşadığını biliyorum," dedi Tony, "işine yararsa."

Doğrusu, Fulci kardeşleri –insan biçiminde iki yıkım topunu– Bobby Ocean'ın evinin üzerine salma fikri kulağa oldukça cazip geliyordu, ama sonunda sağduyum ağır bastı.

"Yardım teklifini takdir etmediğimi sanma," dedim, "ama bu seçeneği şimdilik kenarda tutalım."

Tony, isteksiz de olsa kabul etti. Polislerin yine mülkte olduğunu, gerçi önceki kadar kalabalık olmadıklarını söyledi. Ayrıca Colleen'in annesini evin içinde dolaşırken gördüğünü belirtti; eğer onunla ya da kızıyla konuşmak istersem diye. Onlarla konuşmanın bir zararı olmazdı ama telefonu kapatmadan önce Tony'ye hatırlatmada bulundum: Colleen'i koruma görevleri bir süre daha devam edecekti, en azından halkın ilgisi azalmaya başlayana kadar. Mattia Reggio'yu da devreye almayı düşündüğümü söyledim. Tony itiraz etmedi. Reggio konusunda bazı çekincelerim olduğunu biliyordu, ama o da Paulie de yaşlı adamla iyi anlaşıyordu, çünkü Reggio'nun North Shore ve Southie'den bir dönemin mafya çevresi hakkında sayısız hikâyesi vardı. Fulci kardeşler için onu dinlemek, sanki canlı bir George V. Higgins sesli kitabı dinlemek gibiydi.

Daha sonra Clark'ların evini aradığımda, telefona Evelyn Mil-

ler çıktı ve kızının o esnada duşta olduğunu ama iyi bir gece uykusu uyuduğunu iddia ettiğini söyledi. Kittery'deki outlet mağazalarına gitmeyi, ardından Portsmouth'un karşı kıyısındaki dükkânlara göz atmayı, akşam yemeğini de erkenden yemeyi planlıyorlardı. Turistlerin ve alışveriş yapanların arasında Colleen'in tanınma ihtimalinin daha düşük olacağını umuyorlardı.

"Mattia Reggio'yu arayıp sizi oraya götürmesini rica edeceğim," dedim. "O, Fulci'ler kadar dikkat çekici değildir."

Fulci'lerden daha dikkat çekebilecek birini hayal etmek zordu, dolayısıyla Reggio fazlasıyla mükemmel adaydı.

"Colleen'le baş başa biraz zaman geçirebileceğimizi ummuştum," dedi Evelyn.

"Merak etmeyin, Reggio sizi rahatsız etmez, ayrıca ben de hiçbir riske girmek istemem. Bir muhabir ya da intikam peşinde deli saçması birine denk gelirseniz, Reggio onunla ilgilenir. Her şey yolunda giderse, yanınızda olduğunu bile fark etmezsiniz."

Evelyn, koruma fikrini kabul etti. Bunun üzerine Reggio'yu aradım, ancak telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Beş dakika bekleyip yeniden denedim; sonuç yine aynıydı. Oysa Reggio'nun Moxie ile yaptığı anlaşmaya göre sabahın erken saatlerinden gece geç saatlere kadar ulaşılabilir olması gerekiyordu. Bunun üzerine ev numarasını aradım ve telefonu Reggio'nun eşi açtı. Amara ile bir ya da iki kez karşılaşmıştım. Bana karşı genellikle mesafeli bir nezaket gösterse de, onda ilginç ve güçlü iradeli bir kadın izlenimi edinmiştim.

"Ben de tam Bay Castin'i aramak üzereydim," dedi. "Belki Matty'den haber almıştır diye. Dün öğleden sonra geç saatlerden beri kendisinden hiçbir haber yok. Bu, Reggio'nun yapacağı bir şey değildir."

"Mattia," –ona *Matty* demeye hiç niyetim yoktu– "nereye gideceğini söylemiş miydi?"

"Sanırım Piscataquis'in yukarılarına bir yere."

Sesimi olabildiğince nötr tuttum.

"Peki, neden gittiğini söyledi mi?"

Cevabın gelmesi biraz zaman aldı. Keşke yüz yüze konuşuyor

olsaydık; Amara bana yalan söyleyecekse bunu telefonda değil, yüz yüze yapmak zorunda kalsın isterdim... Çünkü yüz yüze yalan söylemek her zaman daha zordur.

"Colleen Clark'a yardım etmeye çalışıyordu," dedi sonunda. "Bu konuyla ilgili telefon görüşmeleri yapıyordu ama ayrıntıları benimle paylaşmadı. Matty bazen böyle olur. Kendi ofisi var ve orada olup bitenler orada kalır. Geçmişini düşünürseniz nedenini anlayabilirsiniz."

Elbette anlayabilirdim. Amara Reggio gibi bir kadın, kocasının özel işleri hakkında soru sormamayı çoktan öğrenmiş olmalıydı. Adam o hayatı geride bırakmış olsa bile, eski alışkanlıklar kolay kolay değişmeyecekti.

"Reggio bir şeyi kanıtlamak istiyordu," diye devam etti Amara.

"Clark davasıyla mı ilgili?"

"Aslında sizinle ilgili."

"Neden benimle?"

"Sizin onu sevmediğinizi ve güvenmediğinizi düşünüyor. İnkâr edebilirsiniz, ama benim size inanmamı beklemeyin. Matty size saygı duyuyor, eğer sizin için bir şey ifade ediyorsa. Size neler yapabileceğini göstermek istiyor."

Lanet olsun Mattia Reggio, diye düşündüm. Lanet olsun sana ve incinmiş duygularına.

Ve lanet olsun bana da.

"Kimi aradığını bilmem gerek," dedim.

"Bunu nasıl öğrenebilirim?"

"Cep telefonunu mu yoksa sabit hattı mı kullandı?"

"Cep telefonunu. Ofisinde dâhili telefonu yok."

"Peki, cep telefonu hesabına internetten erişmeniz mümkün mü?"

"Elbette, ortak hesabımız var."

"O halde hemen hesabınıza girip son gelen ve giden aramaların ekran görüntüsünü alarak bana e-posta ile göndermenizi rica ediyorum. Eğer operatör bu kayıtları tutmuyorsa, numaraları acilen talep etmek için operatörle hemen iletişime geçin. Tanıdığınız bazı aramalar varsa –örneğin çocuklarınıza ya da ortak tanıdıklara

yapılanlar– bunları eleyebilirsiniz. Bu arada, Mattia'nın bilgisayarının şifresini de biliyor musunuz?"

"Yazılı olarak var bende ama hiç kullanmadım. O sadece acil durumlar içindir."

"Şimdi hemen kullanın," dedim. "İnternetteki arama geçmişine bakın, eğer silmediyse tabii. Yazdığı notlara, çöpteki kâğıtlara, ne yapmayı planladığını gösteren her türlü ipucuna bakın. Onların fotoğraflarını çekip bana göndereceğiniz dosyalara ekleyin. Bir sorun yaşarsanız ya da gelmemi isterseniz lütfen haber verin."

"Ben hallederim," dedi.

Kocasının işine karışmamdan hoşlanmıyordu elbette. Reggio ona saygısızlık ettiğimi düşünmüştü ve incinen gururu yüzünden şimdi kendini tehlikeye atmış olabilirdi.

"Amara..." diye başladım, ancak daha devam edemeden bağlantıyı kesti.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Angel ve Louis'le kahvaltı için Deering'deki Bayou Kitchen'da buluştum. Burası, Portland'daki dairelerini satın aldıklarından beri sık sık uğradıkları bir mekândı. Ben gittiğimde siparişlerini çoktan vermişlerdi; benim her zamanki gibi yalnızca tost ve kahve söyleyeceğimi biliyorlardı tabii.

"Hey, sen bu mekânın kıymetini bilecek adam değilsin," dedi Louis. "Geldiğin anda seni kapı dışarı etmeleri gerekirdi."

"Seni içeri almalarının tek nedeni, buranın özgünlüğüne katkıda bulunman," diye karşılık verdim. "Siyahların güney mutfağı sunan bir mekânı tercih etmesi her zaman iyiye işarettir. Ayrıca böylece ırkçıları da uzak tutarız."

Siparişlerimiz geldi: Louis için Three Alarm Eggs;* Angel için

* "Three Alarm Eggs", genellikle çok acılı bir yumurta yemeğini ifade eder. "Alarm" sözcüğü burada acılık derecesini temsil eder; "three alarm" ise üç alarmlık, yani çok yüksek seviyede acılı anlamına gelir. (ç.n.)

ise yanında mısır lapası, ev yapımı patates kızartması, fasulye ve pilav içeren tam teşekküllü bir kahvaltı sandviçi. Bir anlığına Angel ile Moxie Castin'in çok eski zamanlarda ortak bir ataya sahip olabileceğini düşündüm. Kendi kahvaltım ise onlarınkiyle kıyaslandığında oldukça zavallı görünüyordu; midem hassasmış da hafif bir şeylerle idare etmek zorundaymışım gibi. Ama o sabahki önceliğim kahvaltı değildi. Ben daha ziyade onlarla birlikte olmaktan memnundum; gerçi onlarla olup da memnun olmadığım ender rastlanan bir durumdu.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra Angel ile Louis'e, önceki akşam Başsavcı Nowak'la yaşadığım karşılaşmayı ve o sabah Mattia Reggio'nun karısıyla yaptığım konuşmayı anlattım.

"Endişeli misin?" diye sordu Angel.

"Henüz değil," dedim, "ama olmaya başladığımı hissediyorum."

"Reggio kolay lokma değildir. Nereye giderse gitsin, yanında silah götürdüğünden emin olabilirsin."

Angel haklıydı, ama kafaları kırmakla kafalarının içine girmeye çalışmak arasında fark vardı. Ayrıca, Ofis'te çalıştığı günlerde Reggio, neye bulaştığını ve nedenini bilirdi. İşimde iyiydim, ama şu anda ben bile Clark davasında ayaklarımın üzerinde duramıyordum çünkü zemin sürekli değişiyordu.

"Eğer başı belaya girerse," dedi Louis, "bu geçmişteki hatalarının gecikmiş bir cezası olacaktır."

Louis, Boston ekolünden gelen profesyonel suçlulara karşı belirgin bir nefret besliyordu. Bunun nedeni, Boston'dan çıkan çoğu şeye karşı bir itirazı olmasıydı. Bu itiraz, Red Sox, Wahlberg ailesi ve Aerosmith gibi örneklerle sınırlı değildi. Ayrıca, Boston'da iyi bir restoran bulmaya çalışırken açlıktan ölebilirdi, bu da Louis için kabul edilemez bir durumdu.

"Yine de," dedim, "Amara ondan yakında haber almazsa aramaya çıkmamız gerekebilir, o yüzden diş fırçanı ve yedek çoraplarını hazırla."

"Senin gibi, biz de çantamızı hazır tutmayı öğrendik," dedi Angel. "Peki ya Nowak?"

"Burada işimiz bittiğinde Moxie'ye bilgi vereceğim, ama kibar-

ca Nowak'a defolup gitmesini söyleyeceğinden eminim. Nowak'ın bize teklifte bulunmuş olması bile, Erin Becker'ın Moxie ile adil bir mücadelede davayı kaybedeceğinden endişe duyduğunu gösteriyor."

"Nowak senin Macy ile olan ilişkini biliyor mu sence?" diye sordu Louis.

Louis ve Angel henüz Macy ile vakit geçirmemişlerdi. Bir polisle çıkmamdan rahatsız olduklarının ama bunu kendilerine sakladıklarının farkındaydım.

"Eğer biliyorsa," diye cevapladım, "Macy'ye hiçbir şey söylemedi. Dikkatli davranıyoruz; bu küçük kasabada ne kadar dikkatli olabilirsen artık."

"Uzun sürmez."

"Nowak'ın oyunları mı yoksa ilişki mi?"

"Birincisi kesinlikle uzun sürmez," dedi Louis. "İkincisine gelince, birkaç eyalette mimlenmiş durumdasın, ama gölgen en çok bu şehirde göze batıyor. Takım elbiseliler, bunun Macy'yi etkilediğini öğrenir öğrenmez baskı yapmaya başlayabilir."

Louis bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyordu ama Macy'nin seçim yapmak zorunda kalması ve yapabileceği seçim fikri beni rahatsız ediyordu. Onunla birlikte olmayı seviyordum. Çok uzun süre yalnız kalmıştım.

"Bekleyip göreceğiz," dedim.

Angel hesabı istedi, ki bu onun için pek alışıldık bir durum değildi. Gerçi hesabı gerçekten ödeyeceği anlamına gelmiyordu bu. Nasıl ki sırt ağrısı çeken biri beş kilodan ağır bir şeyi kaldıramıyorsa, Angel da hesapları üstlenmekte zorlanıyordu; ona göre fazlasıyla riskliydi.

"Ölmeden önce Letterman'ın Warren Zevon'un yaptığı röportajı izledin mi?" diye sordu Angel.

"Letterman öldü mü?" diye sordu Louis.

"Çok komiksin," dedi Angel. "Ölen kişi Zevon. Letterman ise sadece yaşlı... Adamın sakalı, Nuh'un tayfalarınınki gibi. Neyse, röportajda Letterman, Zevon'a ölümle yüzleşmenin ona bir şey öğretip öğretmediğini soruyor. Zevon bunu düşünüyor ve "Yediğin

her sandviçin tadını çıkar," diyor. Sandviç burada bir metafor. Ya da ben öyle düşünüyorum. Gerçek bir sandviç de olabilir."

"Lütfen bunun bir anlamı olsun," dedim.

"Demek istediğim, Macy olayını sadece akışına bırak. Eğer yürümezse, en azından güzel zamanlar geçirmiş olursun. Bu, ilişki bozulursa canın yanmayacağı anlamına gelmez, ama seni öldürmez de."

Hesap geldi. Angel onu bana uzattı.

"Hayat dersleri için," dedi. "Bu tür tavsiyeler ucuz değildir."

* * *

Moxie'yi aramak için dışarı çıktım. Nowak'ın doğrudan tavrını duyduğunda çok şaşırdı ve bunun ne anlama geldiğini şöyle yorumladı: Tahmin ettiğimiz üzere Başsavcı, Erin Becker'ın duruşmada Colleen için istenen cezayı elde edebileceğinden kuşku duyuyordu ve davayı tamamen kaybetme riskine girmektense kısmi bir başarıyla yetinmeye hazırdı. Becker'ın görüşmede yer almaması da onun başsavcıyla aynı ölçüde karamsar olmadığının göstergesiydi. Yani bu durum savcılık cephesinde olası bir çatlağa işaret ediyordu, ki bu da bizim açımızdan avantaj sağlayabilirdi.

"Şu anda neredesin?" diye sordu Moxie.

"Bayou Kitchen'dayım... Ama şimdi Bobby Ocean ile konuşmaya gidiyoruz."

"'Biz' kim?"

"Hayal gücünü kullan."

"Son kez soruyorum, bu ziyaretin kesinlikle gerekli olduğuna emin misin? Antoine Pinette'i uyardın zaten."

"Bobby bir kez sınırı aştıysa tekrar deneyecektir, ben de bunu yapmayacağından emin olmak istiyorum."

"Sonra ne olacak?"

"Burada yapabileceğim her şeyi yaptım, ama şimdi Mara Teller'ı aramaya çıkmalıyız."

"Üçünüz mü?"

"Dördümüz... Sabine Drew'u da yanımızda götüreceğiz"

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız, burada kullanılmış çay yaprakları var. Hatta Ouija tahtası bile getirebilirim."

"Eminim Sabine'in kendi malzemelerini getirir," dedim. "Ha bir şey daha var, Reggio bir süredir ortalarda yok ve Amara bunun onluk bir şey olmadığını söylüyor. Önemli bir şey olmayabilir ama Amara onun Clark davasında bağımsız olarak çalıştığını düşünüyor."

"Tanrım bana güç ver," dedi Moxie. "Polise gitmek istiyor mu kadın?"

"Bu son çare olur. Evindeki ofisinde bulabildiği her şeyi bana gönderecek."

"Reggio'nun bir ilişkisi olmadığını kesin olarak söyleyebilirim," dedi Moxie. "Öyle bir şey yapsa Amara onu öldürür. Bir iki saat sonra onu görmek için uğrayacağım. Reggio en geç yarına kadar ortaya çıkmazsa, Amara'yı alıp kendim polise gideceğim. Gerçi onu hemen kayıp kişi olarak ilan etmek istemeyeceklerdir ama belki haber yaymalarını sağlayabilirim. Reggio'nun senin tarzına uygun biri olmadığını biliyorum ama o gerçekten sağlam biridir, onu çok severim."

"Onu çok sert yargıladığımı kabul ediyorum."

"Sen mi?" dedi Moxie. "Kapa çeneni."

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

William Stonehurst Amerikan Fikirleri Vakfı, Güney Portland'da Clarks Pond Parkway yakınındaki tek katlı, doksanlı yıllardan kalma sıradan bir binada faaliyet gösteriyordu. Bina daha önce, nasıl becerdiyse, iflas eden bir borç tahsilat kurumuna aitti. Kurumun isminin hayaletimsi silueti hâlâ dış cephede seçiliyordu. Aynı duvarda, üzeri tam olarak kapatılamamış "IRKÇILAR DEFOLUN" yazısı ve bir de gamalı haç vardı. Belli ki tüm bu izler aceleyle ve özensizce badana yapılarak kapatılmaya çalışılmıştı. Otoparkın

çimento zeminindeki çatlaklardan yabani otlar fışkırmıştı ve bir park yerinde büyük bir hayvanın –ya da belki normal boyutlarda bir insanın– dışkıladığı anlaşılan bir leke duruyordu.

"Demek beyazlar ülkelerini geri almak için burada toplanıyorlar?" dedi Louis. "Açıkçası, korkudan tüylerim diken diken oldu."

"Hâlâ bazı pürüzleri gidermeye çalışıyoruz," dedim. "Bazen küçük adımlarla başlamak gerekir."

Binanın önünde üç araç duruyordu; bunlardan biri Bobby Ocean'ın siyah Hummer'ıydı. Bu aracı şehirde daha önce görmüştüm. Yakın zamanda alınmış ikinci el bir modeldi ve 2010'da üretim bandından çıkan son orijinal seriye aitti. Normalde sadece mankafalar Humvee* kullanırdı, ama bana göre Bobby, sivil modeliyle bile Hummer'a kötü bir imaj kazandırmayı başarıyordu. Bu yüzden aracımı onunkinden mümkün olduğunca uzağa park ettim; sonuçta William Stonehurst Amerikan Fikirleri Vakfı'nın ısrarcılığı, cehaletin gerçekten de bulaşıcı olduğunun kanıtıydı.

Son dönemde Bobby, hazırlıkçı kültürler,** ayrılıkçı hareketler ve benzeri "sistemden kopuş" felsefelerinden beslenen çeşitli fikirleri gündeme taşıdığı için haberlerde sıkça yer alıyordu. En çok üzerinde durduğu konulardan biri, kripto para birimleri ve merkezî olmayan otonom organizasyonlar (DAO) aracılığıyla özerk ve bağımsız topluluklar oluşturma fikriydi. Hatta Maine'in, Wyoming'in izinden giderek DAO'ların özel şirket olarak kaydedilmesine izin vermesi gerektiğini savunuyor; bunun da bu tür toplulukların kurulması için önemli bir ilk adım olacağını öne sürüyordu. Dürüst olmak gerekirse, Louis bana defalarca açıklamaya çalışsa da bir DAO'nun tam olarak ne olduğunu hâlâ kavrayamamıştım. Anladığım kadarıyla iş, blok zincirleri, dijital token'lar, çevrimiçi katılım ve tek bir liderin olmadığı bir yapı etrafında dönüyordu. Başka bir deyişle, insanların devletin aşırı denetimi olmadan işlerini yürütebilecekleri bir sistem gibiydi. Detayları ne olursa olsun, bildiğim tek bir şey vardı: Eğer Bobby Ocean bir şeyi destekliyorsa, benim ona karşı durmam gerekiyordu.

---

* Hummer'ın askerî versiyonu. (ç.n.)

** Kıyamet gününe hazırlık yapanlar. (ç.n.)

Camdan çift kanatlı ana kapının iç tarafına solmuş bir "MASKE TAKMAYIN" tabelası yapıştırılmıştı. İçeri adım attığımda, genç bir kadın hızla klavyesine yazıyor, binanın önceki kiracılarından kaldığı belli olan büyük bir güvenlik masasının arkasında oturuyordu. Lobi her ne kadar yeni boyanmış olsa da, bu taze renkler mobilyaların ne kadar yıpranmış olduğunu daha da gözler önüne seriyor, halı ise adeta bir çöp konteynerini hak ediyormuş gibi görünüyordu. Masanın arkasındaki duvarda, geniş bir alanı kaplayan çerçeveli bir fotoğraf asılıydı: Binanın isim babası William Stonehurst, namıdiğer Billy Ocean... Fotoğrafta, kadim Betsy Ross bayrağının* yanında gururla poz veriyordu.

"Biliyor musun," dedim Louise, "senin burada bulunman gereksiz yere kışkırtıcı sanki."

"Hatta bayağı ateşleyici," dedi Louis.

"Özellikle de adamın merhum oğlunun kamyonetini ateşe vermiş olduğunu düşünürsek."

"Topluma hizmetti o. Ne yapsaydım, geride mi dursaydım?"

"Asla," dedim. "Sadece bir tespitti. Bu bir sohbet ziyareti değil."

Kapılar kilitli değildi; bu yüzden sekreterin içeri girmemizi engellemek için yapabileceği pek bir şey yoktu. Belki de gerçek bir inançlı değildi –kötü de olsa bir işe sahip olduğu için memnun olan sıradan biriydi– ama burada işlerin nasıl yürüdüğünü yeterince biliyordu ve vakfın, bir UPS paketi getirilmediği sürece siyahi topluluktan ziyaretçileri nadiren kabul ettiğini de gayet iyi farkındaydı. Angel'ı görünce de daha hevesli sayılmazdı. Arkadaşımın gururla sergilediği o belirsiz etnik görünüşü, daha geniş bir etnik köken yelpazesinde rahatsızlık verecek türdendi.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu sekreter.

"Patronunun ortaya attığı şu 'beyazların yerine diğer ırkların geçeceği' teorisini biliyorsundur," dedi Louis. "Hah, işte o teorideki 'beyazların yerine geçecek olanlar' biziz."

---

* Betsy Ross bayrağı, Amerikan tarihindeki en eski bayrak tasarımlarından biridir. Rivayete göre 1776-1777 civarında Betsy Ross adlı bir terzi tarafından Amerikan Bağımsızlık Savaşı döneminde dikildiği söylenir. Bu iddia tarihsel olarak kesin kanıtlanmamış olsa da Amerikan kültüründe önemli bir yere sahiptir. (ç.n.)

"Biz Bobby'yle konuşmaya geldik," dedim; Louis'i dışarıda bırakmanın aslında daha iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeden edemeyerek.

"Stonehurst Bey'le randevunuz var mı?"

"Hayır, ama eskiden beri iyi tanışırız. Bizi görünce memnun olacaktır."

Kadın ikna olmuş görünmüyordu, onu suçlayamazdım da. Üçümüzü bir arada görüp sevinecek birini hayal etmek zordu, hatta ayrı ayrı bile.

"Maalesef kendisi toplantıda," dedi.

"Öyleyse ona kukuletasını çıkarmasını ve haçı söndürmesini söyle," dedim. "Misafirleri geldi."

Kadının eli masanın kenarının altına kaydı. On saniye kadar sonra iç kapı açıldı ve bir adam içeri girdi. Açık mavi bir pantolon, ona uygun bir gömlek ve ağır siyah botlar giymişti. Üniforması üzerine dar geliyordu; botları da muhtemelen aynı şekilde rahatsızdı. Sonuçta, içine sığdırması gereken hatırı sayılır bir beden vardı.

"Lanet olsun," dedi. "Tam da günün daha da berbatlaşamayacağını düşünüyordum."

"Nasıl gidiyor, Whit?" dedim. "Hayrola? Artık bir tür imparatorluk askerine mi dönüştün?"

Whitten Vickery devasa bir adamdı; rahim kanalından çıkar çıkmaz, doğum uzmanının ona kapıyı gözetlemesi için yirmi dolar uzattığından emindim. Hafta sonları Old Port'daki barlarda ya da öfke ve alkolün birlikte yükseldiği maç gecelerinde sıkça rastlanan tanıdık bir yüzdü. Striptiz kulüplerinde, yükleme rıhtımlarında ve Cadılar Bayramı'nda düzenlenen saman balyası turlarında da ek işler alıyordu. Bu turlarda, elinde testereyle dolaşan bir manyağı canlandırıyordu; kendi testeresinin olması ve fazla makyaja ihtiyaç duymaması da rolü kolaylaştırıyordu. Tüm bunlara rağmen kötü biri sayılmazdı. Sadece vicdan ve zekâ konularında pek zahmete girmiyordu. Yine de Bobby Ocean'ın ona yeni grafiti girişimlerini engellemesi ya da binayı basmaya kalkışabilecek Antifa* kalabalı-

* "Antifaşist"in kısaltmasıdır. Amerika'daki faşizm, ırkçılık ve aşırı sağ karşıtı grupları ifade eder. (ç.n.)

ğını püskürtmesi için ödediği paranın, bana karşı durmaya değmeyecek kadar az olduğunu fark edecek kadar akıllıydı... Hele bir de yanımdaki iki adamı düşündüğünüzde...

"İş bulmak gerçekten zor," dedi Whit. "Durumu biliyorsun zaten."

"Şaka mı yapıyorsun," dedim. "Şu virane yerin lobisine bir baksana... Burada işim bitince ayakkabılarımı dezenfektana batırmam gerekecek. Ne zaman başladın burada?"

"Bu sabah. Aradılar, öyle geldim."

Olayların sırasını çözmek zor değildi. *Cinayet Başkenti*'ndeki dünkü olaydan sonra Antoine Pinette, Bobby Ocean'a benden epeydir gecikmiş bir ziyaret beklemesi gerektiğini haber vermişti. Antoine ve adamları ise Leo'nun kundakçılığa teşvik edilmesinin intikamı olarak bu ziyarete katılmayacaktı. Beni şaşırtan tek şey, Bobby'nin kendine saklanacak bir delik bulmamış olmasıydı... Bunun yerine cesurca davranmaya karar vermişti; her ne kadar bunu kaslı adamlar tutarak yapsa da.

Sekreter, "Bu beyler Bay Stonehurst'ü görmek istiyorlar," dedi White'e. "Onlara toplantıda olduğunu söyledim."

Vickery derin bir iç çekti. Elmasındaki yarım solucanı yeni fark etmiş ve diğer yarısının nerede olduğunu tahmin eden biri gibi bir hâli vardı.

"Sanırım," dedi, "ortalığı karıştırmadan çekip gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Öyle yapsaydık başka bir zaman yine gelmek zorunda kalırdık," dedim. "Sadece kaçınılmazı ertelemiş olurduk. Üstelik ayakkabılarımı tekrar dezenfekte etmem gerekirdi."

"Kahretsin," dedi Vickery. "İyi para da ödüyorlardı."

"Deniz ürünlerine alerjin mi var?"

"Hayır. Neden?"

"Harbor Fish Market'teki Alfiero kardeşler ağır işe dayanıklı birini aradıklarını duydum. İyi insanlardır, dürüsttürler. Onlara iyi davranırsan, onlar da sana iyi davranır."

"Onlara seni gönderdiğimi söyleyebilir miyim?"

"Tabii."

"Ceketimi alayım. Sonra sen doğrudan içeri geçersin," dedi ve iç kapıdan kayboldu.

"Durun bir dakika," dedi sekreter.

"Sen de istifa etmelisin," dedim. "Burada yeterince uzun süre kalırsan, sonunda mahkemede tanıklık yapmak zorunda kalırsın. Hadi, daha iyi bir iş bulabilirsin."

"Irkçı değilsen tabii," dedi Louis.

"O da var," dedim. "Irkçıysan ve bu senin hayalindeki işse, biz kim oluyoruz da bir kadının hayalini elinden alıyoruz?"

Whit Vickery, üzerinde lacivert bir palto ve içinde sandviç, elma ve haşlanmış yumurta bulunan bir Tupperware kabıyla geri geldi.

"Ofisi nerede bu adamın?" diye sordum.

Whit arkasına doğru başparmağını uzattı.

"Oradan geç, sağdaki ilk kapı."

"Başka bir çıkış var mı?"

"Ofisten mi? Sadece bir pencere var. Onun dışında, geldiğin yol ve arkadaki yangın kapısı var. Koridorun sonunda göreceksin."

Sekreter telefona doğru uzandı, ancak Angel ondan önce davranarak cihazı onun ulaşamayacağı bir yere kaldırdı.

"Yaptığın hiç doğru değil," dedi kadın Vickery'ye. "İlk sorun belirtisinde kaçıyorsun. Sen ne tür bir güvenlik görevlisisin ki?"

"Yenildiğini bilen türden," dedi Whit. "Karar senin tatlım, ama ben olsam, ne olacağını görmek için burada kalmazdım. İçini rahatlatacaksa, ona zarar vereceklerini sanmıyorum."

Bize bakıp onay bekledi, ama boşunaydı.

"Yani çok zarar vermezler," diye ekledi.

"Buna inanmıyorum," dedi sekreter. Ayağa kalkıp ceketini ve çantasını aldı. "Ve benim deniz ürünlerine alerjim var, o yüzden o lanet olası balık pazarını denemenin bir anlamı yok."

Masasının arkasından çıkıp Vickery'nin yanına geldi.

"Git biraz yürüyüş yap," dedim sekretere. "Geleceğini düşün. Döndüğünde biz gitmiş olacağız."

Çantasından bir paket sigara buldu ve bir tanesini ağzına götürdü.

"Zaten burayı sevmiyordum. Bobby sürekli popomu sıvazlıyor ve onunla akşam yemeği yememi istiyor."

"Bobby açık büfeyi çok sever," dedim, "ama diğer iştahlarını frenlemek için birinin ellerini kesmesi gerekebilir. İstersen ona hemen istifanı bildiririm, o da sana borcunu nakit olarak öder, böylece geri gelip yalvarmak zorunda kalmazsın. Parayı sonra bırakabiliriz."

Sigarasını yaktı.

"Bol şans size."

"Ama biz son derece ikna edici olabiliriz," dedi Louis.

Kadın bir an Louis'e baktıktan sonra çantasını karıştırmaya başladı.

"Adresimi yazayım."

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bobby Ocean, oğlunun ölümünden bu yana hem yaşlanmış hem de çökmüştü. Giysileri artık üzerinde bol duruyor, saçları ise griden bembeyaza dönmüş görünüyordu. Eğer bu kadar zehir zemberek bir insan olmasaydı ya da fiziksel olarak küçülmesiyle birlikte hırçınlığı da azalsaydı, belki ona biraz acıyabilirdim. Fakat tam tersi olmuş, kini daha da yoğunlaşmış gibiydi. Antoine Pinette'i işe alması ve nefret gruplarına hem sözlü hem de maddi destek vermesi bunun açık göstergesiydi. Clark'ın evine yapılan saldırı konusunda Pinette'le fikir ayrılığına düşmelerinin aralarında bir çatlak yarattığını düşünmüştüm, ancak çok da emin değildim. Sonuçta ikisi de bu ilişkiden istediklerini alıyordu. Yine de Pinette'in şu anda binada olmaması, Bobby'ye bazı işlerin uzmanlara bırakılmasının daha akıllıca olduğunu hatırlatmış olmalıydı.

Bobby'nin ofisi, binanın geri kalanına göre daha bakımlıydı; gerçi bu çok da büyük bir övgü sayılmazdı. Halı yeniydi, koltuklar tertemizdi ve duvarlar Portland ile çevresine ait eski fotoğraflar,

haritalar ve resimlerle kaplıydı. Ayrıca Andrew Wyeth'in imzasını taşıyan üç kalotip* de göze çarpıyordu; muhtemelen Bobby'nin ruhunun tamamen kararmadığını göstermek için ziyaretçilere sunulmuş birer işaret olarak.

İçeri girdiğimde Bobby başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde, kenarları saf bir nefretle kızarmış, sönmekte olan bir kabulleniş koru gördüm.

"Kapıyı çalma huyun yok mu senin?" dedi.

"Sürpriz yapmak istedim," dedim.

"Pek sürpriz olmadı. Gelebileceğini söylemişlerdi."

"Antoine mı?" diye sordum. "Sana manevi destek bile vermemesi pek hoş değil."

"Ben onun bekçisi değilim."

"Yine de ona yardım ediyorsun," dedim, bir koltuğa yerleşirken. "Daha iyi ödeme yapsaydın, ihtiyacın olduğunda yanında olurdu."

"Antoine fena iş çıkarmaz ama senin geleceğini haber verirken keşke yanılmış olsaydı... Seninle karşılaşmak kadar tatsız bir durum olamaz."

"Benden kaçmak istiyorsan evde kalmalıydın."

"Senden saklanacak değilim. Buna değmezsin." Koltuğuna yaslandı. "Güvenlik olarak tuttuğum o işe yaramaz herifi dövdün mü?"

"Kendi isteğiyle gitti. Bunu söylemek istemem ama sanırım sekreterin de istifa etmiş olabilir."

"Herkes senden kaçıyor," dedi. "Ne yaptın, yine herkese ahkâm mı kestin?"

"Onları daha iyi iş fırsatları olduğuna ikna ettim ama sosyal yardım almak bile şimdiki işlerinden daha onurlu olurdu. Bu arada sekreterine, borcunu ödeyeceğine dair söz verdim. Beni yalancı çıkarma. Kin güdersen diye söylüyorum: Ayrılmadan önce parayı bize vereceksin, biz de ona ulaştıracağız."

"Tam bir baş belasısın, bunu kabul ediyorum."

Masasının arkasındaki Nespresso makinesine gidip kendine

---

* Bir fotoğraf ya da görselin özel bir baskı tekniğiyle üretilmiş kopyası. (ç.n.)

kahve hazırladı. Ben de fırsattan istifade duvardaki materyallere göz attım; çerçevesiz yeni haritalardan biri dikkatimi çekti. Bunu aklımda tuttum ve Bobby koltuğuna döndüğünde başka bir yere bakıyormuş gibi yaptım.

"Sana kahve ikram edebilirdim," dedi Bobby, "ama içimden gelmedi. Hâlâ zencilerle ve ibnelerle takılıyor musun?"

"Beyler," dedim, "sanırım sıra sizde."

Angel ve Louis koridordan hortlayarak hızla yerlerine geçtiler. Hakkını vermek gerekirse, Bobby Ocean ne korkudan bardağını düşürdü ne de diz çöküp af diledi. Masasının arkasından çıktı, benim yanımdan geçerek Louis'in karşısında durdu.

"Oğlumun kamyonetini yakan sensin," dedi, sesi hafifçe titreyerek.

"Doğru," dedi Louis. Onun sesi zerre titremiyordu.

"Yaptığın şey onun ölümüne neden oldu."

"Hayır, onun ölümüne kötü ebeveynlik neden oldu."

Bobby bir süre Louis'e baktı; almayı düşündüğü bir intikam için onun her ayrıntısını aklına kazımak istercesine. Sonra masasına dönüp bana sert bir bakış attı.

"Ne istediğini söyle," dedi. "Yönetmem gereken bir vakıf var."

"Burası bir vakıf değil, bok çukuru. Ve neden burada olduğumu gayet iyi biliyorsun... Kundakçılığı teşvik etmek gibi işlerin de var sanırım."

"O aptal Leo'dan mı bahsediyorsun? Antoine anlattı bana onun yaptıklarını. Fevri davranan gençlerin eylemlerinden ben sorumlu değilim, ne kadar haklı olursa olsun. Bir çocuk katili, toplumdan saygı görmeyi bekleyemez."

"Buna jüri karar verecek," dedim, "eğer o aşamaya gelirse tabii."

"Yoksa bana o kadının masum olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye gülerek sordu Bobby. "Tabii canım... Eğer sen onların tarafındaysan mutlaka masum olmalı, öyle değil mi? Sen asla hata yapmazsın. Tanrı gibisin, insanların kalplerinin derinliklerini görüyorsun."

"Leo'yu salmak aptalca bir hareketti. Bak, başına sadece bela getirdi işte."

"Kendini ve onları mı kastediyorsun?" dedi Bobby, küçümseyici bir el hareketiyle Angel ve Louis'i işaret ederek. "Hiçbiriniz gerçek bir tehdit değilsiniz. Kendinizi herkesten bir adım önde sanıyorsunuz ama aslında sadece katran çukurunda debelenen dinozorlarsınız. Etrafınızdaki dünya değişiyor; sizse bunu fark edemeyecek kadar yavaşsınız. Şimdi de üzerinizden geçip sizi ezmeye hazırlanan bir dalgaya karşı savaş veriyorsunuz. Eğer param ve çabam o güzel günün gelişini hızlandırabiliyorsa, ikisini de tükenene kadar harcayacağım. Ama şunu iyi bilesiniz: Ne kadar yanıldığınızı ve tüm çabalarınızın boşa gittiğini fark ettiğinizde yüzlerinizde belirecek o ifadeyi görmeye yetecek kadar hayatta kalmayı planlıyorum. Ondan sonra da, kahkahalar atarak öleceğim."

Bobby kollarını iki yana açıp bizi adeta üzerine davet etti.

"Hadi ama, neyi bekliyorsunuz? Ofisimi mi dağıtacaksınız, birkaç kaburgamı mı kıracaksınız? Durmayın. Polisi aramaya bile kalkışmam çünkü bana vereceğiniz acı ya da zarar, sizin yüzünüzden çektiğim acının yanında hiç kalır. Ne yapacaksanız yapın, yapmayacaksanız da defolup gidin. Ahlak dersinizle ortamı fena kokuttunuz."

"Çok incindim," dedi Angel, Louise dönerek. "Sen incindin mi?"

"Derinden incindim," diye karşılık verdi Louis.

Artık gitmeye hazırlanıyordum. Bu noktadan sonra söylenecek pek bir şey kalmamıştı.

"Bu kadar mı?" diye sordu Bobby. "Tanrım, buraya kadar zahmet etmenize değdi mi?"

"Buraya öfkeli gelmiştim," dedim. "Ama sen beni iyileştirdin. Aynı anda hem öfke hem de acıma hissetmek zor."

"Acımanı al, bir tarafına sok... Hatta mezarına götür."

"Adamın hâlâ bayana borcu var," diye hatırlattı Louis.

"Evet, Bobby, neredeyse unutuyordum. Sadece nakit. Bir kaza olursa cebimde senin çeklerinden biriyle yakalanmak istemem."

Bobby Ocean çekmeceden küçük bir kasa çıkardı, içinden bir deste banknot alıp yirmiliklerden oluşan kısmı ayırdı.

"Borcunun bu kadar olduğuna emin misin?" dedim.

"O sadece sabahları çalışıyor."

"Çalışıyordu," diye düzelttim. Banknotları katlayıp cebime koydum. "Bir dahaki sefere, bir mesajın varsa gelip kendin ilet."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi. "Çünkü bir dahaki sefer kesinlikle olacak."

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Rüzgâr soğuk esmeye başlamıştı ve şimdi Stonehurst Vakfı'nın arazisinde çöpleri savurup duruyordu. Dışarıda sadece Bobby'nin Hummer'ıyla benim arabam kalmıştı; Vickery ve sekreter çoktan gitmişti, muhtemelen bir daha geri dönmemek üzere...

"İstersek ona çok daha fazla rahatsızlık verebilirdik," dedi Angel.

"Bu konuda bizden bir adım öndeydi zaten," diye yanıtladım. "Ne yapacaktık ki? Onu itip kakacak ya da gözlerinin önünde burayı ateşe mi verecektik? Mesele kendimizi tatmin etmek değil, onun ve adamlarının Clark davasından uzak durmalarının önemini anlamalarını sağlamaktı."

Arabanın kilidini açtım. Birileri beni faşizmle ilişkilendirip arabama sprey boyayla bir şeyler yazmadan oradan uzaklaşmak istiyordum.

"Yine de uzun vadede sorun olmaya devam edecek," dedi Angel. "Senin için tabii... İnsanlığı genel olarak söylememe bile gerek yok."

Son bir kez o perişan mülke baktım: solmuş tabelalar, kasvetli bir cephe... Bobby Ocean'ın temsil ettiği kötücül ruh için fazlasıyla uygun bir karargâhtı burası. Ama o ne kadar aksini düşünse de, yalnızca küçük bir azınlığın sesiydi. Dünya, onun gibilerden çok daha iyi insanlarla doluydu. Onun dünyasındaki o gürültücü azınlık ise sayıca az olmasına rağmen etkisini hep olduğundan büyük göstermeye çalışacaktı –çünkü bağnaz insanlar her zaman yük-

sek sesle konuşur– ama yine de çoğunluğun gölgesinde kalmaktan kurtulamayacaklardı. Çünkü değişmeyen bir hakikat vardı; insanın özündeki iyilik, eninde sonunda her zaman galip gelirdi. Bobby de kendi türünün bütün mensupları gibi aslında korkak bir mahluktu. Değişimden korkuyordu... Kendi renginden, inancından ya da dilinden farklı olan herkesten çekiniyordu... En çok da onun yolundan gitmeyenlerden... Bobby Ocean korkuyla ölmeye mahkûmdu. Zaten çoğumuz da öyle ölmüyor muyduk?

"Zaman onunla ilgilenir," dedim. "Her zaman olduğu gibi."

Louis'in yüzünde bir anlık tereddüt belirdi.

"Her neyse," diye devam ettim, "bu ziyaret yine de tamamen boşa gitmiş sayılmaz."

"Nedenmiş o?" diye sordu Angel.

"Çünkü Bobby'nin duvarındaki haritalara bakabildim."

"Peki, bu bize nasıl yardımcı olacak?"

Motoru çalıştırdım.

"Çünkü o haritalardan birinde Gretton işaretlenmişti."

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Gretton'a çok uzak olmayan bir yerde, Antoine Pinette uzun ağaçların gölgelerine sığınmış halde duruyor, esintinin taşıdığı dere mırıltısını dinliyordu. Yanında, omzunda bir av tüfeğiyle Lars Ungar bekliyordu. Çamların arasından, Kit No. 174 ile inşa edilmiş evin ön cephesi seçilebiliyordu; Michaud'un arazisine adım atmışlardı.

"Gördüklerini bir daha anlat," dedi Pinette.

"Dün öğleden sonra, geç saatlerde bir araba Michaud'ların evine geldi," diye yanıtladı Ungar. "Direksiyonda yaşlı bir adam vardı. Araba geri dönerken ise onu bu kez Michaud'un kız kardeşi sürüyordu; Michaud da arka bahçede tuttuğu o eski kamyonetle peşlerine takılmıştı. İki kardeş yaklaşık bir saat sonra kamyonetle geri

geldiler, ama araba ortada yoktu. Hava kararduktan sonra Priscilla, o evin aşağısında yeniden ışıklar fark etmiş."

Priscilla Gorman, kampta yaşayan en deneyimli kadınlardan biriydi. Aynı zamanda, kardeşi aracılığıyla silah ve askeri teçhizat tedarik eden bir grupla bağlantı kuran kişiydi; son yıllarda Pinette'in de dâhil olduğu birkaç banka hesabına gizlice para aktarılmasını bu bağlantı sağlamıştı. 2013 yılında Priscilla'nın kardeşi, bazı askerlerin Facebook ve Craigslist üzerinden ihtiyaç fazlası teçhizatlarını sattığını söylemişti. Bunların çoğu bıçak, kask, dürbün veya nişangâh gibi küçük ekipmanlardı ve askerler bunları ek gelir elde etmek için elden çıkarıyordu... ABD ordusu birçok olumlu yönüyle bilinirdi, ancak cömert maaşlar bunlar arasında değildi. Genç erler sürekli nakit sıkıntısı çekiyordu ve uyuşturucuya bulaşan bazılarının mali durumları çok daha kötüydü.

Priscilla'nın New Jersey'deki Fort Dix üssünde görev yapan teğmen kardeşi, kendi sorunlarıyla mücadele ediyordu; bunların başında ise bir türlü dizginleyemediği kumar tutkusu geliyordu. Priscilla, elindeki fazla stokları satabileceğini ima edince kardeşi hemen ilgi göstermişti. Bunun üzerine Priscilla, onu yıllardır yasa dışı malların –silahlar da dâhil– alım satımı konusunda deneyimli olan Pinette ile tanıştırmıştı. Pinette o zamana kadar araştırmasını yapmış ve hem yurt içinde hem de yurt dışında yedek makineli tüfek ve tüfek parçaları, vücut zırhları, hatta askerî jeneratörler ile az kullanılmış tıbbi ekipmanlar için güçlü bir pazar bulunduğu sonucuna varmıştı. Elbette teknik olarak silah parçalarını yurt dışına satmak Silah İhracatı Kontrol Yasası'nın ihlali anlamına geliyordu. Ancak Pinette, ABD yasalarının ince ayrıntılarını önemseyecek biri olsaydı, zaten böyle bir işe hiç bulaşmaz, gider kendine saygın bir meslek edinirdi.

Pinette'in ekibi işe küçük adımlarla başlamıştı. Fort Dix'ten çıkan her kamyondan, değeri birkaç yüz doları bulan bir ya da iki konteyner alıyor, ardından bunları çok daha yüksek fiyatlara satıyorlardı. Afganistan ve Irak'taki savaşların sona ermesiyle birlikte ordu, kullanılmamış ya da kullanılmış büyük miktarda ekipmanı ABD'ye geri göndermeye başlamıştı. Bu durum Pinette için hazır

bir fırsat yaratmış, talebi karşılamakta hiçbir zorluk yaşamamıştı. Kısa süre sonra Pinette, tanesi yalnızca 1.000-2.000 dolara satın aldığı kamyonlar dolusu malzemeyi düzenli olarak sevk eder hale gelmişti. Aynı zamanda Afganistan'daki bağlantılarına, sipariş üzerine çalınıp ABD'ye gönderilen sevkiyatlara gizlice yerleştirilecek parçaların yer aldığı alışveriş listelerini e-posta ile gönderiyordu.

Priscilla'nın kardeşi süreçleri kolaylaştırırken, Pinette yavaş yavaş Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu ve güney bölgelerindeki beş askerî üssü kapsayan bir tedarik ağı kurmuştu. Gereksiz risk almamak için kimi teklifleri reddediyor, temkinli davranıyorlardı. Daha fazla müşteri, daha büyük sevkiyatlar; daha büyük sevkiyatlar ise daha geniş bir ağ ve dolayısıyla yakalanma ihtimalinin artması demekti. Pinette, Tennessee'deki bir grup asker ve sivilin Kentucky'deki Fort Campbell'dan askerî teçhizat çalarak gelir elde etmeye çalışırken yaptığı hatalardan çok şey öğrenmişti. İşleri başlangıçta oldukça iyi gidiyordu, ta ki açgözlülükleri ve fazla kendine güvenleri onları çöküşe sürükleyene kadar. İçlerinden bir astsubay, potansiyel alıcıları doğrudan üsse getirerek, Fort Campbell'ı adeta bir indirim mağazası gibi göstermiş; alıcılara 500 dolar karşılığında istedikleri silahı seçme imkânı tanımıştı. Asıl şaşırtıcı olan, bu grubun yakalanması değil, Ordu Kriminal Soruşturma Bölümü'nün (CID) bunu gerçekleştirmek için üç yıl beklemiş olmasıydı. Bu gecikme, CID'nin kullandığı personelin niteliğine pek güvenilemeyeceğini gösteriyordu. Pinette, paranın bu şekilde harcandığını düşününce, vergi ödemekten kurtulduğu için neredeyse minnettar bile olabilirdi.

Pinette'in ekibi kısa sürede yılda bir milyon doları aşan gelirler elde etmeye başlamıştı. Öyle çok para kazanıyorlardı ki, nakitleri boş nakliye konteynerlerine istiflemeye ya da hem kendi bahçelerine hem de "gözlerinin birden bire açılmaması" için para ödenen, uygun biçimde miyop akrabalarının bahçelerine gömmeye başlamışlardı. Üstelik bunların hepsi, Pinette'in silah parçalarından tamamen monte edilmiş silahlara geçmeden önce gerçekleşmişti.

Bu geçiş daha hassas ama kaçınılmaz bir adımdı. Afganistan ve Irak'taki kârlı operasyonlar sona erdikçe genel ekipman tedariki

daralmıştı. Pinette de buna uygun şekilde stratejisini değiştirmişti; önce imhaya ayrılmış silahlara yöneldi, ardından onarım için gönderilenlere el attı ve nihayet ateş edilmemiş M4 karabinaları, M24 ve M107 keskin nişancı tüfeklerini ve M249 otomatik tüfeklerini kendine ayırmaya başladı. Bunları yurt dışına çıkarmak zordu, ancak yurt içinde alıcı sıkıntısı yoktu. Çinlilerin, BM'nin ya da belki de yalnızca Fransızların ülkeyi işgal edeceği gün için stok yapan kariyer suçluları ve aşırı sağcı militanlar her zaman hazırdı.

Elbette Meksika kartelleri de silah konusunda iştahlı müşterilerdi, ancak o zamana gelindiğinde Antoine Pinette siyasal olarak keskinleşmiş, hatta radikalleşmişti; ten rengi ne olursa olsun artık beyaz olmayanlarla iş yapmak istemiyordu. Staten Island'ın New Springville mahallesinde iki kuzeni bir Meksikalı satıcı tarafından dolandırılmış, adamı bulmaya çalıştıklarında ise satıcının arkadaşları tarafından öldürülüp cesetleri Brookfield Park'a atılmıştı. Pinette, bağımlılara –akraba olsun ya da olmasın– zaten pek acımazdı, ancak onun gözünde, ortada öldürülecek bu kadar çok "diğer ırklardan" bağımlı varken, beyaz bağımlıları öldürüp ortadan kaldıran göçmen satıcılara karşı duyduğu öfke daha da büyüktü. Ona göre, beyazların sayısı direnemeyecek kadar azalmadan önce bir tavır almalarının vakti gelmişti.

Bu düşünce yapısı onu, "vatanseverleri silahlandırma" fikrine sıcak bakan ve kendi eyaletinde benzer düşüncede insanlardan oluşan bir topluluk kurmayı hayal eden Bobby Ocean'ın çevresine çekmişti. Bobby de Pinette'i, bırakın siyahileri, çoğu beyazı bile zar zor tolere eden Den Hickman'la tanıştırmıştı. Hickman, kazancın bir kısmı cebine giriyor ve Pinette'in kadınlarından biri ara sıra ona acıyarak uğruyorsa, arazisinde yapılan yasa dışı faaliyetlere göz yummaya hazırdı. Ayrıca ona göre Pinette ve Bobby Ocean gibi adamlar, Ellar Michaud için ciddi bir tehdit olmasa bile, en azından varlıklarıyla bile Michaud'un hayatı üzerinde daha da karanlık bir gölge oluşturabilirdi.

Bütün bunlar, Antoine Pinette ile Lars Ungar'ın neden şimdi Kit No. 174'ü incelediklerini ve Ungar'ın gördüğü arabanın gerçek sürücüsüne ne olmuş olabileceğini tartıştıklarını açıklıyordu.

Pinette, bu hikâyenin iyi bir sona varmayacağından emindi. Michaud'lar tuhaf bir üçlüydü: ormanın içindeki eski bir evde yaşayan, içine kapanık bir ağabey ve iki bekâr kız kardeşten oluşan bir aile. Kit No. 174 ise Pinette'in tüylerini diken diken ediyordu. Batıl inançlı değildi ama içgüdülerini hafife almamayı öğrenmişti; ve içgüdüleri ona Kit No. 174'ün her açıdan uğursuz olduğunu söylüyordu.

"Daha yakından bakabildin mi?" diye sordu Pinette, Ungar'a.

"Düşünmedim değil," dedi Ungar. "Ama izinsiz girme riskine değmeyeceğine karar verdim."

"Risk mi?"

"Michaud'ların, birileri etrafta dolaşmaya başladığında haber veren o sensörler yerleştirdiğine eminim," dedi Ungar. "Buraya ilk geldiğimizde Sonny'yi çevreyi yoklaması için göndermiştim, ama Ellar koşup gelmeden önce eve fazla yaklaşamadı. Dere kıyısında gizlenmiştik, fakat yine de Michaud'un sanki bizim orada olduğumuzu sezmiş gibi çevreyi dikkatle taradığını görebiliyorduk."

"Bir şey saklıyor olabilir," dedi Pinette.

"Öyle olsa bile, uğruna hayat riske atılacak bir şey değildir," dedi Ungar. "O ve o sürtük kız kardeşleri tamamen çağ dışı yaşıyorlar. Muhtemelen güneş battıktan sonra sırayla birbirleriyle yatıyorlardır."

"Önemli bir şey değilse evi neden bu kadar sıkı korusun ki?"

"Aile mezarlığı olabilir," dedi Ungar. Pinette yine o ürpertiyi hissetti. "Ama itiraf etmeliyim, bu konuda Michaud'u epey sıkıştırdım çünkü burada olmamızdan ne kadar nefret ettiğini açıkça görebiliyorum."

"Nefretini derenin kendi tarafında tuttuğu sürece sorun yok."

"O, sınırı derenin belirlediğini kabul etmiyor."

"Bırak etmesin. Michaud'lar ve Hickman'lar, dünya kül olup bittiğinde bile toprak ve kökler için kavga etmeye devam edecekler."

Pinette gözlerini evden ayırmayı denedi ama başaramadı. Ev terk edilmiş gibi görünüyordu, ama gerçekte boş olduğundan emin olamıyordu. Bazı yapılar, ıssız olsalar bile sanki içlerine sinmiş bir

varlık tarafından sahiplenilmiş gibi bir doluluk hissi taşırdı. O ve Ungar evi izlerken, Pinette de evin onları izlediği duygusundan kurtulamıyordu; içerideki biri değil, evin kendisi izliyordu onları.

"Antoine?" dedi Ungar. "Hâlâ bizimle misin?"

Pinette dönüp yokuş yukarı yürümeye başladı.

"Kahve molasına ihtiyacım var," dedi. "Bu arada, Sonny geri dönmeyecek. Onu gözden çıkarmak zorunda kaldım."

Ungar bunun nedenini sormadı. Sonny'nin The Capital'da yediği dayaktan haberi vardı. Yazık olmuştu... Sonny internet uzmanlarıydı; karanlık web'i ve sohbet sitelerini tarayıp potansiyel üye adayları bulurdu.

"Lanet olsun," dedi Ungar, liderinin arkasından yürürken. "Severdim onu."

"Ben de. Ama yanlış insanlarla takılmaya başlamıştı."

Dereyi geçip kampa doğru yöneldiler.

Ve Ellar Michaud, onların uzaklaşmasını izledi.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Kopper Kettle restoranı, 1980'lerden bu yana Topsham'ın değişmez mekânlarından biriydi. Bir zamanlar, her cuma günü sırf pastırmalı-yumurtalı omlet ve ardından da ahududulu muffinini yemek için Portland'dan buraya gelen bir adam tanıyordum. Haftanın geri kalanında neredeyse aç gezerdi, ama cuma günleri, hiçbir suçluluk duymadan kendine ziyafet çekiyordu.

Öğleden sonra saat biri biraz geçe mavi giriş tentesinin yanına park ettim; rüzgârda dalgalanan Amerikan bayrağı dikkat çekiyordu. Yakınlarda bir kuş ötüyordu ve lokantanın pencere pervazında tünemiş küçük bir vireo* gördüm. Bu manzara, dünyayı bir anlığına da olsa daha nazik bir yer gibi hissettirmişti. Angel ve Louis'den

---

* Kuzey ve Orta Amerika'da yaşayan, küçük, genellikle yeşilimsi tonlarda, ötücü bir kuş cinsi. (ç.n.)

dışarıda beklemelerini istedim; hem biraz hava alsınlar hem de dışarıdakileri ürkütsünler diye... Üçümüz birlikte içeri girseydik, adam kaçırmaya geldik sanabilirlerdi.

İçeri girer girmez Beth Witham'ı bulmak hiç zor olmadı; o gün salonda çalışan tek garson ve altmış yaşın altında görünen tek kişiydi. Yapılı bedeniyle uzun mesafe koşucularını andırıyordu ve arka odada gizlice ahududulu kek yiyen biri izlenimi vermiyordu. Kırmızı tişörtü, kolundaki sert ve sıkı kasları ortaya çıkarıyor, koyu renk saçları ise şapkasının altına toplanmış duruyordu. Colleen Clark'tan birkaç yaş büyük görünüyordu ve yüzünde, aynı anda birden fazla işle uğraşan insanlara özgü o yorgun, telaşlı ifade vardı; Maine'de sıkça gördüğüm bir ifade... Yüzük takmıyordu, fakat sağ elinin başparmağı ile işaret parmağı arasındaki küçük mavi kuş dövmesi hemen dikkat çekiyordu.

"Mutluluğun mavi kuşu mu o dövme?" diye sordum, Beth sonunda siparişimi almaya geldiğinde.

"Gerçeğini bulamadım," dedi. "O yüzden sahte bir tane getirdim. Ne alırsın?"

"Sadece kahve, lütfen."

Masaya bir kartvizit bıraktım ama almak istemedi. Yüzündeki gergin ifadeden anladığım kadarıyla, o mavi kuş uçmaya hazırlanmaktaydı.

"Birilerinin bana ulaşmaya çalışmak isteyeceğinden emindim zaten... Sen hangi taraftasın?"

"Benimkisi adalet tarafı. Kanundan farklı olarak tabii. Hatta özel bir takım, belki bir de isteğe bağlı pelerin düşünmüştüm ama fazla gösterişli olmak istemedim."

"Çekiciliğini kendine sakla," dedi. "Burası pazar yeri değil."

"Moxie Castin için çalışıyorum," diye açıkladım sonunda. "Colleen Clark'ı temsil ediyoruz."

"O kadın mı yapmış?"

"Hayır, o masum."

"Elbette, başka ne diyecektin ki?"

Müziğe yeteneğim olsaydı, bu konuşmayı bir melodinin üstüne oturtur, telif bile isterdim.

"Masum olmasaydı öyle demezdim," dedim. "Bu satış konuşması yalnızca avukatlara özel."

Bu kez kartımı alıp önlüğünün cebine sıkıştırdı.

"İkide kapanıyoruz," dedi. "Normalde temizlik için kalırım ama bugün erken çıkabilir miyim diye soracağım. Üçte Topsham Fair Mall'daki Target'ta ikinci işime başlamam lazım. O zamana kadar da arabada yirmi dakika kestirmezsem, vardiyada bayılmam işten bile değil."

"Zamanını çok almamaya çalışırım."

"Zaten buna izin vermem, merak etme... Beklemek istersen yakınlarda Panera Cafe var. Birazdan ortalık sakinler."

"Orada görüşürüz. Teşekkürler."

"Daha söyleyeceklerimi duymadın ki."

"Defolmamı söyleyebilirdin," dedim. "O zaman kuşların şarkısından başka bir şey duyamazdım."

Sağ elini kaldırdı, başparmağıyla işaret parmağını oynatarak dövmeye sanki hareket ediyormuş hissi verdi.

"Cik-cik," dedi. "Kahveni paket yapıp getiriyorum."

* * *

Topsham Fair Mall'da bir Renys mağazası vardı. Ben de Angel ile Louis'i oraya bırakıp Panera'ya geçtim. Angel ve Louis, Renys'i oldukça ilginç buldu çünkü mağaza adeta geçen yüzyılın ortalarından kalma gibiydi. İnsanları giydirip kuşatıyor, besliyor ve hatta vahşi doğada hayatta kalmak için gereken ekipmanları sağlıyordu. Sonunda da gülümseyerek, aslında hiç ihtiyacınız olmayan ama sadece 99 sent olduğu için alıverdiğiniz bir ıstakozlu buzdolabı mıknatısı eşliğinde sizi yolcu ediyordu.

Beth Witham, saat 14.15 sularında Panera'ya girdi. Tişörtünü değiştirmiş, üzerine bir polar ceket giymişti, ancak şapkası hâlâ başındaydı. Kimsenin bizi duyamayacağı pencere kenarındaki bir koltuğa yerleşmiş ve Kopper Kettle kahvemi ise çok da istemeden aldığım buzlu çayla değiştirmiştim. Bethe bir şey ısmarlamak is-

tedim, fakat gerek olmadığını söyledi. Ceketini çıkarıp yanındaki koltuğa bıraktı.

"Koşuyorsun galiba?" diye sordum.

"Evimin garajında eski bir koşu bandı ve birkaç spor aleti var," dedi. "Ama son zamanlarda öyle yorgunum ki haftada birkaç saatten fazla egzersiz yapacak enerjiyi bulamıyorum."

"Bu bile çoğu insanın yaptığından fazla," dedim.

"Eskisiyle kıyaslanamaz ama. O karmaşa başladığında virüse yakalandım ve bir daha kendimi tam olarak toparlayamadım. Sürekli yorgunum, karnım da ağrıyor. Bunları doktoruma söylediğimde bana bomboş baktı. Artık ona para harcamıyorum. Tıp fakültesinden mezun olduğuna bile inanmıyorum; rüşvet verdiyse belki... Ama sen doktor değilsin, bu konuda ne yapabilirsin ki, değil mi?"

"En azından sempati duyabilirim," dedim.

"Bu kadarı yeterli, değil mi? Neyse, hadi başlayalım. Artık ne işe yarayacaksa... Sorularını sor."

"Eski erkek arkadaşın Stephen Clark ile ilgileniyorum."

"Onunla birlikte olduğumu sana kim söyledi?"

"Bir arkadaşımın arkadaşı. Bu eyalet o kadar küçük ki, en fazla üç kişi aracılığıyla herkes herkesle bağlantılı."

"Gerçeği inkâr edemem," dedi, "Stephen konusunda çok istesem de. Ne duydun? Yoksa tüm eski kız arkadaşlarıyla röportaj mı yapıyorsun? Bak o zaman kendimi pek özel hissetmeyebilirim."

"Çok eski sevgilisi var mı?"

"Birkaç tane. Yakışıklı biri sonuçta. Televizyonda gördüğüm kadarıyla hâlâ öyle. Ayrıca kendini geliştirme arzusu vardı; bu onu birlikte okuduğum diğer erkeklerden ayırıyordu. Onların hırs dediği şey, üç yılda bir yeni bir kamyonet almak ve hafta sonları fazla mesaiyle iyi para getiren fiziksel işlerde çalışmaktan ibaretti."

Alışveriş merkezinin otoparkına göz gezdirdi. Onun da hırsı vardı elbette; belli ki şu an sahip olduğundan daha fazlasını istiyordu. Pek çok insan gibi o da iki işte birden çalışıyor ve hastalanmaktan korkuyordu.

"Öte yandan..." diye devam etti.

"Her zaman bir 'öte yandan' vardır."

"Evet," dedi, "hem de bazen oldukça etkileyici bir öte yandan."

"Sana karşı şiddet uyguladı mı?"

"Sana bunu mu söylediler?"

"Sen de onu ima etmiyor muydun?"

"Hayatında sence kaç soru sormuşsundur?"

"Muhtemelen duyduğum cevaplardan daha fazla. Bu hepimiz için geçerli."

"Bir de filozof çıktı başıma ha?" dedi. "Vay canına."

Bekledim. Beklemeyi iyi bilirdim.

"Stephen ile tanıştın mı?" diye sordu sonunda.

"Tanıştım."

"Rolünü iyi oynadı mı bari?"

"Hâlâ karar vermeye çalışıyorum."

"O sadece bir maskedir, içi dışı bir değildir. Bunu anlamam çok uzun sürdü. Hedefleri vardır, fakat bunları taşıyacak karakter ya da cevherden yoksundur. İşte bu yüzden de öfkesi giderek artıyordu."

"Ne kadar süre birlikteydiniz?"

"İki yıl. Çok uzun sayılmaz, ama yeterince uzun."

"Ne açıdan?"

"Stephen'ın gerçek yüzünü gostermesi açısından. Onun bana hiç şiddet uygulayıp uygulamadığını sormuştun ya... Cevap evet, ama sadece bir kez. Bunun tekrarlanıp tekrarlanmayacağını görmeye niyetim yoktu ve ondan ayrıldım. Çünkü büyürken bu hikâyenin annemle babam arasında nasıl yaşandığını defalarca görmüştüm ve kendi hayatımda da sahnelenmesini istemedim. Ama hemen varsayımda bulunma; şiddet uygulayan annemdi, babam değil. Annem çok içerdi, babam ise hiç içmezdi. Yine de alkol, meselenin yalnızca tek bir parçasıydı. Annem akıl hastalığıyla mücadele ediyordu, fakat o dönem böyle şeyler bugünkü gibi açıkça konuşulmazdı. İçki, durumu elbette ağırlaştırıyordu, ama asıl sorun bundan ibaret değildi. Annem babamı fiziksel ve duygusal olarak epey yıprattı; buna rağmen babamı ona hiçbir zaman el kaldırmadı. Bu konu ne evin içinde ne de dışında konuşuldu. Sanırım babam utanıyordu, yani karısı tarafından şiddet gören bir erkek olmak-

tan... Oysa ne cüsse ne de kişilik olarak küçük ya da çekingen biri değildi. Sadece öylece durur, annemin ona vurup tırmalamasının sona ermesini bekler, o bitkin düşünce de onu yatağına götürürdü. Onu terk etmeyi hiçbir zaman düşünmedi; bu onun için asla bir seçenek değildi. Annemi seviyordu. İşte onun kaderi, onun trajedisi buydu. Belki de bu kadar sevmese hayatı çok daha kolay olurdu."

Beth, suratını asarak –aslında bu kadar çok şey anlattığı için bana değil de kendine kızarak– kaşlarını çattı. O an, ne kadar yalnız olabileceğini düşündüm.

"Sonra ne oldu onlara?" diye sordum.

"Annem öldü, babam ise sonunda yaşamaya başladı. Şimdi başka bir kadınla birlikte. Kadın ona iyi davranıyor. Macwahoc'ta yaşıyorlar. Mümkün oldukça beni ziyarete geliyorlar. Onlar için seyahat etmek benim için olduğundan daha kolay." Başını iki yana salladı. "Tanrım, şu halime bak: Geveze Cathy* gibi, bir yabancıya içimi döküyorum. Ama işin özü şu ki, ben şiddetin ne olduğunu iyi bilirim ve asla tahammül edemem. Stephen bana vurduğunda –ki bu beni gerçekten çok incitmişti– ilişkimiz o anda bitti."

"O olaya ne sebep oldu?"

"Bu soruyu çok diplomatik bir şekilde sordun," dedi. "Eski sevgililerimden biri bana, Stephen'ı küplere bindirmek için ne yaptığımı sormuştu. Çünkü mutlaka bir şey yapmış olmalıydım, değil mi? O pisliği de hayatımdan çıkardım. Stephen'ı kızdırmak için ne yaptığımı bilmek ister misin Bay Parker?"

Öne doğru eğildi.

"Hamile kaldım. Yaptığım tek şey buydu. Doğum kontrol haplarım bitmişti, param azdı ve tarihleri hesaplayıp, sevişmek için güvenli bir zamanda olduğumu düşündüm... Ama yanılmışım. Stephen'dan prezervatif takmasını isteyebilirdim ve takardı da... Bu konuda sorun çıkaran biri değildi, tanıdığım bazıları gibi değil. Ama o an prezervatifsiz sevişmenin sorun olmayacağını düşündüm. Ve iki kez hamilelik testi yaptım, çünkü ilk sonuca inanmak

---

* Geveze Cathy (Chatty Cathy), 1960'larda ABD'de çok popülerler olan, ipi çekildiğinde durmadan konuşan oyuncak bebek. (ç.n.)

istemedim, her ne kadar doğru olduğundan emin olsam da. Ama Stephen'a söyleyemedim... Korkuyordum... Tepkisinin olumsuz olacağını biliyordum ama derecesi konusunda yanılmışım."

"Bu kadar korkmanın sebebi nedir peki?"

"Çünkü Stephen bana defalarca çocuk istemediğini söylemişti," dedi. "İlk başta bunu genç erkeklerin olgunlaşmamış laflarından biri olarak geçiştirdim. Hani, sonsuza kadar özgür ve yakışıklı kalacaklarına inanırlar, bağlayıcı hiçbir şey istemezler. Vahşi atlar gibidirler, ta ki hayat onları eninde sonunda ehlileştirene kadar. Ama zamanla Stephen'ın farklı olduğunu anladım. O gerçekten çocuk istemiyordu. Babalık fikrine karşı içgüdüsel bir tiksintisi vardı. Hatta başkalarının çocuklarının yanında olmaktan bile rahatsız olurdu. Üstelik hamile kadınları iğrenç bulduğunu söylüyordu. Hamile kalırsam beni hiç düşünmeden terk edeceğini söylemişti. Ama öyle olmadı."

"Ne yaptı?" diye sordum.

Uzun ve derin bir nefes aldı.

"Karnıma defalarca yumruk attı. Ben kusana kadar durmadı. Sonra da beni terk etti."

"Polise gitmeyi düşünmedin mi?"

Elbette düşündüm," dedi, "ama ben bunu yapmamayı tercih ettim. Bunun, babamın kendisinden küçük cüsseli karısı tarafından yıllarca şiddet görmesine rağmen sessiz kalmasına kadar uzandığını biliyorum. Utandım aslında. Bana bunu yapabilecek bir adamla birlikte olmuş, onu sevmiş olmaktan dolayı kendimden iğrendim. Suç duyurusunda bulunsaydım her şey ortaya çıkacaktı; insanların beni sokakta parmakla göstermesini ya da arkamdan konuşmasını istemedim. O dönemde koşmaya başladım, boks öğrendim. Bir daha asla hiçbir erkeğin kum torbası olmayacaktım."

"Peki, bebeğe ne oldu?" diye sordum.

"Kısa bir süre sonra düşük yaptım," dedi. "Aslında daha önce olmamasına şaşırdım. Stephen'ın bana yaptıklarını düşününce, o gece bebeği kaybedeceğimi sanmıştım ama öyle olmadı. İç organlarıma zarar vermiş olabileceğinden korktum, ama iyiyim. Hâlâ

bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum; hatta belki birkaç tane... Ama henüz olmadı. Senin çocuğun var mı?"

"Bir kızım var," dedim.

"Adı ne?"

"Samantha. Sam. Annesiyle Vermont'ta yaşıyor."

"Onunla aran nasıl?"

"Çabalıyorum. O biraz sıra dışı bir çocuk."

"Samantha ismini seviyorum," dedi Beth. "Benim de bir bebek ismi listem var; hepsi kız isimleri. Komik ama hiç erkek çocuk sahibi olmayı düşünmedim. Umarım olmaz da. Kızlar ilk birkaç yıl biraz daha zahmetlidir ama daha akıllı ve daha nazik olurlar. Maalesef dünyada çok nezaket yok; biraz daha fazlasına ihtiyacımız var."

Saatine baktı.

"Üzgünüm," dedi, "ama gerçekten biraz uyumam gerekiyor."

"Birkaç sorum daha var, sonra bitireceğiz."

"Tamam, sor."

"Sen ve Stephen birlikte büyüdünüz, değil mi?"

"Aynı okula gittik, ama o benden birkaç sınıf öndeydi. İkimiz de mezun olduktan sonra çıkmaya başladık."

"Hiç Gretton'a gitmek için bir nedenin oldu mu?"

"Gretton mı? Ne berbat bir yerdi orası. En son geçtiğimde hâlâ düzelmemişti. Ama bir bar vardı: Junction... Junco diye de bilinir. Bazı genç arkadaşlar orayı severdi çünkü orada yaş sadece bir rakamdan ibaretti. Müşterilerin yarısının yaşına bakınca, yüksek sandalyeler ve plastik bardaklar olmamasına şaşırıyordum."

"Stephen Clark da o genç arkadaşlardan biri miydi?"

"Tabii. Gretton'lı bir kızı otoparkta becerdiğini hatırlıyorum. Bu, bizim çıkmaya başlamamızdan önceydi. Ama Stephen'ın arkadaşları aylarca onunla dalga geçtiler, kızın güzel olmadığını, sadece Gretton'dan bir ucube olduğunu söyleyip durdular, o yüzden herkes biliyordu olayı. Zaten tuhaf bir kasabadır, ama bu kızın tuhaflığı kemiklerine kadar işlemişti."

"Adını hatırlıyor musun?"

"Tanrım, hayır. Stephen'ın bile o geceden sonra ayıldığında kızın adını hatırlayabileceğini sanmıyorum."

"Mara Teller adı sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Hayır, tanıdığım biri değil."

"Önemi olmayabilir ama o kızın kim olduğunu bulabilir misin?"

"Cidden mi? Bunca zaman sonra mı?"

"Cidden," dedim. "Bunca zaman sonra."

"Denerim. Ve dur tahmin edeyim: Neden sorduğumu kimseye söylememi istiyorsun."

"Söylemezsen iyi olur."

"Bir şey öğrenebileceğime söz veremem. Çocukluğumdan beri sadece birkaç kişiyle iletişimim var."

"Çaban için minnettar olurum."

Beth eşyalarını toplamaya başladı, gitmeye hazırlanıyordu ve belli ki fazla vaktimiz kalmamıştı.

"Stephen'ın çocuğunun kaçırıldığını okuduğunda ne hissettin?" diye sordum.

Sessiz kaldı... Konuşmamız boyunca hemen cevap vermeye pek yanaşmamıştı... Beth Witham temkinli bir kadındı.

"Bunun bir basım hatası olduğunu düşündüm," dedi sonunda. "Çünkü onun bir çocuğu olduğuna inanamadım. İlk anda, çocuğun belki karısının önceki bir ilişkisinden olduğunu düşündüm, ama sonra kendi kendime, Stephen'ın çocuklu bir kadınla asla evlenmeyeceğini söyledim. Bana her zaman, doğum yapmış bir kadınla yatmayı bile hayal edemediğini, bir başkasının oğlunu büyütmeye ise kesinlikle karşı olduğunu söylerdi."

"İnsanlar değişir."

"Bazıları değişir ama bence daha da kötüye doğru. Stephen'dan yediğim dayak acı bir dersti ama onunla evlenmediğim için hep minnettar oldum. Adamın içinde ölü bir şey var, derinlerde çürüyen bir şey... Eminim geçen her yıl onu daha da zehirliyordur. Şimdi bana oğlunu öldürecek türden bir adam olup olmadığını soracaksın, değil mi? Hadi sor... Cinayet esnasında nerede olduğunu gösteren kanıtları unut. Hadi, sor bana."

"Sence oğlunu o öldürmüş olabilir mi?"

"Hayır," dedi. "Bana yaptıklarına rağmen sana tuhaf gelebilir

ama Stephen bir can almaya ve bununla yaşamaya yetecek psikolojik güce sahip değil. Beni dövdükten sonra oturup ağladı. Kontrolünü kaybettiğine gerçekten şaşırmış gibi bir hali vardı. O, güçlü görünmenin kestirme yollarını arayan zayıf bir adam. Bu da asla iyi sonuçlanmaz."

Ceketini giydi.

"Ama bir çocuğu ortadan kaldırma işini başkalarına verir mi diye sorarsan," diye ekledi, "bunun mümkün olduğunu söylerim. Benim hâlâ anlamadığım şey, onun nasıl olup da bir bebek sahibi olduğu."

"Kazalar olur," dedim. "Sen de buna iyi bir örneksin."

"Sence kaza mıydı?"

Bu kez cevap bekleyen oydu. Ve o da beklemeyi biliyordu.

"Karısının bana dediğine göre, bebeği Stephen istemiş," dedim. "Yani onun isteği üzerine çocuk sahibi oldular."

"Yani kaza değildi?"

"Hayır."

"İşte şimdi son soru geliyor," dedi. "Çocukları sevmeyen, hamile kadınlardan iğrenen bir adam neden çocuk sahibi olmak istesin ki? Eğer bu sorunun cevabını ne kadar çabuk bulursan, Henry Clark'a ne olduğuna dair gerçeğe de o kadar çabuk yaklaşmış olursun."

Şu sonuca vardım: Beth Witham, Target'ta harcanıyordu.

* * *

Beth'i kapıya kadar geçirdim. Angel ve Louis arabada bekliyordu; ikisinin de elinde Renys çantası vardı. Belli ki kendilerini tutamamışlardı.

"Onlar seninle mi?" diye sordu Beth.

"Evet, iş arkadaşlarım."

"Özel dedektife pek benzemiyorlar. Yanlış anlama ama, daha çok azılı suçlulara benziyorlar. Mağazaya girselerdi, ellerimi başımın arkasına koyup yere yatardım."

"Bazen," dedim, "vermek istediğimiz izlenim tam da budur."

"Sence Renys'ten ne almış olabilirler?"

"Düşünmek bile ürpertiyor."

Konuşurken bana dönüp gözlerimin içine baktı.

"O çocuğun nerede olabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi. "Bu yüzden yalnız gezmiyorsun. Henry Clark'ı arıyorsun ve onu kaçıranların bundan hoşlanmayacağını biliyorsun."

Başımla onayladım. "Sence Grettonda olabilirler mi?"

"Aramaya başlamak için uygun bir yer."

"Sana o ismi bulacağım," dedi. "Ama o sadece sıradan bir kızdı, gençlerin birlikte olup sonra unuttuğu birçok kızdan biri. Kin beslediğini sanmam. Stephen bana daha kötüsünü yaptı ama ben bile onun hayatının bu şekilde yıkılmasını istemezdim. Kimse istemezdi."

"Yine de biri bunu yaptı."

"Öyle görünüyor."

İşim gereği zeki kadınlarla karşılaşmaya alışkındım, çoğu erkekten daha zekiydiler. Belki de bu daha büyük bir toplumsal dengesizliğin yansımasıydı.

"Bulduğunda, onları bir güzel benzet," dedi Beth Witham. "Sonra onlara Stephen Clark'ı sor."

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ellar Michaud ve iki kız kardeşi, evlerinin mutfağında oturuyorlardı. Arkalarındaki pencereden, öğleden sonra güneşinin ağır ağır batışı görünüyordu. Ellar, Eliza'nın ucuz bir votka markasından damıttığı –dikkatsiz ya da hassas birini rahatlıkla kör edebilecek kadar sert– badem, ardıç ve kişnişle zenginleştirilmiş bir şişe cini açmıştı. Aline ise içki içmeyi pek sevmezdi –hele de güneş daha batmamışken– fakat bugün istisnai bir gündü.

Hickman arazisine yerleşen davetsiz misafirlerin, er ya da geç Kit No. 174'ü daha yakından incelemeye kalkışacakları kesindi.

Ellar onları takip etmemiş ve niyetlerini sezmemiş olsa bile, Lars Ungar bu köhne evi merak ettiklerini zaten açıkça ilan etmişti herkese. İçeri girmeyi başarırlarsa, ilgilerinin neredeyse kesin olarak bodrumun toprak zeminine yöneleceğini Ellar biliyordu... Mattia Reggio'yu gömdükten sonra zemini tırmıklayıp düzeltmiş olsa bile. Ev, yalnızca yakın zamanda yaşanan ölümün değil, ölümün ta kendisinin kokusunu taşıyordu... Kit No. 174 daha inşa edilmeden önce bile, Michaud ailesi nesiller boyunca bu toprağa cesetler gömmüştü. Çürüme tüm duvarlara, döşeme tahtalarına, kısaca her köşeye işlemişti... Ellar belki de sebebin bu olabileceğini düşünüyordu, ancak bunun ötesinde bir şeyler bulunduğundan da emindi. Tıpkı evin kalıcı soğukluğunun ne iklime ne de yapının kendi özelliklerine aftedilemeyeceğine emin olduğu gibi... Bunu yapan *wendigo*'ydu.

Elbette kadınlar, bu ismin kendilerine yakıştırılmasından hoşlanmıyordu. "Wendigo", "chenoo" ve "giwakwas" gibi kelimeler, kendileri gibi "medeni" beyaz insanların ağzına yakışmazdı. Dahası, Kit No. 74'ün içinde yaşayan şey, Mi'kmaq ya da Abenaki batıl inançlarına ait değildi. Kabileler onun varlığını biliyor olabilirlerdi, ancak onu çağıran onlar değildi ve o hiçbir zaman onların tanrısı olmamıştı. Bu varlık, çok uzun zaman önce Michaud'larla ittifak kurmuş ve hem onların yaşamlarını hem de onun varlığının nimetine layık görülen yakın çevrelerini kutsamıştı. Bölgeye yerleşen ilk Michaud'lar onun çağrısını duymuş ve karşılık vermişti, zira ruh onları seçmişti. Varlığın iyi talih karşılığında istediği fedakârlık ise çok değildi; uyanır uyanmaz bir beden, tercihen bir çocuk istiyordu, böylece karanlıkta bir yoldaşı olacaktı.

Ve Michaud ailesi gerçekten de her zaman talihli sayılırdı. Nesilden nesile uzun ömürlü ve sağlıklı olmalarıyla bilinirlerdi. Refah da onlardan yana olmuştu; şüphe çekecek kadar değil, onlara rahat bir yaşam sağlayacak kadar... Elbette zaman zaman aksilikler yaşanmıştı, ancak bu aksilikler tam da Michaud ailesinin o ruhla ilişkili görevleri, hatta ruhun varlığını sorgulamaya başladıkları dönemlere denk geliyordu... İşte bu yüzden, sonunda sorgulamayı

bir kenara bırakıp her şeyi olduğu gibi kabullenmenin daha hayırlı olacağına karar vermişlerdi.

Her ne kadar bunu açıkça dile getirmese de, Ellar kendi içinde bir tereddüt taşıyordu. Kız kardeşlerinin yanında inanç konularında dikkatli konuşmayı çoktan öğrenmişti. Sonuçta insanlar, rastlantılara anlam yüklemeye ve bu anlamlardan tanrılar üretmeye meyilliydi. Bir kez böyle düşünmeye başladıklarında, en küçük bir yoldan sapma bile tehlikeli görünebilir; hem yaptıkları hem de yapmadıkları her şey bu inancı daha da güçlendirirdi. Mantıklı düşünüldüğünde, tanrı fikrinin asıl kaynağı insanlar gibi görünüyordu. Bu durumda o evde hissedilen varlığın –ya da en azından onun var olduğu düşüncesinin– Michaud ailesi tarafından yaratılmış olması da mümkündü. Peki böyleyse, aynı insanların bu inançtan vazgeçerek o varlığı tamamen ortadan kaldırabilmeleri de mümkün değil miydi?

Ancak Ellar bu tür spekülasyonlara genellikle ya yalnız kaldığında ya da evinden uzaktayken kapılıyordu. Arazide dolaşırken ya da kız kardeşleri yanındayken ise inançlarına tutunmak daha kolaydı. Yine de inanmak, onun için bütünüyle teslim olmak demek değildi ve bu yüzden içten içe kaygı duyuyordu. Düşmanlar giderek yakınlaşıyordu. Yıllar sonra ilk kez kendini bu kadar savunmasız hissediyordu.

Ellar, Maine eyaletindeki Prosperous kasabası ve yüzyıllar önce İngiltere'nin kuzeyinden sökülüp buraya taşınan o eski şapel hakkında pek çok şey okumuştu. Prosperous halkıyla ilgili türlü söylentileri dinlemiş, şapelin altında eski ülkeden getirildiği söylenen bir varlığın yaşadığına dair fısıltıları öğrenmişti. Bu şeyin, *wendigo*'nun uzaktan bir atası bile olabileceği konuşuluyordu; sonuçta, insanlardan önce hangi ruhların varlık bulduğunu kim kesin olarak bilebilirdi ki? Ancak o şapel, yaşanan bir patlamayla yerle bir olmuş ve Prosperous'u ölümcül bir çöküşün içine sürüklemişti. İnsanlar tüm bunları istedikleri gibi yorumlayabilirdi, fakat tartışılmaz bir gerçek vardı: Özel dedektif Parker da Prosperous'a ilgi göstermiş ve bunun bedelini ağır bir şekilde ödemişti. Şimdi Parker, Henry Clark'ın peşine düşmüştü ve bu arayış, Reggio adlı adamı

onların kapısına kadar getirmişti. Kaçınılmaz olarak, başkalarının da izlerini sürüp buraya gelmesi an meselesiydi.

Mutfak masasının başında oturan Ellar konuştu:

"Bu evden çoktan kurtulmalıydık," dedi. "Keşke hiç inşa edilmeseydi. Onunla bir işaret ateşi yaksak daha iyi olurdu."

Bu evin inşasının ardındaki düşünce, Michaud klanının bir kısmını varlığın yakından izlenebileceği bir yere yerleştirmekti. Böylece o şey uyandığında onu daha çabuk fark edebilirler, gerekirse onu yatıştırmak için harekete geçebilirlerdi. Aynı zamanda ev, bir tür özel tapınak ya da şapel işlevi görecek, ailenin inancını ve yükümlülüğünü simgeleyecekti. Son bir etken daha vardı: Ellar'ın büyük teyzesi, kendi klanının sürekli gözetimi ve eşliğinden usanmış, kendine ait bir yaşam alanı istemişti. Ellar, teyzesinin kendi soyundan gelenlerle birlikte yaşamaktansa, yırtıcı bir hayaletin yaşam alanını paylaşmayı tercih etmesinin Michaud'lar hakkında çok şey söylediğini düşünüyordu. Ne var ki kadın eve taşınamadan ölmüş; toprağın altında yaşayan şey –her ne ise– yapının içine nüfuz ederek onu bozmaya başlamıştı. Artık ev, bu varlığın çarpık ve karanlık yanlarını yansıtan uğursuz bir hâl almıştı.

"Orayı seviyor," dedi Aline. "Ev artık onun yuvası hâline geldi."

"Bunu sana o ruh mu söyledi?" diye sordu Ellar. "Artık seninle konuşmaya mı başladı?"

Ama Aline tartışmaya girmek istemiyordu. Ellar, kız kardeşinin cinden biraz etkilenmiş olabileceğini düşündü; yine de iyi biliyordu ki Aline'in Kit No. 174'e karşı herkesten çok daha farklı, daha derin ve gizemli bir bağlılığı vardı. Hatta yaz aylarında orada bir ya da iki gece geçirir, üstü başı kokmuş bir şekilde geri dönerdi.

"Benimle konuşmasına gerek yok," dedi. "Ben onun ne zaman huzur bulduğunu anlarım."

"Hickman'ın yerleşimcileri etrafta dolanmaya devam ederse, çok uzun süre huzur içinde kalmayacak," dedi Eliza. "Hem oradaki insan kalıntılarını taşıyacak vaktimiz yok. Taşıyabilsek bile, şu anda gözleri üzerimizde; yapacağımız en ufak hareket şüphelerini daha da artırır."

"Bence evi tamamen ortadan kaldıralım," dedi Ellar. "Yerine bir ağaç dikebiliriz. Ağacın kökleri, geride kalan kalıntıları parçalayarak daha da derine gömecektir."

"Sana kaç defa söylemem gerekiyor," dedi Aline. "O bunu istemiyor; ben de istemiyorum. Kim bilir, belki ona zarar bile verebiliriz. Böyle bir şey olursa, sonunda ucu bize dokunabilir."

Ellar, hayatında ilk kez olmamak üzere, Aline'i ensesinden tutup sarsarak aklını başına getirmek istedi, ancak böyle bir davranışın en ufak bir yararı olmayacağını biliyordu; Aline uzun zamandır mantığa karşı güçlü bir direnç geliştirmişti. Üstelik onun rızası olmadan harekete geçerse, Aline'in bir tüfek kapıp verandada mevzilenmesini ve kendisini bir adım daha yaklaşmaya cesaret edemeyecek hâle getirmesini kolaylıkla hayal edebiliyordu. Hatta Aline'in, gerekirse onu öldürmekten bile çekinmeyeceğini biliyordu. Nesnel bir bakışla değerlendirince, kendisi de dâhil üçünün de bir ölçüde deli olduğunu kabul etti; ama aralarında en delisinin Aline olduğu açıktı.

"Peki başka hangi seçeneklerimiz var?" diye sordu Eliza ağabeyine.

Ellar, cin bardağını ağır ağır çevirirken içkiden yükselen keskin bir badem kokusu hissetti. Aline beni zehirlemek isteseydi, cinin içine konan siyanür bunu yapmanın en uygun yolu olurdu, diye geçirdi içinden. Yine de, Eliza'nın sorusuna verecek bir cevabı vardı, çünkü dışarıdakilerin yakın zamanda kendi rızalarıyla çekip gitmeyecekleri belli olduğundan beri bu ihtimali düşünüyordu.

"Pinette ve diğerlerine karşı harekete geçebiliriz," dedi.

"Sayımız onlardan az, üstelik adamlar iyi silahlanmış durumda," diye karşılık verdi Eliza.

"Silahlı bir çatışmaya girelim demiyorum. Dereleri geçebilen sadece onlar değil herhalde. Kamp alanlarını inceledim: İhtiyaçlarını karşılamak için neredeyse elli kiloluk propan tüpler kullanıyorlar. Sıcak su duşlarını, buzdolaplarını ve ısıtıcıları bir dizi DuroMax jeneratöre bağlamışlar. İşlerini fena yapmamışlar ama ortada çok fazla propan var... Sizin anlayacağınız, küçük bir sızıntı ve açık alev birleşirse tüm kampı havaya uçurabilir."

Ellar, Eliza'nın gecenin karanlığında açan alev çiçeklerini gözünde canlandırdığını görebiliyordu.

"Peki ya koku?" diye sordu Eliza. "Bu onları uyandırmaz mı?"

"Hiç propan kokladın mı?" dedi Ellar. "Kokusu kokarcanın püskürttüğü kokuya benzer. O topraklarda yetişmediysen ikisini ayırt etmek zordur. Bu da kokuyu gizlemenin en iyi yolu olur."

"Kesin bir soruşturma açılacaktır," dedi Aline.

"Ne olmuş açılırsa? Hiçbir iz bırakmadan tüm mülkü küle dönüşecek bir yangın çıkarabilirim."

Ellar, sağduyunun –ailesi için her zaman yabancı kalmış o kavramın– karşı çıktığı bir işe kalkışmak üzere olduğunun farkındaydı ve aslında bundan vazgeçmesi gerektiğini biliyordu. Yine de, nedenleri yanlış olsa bile, Aline'in Kit No. 174'ü elde tutmak konusunda haklı olabileceğini kabul etti. Evi yıkmak, Hickman'larla yaşanan sorunu çözecek değildi; ev ayakta kaldığı sürece, o ve kız kardeşleri gözetim altında olmaya devam edeceklerdi. Üstelik Ungar'ın da ima ettiği gibi, kamp hızla kalıcı bir yerleşime dönüşüyordu ve bu durum sınır ve izinsiz giriş meselelerini daha da ağırlaştıracaktı. Michaud'ların ise hukuka başvurmaya kalkması demek, arazilerini incelemek üzere daha fazla yabancıyı bölgeye çağırmaları anlamına geliyordu; bu da en son isteycekleri şeydi.

Ayrıca, Ungar'ın ya da diğerlerinin Mattia Reggio'nun gelişini ve gidişini de içeren bazı şeyleri çoktan görmüş olma ihtimali ayrı bir risk oluşturuyordu. Güvenilmez tanıklar bile –ister silahlı birer serseri olsunlar, ister başka bir şey– bir aramanın yapılmasına yol açabilir, böyle bir arama da cesetlerin ortaya çıkmasına neden olabilirdi. Kasaba polisi Poulin, zorunda kalmadıkça hiçbir şeyi kurcalamamanın en iyisi olduğunu bilirdi; sonuçta, farkında olsa da olmasa da, Gretton'un bir parçasıydı. Ancak eyalet yetkilileri ya da federal yetkililer, aynı şekilde görmezden gelmeye bu kadar istekli olmazlardı.

"Ne kadar sürede halledilebilir bu iş?" diye sordu Eliza.

Ellar'ın Michaud arazisinde geyik avlarken kullandığı birkaç şişe kokarca esansı vardı. Ayrıca o sabah Gretton'ın dışındaki yol

kenarında ölü bir kokarca görmüştü; hâlâ orada olmaması için bir neden yoktu.

"Hızlı davranmak en iyisi," dedi. "Böylece bu tatsız işi bir an önce kapatabiliriz."

"Bu gece mi?"

Ay hilal evresindeydi; gecenin en karanlık zamanıydı. Ellar, önünde bir uçurum açılmış gibi hissetti ve bunu kız kardeşlerinin yardımıyla yaratmış olmasına şaştı.

"Evet," dedi. "Bu gece."

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Beth Witham arabayla uzaklaşırken –ve Angel ve Louis yanımda otururken– ben de Amara Reggio'yu aradım. Beth Witham adına hem üzüntü hem öfke duyuyordum. Bunun nedeni yalnızca Stephen Clark'ın ona davranış biçimi değildi; aynı zamanda böylesine zeki ve çekici bir kadının hayat tarafından böylesine haksızlığa uğramış olmasıydı. Louis'e bunu söyleseydim, muhtemelen bunu yine "kurtarıcı kompleksime" yorup önemsemezdi. Peki, buna ne diyebilirdim? Hiçbir şey. Ya da, herkes kurtarılamasa bile, sanki kurtarılabilirmiş gibi davranmak gerektiği olabilir mi?

Amara, kocasının bilgisayarında hiçbir şey bulamamıştı; bu onu şaşırtmamıştı, çünkü Mattia varsayılan tarayıcısı olarak DuckDuckGo* kullanıyordu. Bunun yerine ortak cep telefonu hesaplarına erişmiş ve Mattia'nın o gece, diğer sıradan aramaların yanı sıra, aynı numarayı üç kez aradığını fark etmişti. Numara ona tanıdık gelmiyordu ve –önce benimle konuşmanın daha doğru olacağına karar vermeden– onu aramayı denemeyi düşünmüştü. Numarayı bana okumaya başlamasını istedim ve onu kontrol panelindeki not defterine kaydettim.

---

* Kullanıcıların arama geçmişini takip etmeyen, kişisel verileri toplamayan bir arama motoru. (ç.n.)

"Bunu araştırırım," dedim Amara'ya. "Başka bir şey bulamadın mı?"

"Hayır, ama Matty hep böyledir. Bir gün öldüğünde, evrak işleri bir avukatın öğle yemeğini bile karşılamayacaktır." Sözlerinin farkına varınca, "*Dio mi perdóni*,"* diye ekledi.

"O kendini korumasını bilir Amara."

"Eskisi kadar güçlü değil. Bay Castin ile konuştum. Sizin işinizde en iyisi olduğunuzu söyledi. Kocamı küçümsediğiniz için size güvenmek zorunda kalmasam keşke, ama Matty'nin başı dertte galiba. Sessizliği bana bunu söylüyor."

Söylediklerine itiraz etmedim, özür de dilemedim... İkisi de samimi olmazdı.

"Bir şey öğrenir öğrenmez size haber veririm," dedim.

Telefonu kapattım, ancak Amara'nın verdiği numarayı hemen aramadım. Zorunda kalmadıkça bilinmeyene adım atmayı sevmiyordum; önce kimi arayacağımı bilmek isterdim. Bazen bir numaranın kime ait olduğunu öğrenmenin en kolay yolu, onu Facebook'ta aramaktı. Kaç kişinin telefon numarasını profilini doğrulamak için kullandığını görmek hâlâ şaşırtıcıydı, fakat Mattia Reggio'nun o tür ortamlarda bulunmadığından emindim. Bu yüzden en iyi çözüm, telefon numarasından isme ulaşma konusunda uzman olan David Southwood'u aramaktı. Cep telefonu kullanıcılarını numaralarından takip edebileceğini iddia eden pek çok hizmet vardı, ancak çoğu en iyi ihtimalle güvenilmez, en kötü ihtimalle düpedüz dolandırıcıydı. Southwood maliyetliydi ve yaptığı işlerin bir kısmı yasal sınırların dışında kaldığı için mahkemede kullanılamazdı, ama sağladığı bilgiler altın değerindeydi. Telefonu ilk çalmada açtı.

"Ne istiyorsun?"

Southwood havadan sudan konuşmayı pek sevmezdi. Onunla hiç tanışmamıştım, tanıdıklarımdan da tanışan yoktu. Onu ekranlarla çevrili bir bodrumda yaşarken hayal edebiliyordum, ancak istediği ücretlere bakılırsa, muhtemelen Bahamalar'da bir bodrumdu.

---

* Tanrı beni affetsin. (ç.n.)

"Parker," dedim.

"Görüyorum."

Ardından gelen sessizliği, normal bir insanın rahat hissedeceğinden biraz daha uzun tuttum, ama Southwood için garip bir durum değildi. Arka planda, parmakların klavyede tıkırdadığını duyabiliyordum, şüphesiz Southwood'un gözlerinin önünden çok özel kişisel veriler geçiyordu.

"Bir numaranın izini sürmek istiyorum."

"Ver hemen."

Rakamları okudum.

"Sadece isim ve adres mi?" dedi Southwood, "yoksa daha fazlasını mı istersin? Vergi numarası, banka hesapları, kredi kartı kayıtları, araç ruhsatı?"

"Acil bir durum, bu yüzden derinlemesine bilgi yerine hızı tercih ederim."

"Her zaman acildir zaten... Acil olmasaydı kimse aramazdı."

Gereksiz konuşma olarak kabul edilen bu şey karşısında şoke olmuştum. Southwood'un normal iletişim düzeyine kıyasla, bu Hamlet'in monoloğuna eşdeğerdi.

"Ne kadar sürer?" diye sordum.

"Bekleme listesi var. Birkaç saat sürebilir."

"Beni listenin en başına al."

"Ekstra ücret ödersin."

"Kapitalizmin doğası budur."

Moxie'nin yüksek ücrete itiraz etmeyeceğini biliyordum. Vergi dairesinin yasa dışı faaliyetler için vergi indirimi yapmaya pek sıcak bakmadığını bildiği için şikâyet edebilirdi, ama bu istihbarat bizi Reggio'ya yaklaştıracaksa ödemeyi kesinlikle kabul ederdi."

"Beş dakika," dedi Southwood.

Hat kesildi. Sağımda Louis kaşlarını kaldırdı. "Peki ne yapıyoruz?" diye sordu. "Çünkü şu anda dört farklı kişiyi arıyormuşuz gibi görünüyor: Reggio, Maynard Vaughn, Mara Teller ve Henry Clark. Bu da çok fazla arama demek."

Arabayı çalıştırdım. Gün ışığını kaybetmek istemiyordum ve gitmemiz gereken o kadar yer varken alışveriş merkezinin otopar-

kında oturmanın bir anlamı yoktu. Topsham'dan Dexter'a yaklaşık 150 km yol vardı ve çoğu I-95 otoyolundaydı. Gerçi bir saat on beş dakikada gidebilirdim, gerçekten gaza basarsam daha da kısa sürerdi.

"Dexter büyük bir yer değil," dedim. "Vaughn'u bulmak zor olmayacak. Yeter ki Southwood'un bulacağı şey bizi başladığımız noktaya geri döndürmesin."

Southwood sözünü tuttu. Konuşmamız bittiğinden tam beş dakika sonra yeniden aradı.

"Bu, Adio Pirato adına kayıtlı bir sabit hat," dedi Southwood. "New Hampshire, Roxbury'de bir adres var. Yeni özel e-postana gönderiliyor."

"Yeni özel e-posta adresim sende yok."

"Aslında var."

Elbette vardı. Muhtemelen benim hakkımda benim bildiğimden daha fazlasını biliyordu.

"Altın planı seçtiğin için," diye devam etti, "sana onun araç ruhsatını, yakın ailesinin iletişim bilgilerini, sabıka kaydını ve ek belgeleri de verdim. Mali kayıtları istiyorsan, o platin seviye."

"İhtiyacım olursa sana geri dönerim."

Ama Southwood çoktan telefonu kapatmıştı.

"Adio Pirato," dedi Angel. "Çok geçmeden o lanet dolandırıcıyla yeniden tanışacağımızı tahmin etmiştim."

Pirato, Ofis'in kuzeydoğu bölgesinden sorumluydu ve Rhode Island'ın Providence kentindeki ana üssün ötesinde sendikanın operasyonlarının sorunsuz yürütülmesini sağlamakla görevliydi. Daha önce yürütülen bir soruşturma sırasında Ofis'le iletişime geçmem gerektiğinde, Mattia Reggio aracılık etmiş ve Pirato, müzakere etmek zorunda kaldığım kişilerden biri olmuştu.

Telefonumda Southwood'dan gelen anonim e-postayı açtım. "Ek belgeler" arasında, Massachusetts Bölgesi ABD Savcılığı Organize Suç ve Çete Birimi'nin hazırladığı gizli bir rapor da bulunuyordu. Bu rapor, Pirato'nun 2020 yılı dâhil olmak üzere çeşitli dönemlerde tefecilik, gasp, araba hırsızlığı ve sigorta dolandırıcılığı gibi suçlara karıştığına dair şüpheleri özetliyordu. Cinayet

gibi daha ağır suçlardan söz edilmiyordu, ancak bunun tek nedeni, Pirato'nun iz bırakmayacak kadar kurnaz olmasıydı. Bir tetiğe basmayalı uzun zaman geçmişti, fakat bu, başkalarını onun adına bunu yapmaya yönlendirmediği anlamına gelmiyordu.

E-postayı Louis'e gösterdim; okuduktan sonra o da mesajı Angel'a uzattı. "Bunları sana ben de anlatabilirdim," dedi Louis. "Southwood'un ücretini pazarlıkla düşürmeliydin."

"Suç dünyasının eski yöntemlerini içeren bir sabıka kaydı varmış," dedi Angel. "Kimsenin artık öğrenmek istemeyeceği cinsten."

Pirato'nun numarasını çevirdim; telesekreter devreye girdi. Kısa bir mesaj bıraktım, ardından Amara Reggio'yla iletişime geçtim ve Angel'la Louis'in de duyması için telefonu hoparlöre aldım.

"Bana verdiğin o numara var ya," dedim, "Mattia'nın geçen gece aradığı numara. O, Adio Pirato'nun numarasıymış."

"Kim olduğunu bildiğimi varsayalım," diye yanıtladı Amara. Eski alışkanlıklar kolay ölmezdi; belli ki Pirato'nun karakteri ya da işi hakkında telefonda tek kelime etmeye niyetli değildi.

"Ona mesaj bıraktım," dedim, "ama senin de bir mesaj göndermen işe yarayabilir. Benim adımı duyunca heveslenip geri arayacak biri değildir."

Amara, süreci hızlandırmanın bir yolunu bulacağına dair güvence verdi. Hiç şüphem yoktu; mutlaka bulurdu.

Yola devam ettik.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

Dexter, bir zamanlar büyükbabamın ve arkadaşlarının alabalık avladığı Wassookeag Gölü'nün kıyısındaki bir vadide yer alıyordu. Her açıdan canlı sayılabilecek bu küçük kasabada, 19. yüzyıldan kalma bir kütüphane, belediyeye ait bir golf sahası ve hatta sınırlarında küçük bir havaalanı bulunuyordu. Dexter Polis Teşkilatı

ise altı kadar tam zamanlı memur ile birkaç yedek memurdan oluşuyor ve Main Street'teki beyaz badanalı bir binada hizmet veriyordu. Bugüne kadar onlarla doğrudan muhatap olmam pek gerekmemişti, ancak teşkilat iyi bir üne sahipti ki bu, küçük kasabalardaki kolluk kuvvetleri için hafife alınacak bir şey değildir. Üstelik bir K-9 birimleri bile vardı; sonuçta, iyi bir polis köpeğini kim sevmez ki?

Karakola vardığımızda, üniformalı bir memur kapıyı kilitliyordu. Departman resmi işlemleri yalnızca sabah 9.00 ila öğleden sonra 15.00 arasında yürüttüğü için ya geç kalmıştı ya da şapkasını almadan aceleyle dışarı çıkmıştı. Bu saatler dışında bir memura ulaşmak için santrali aramak gerekiyordu; dolayısıyla zamanlamamız oldukça iyiydi. Arabadan indiğimde yakasındaki rütbesini fark ettim: Bu bölge polis şefi Lyle Drummond'un ta kendisiydi. Kapıyı dolduracak kadar iri yapılı bir adamdı ama yine de dostça bir havası vardı; kendimi tanıttıktan sonra bile. En azından beni derhal kasabadan kovmaya kalkışmadı.

"Vay vay," dedi, kimliğimi geri verirken, "Portland'ın kendi Sherlock Holmes'u. Uykusuz geceler geçirmeye hazırlanmalı mıyım?"

"Kasaba sakinlerinden biri olan Maynard Vaughn ile konuşmak istiyorum," dedim.

"Bu pek mümkün görünmüyor."

"Nedenmiş o, bir sorun mu var?"

"Normalde bir sorun olmazdı," dedi Drummond. "Ama Maynard ortadan kayboldu, dünden beri kimse görmemiş onu. O, rutinlerine sıkı sıkıya bağlı bir adamdır, ilaçlarını almayı unuttuğu zamanlar hariç tabii, ama bu da yıllardır olmadı. Burada "Günaydın Komşu" adını verdiğimiz bir program yürütüyoruz; gönüllüler her gün yaşlıları ve savunmasız yetişkinleri kontrol eder, Maynard da bu kapsamda ziyaret edilenlerden biridir. Kendisi sohbet etmeyi sevdiği için genelde uyanık olur ve ziyareti dört gözle bekler. Ancak bugün dairesinden yanıt alamadık ve binadaki diğer sakinlerin dediğine göre adam dün gece eve hiç gelmişe benziyor."

"İçeri bakan oldu mu?"

"Anahtarını komşusuna bırakmış, ama gönüllü bir şey yapmadan önce bizi aradı. Bu yüzden içeri girerken memurlarımdan biri de ona eşlik etti. Herhangi bir karışıklık izi yoktu. Daire büyük değil ve Maynard çok düzenli biridir. Askerlik günlerinden kalma bir alışkanlık."

"Onu aktif olarak arıyor musunuz?"

"Henüz ormanı taramaya başlamadık, ama sen de burada olduğuna göre endişe seviyemi biraz yükseltmem gerekebilir. Onunla ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Colleen Clark adına çalışıyorum," dedim. "Soruşturmayla bağlantılı olabilecek önemli bilgilerim var; bunlara, Mara Teller adına Maynard Vaughn olduğu düşünülen biri tarafından alınmış bir para emri de dâhil."

"'Mara Teller' diye birini tanımıyorum," dedi Drummond.

"Bence zaten sahte bir isim, ama Vaughn'un yardımını aldığına göre bu bölgeden tanıdık biri olabilir diye düşündüm."

Drummond göz ucuyla omzumun üzerinden baktı. Döndüğümde, Angel ile Louis'in arabadan inip bacaklarını açmak için gerindiklerini gördüm.

"Bunlar da kim?" dedi Drummond. "Yoksa Watson ve Watson mı?"

Bunun biraz komik olduğunu kabul etmeliydim.

"Bazı ağır işleri onlar üstleniyor," dedim. "Benim sırtım pek iyi durumda değil."

"Peşinden hiç ayrılmayan ekibinle ilgili birtakım hikâyeler duymadım değil," dedi Drummond. "Ama senin yerinde olsaydım ben de yanımda destekle gezerim. Bu Teller denen kadını tarif edebilir misin?"

"Bir fotoğraf gösterebilirim ama pek net değil."

Delaney Duhamel'in gönderdiği dosyadan resmi çıkardım. Temizlenip büyütülmüş olmasına rağmen Mara Teller'ın yüzü hâlâ seçilemiyordu.

"Netlik konusunda haklıymışsın," dedi Drummond. Gömlek cebinden gözlüğünü çıkarıp daha dikkatle baktı. "Bu görüntüye bakılırsa, bu kadın benim karım bile çıkabilir."

"Harika," dedim. "Forumlarda gönül eğlendiren biriyse, o zaman benim buradaki görevim bitmiş demektir."

"Bu geceyi nezarette geçirmek ister misin?"

"Pek değil."

"O zaman karım hakkındaki sözlerine dikkat etsen iyi olur. O kiliseye giden namuslu bir kadındır." Fotoğrafı incelemeye devam etti. "Şu var ki, bu kadın bana bir yerden tanıdık geliyor. Onu görmüş olabilirim ama buralı değil. Öyle olsaydı, resmin bulanıklığına rağmen hemen tanırdım."

"Sana bir kopyasını e-postayla göndereyim, içinde demlensin."

Drummond bana kartını verdi, ben de ona kendi kartımı uzattım.

"Bu arada, resimde yanındaki adam kim?" diye sordu.

"Colleen Clark'ın kocası."

Drummond bir süre bunu kafasında tarttı.

"Yani ortada yasak bir ilişki mi var diyorsun?"

"Bana itiraf etti bile," dedim. "Ama dediğine göre çok kısa sürmüş, neredeyse tek gecelik."

"Gelişmeleri pek takip edemedim. Bundan öteye gitmemiş mi yani?"

"Öyle söylüyor."

"Bu Teller denen kadın her kimse, sence Clark'ların çocuğuna ne olduğunu biliyor mudur?"

"Eğer biliyorsa Maynard Vaughn'a da zarar vermiş olabilir."

Drummond, kartımla tabancasına birkaç kez vurdu.

"Bu resmi ilgili herkese dağıtacağım" dedi. "Başka biri bu suratı daha iyi hatırlayabilir. Geceyi şehirde mi geçireceksin?"

"Hayır, yola devam edeceğiz."

"İçim rahatlamadı dersem yalan olur. Peki, nereye gidiyorsunuz?"

"Gretton."

Önce ufak bir uğrak noktamız olacağından söz etmemeye karar verdim.

"Daha önce hiç oraya gittin mi?"

"Hayır."

"Şunu bil ki, bir daha görmek için acele etmeyeceksin," dedi Drummond. "Öyle sıkıcıdır ki, onun yanında Dexter bile Reno gibi görünür. Peki, Gretton'da ne bulmayı umuyorsun?"

Telefonumdan resmi Drummond'a gönderdim.

"Eğer haklıysam," dedim, "Mara Teller'ı."

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Ellar Michaud, gökyüzündeki son ışıklar sönüp giderken dereyi geçti. Antoine Pinette'in ekibi tarafından –hatta yaşlı Den Hickman tarafından– fark edilmekten hiç endişe duymuyordu. Çocukluğundan beri Hickman'ın arazisine hep izinsiz girerdi; bu ormanlar ona kendi evi kadar tanıdıktı. Kamuflaj kıyafetler giymemiş olsa bile, bir grup şehirli insanın yanından fark edilmeden geçebileceğine emindi. Hickman'a gelince... İleri derecedeki artriti yüzünden yardımsız neredeyse yürüyemiyordu. Üstelik Ellar çoğu zaman onun gelişini, adamın külüstür Chevy Avalanche model kamyonetinin çıkardığı gürültü ve duman sayesinde çok önceden duyardı. Hickman'ın karısı demans nedeniyle vefat etmişti; çocuklarına gelince, onları büyük ölçüde kendi hâllerine bırakmıştı. Yine de ebeveynleri öldüğünde mülkü miras alma umudu içindeydiler. Tüm bunlar düşünüldüğünde, Hickman'ın Pinette ve adamlarını arazisine misafir etmesi hiç şaşırtıcı değildi. En azından, biraz sohbet edebileceği yeni arkadaşlar kazanmıştı.

Hickman, vasiyetine mülkün Michaud'lara asla satılamayacağını belirten bir ek madde ekletmeye çalışmıştı. Ellar bu bilgiyi Junco'da sürekli içip çenesi düşen bir avukattan öğrenmişti... Ama avukatın dediğine göre, böyle bir kısıtlama en fazla, maddenin yazıldığı sırada hayatta olan birinin ölümünden yirmi bir yıl sonrasına ya da sözleşmenin düzenlenmesinden doksan yıl sonrasına kadar geçerli olabilirdi. Kısacası bu süreler dolmadan önce böyle bir

yasağı uygulamak son derece güçtü. Yakın gelecekteki herhangi bir malik, isterse araziyi kısmen ya da tamamen Michaud'lara satmayı seçebilirdi; o durumda Hickman'ın mezarından itiraz etme şansı olmayacaktı. Ellar, Hickman'ın o günden beri bu can sıkıcı çıkmazı kafasında evirip çevirdiğinden emindi. Şansı yaver giderse, belki adam hazımsızlıktan erkenden öbür dünyayı boylardı.

Ellar, Antoine Pinette'in ne kadar parası olduğunu tam olarak bilmiyordu, ancak cebinin Den Hickman'ı memnun edecek kadar derin olmadığı kesindi... Yaşlı bunak, Azrail'in nefesini ensesinde hissediyor olsa bile, tatminsizliğinden bir şey kaybetmemişti. Yine de Michaud'lar, Pinette hakkında kendi araştırmalarını yapmışlardı. *Bangor Daily News* ile *Portland Press Herald* bu konuda oldukça yardımcı olmuştu. Mattia Reggio onların eline düşmeden aylar önce, Pinette'in ekibinin Portlandlı Robert Stonehurst ile bağlantılı olduğunu öğrenmişlerdi. Gazetelerin "Bobby Ocean" diye andığı Stonehurst, Rockefeller kadar zengin değildi belki ama Maine standartlarına göre oldukça varlıklıydı. Hickman'ın arazisini hiç tereddüt etmeden satın alacak kadar varlıklı... Ellar'a göre, eğer Stonehurst bu arazi için potansiyel bir alıcıysa, Hickman'ın da aynı ihtimali görmüş olması kuvvetle muhtemeldi. Bu durum, Pinette, Ungar ve diğerlerinin oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırmayı çok daha acil bir mesele hâline getiriyordu. Ellar haklıysa, onlar da arazinin peşine düşmüştü ve doğrudan kendileri satın almaya hazırlanıyorlardı.

Ve işte o zaman, bayanlar baylar, Ellar Michaud ve ailesi boku yemiş olacaktı. Köhne evin niteliğine ve amacına dikkat çekmemek için onu yıkmaktan başka seçenekleri kalmayacaktı. Oysa Aline'in söylediğine göre, evin sakini böyle bir şeye asla izin vermezdi. Hatta intikam almak namına, Michaud'lara artık ihtiyacı olmadığına –onlardan kurtulması gerektiğine– karar verebilirdi. Bu varlık, Michaud ailesi buraya gelmeden çok önce bu toprağın bir parçasıydı; onlar çekip gittikten sonra da varlığını sürdürecek, yeni nesillerin zihinlerine ve kalplerine kök salacaktı. Bu arada, Michaud'lar onun yaydığı bir hastalığa yenik düşeceklerdi ve bunun ne tür bir rahatsızlık olacağını ancak o bilebilirdi... Çünkü o

artık onların içindeydi, onların bir parçası hâline gelmişti. Ağaçlarının meyvelerine, bahçelerinin sebzelerine, soludukları havaya bile nüfuz etmişti. Nesiller boyunca kanlarına karışmış, çoğu zaman uykuda kalarak hiçbir belirtiye neden olmamıştı, fakat bu durum her an değişebilirdi; belki Aline'in göğsünde beliren bir kitle, Eliza'nın ağzında büyüyen bir tümör, Ellar'ın dışkısında koyu renkli kan şeklinde... Gündüz vakti onun varlığı üzerine konuşmak kolaydı, ama gece olduğunda ve doğduğu ormanın içinde dururken, onun gerçekliğini inkâr etmek Ellar için çok daha güç bir hâl alıyordu.

Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Her ne kadar devasa bir propan patlamasının "incelikli" bir yöntem sayılması pek mümkün olmasa da, o ve kız kardeşleri, izleyecekleri yolu çoktan seçmişlerdi... Yine de Ellar şundan son derece emindi ki, yapılacak soruşturma onun bu yıkımda bir payı olduğunu kanıtlayamayacaktı. Buna karşılık, Pinette'in adamlarının suçlarını tüm çıplaklığıyla ortaya çıkacaktı. Kampı daha önce birkaç kez uzaktan gözlemlemiş, askerî mühimmat kasalarını bizzat görmüştü. Hatta ölmeden önce Mattia Reggio da Pinette'in yasa dışı silah ticaretiyle bağlantılı olduğunu doğrulamıştı. Bu durum, kurbanlara duyulacak sempatiyi azaltacak ve Den Hickman ile Bobby Ocean'ın sorgu odasında can sıkıcı sorularla yüzleşmesine neden olacaktı. Ellar, eski dostu Den için içinden bol şans diledi, çünkü ortasında bir krater açılmış, dallarına insan uzuvları saçılmış bir araziyi satmaya kalkmak hiç de kolay olmayacaktı.

Ellar, kampa onu görebileceği kadar yaklaşmıştı. Lambalar çoktan yanmış, ateşler iyice alevlenmişti. Uzaktan gelen müzik sesleri –kendi isteğiyle asla dinlemeyeceği türden bir kakofoni– geceyi dolduruyordu. Gece görüş gözlüğü takmıştı, gerçi buna gerçekten ihtiyaç duyduğunu sanmıyordu; karanlıkla nasıl baş edeceğini çoktan öğrenmişti.

Sığ bir çukur bulup çantasını yanına bıraktı ve gecenin tam anlamıyla çökmesini beklemeye koyuldu.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Sabine Drew ile Lagrange'da buluşmak üzere sözleşmiştik; orada arabasını bırakıp bizimle birlikte Gretton'a kadar devam edecekti. Buluşma noktasına yirmi dakika gecikmeyle geldi.

"Üzgünüm," dedi, onu selamladığımda. "Evden çıkmadan önce balıklarımı besliyordum."

"Demek balık besliyorsun?"

"Küçüklüğümden beri. Artık bu konuda epey bilgiliyim... Ama onları seyretmek de son derece keyifli. Benim özel hobimdir."

Araca binip Angel'ın yanına arka koltuğa otururken tanışma faslını tamamladık.

"Hasta mıydın sen?" diye sordu Angel'a.

"Bunu sana Parker mı söyledi yoksa yine psişik şeyler mi söz konusu?"

"Hiçbiri. Yüzünden görebiliyorum. Izdırap iz bırakır, değil mi?"

"İçte de dışta da," dedi Angel.

"Buna üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Bu arada, sen psişik misin yoksa medyum mu? Yanlış kelime kullanıp kimseyi gücendirmek istemem."

"Sanırım ikisi de," dedi Sabine, "çünkü ikincisi birincisinden beslenir. Ama aslında, her ikisi de olmak istemem. Bu yeteneğim hayatımı yerle bir etti."

Bundan sonra, Spotify'da usulca çalan Sarah Vaughan dışında sessizlik içinde devam ettik. Ancak Gretton'a yaklaştıkça Sabine'in gözle görülür biçimde daha da gerildiğini fark ettim.

"Şunu hemen söylemeliyim ki Bay Parker, Henry Clark'ın yanına bir başkası daha katıldı diye düşünüyorum."

"Başka bir çocuk mu?"

"Hayır, yetişkin bir erkek. Nefessiz kalarak öldü. Ölürken yaşadığı paniği ben de hissettim."

"Ne zaman oldu bu?"

"Dün gece."

"Kim bu?"

"Bilmiyorum. Henry sayesinde onun son anlarını hissettim. Sanırım sinyali Henry güçlendirdi."

Kasaba tabelasını geçtik.

"Beni istediğiniz yerde indirebilirsin," dedi Sabine. "Biraz yürümek istiyorum. Ama siz üçünüz yakınlarda olursanız kendimi daha güvende hissederim. Yani bana göz kulak olabilirseniz minnettar olurum."

Bir kahve dükkânının önünde durdum, Sabine de araçtan indi. Güney yönüne doğru yürümeye başlamadan önce, sağına soluna bakıp sanki nerede olduğunu kavramaya çalıştı. Sokakta neredeyse hiç araç yoktu; kaldırımlarda ise sadece birkaç kişi vardı, bu yüzden onu gözden kaybetmem pek mümkün görünmüyordu. Eğer biraz fazla uzaklaşmaya başlarsa arabayı hareket ettirmem yeterliydi.

"Bu son derece boktan bir durum," dedi Louis, duygularını gizlemeden.

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Antoine Pinette, aracıyla Gretton'un ana caddesinde ilerlerken, rengârenk bir ceket giymiş, aklı başından gitmiş gibi görünen bir kadın kaldırımdan aşağı adım attı ve neredeyse Antoine'ın ön tekerleklerinin altında kalıyordu. Antoine hız sınırına uymasaydı rahatlıkla ezebilirdi. Hatta kornaya basılmasına rağmen neredeyse hiç tepki göstermedi, yalnızca hafif bir merakla sürücüye bakıp kenara çekildi.

"Şu lanet olası cahiller," diye homurdandı Antoine'ın yolcu koltuğunda oturan kardeşi Leo. "Yemin ederim, evrim bu bölgeyi pas geçmiş."

Antoine, yaya geçidini kullanmayan ve dikkati tamamen başka yerde olan bu kadına bakakalmıştı. İçinde, durup onun iyi olup ol-

madığını kontrol etme yönünde tuhaf bir istek belirdi. Kadın ona birini hatırlatıyordu –annesini değil elbette, annesi olsa gözünü kırpmadan ezer geçerdi– ama başka bir hayatta ilgisini hak edebilecek bir kadını anımsatıyordu.

* * *

"Bu kadının psişik olduğu falan yok," dedi Louis, Sabine Drew'un sağ salim kaldırıma adım atışını izlerken. "Bugüne kadar hayatta kalmış olmasına şaşmak gerek."

Louis'i pek dinlemiyordum. Bunun yerine, Sabine'i neredeyse ezip geçecek olan araca gözlerimi kısarak bakıyordum.

"Biliyor musun," dedim, "bu Antoine Pinette'in arabasına çok benziyor."

* * *

Leo hâlâ homurdanıp duruyordu. Gretton'dan nefret ederdi. Antoine onu suçlamıyordu, ama sonuçta bu bir işti. Normalde Leo'yu ciddi iş meselelerine dâhil etmemeye özen gösterirdi, ancak molotof kokteyli olayı yaşandıktan sonra onu yakınında tutmaya karar vermişti. The Capital'daki o yüzleşme ise hâlâ Leo'nun içini kemiriyordu. Kimse kalabalığın önünde küçük düşürülmek istemezdi, ama Leo için bu çok daha ağırdı çünkü elinde gurur namına pek bir şey yoktu.

Antoine, ekibindeki hiç kimsenin –özellikle de Leo'nun– manipüle edilmesini istemediğini Bobby Ocean'a açıkça söylemişti. Mesajının yerine ulaştığını umuyor, ama bundan tam olarak emin olamıyordu. Bobby, oğlunun öldürülmesinden beri eskisi gibi değildi; bir zamanlar sahip olduğu dürtü kontrolü şimdi neredeyse tamamen yok olmuştu. Şimdi Bobby'nin nefret listesindeki grupların –siyahiler, Latinler, Yahudiler, göçmenler, feministler, eşcinseller ve sosyalistlerin– yanına Den Hickman da eklenmişti. Hickman ise yabancıların kendi arazisinde kamp kurmasına izin vermenin ne kadar akıllıca olduğunu sorgulamaya başlamıştı. An-

toine'ın birkaç arkadaşı ana eve fazla yaklaşmış, bu da Hickman'ın demans hastası eşini farkında olmadan çok korkutmuştu. Kadının zihninin bu ziyaretçilere takılıp kalması, Hickman'ın işini ve günlük hayatını iyice zorlaştırmıştı. Dahası, Hickman kamptaki misafirlerin zaman zaman ortada bırakılmış tabancalar ya da yarı otomatik silahların ötesinde başka şeyler de sakladığını fark etmişti. Endişelerini Antoine'a iletmişti; son yıllarını federal hapishanede geçireceği fikri onu ürkütüyordu. Üstüne üstlük, kadınlardan hiçbiri artık ona acıma duygusuyla da olsa seks karşılığında yakınlık göstermeye yanaşmıyordu. Bu durum, Hickman'ı her zamankinden daha huysuz birine dönüştürmüştü.

Son zamanlarda Antoine'ın hayatında büyük bir değişim olmuştu. Grettonda Bobby Ocean'ın finansal desteği sayesinde güvenli bir operasyon üssünde uzun vadeli bir gelecek kurma umuduyla yaşarken, şimdiyse yaşlı, sakat ve yarı delirmiş karısını sakinleştirmekle vakit öldüren bir adama dönüşmüştü. Hickman'ları öldürmek ve Gretton gibi küçük bir kasabada bundan sıyrılmak ise neredeyse imkânsızdı, yerel kanun adamı yalnızca beceriksiz bir polis memuru olsa bile... Bobby bu konuda daha kararsızdı, fakat Antoine sırf onun sözüne kulak asarak kimseyi öldürecek biri değildi... Üstelik Piscataquis County'de yeni bir cennet kurma fikri, aslında büyük ölçüde Bobby'nin kendi fantezisiydi. Antoine için bu bölge yalnızca işleri bir hapishanede ya da bir hurdalıkta yürütmekten daha iyi bir seçenek olduğu için bir tercih meselesiydi.

Daha da önemlisi, silahların son sevkiyatı bir gün önce ulaşmış ve dağıtıma hazır hâle gelmişti. Artık ortadan kaybolma zamanları gelmiş, aynı zamanda yeni gelir kaynakları aramaya başlamaları gerekmişti. Antoine, gençliğinde benimsediği "düzgün yaşam tarzı" anlayışının bir kalıntısı olarak bugüne dek uyuşturucu ticaretinden uzak durmuştu, ne var ki artık pragmatizm eski inançlarının önüne geçmeye başlıyordu. Beyaz ırkı savunma iddiası para kazandırmıyordu ve uyuşturucu satmak, tüm Minor Threat ve Fugazi plaklarını iade etmek anlamına da gelmiyordu.* Antoine'ın

---

* Minor Threat ve Fugazi müzik grupları, uyuşturucu ve alkole karşı duruşuyla bilinen "düzgün yaşam" punk kültürüyle ilişkilidir. Buradaki ifade,

metamfetamin ya da hatta kokain tedarik edebileceği güvenilir bağlantıları vardı. Her iki madde için de talep istikrarlıydı, gerçi kokain ticareti genellikle tüm dişleri sağlam olan biraz daha "kaliteli" bir müşteri kitlesiyle çalışmak demekti ve bu bile tek başına piyasayı daha az riskli, daha istikrarlı hâle getiriyordu.

Şu an için öncelik, kampta kalan silah ve teçhizatı sorunsuz bir şekilde tahliye etmekti. Antoine ve Leo, gece kampa dönmeden önce Den Hickman'ı mantıklı davranmaya ikna etmek için son bir girişimde bulunacaklardı. Eğer bunda başarısız olurlarsa, Hickman artık Bobby Ocean'ın halletmesi gereken bir sorun hâline gelecekti. Antoine, Bobby'nin sakinleştikten sonra yer değiştirmeyi –hatta tüm yerleşim planını tamamen rafa kaldırmayı– mantıklı bir adım olarak göreceğini düşünüyordu. Korku, nefret ve öfke üzerine bir koloni kurmanın temel kusuru açıktı: Böyle bir yapı sadece korkmuş, nefret dolu ve öfkeli insanları kendine çekiyordu, üstelik bu insanların hepsi silahlı ve gergindi. Onları Piscataquis ormanlarında kış boyunca yapacak hiçbir şeyleri olmadan kapana kıstığınızda, er ya da geç birbirlerine düşmeleri kaçınılmazdı. Yarısı en çok hangi gruptan nefret ettikleri konusunda bile anlaşamazken, diğer yarısı sırf mizaç gereği olarak herhangi bir konuda uzlaşmayı reddediyordu. Onları biraz olsun gözetimsiz bırakmak, kısa sürede birbirlerine yumruk sallamalarına izin vermek anlamına geliyordu.

Ancak Antoine, henüz Bobby'den bağını tamamen koparmaya niyetli değildi. Yöntemler konusunda her zaman anlaşamasalar da paylaştıkları bazı ortak inançlar vardı. Üstelik Bobby'nin cebi hâlâ doluydu ve hazır bir para kaynağını elinin tersiyle itmek, olsa olsa bir aptallık olurdu... Antoine Pinette ise aklıyla hareket eden bir adamdı.

Antoine'ın uyuşturucu ticaretine yönelmesinin bu geçmiş kimliğini tamamen reddetmesi anlamına gelmediğini ima ediyor. (ç.n.)

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabine'e çarpmak üzere olan araba, kasabanın kıyısındaki karanlıkta çoktan kaybolmuştu. Peşine düşmeye gerek yoktu; nereye gittiğini biliyordum.

"Eğer Pinette buradaysa," dedim, "bu Bobby Ocean ve ofisinin duvarındaki haritayla ilgilidir."

"Ama Henry Clark'la ilgili değil mi?" diye sordu Angel.

"Pinette'i hiç çocuk kaçıran biri olarak düşünmemiştim."

O sırada, Sabine'in The Great Lost Bear'da söylediği o söz aklıma geldi: Kötülük, kendine benzeyenleri bulur... Bir araya gelip kümelenirler.

Bunu düşünürken Sabine hızlı adımlarla yeniden arabaya doğru geliyordu. Angel ona arka kapıyı açtı.

"Çocuk bu kasabadan geçirildi," dedi Sabine. "Arkasında izler bırakarak."

* * *

Şef Lyle Drummond, Dexter'da Jen Blackmore adlı bir kadınla konuşuyordu. Maynard Vaughn gibi Blackmore da toplumun kıyısında yaşayan biriydi, ancak sosyal hizmetlerle ilişkisi daha düzensizdi ve şartlara göre değişiyordu. Alkol onun en büyük sınavıydı ve sonunda hayatına mal olacak gibiydi. Yine de, aşırı tüketimin bedeninde yarattığı tahribatı bir kenara koyarsak, bugüne dek sayısız dayaktan, dondurucu soğuklardan ve hatta kazara kendini ateşe verdiği bir olaydan sağ çıkmayı başarmıştı. Kırklarında olmasına rağmen altmışlarında görünüyordu ve kendine özgü ağır bir kokusu vardı. Buna rağmen, ayık olduğunda –ya da olabildiği kadarıyla– son derece berrak düşünebiliyordu. Üstelik göründüğünden daha zekiydi; Dexter'da ve civarda bazı kişilerin duymaktan hoşlanmayacağı kadar çok şey görmüş ve hiçbirini unutmamıştı. Şu anda Drummond'a Maynard Vaughn'dan söz ediyordu.

"Maynard arabaya bindi," dedi. "Gölün kenarında."

"Ne tür bir araç?"

"Açık mavi bir Chrysler. Maynard'ı daha önce de o arabada ya da ona çok benzeyen bir arabada görmüştüm. Dikkatimi çekti çünkü Maynard'ın pek araba yolculuğuna alışık olmadığını bilirim. Bu çok zaman önceydi ve o zaman arabada onunla birlikte iki kadın vardı: biri yaşlı, biri genç. Bu sefer ise yalnızca genç olanı gördüm."

"Peki sonra ne oldu?"

"Araba durdu. Şoför Maynard'a bir şey söyledi, o da arabaya bindi ve araç uzaklaştı."

"Maynard zorla mı bindirildi?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır."

"Sanırım," dedi Drummond, "plakayı görmedin, değil mi?"

"Gözlüğüm yoktu," dedi Blackmore. "Yani Maynard olduğunu seçebildim ama o harfleri ve rakamları okuyamadım." Drummond'a kurnazca baktı. "Plakayı alsaydım, ödül alır mıydım?"

"Sana hak ettiğini verirdim."

Blackmore, dişlerinden çok diş etlerini gösteren bir sırıtışla Drummond'a baktı. Kalan dişleri de pek uzun süre dayanacak gibi görünmüyordu.

"Ne kadar hak ederdim?"

"Yirmi dolar?"

"Hah," dedi Blackmore. "Sırf bir plaka için yirmi dolar."

Islık çaldı ve ceketinin cebinden ucuz bir cep telefonu çıkardı.

"Bu da demek oluyor ki arabanın bir fotoğrafı en az elli dolar eder."

SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

Grettonda Bide-A-While adında bir motel vardı ve oda fiyatları öylesine düşüktü ki, ya zamanda geriye dönmüştük ya da gece boyunca böcekler tarafından canlı canlı yenme riskini göze almıştık.

Yine de iyimser bir açıdan bakarsak, kasaba en azından iki farklı konaklama seçeneği daha sunuyordu. Web sitesindeki fotoğraflara göre ilk yer, insana hapishane koğuşunu andıran yataklar ve onlara uygun yemekler vaat ediyordu. İkincisi ise adeta "Karmaşık Bir Boşanma Sürecine Girmiş Eşcinsel Çift" odasıyım diye bağırıyordu. Biz de ikinci olanı tercih ettik.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Angel, mülke doğru yürürken.

"Önce yemek yiyebileceğimiz bir yer bulalım," dedim. "Sonra da soruşturmaya başlarız. Reggio buraya geldiyse mutlaka biriyle konuşmuştur. Sorular soran bir yabancı –hele ki böyle bir kasabada– kolayca dikkat çeker ve akılda kalır. Ayrıca Antoine Pinette ile Bobby Ocean'ın neyin peşinde olduğunu da öğrenebiliriz çünkü peşinde oldukları şeyin iyi bir şey olmadığı kesin."

Tam o sırada cep telefonuma gizli bir numaradan bir çağrı geldi.

"Parker," dedim.

Cevap veren ses yaşlı ama kararlıydı. Hafif bir yabancı aksanı vardı... Adio Pirato, anne babası eski ülkelerinden buraya göç ettikten sonra doğmuş olsa bile, onların kültürel mirasının izlerini hâlâ belirgin bir şekilde taşıyordu.

"Son konuşmamızda," dedi, "bunun son konuşmamız olmasını ummuştum. Daha fazla arkadaş edinmelisin Parker çünkü şu anda boş yerim yok; ya da senin durumunda, muhtemelen hiç olmayacak."

"Ben bu kayba razıyım, beni dert etme."

"Zaten yeni arkadaşlar edinmenin bir anlamı yok," dedi Pirato. "Hayat seçimlerin, o insanları yeterince tanıyamadan öleceğin anlamına geliyor, ya da tam tersi olur, onlar önce ölür... Bu bir cep telefonu mu?"

"Evet."

"Cep telefonunda iş konuşmayı sevmem. Bir ankesörlü telefon bul ve beni geri ara. Kalemin var mı?"

Bana verdiği numarayı not ettim. Bir sokak geride bir benzin istasyonu görmüştük, ben de U dönüşü yapıp oraya girdim. Günümüzde artık pek rastlanmayan bir jetonlu telefon, önceden paket-

lenmiş odun yığınlarının ve zincirle sabitlenmiş bir propan tankı rafının yanında duruyordu. Louisê depoyu doldurmasını söyledikten sonra pompacıdan bozuk para alıp Pirato'yu geri aradım... Arka plandan konuşmalar ve müzik sesleri geliyordu.

"Mattia neyin içine bulaştı?" diye sordu Pirato.

"Belki hiçbir şey," dedim. "Ama büyük ihtimalle başı dertte."

Pirato lafı uzatmadı. Amara Reggio benim için kefil olmuştu, bu da Pirato için yeterliydi.

"Mattia benden bir plaka sorgulamamı istedi," dedi. "Hâlâ birkaç tanıdığım var."

"Bir sonuca ulaştın mı?"

"Evet." Plaka numarasını okuyup devam etti: "Araç mavi bir 2016 Chrysler 200 Sedan. Sahibi Ellar Michaud, adresi ise Özel Yol Yedi, Gretton, Maine."

"Reggio'nun istediği tek şey bu muydu?"

"Biraz lafladık ama asıl merak ettiği araba meselesiydi. Umarım bir sorun çıkmaz."

"Benden dolayı çıkmaz," dedim. "Eğer biri sorarsa, Amara plaka numarasını kocasının not defterindeki baskı izinden bulmuş dersin."

"Bana uyar. Mattia hakkında bir şey öğrenirsen bana haber ver. İlk numarayı ara. Telefon direkt mesaja düşer ama mutlaka dinlerim."

"İletişimde oluruz," dedim, "sonuç iyi de olsa kötü de."

Arabaya doğru yürürken David Southwood'u tekrar aradım. Yine ilk çalmada açtı.

"Evet?"

"Senin için bir isim ve adresim var," dedim. "Ellar Michaud, Özel Yol Yedi, Gretton, Maine."

"Ne öğrenmemi istiyorsun?"

"Bir kız kardeşi olup olmadığını."

SEKSEN ALTINCI BÖLÜM

Çantalarımızı motel odasına bıraktık. Beklentilerimizin aksine burayı iki eşcinsel erkeğin değil, Bella adında minyon bir emekli kadının işlettiğini öğrendik. Bella'nın zevki ise, ortada bırakılmış ahşap işçiliği ve taklit Kızılderili süslemelerinden öteye gitmiyordu. Önümüzdeki birkaç saatte ne yaşanırsa yaşansın, Gretton'dan sessiz sedasız ayrılmayacağımız açıktı; bu yüzden hazırlık yaparken biraz mahremiyete ihtiyacımız vardı. Ayrıca Sabine Drew'un kalacağı ayrı bir yer de gerekiyordu... Onun, Michaud'larla yaşayacağımız yüzleşmede yanımızda olmasını istemiyordum. Bizim meselemiz ölülerle değil, yaşayanlarla ilgiliydi.

David Southwood, istediğim bilgileri –hatta fazlasını– bana ulaştırmıştı. Ellar Michaud'un iki kız kardeşi vardı ve üçü de aile mülkünde birlikte yaşıyordu. Kardeşlerin en büyüğü elli altı yaşındaki Ellar'dı; onu elli beş yaşındaki Aline izliyordu. En küçükleri ise otuz sekiz yaşındaki Eliza'ydı. Anne babaları hayatını kaybetmişti ve kardeşler, nesillerdir aileye ait olan geniş araziyi birlikte sahiplenmişlerdi.

Southwood, kardeşlerin ehliyet kopyalarını bana e-posta ile göndermişti. Ellar Michaud 1,80'in üzerinde boyu ve buna uygun bir fiziğiyle dikkat çekiyordu. Kız kardeşleri ondan biraz daha kısaydı ama aradaki fark fazla değildi. İkisi de güzellikleriyle öne çıkan kadınlar sayılmazdı; doğru ışıkta Eliza'ya kimseyi gücendirmeyen bir sıradanlık atfedilebilirken, Aline karanlıkta bile kargaları ürkütecek kadar çirkindi; korkuluk olarak çalışsa daha çok para kazanabilirdi. Eliza'nın fotoğrafını, Mara Teller'ın bulanık görüntüsüyle karşılaştırdım. Benzerlik bir jüriyi ikna etmeye yetmezdi ama benim için fazlasıyla yeterliydi... Aynı kadına baktığımı biliyordum.

Aynı adrese kayıtlı üç araç vardı: bir Buick kamyonet, beyaz bir Nissan ve mavi bir Chrysler. Michaud ailesinin hiçbir üyesinin sabıka kaydı bulunmuyordu, ancak Ellar Michaud'un komşusu Den Hickman, Ellar hakkında tehdit ve izinsiz giriş suçlamalarıyla şikâyette bulunmuştu. Michaud ailesi buna karşı bir dava açma-

mıştı, fakat durum hiç alevlenmemiş olsa da ortada sürekli gerilim yaratan bir toprak anlaşmazlığı olduğu kesindi.

Hâlâ ehliyet fotoğraflarını inceleyip yüzleri aklıma kazımaya çalışıyordum ki telefonum yeniden çaldı... Bu kez numarayı tanımıyordum ama açtığımda arayanın Beth Witham olduğunu öğrendim.

"Stephen Clark ve Grettondaki o kız hakkında biraz araştırma yaptım," dedi. "Ortak bir tanıdığımız o kızın Michaud'lardan biri olabileceğini düşünüyor... Ama aradan çok uzun süre geçtiği için emin olamıyor."

Sessiz kaldım. Beth gerçekten bir sonuca ulaşmış mıydı? Onu yeterince tanımadığım için bulgusunu teyit edemezdim.

"Pekâlâ," dedim, "onlar hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Benim onlarla kişisel olarak hiçbir ilişkim olmadı. Ailelerinin yüzyıllardır Grettonda yaşadığını ve içe kapanık bir hayat sürdüklerini biliyorum. Bana bu ismi veren kişi hâlâ kasabaya çok uzak olmayan Piscataquis'te yaşıyor. O dönemde insanların Michaud'lardan uzak durmaya çalıştığını, hâlâ da durumun pek farklı olmadığını söyledi. İşte bu yüzden Stephen'ın onlardan biriyle yatmış olması, kasaba sakinleri arasında uzun süre unutulmadı."

"Tam baş belası insanlar yani ha?"

"Baş belası olmaktan ziyade, son derece tuhaf insanlar," dedi. "Bakar bakmaz hallerinden anlayacağın türden. Konuştuğum kişinin dediğine göre, kasaba sakinleri özel işlerinde ya da aşk hayatlarında yardım almak için Anne Michaud'a gidiyormuş. Eline biraz para sıkıştırılırsa, kadın her şeyi yapıyormuş, hatta şu Roe ve Wade* davasından önceki dönemde kürtaj bile... Babama da sordum, bunun doğru olduğunu söyledi."

Beth'e yardımından dolayı minnettar olduğumu söyledim. Ardından odamdaki pencerenin önüne oturup telefonumdaki Eliza Michaud fotoğrafları arasında gidip geldim: Biri Stephen Clark'la birlikte çekilmişti, yüzü kameradan hafifçe öteye çevrilmişti; diğeri ise sürücü belgesinden alınmış, doğrudan bana bakıyordu. Artık

---

* Roe ve Wade, 1973 yılında ABD Yüksek Mahkemesi tarafından verilen ve ülkenin kürtaj yasalarını kökten değiştiren tarihî bir karardır. (ç.n.)

Henry Clark'ın kaçırılmasından Eliza Michaud'un sorumlu olduğuna inanıyordum, ancak bunu tek başına yapmadığı da açıktı.

* * *

Angel, Louis ve ben motelden çıkıp arabaya doğru yürüdük. Hepimiz ceketimizin altında birer silah taşıyorduk; ayrıca benim bagajda, kabzası tabanca tipi olan Mossberg marka 12 kalibrelik bir av tüfeğim vardı. Bu silah Moxie'nin hediyesiydi, ancak şimdiye kadar kullanma fırsatım olmamıştı. Ne yapacağımı tam bilemediğim için de onu bagajda saklamayı tercih ediyordum. Southwood'dan gelen e-postayı Angel ile Louis'e gösterdim ve içindeki Eliza Michaud'un fotoğrafını işaret ettim.

"Daha iyi bir aday olmadığı için," dedim, "Mara Teller bu."

"Boy açısından hepsi modellik için yaratılmış," dedi Louis, ehliyetleri ve yüzleri tek tek incelerken. "Ama bunun dışında aile genel olarak epey nemrut görünüyor."

Angel hâlâ Eliza Michaud'un fotoğrafına takılıp kalmıştı.

"Biri neden böyle bir kadınla ilişki yaşamak istesin ki?" diye sordu.

"Aşk bu," dedim, "ota da konar boka da."

"Tamam da, göze de konması gerekmez mi," dedi Angel. "Gerçi kız kardeşiyle karşılaştırınca Eliza tam bir Afrodit sayılır."

"Bunun bir ilişki meselesi olduğunu sanmıyorum," dedim. "Kulağa çılgınca gelebilir, ama Stephen Clark'ın kendi çocuğunun kaçırılmasını bizzat planlamış olabileceğine ve bunu Eliza Michaud ile bir cinsel ilişki karşılığında yapmadığına giderek daha çok inanmaya başlıyorum.

Stephen Clark... Baba olmak istemeyen, eski kız arkadaşını hamile kaldığı için döven, ama sonra dönüp karısını çocuk yapmaya zorlayan bir adam; sekse pek ilgi göstermeyen, buna rağmen yıllar önce bir barın arka otoparkında pek de çekici sayılmayacak bir kadınla birlikte olmuş biri.

"Eğer mesele seks değilse, o halde neden?" diye sordu Louis.

"Bilmiyorum," dedim. "Seks ihtimalini elediğimizde geriye pek

bir şey kalmıyor. Stephen Clark kendi çocuğunun kaçırılmasını neden kabul etmiş olsun ki? Eliza ona ne verebilirdi ki Stephen kendi oğlunu ona teslim etmeyi kabul etsin? Stephen'ın zaten sahip olmadığı ne sunmuş olabilir?

"Para olabilir mi?" diye sordu Louis.

"Para çok inandırıcı gelmiyor," dedim. "Onu motive eden şey bu değil."

"Peki ne?"

"Hırs olabilir mi?" dedi Angel.

Ve ben de, evet, olabilir, diye düşündüm. Clark'ın en çok istediği şey mesleki başarı ve tanınırlıktı, ancak kendi sınırları onu bunlara ulaşmaktan alıkoyuyordu. Ama Eliza Michaud onun mesleki ilerlemesini nasıl garanti edebilirdi ki? O, ağabeyi ve ablasıyla birlikte, ücra, sevilmeyen bir kasabanın yakınındaki ormanda yaşıyordu.

"Sanırım Michaud'lara sormamız gerekecek," dedim.

* * *

Michaud arazisini tanımak için Özel Yol 7'yi ikinci kez kat ederken Lyle Drummond bizimle iletişime geçti. Çevrede hiçbir yapı ya da ışık görünmüyordu; yine de Google Earth'ten ana evin bu bölgede olduğunu ve bir harabe olma ihtimali bulunan ikinci bir yapının daha bulunduğunu biliyorduk.

"Hâlâ Gretton'da mısın?" diye sordu Drummond.

"Bana yalan söyledin," dedim.

"Öyle mi?"

"Bu manzara Dexter'ı Reno'ya değil, Vegas'a benzetiyor."

Tam o sırada bir hayvan Özel Yol 7'nin bir tarafından diğerine doğru koştu. Kuyruğunun uzunluğuna bakılırsa, gece avına çıkmış bir sansardı.

"Herkesin zevki kendine," dedi Drummond. "Maynard Vaughn hakkında bilgi soruyordun. Kendisi en son Gretton'daki Özel Yol 7'de, Ellar Michaud adına kayıtlı mavi bir Chrysler'a binerken görülmüş. Ancak tanık, direksiyonda bir kadın olduğunu söylüyor.

Tanık ayrıca Maynard'ı aynı araçta en az bir kez daha gördüğünü, o sefer de iki kadınla birlikte olduğunu belirtiyor. Bu kadınlardan biri, onu daha yakın tarihte arabasına alan kadınmış."

"Tanık ne kadar güvenilir?"

"Bu kadın, bir zamanlar benzinle kendini ateşe vermeye kalkışmış bir alkolik. Bunun dışında düşündüğünden daha güvenilir biridir ve hafızası da yıllar, hatta on yıllar öncesine kadar uzanacak kadar kuvvetlidir. Ama bana anlattıklarınla bile, yetki alanımın dışındaki bir mülk için arama emri çıkarmaya yeterli değil. Yine de, yerel kolluk kuvvetlerine gerekli nezaket ziyaretlerini yaptıktan sonra –ve Maynard bu süreçte ortaya çıkmazsa, ki çıkma ihtimali de var– yarın oraya bir göz atmayı planlıyordum."

"Grettondaki kanun adamı kim?"

"Poulin adında bir polis memuru, ama cinayet hariç, tam soruşturma ve hareket yetkisine sahip."

"Onunla herhangi bir münasebetin oldu mu?"

"Birkaç kez, ama hep sıradan meselelerdi. Bunu yaymamanı isterim ama bence orada fazla uzun süre kaldı. Sanırım, ya kanun ihlallerine göz yumuyor ya da hiçbir şey görmüyor. Eğer yetki alanına girersek ona haber vermem gerekebilir, ama önce şerifin ofisiyle ve eyalet polisiyle durumu değerlendirmek istiyorum."

Drummond'a karşı açık olmaya karar verdim. İşler ters giderse, çok geçmeden öğrenecekti.

"Michaud arazisinin dışındayız," dedim. "Aradığımız adam, aynı mavi Chrysler'ı aramak için Grettona geldi."

"Kahretsin," dedi Drummond. "Bak, harekete geçmeden önce bunu üstlere bildirmem gerekiyor ve bu yarın sabaha kadar olmaz."

"En son baktığımda biz şerif yardımcısı değildik. Bu yüzden o prosedür bize işlemiyor sanırım."

"Aptalca konuşma. Hava çoktan kararardı. O araziye şimdi adım atarsanız, izinsiz giriş sayılır ve yasal olarak vurulabilirsiniz. Tanrı aşkına, siz üçünüz gece vakti benim bahçeme izinsiz girseydiniz, prensip gereği ben de sizi vururdum. Güneş doğana kadar beklemek ne kaybettirir?"

Telefonu elimle kapattım.

"Gerekmedikçe vurulmanın bir anlamı yok," dedi Louis. "Daha önce vurulmuştum ve bu deneyimden hiç hoşlanmamıştım."

"Yaşlanıyorsun," dedim.

"Öldürülmediğin zaman öyle oluyor," dedi. "Sana gelince, biri seni vurmaya karar verirse, üzerinde delik olmayan bir yer bulmakta zorlanacaktır."

"Angel?"

"Elbette bir gün bir yerde öleceğim," diye cevapladı, "ama karanlıkta, burada olmamasını tercih ederim."

"Ya Reggio ne olacak?"

"Eğer o mülke girip yanlış kişilere yanlış sorular sorduysa çoktan ölmüştür zaten," dedi, Louis. "Onu öldürmedilerse de, ya orada ya da başka bir yerde hâlâ hayattadır ve bu durumun yakın zamanda değişme ihtimali pek yok. Başka bir deyişle, gece vakti etrafta dolaşmamız durumu iyileştirmeyecek. Ama sen kararlıysan, benim de yapacak başka işim yok."

"Drummond yerel yetkililere ve eyalet kolluk kuvvetlerine haber vermeye başladığı anda," dedim, "bu konu ağızdan ağıza yayılır. Buradaki polis memurunu hiç tanımıyorum ve tarafsız mı değil mi bilmiyorum. Ama konu Michaud ailesiyse, sağduyusuna güvenemeyiz. Eğer sabrınız varsa, şafak sökene kadar bekleyelim, sonra harekete geçeriz."

"Bana uyar," dedi Louis ve Angel de aynı fikirdeydi. Telefona geri döndüm.

"Uzun sürdü," dedi Drummond.

"Demokraside yaşamanın zorlukları. Bekleyeceğiz." Bu doğruydu, ama aynı zamanda bir tür yalandı. Gerçekten bekleyecektik, ama Drummond için değil.

"Bana bir iyilik yapıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi. "Ben de tam tersi olduğunu düşünüyordum."

"Duygusallaşma. Bana sonra teşekkür edersin."

"Bunu, yapmayı dört gözle beklediğim şeyler listesine ekleyeceğim, böbrek bağışlamanın hemen altına."

"İşte budur," dedim. "Her zaman cömert ol."

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

Hickman arazisindeki saklandığı yerden Ellar Michaud, Antoine Pinette'in aracının kampa girişini izliyordu. Mobil evlerden sızan ışıklar, aracın yamalı boyasını belirginleştiriyordu. Bir süre sonra Pinette direksiyondan indi; yanında, Ellar'ın kasabada onu hem Pinette hem de Lars Ungar'la birlikte görmeye alıştığı genç bir adam vardı. Yüz hatları daha yumuşak olsa da, aralarında belli belirsiz bir benzerlik olduğunu düşündü Ellar.

Mobil evlerin birinden dağınık sakallı yaşlı bir adam çıktı; Pinette'i kucaklayıp çöplüğün yanında duran panelvana doğru götürdü. Kamptaki kadın ve erkeklerden beş ya da altısı da peşlerinden yürüdü. Ateşin başındaki genç bir çift ise yerinden kalkmadı; aralarında bir şişeyi elden ele dolaştırıyorlardı. Ellar gözleriyle Ungar'ı aradı ama onu göremedi. Belki de evlerden birindeydi, diye düşündü. Eğer öyleyse Pinette geldiğinde neden dışarı çıkmamıştı? Büyük olasılıkla kamptan uzaktaydı. Bu ihtimal Ellar'ın canını sıktı. Lars Ungar'dan hiç hoşlanmazdı ve onu yanarken görmeyi ummuştu.

Ellar, çantasından bir bez torba çıkardı. İçinde, buzdolabı poşetine konmuş ölü bir kokarca ve iki küçük şişe kokarca esansı vardı. Kamptaki ihtiyaçların büyük kısmını karşılayan üç büyük propan tankını ve römorkların yanında duran birkaç küçük tankı çoktan tespit etmişti. Bağlantı hortumlarını kesip yangın düzeneklerini hazırlamak için zamana ihtiyacı olacaktı. Ölü kokarca ve kokarca esansı dikkat dağıtmak için iş görecekti ama Pinette'in gelişinin yarattığı karmaşa ona fazladan bir avantaj sağlıyordu.

Torbayı özenle kapatıp kenara koydu. İçindekiler hassastı; en ufak bir sızıntı ya da kırılma felaketle sonuçlanabilirdi. Ardından sessizce, adı olmayan ve aslında inanmayı pek de istemediği bir tanrıya dua etti.

SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lars Ungar, Hickman ile Michaud toprakları arasındaki tartışmalı sınırı oluşturan dereyi aştı. Kampta yapılan en son ve nihai silah sevkiyatından geçici olarak temin ettiği susturuculu bir M4 karabina taşıyordu. Başını, ordu malı bir ağlı kask koruyordu. Çukurlara takılıp sendelemek istemediği için, kalıcı kullanım hakkı aldığı gece görüş monoklünü* sağ gözüne sabitlemişti.

Michaud ailesinin ana konutu epey uzaktaydı; yine de Ellar Michaud ile tuhaf kız kardeşleri, arazilerine izinsiz girilmesine karşı son derece hassas davranıyorlardı. Ungar'ın göğsüne ek bir cihaz –kaskına monte edilen kameraya bağlı küçük bir video ekranı– takmasının nedenlerinden biri buydu. Ungar, Michaud'ların olağanüstü algılarını –kız kardeşlerin tuhaflıklarına rağmen– herhangi bir "altıncı his"le ilişkilendirmiyor, bunun yerine daha sıradan bir açıklamaları olabileceğine inanmaya devam ediyordu.

Dereyi geçtikten birkaç dakika sonra Ungar, köhne evi nihayet görüş alanının içine aldı. Bir ağacın arkasına saklanarak gece görüş lensini kaldırdı ve gözlerinin doğal ışığa yeniden uyum sağlaması için bir süre bekledi. Gökyüzünü saran dallar seçilebilir hâle geldiğinde video ekranını etkinleştirdi. Güvenlik sisteminin kızılötesi ışınları hemen belirginleşti; yerden yaklaşık 0,5 metre ve 1 metre yükseklikte yatay şekilde uzanan paralel ışık şeritleri hâlinde görünüyordu. Kızılötesi ışınlar yapıyı tamamen çevreliyordu; böylece küçük bir geyikten daha büyük herhangi bir canlı mülke yaklaştığında her iki ışını da keserek Michaud'ların ana konutundaki alarmı tetikleyecekti. Buna karşılık, yalnızca üst ışının üzerinden geçen bir kuş ya da yarasa ile yalnızca alt ışının altından geçen bir tilki sistemi devreye sokmuyor, herhangi bir uyarı sinyali oluşturmuyordu.

Ungar dış cepheyi inceledi. Michaud'ların yerinde olsaydı, evin ön ve arka girişlerine –ya da en azından yakınlarına– iki kamera yerleştirirdi. Böylece ışınlardan biri kesildiğinde, bir geyik yüzün-

---

* Kaş kemerinin altına sıkıştırılarak kullanılan tek gözlük camı. (ç.n.)

den tetiklenip tetiklenmediğini anlamak için hemen oraya koşmasına gerek kalmadan durumu hızla değerlendirebilirdi.

Ancak bu ışınların varlığı önemli bir soruyu da beraberinde getiriyordu: Bu sistem tam olarak *neyi* korumak için kurulmuştu? Den Hickman, Antoine Pinette'e, yöre halkının Michaud ya da Hickman arazilerine izinsiz girmemeleri gerektiğini zaten iyi bildiklerini söylemişti. "İyi çitler iyi komşuluklar yaratır" sözü burada fazlasıyla geçerliydi. Gretton, avcıların ya da kar motosikleti meraklılarının akın ettiği bir yer değildi; bu da arazi sahiplerinin yabancılardan genelde rahatsızlık duymadığı anlamına geliyordu. İşte bu mahremiyet hissi, Pinette ile Bobby Ocean'ın Gretton'u üs olarak seçmelerinin başlıca nedenlerinden biriydi.

Michaud arazisi ziyaretçilere açık olsa bile, bu kadar karmaşık bir kızılötesi güvenlik sistemi, ormanın içindeki harap bir ev için gereğinden fazla bir tedbir gibi görünüyordu. Ungar, etraftaki gençlerin içeri sızıp esrar içmek ya da birkaç bira devirmek için bir yol bulmaları hâlinde her zaman bir yangın çıkma riski olduğunu düşündü; gerçi bu olasılık, birinci kattaki pencerelerin tahta kapaklarla kapatılmasıyla ortadan kaldırılmıştı. Eski ahşap kapılar da ya çelik plakalarla değiştirilmiş ya da takviye edilmişti. Böylece geriye tek zayıf nokta olarak üst kattaki pencereler kalıyordu. Bu pencerelerin camları hâlâ açıktı; sanki içeride yaşayan biri tamamen karanlıkta kalmak istemiyormuş gibi.

Ungar, bu harabe evde biri yaşıyorsa bunun pek çok şeyi açıklayabileceğini düşündü; örneğin, yapının neden hâlâ yıkılmamış olduğunu... Ancak kapıların dışarıdan kilitli oluşu, içeride biri varsa onun bir sakin değil de adeta bir mahkûm olabileceğini düşündürüyordu. Bu ihtimali aklında tartıp değerlendirdikçe, evde birinin yaşaması giderek daha imkânsız görünmeye başladı. Yine de tıpkı Pinette gibi o da bu olasılığı tamamen aklından silemiyor, kendi kendine gölgelere balıklama atlamaması gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Ungar yere doğru iyice eğilerek ağaç hattı boyunca evin etrafında tam bir tur attı. Monokl kullandığı hâlde, kapılara açıkça yerleştirilmiş bir kamera göremedi, gerçi bu hiç kamera olmadığı

anlamına gelmiyordu. Bu kızılötesi sistemi kuran kişi her kimse, kameraları fark edilmeyecek şekilde gizleyebilecek teknik beceriye de sahip olmalıydı. Ungar, sisteme elektriğin nereden geldiğini düşünmeden edemedi ama –bir elektrikçi olmasa da– böyle bir fotoelektrik ışın düzeni için en verimli güç kaynağının güneş panelleri olacağını tahmin etti. Bu meseleyi olsa olsa kampın teknik uzmanı sayılan, Pinette'in kuzenlerinden biri bilebilirdi. Sonuçta, kampın tamamının tüm paralı kanallara ücretsiz erişimini sağlayan kişi oydu.

Ungar bunca yolu boşuna gelmemişti; Michaud'ların ne sakladığını öğrenmeden kampa dönmeyi düşünmüyordu. Ortada belli bir ölçüde risk vardı tabii, ancak şans genel olarak ondan yanaydı.

Michaud'ların, gizli kameralardan ana eve aktarılan görüntülerin başında yirmi dört saat nöbet tutmadığını biliyordu. Zaten bu yüzden ana alarm sistemi olarak kızılötesi ışınları tercih etmişlerdi. Işınlar tetiklenmediği sürece Michaud'lar ekrana yalnızca geçerken göz atacak; sadece bir anormallik hissederlerse görüntüleri ayrıntılı biçimde inceleyeceklerdi. Ungar, işleri berbat etmediği sürece eve fark edilmeden ulaşabileceğine inanıyordu. Kapılar asma kilitlerle güvence altına alınmıştı, ama çantasında bir levye ve küçük, korozyona dayanıklı bir kapta sakladığı 60/40 nitrik asit-su karışımı vardı. Yine de, bu ikincisini kullanmak zorunda kalmamayı umuyordu. Çeliğin kalınlığına bağlı olarak çözeltinin kilidi eritmesi saatler sürebilirdi ve o kadar uzun süre beklemek istemiyordu. Ne de olsa, hiç beklemediği bir anda Michaud'lar kamyonetleriyle çıkagelip saklandığı yeri bulabilir ve ona, mahremiyete saygı duyulması gerektiğine dair oldukça acı bir ders verebilirlerdi.

Ungar derin bir nefes aldı, en yakındaki IR ışınlarına yöneldi ve alttaki ışının üzerinden dikkatle süzülerek geçti; üstteki ışını tetiklememek için başını iyice eğmişti. Evin penceresiz doğu cephesinden yaklaşarak arka kapıya doğru ilerledi. Bu kez köşeyi döndüğünde bir kamera fark etti. Kamera, ahşap bir lentonun üzerine yerleştirilmişti; kaplamanın bir bölümü sökülmüş, böylece kamera yüzeyin içine gömülmüş hâle getirilmişti. Bu sayede ahşapla ne-

redeyse aynı düzlemde duruyor ve uzak mesafeden bakıldığında gündüz vakti bile fark edilmesi son derece güçleşiyordu.

Ungar, çantasından küçük, siyah bir sprey boya çıkardı ve kameranın merceğini iyice kapatacak şekilde sıktı. Michaud'lar kameranın artık yayın yapmadığını fark ederse –ve biraz da şans varsa– bunu bir arızaya ya da şarjı bitmiş bir pile yorup ayrıntılı incelemeyi sabaha bırakabilirlerdi. Aksi takdirde, Ungar'ın elinde M4'ü ve yüzünde kayak maskesi vardı. Gerekirse ateş etmeye hazırdı, ancak silahın görünmesinin bile, iri yarı Ellar'ın iki kez düşünmesine yeteceğinden emindi. Ayrıca harabe evde hükümete ait sırlar saklanmıyorsa, Ellar'ın izinsiz giriş konusunda polise şikâyette bulunmayacağını da düşünüyordu. Öte yandan, Ellar'ın kampına girip ortalığı karıştırmaya karar verirse, izinsiz giriş meselesi karşılıklı bir hâle gelecekti. Bu durumda kamp, silahlı bir davetsiz misafire karşı kendini savunmak zorunda kalacaktı.

Ungar, levyeyi asma kilide yerleştirip ona tüm gücüyle yüklendi. Kilit oldukça sağlamdı ama Ungar kilit kırma konusunda epey deneyimliydi –daha önce pek çok kez kilitleri kırmış, hatta bununla yetinmeyip kollar, kafalar da kırmıştı– ve ilk denemede bu kilidi de kırmayı başardı. Mandalı yerinden çıkardı ve çelik kapıyı açtı. Çelik kapının hemen arkasında, yapının orijinal ahşap kapısı duruyordu. Camlar tozla kaplanmış, örümcekler ve avları ise burayı mesken tutmuştu. Ungar, çelik kapının üzerinde herhangi bir alarm sensörü görmedi. Eğer görseydi, Michaud'ların çoktan yola çıkmış olacaklarını düşünerek derhal kampa geri dönerdi. Sonra ahşap kapıyı denedi ve kolayca açıldığını gördü. Bunda da sensör bulunmuyordu, ama buna şaşırmadı; iç kapıya sensör yerleştirip de dış kapıyı boş bırakmak pek mantıklı olmazdı, öyle değil mi?

Artık evin içine girmişti, bu yüzden Ungar gece görüş monoklünü bırakıp, yüksek güçlü bir Maglite marka el fenerini çıkardı. Yavaş ve temkinli adımlarla ilerlemeye başladı; tahtaların sağlamlığını, üzerine tam ağırlığını vermeden önce dikkatle test ediyordu. Son isteyeceği şey, bastığı bir tahtanın kırılmasıyla bileğini incitmekti. Daha da kötüsü, doğrudan bodrum katına düşebilirdi; bu durumda, ya kendi adamları onu bulana kadar –ya

da Michaud'lar devre dışı bırakılan güvenlik kamerasını kontrol etmeye karar verene kadar– orada acı içinde kıpırdayamadan yatmak zorunda kalabilirdi.

Birinci katta –muhtemelen bir zamanlar salon olarak kullanılan boş odada– iki plastik sandalye dışında hiçbir mobilya yoktu. Duvar kâğıdı, Ungar'a çocukken Rumford'daki büyükannesini ziyarete gittiği günleri anımsattı: solmuş kırmızı perdeler, duvarlara sinmiş rutubet kokusu... Geçmişe bir yolculuk yapmış gibiydi, ama geri dönmek isteyeceği bir zamana değil. Yine de bina tamamen terk edilmiş değildi; düzenli olarak kullanıldığı belliydi. Koridordaki toz tabakası bozulmuştu ve zemin boyunca taze çamur izleri uzanıyordu. Ungar, ikinci kata çıkan merdivenlere göz gezdirdi. Basamakların bir bölümü çökmüş, ortaya dişli bir ağzı andıran büyük bir boşluk çıkmıştı. Bu manzara, yukarı çıkma düşüncesini hemen sildi aklından. Bu evde önemli bir şey varsa, üst katta olmadığı kesindi.

Geriye, merdivenlerin altındaki bir kapıdan girilen bodrum kalıyordu. Evin içindeki tek kilitli kapı buydu, ki bu da Ungar'a biraz garip geldi. Yine de, her zaman kolayca başarabildiği şekilde levyesini kullanarak kilidi hemen açtı. Kapı aralanır aralanmaz, Ungar'ın yüzüne bir sıcak hava dalgası çarptı. Oysa bodrum katının, evin diğer bölümlerine kıyasla daha serin olması beklenirdi. Havada öyle ağır ve rahatsız edici bir koku vardı ki, sanki iç organları çürümüş biri son nefesini doğrudan yüzünüze üflüyor gibiydi. Ungar bir an için gerçekten bir nefes sesi duyduğuna bile inandı, ancak hemen ardından bunu duvarlardaki çatlaklardan sızan rüzgâra yordu.

Kendini olabildiğince korumaya alarak el fenerini kaldırdı ve merdivenlere doğru tuttu. Merdivenler, evin geri kalanına kıyasla oldukça yeniydi ve güçlü ışık huzmesi, üzerlerini kaplayan taze çamuru tüm netliğiyle ortaya çıkarıyordu.

"Hey," diye seslendi. "Aşağıda kimse var mı?"

Bu soruyu sorduğu için kendini aptal gibi hissetmemiş çünkü içgüdüleri yeniden harekete geçmişti... Burada yalnız olmadığından emindi. Sonuçta, dışarıdan zaten güvence altına alınmış bir

evin iç kapısını insan neden ayrıca kilitler ki? Tabii içeride birini tutmaya çalışmıyorsa... Belli ki, kapıyı kilitlemesinin nedeni, içeridekilerin dışarı çıkıp çelik kapıları ve tahtalarla kapatılmış pencereleri yoklamasını istememesiydi. Üst kattaki pencerelerden dışarı bakmalarını, camları kırıp yardım çağırmalarını ya da verandanın çatısına atlayarak kaçmayı denemelerini engellemek istiyordu.

Ne var ki Lars Ungar, zifiri karanlığa gömülmüş bodrumdan hiçbir yanıt alamamıştı.

El fenerini karabinasına sabitledi, M4 piyade tüfeğinin namlusunu merdiven boşluğuna doğrulttu ve ağır adımlarla aşağı inmeye başladı.

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

Sabine Drew, motel odasında yarı uyanık bir halde uzanıyordu. Aç değildi; zaten Grettonda bulunmak iştahını tamamen kaçırmıştı. Tüm kasabaya bir tür kötülük musallat olmuş gibiydi. Orada yaşayan şey her neyse, toprağı, havayı ve suyu kirletmiş, çevreye adeta zehir saçmıştı. Sabine kasabanın çoğu sakininin bu bulaşıcı durumun farkında bile olmadığını düşünüyordu. Çünkü onlar ve ataları, yüzyıllardır bu topraklarda yaşayan –varlığı ölüm ya da vergi borcu kadar kaçınılmaz hale gelmiş olan– bu şeyin farkına varamamışlardı. Yaşadıkları bozulmayı muhtemelen hava koşullarına, ekonomik sorunlara ya da sokakların ve binaların yerleşim şekline bağlıyorlardı. İşte bu, Grettonda yaşamanın lanetiydi.

Sabine, yavaşça sürükleniyor...

Elbette, azıcık sağduyunuz, biraz cesaretiniz ve biraz da hırsınız varsa, böyle bir kasabadan çoktan ayrılmış olurdunuz. Ama eğer başka seçeneğiniz yoksa –ailenizin geçmişi sizi bu topraklara bağlıyorsa ya da taşınmak için bile enerjiniz kalmamışsa– o zaman kalırdınız. Kendinizi, dünyada daha kötü yerler olduğuna inandırırdınız; bunu görmek için televizyonu açmanız yeterli olurdu.

Hani derler ya: "Bildiğin şeytan, bilmediğin şeytandan yeğdir." Ama kış gelip kasabayı karanlık ve soğukla sardığında ya da yazın bile güneş diğer yerlerdeki kadar sıcak olmayıp uzun süre parlamadığında, bu sözün ne kadar doğru olduğunu sorgulardınız. Çünkü Gretton'a musallat olan şeyin ne bir yüzü vardı ne de bir şekli. Mantığın kavrayamayacağı bir şeydi bu. Sadece... vardı.

Sabine daha da derine gömülüyor, göz kapakları hafifçe titriyor...

Ama bu konuda gerçek bir tartışma açılsa, Michaud ailesi meseleye bambaşka bir bakış açısı kazandırabilirdi, katkıda bulunmayı uygun görselerdi tabii. Çünkü onlar, o şeye herkesten daha yakınlardı; ve o da onlara. Bu varlığa bir şekil kazandırmaya çalışmışlardı, çünkü tarif edilemeyeni şekillendirmek, ona bir yüz atfetmek, inancın nesnesini ve insanın onunla olan ilişkisini anlamaya yönelik ilk adımdı. Michaud ailesi için, topraklarında yaşayan o şey ne tamamen anlaşılmazdı ne de ulaşılmazdı. Onlar, nesiller boyunca gölgelere bakmayı öğrenmişlerdi, gözleri karanlığa alıştıkça da kendilerine bakan şeyin hatlarını seçmeye başlamışlardı. Bu varlığı çizmiş, oyup şekillendirmiş, ona bir suret vermişlerdi. Sabine bunu hissediyordu. Hem de derinden. Her şeyin farkındaydı.

Sabine, titreyerek, yatakta ileri geri sallanıyor; paslanmış yayların çıkardığı gıcırdama sesi, neredeyse cinsel bir ezgiye dönüşüyor.

Sonra Michaud ailesi, kutsal olanı haritalandırmaya çalışanların doğal olarak yapacağı şeyi yapmıştı.

Dünyalar arasındaki karanlıkta, Henry Clark'tan geriye kalanlar, toprağın üzerinde duyulan ayak seslerine tepki gösterdi.

Sabine gözlerini açtı.

"Çık dışarı!" diye bağırdı. "Çık dışarı!"

Michaud ailesi bir tapınak inşa etmişti.

DOKSANINCI BÖLÜM

Lars Ungar'ın el fenerinin ışığı bodrumun uzak duvarına sabitlenmişti. Gördüğü şey o kadar alışılmadıktı ki, bir an için o pis kokuyu unutmasına neden oldu. Ungar ölü hayvan kokusunu iyi bilirdi ve çürümenin kokusunu tanırdı, ama bu koku ondan çok daha kötüydü. Toprak zeminin altında bir ya da birden fazla ceset olduğunu tahmin etti.

Ungar ortamı incelemek için acele etmedi; henüz değil. Feneriyle duvardaki oluşumu –boya, is ve kanla yaratılmış bir görüntüyü– aydınlattığı esnada tamamen hareketsiz kaldı. Oluşum çok büyüktü –mevcut alanın her santimetresini kaplıyordu– ve ilk bakışta bir volkanın içini –havayla soğumuş kara lavdaki bir çatlaktan görünen alevden bir girdabı– andırıyordu. Ama bu taştan yapılmış bir tasvir değildi, çizgileri çok organikti ve daha ziyade devasa bir böceğin kabuğuna benziyordu. Ungar'ın başlangıçta duman izleri, hatta kömürleşmiş dallar sandığı şey, neredeyse vajinamsı bir yarığın etrafını çevreleyen sivri uçlu çok sayıda uzuvdu. Bir bütün olarak bakıldığında, bir yüzü andırıyordu: özellikleri, insanınkine benzeyen bir şekilde düzenlenmişti... Sanki duvardaki oluşumun yaratıcısı, çamur ve karanlıkta sürünen yaratıkların en rahatsız edici özelliklerini, onların üzerinde yürüyenlerin özellikleriyle birleştirmeye çalışmış gibiydi.

El fenerini silahının namlusuyla birlikte hafifçe indiren Ungar, ahşap, taş ve kemikten oyulmuş nesneler gördü. Nesnelerin bazıları serçe parmağı kadar küçüktü, bazıları ise kolu boyunca uzanıyordu. Ancak hepsinin ortak bir yanı vardı, duvardaki çizimi bütünüyle ya da kısmen taklit etmeye çalışıyorlardı. Bazısı zamanın o sararmış patinasını* taşıyor, bazısı ise –malzemesi hâlâ yeni ve beyaz olduğu için– sanki yeni yapılmış izlenimi veriyordu.

Ungar, ışığı duvardan uzaklaştırıp zemini taramaya başladı. Toprak sanki yeni tırmıklanmıştı; iş için kullanılan alet merdivenlerin yanında hâlâ dik duruyor, hemen yanında da bir kürek

---

* Bir nesnenin yüzeyinde zamanla oluşan, yaşanmışlık ve eskilik hissi veren doğal renklenme. (ç.n.)

bulunuyordu. Çömelip zemini inceleyen Ungar, uzak köşedeki toprağın hafifçe kabardığını fark etti. Işık konisini genişletti, M4'ü yere bırakıp alanı aydınlatmayı sürdürdü. Ardından levyeyi alarak toprağı yoklamaya başladı ve bir direnç hissedene kadar derine itti. Altında yatan şey yumuşaktı; bastırdığında kolayca şekil değiştiriyordu.

Ungar levyeyi bir kenara bırakıp küreği aldı ve kazmaya devam etti. Nihayet küreğin ucu bir kumaşa takıldı: düğmeleri açık, kareli bir gömlek. Altında ise şişmiş, açıkta kalmış bir göbek vardı. Ungar, göbek deliğinden yukarı doğru kazmayı sürdürdü, sonunda bir yüzle karşı karşıya geldi... Tanıdık gelmiyordu, adamın ağzı bantla kapatılmıştı. Burun delikleri ise sert toprak parçalarıyla dolmuştu... Belli ki toprağı soluyarak ölmüştü... Kesinlikle canlı canlı gömülmüştü. Hemen yanında da ikinci bir ceset yatıyordu ama çok daha küçüktü... Bir çocuk!

Ungar topuklarının üzerine çöktü ve çevresine dikkatlice göz gezdirdi. Kendini bir mezarlığın içinde bulmuştu. Michaud'ların gizledikleri şeyi artık öğrendiğine göre, buradan ayrılma zamanı gelmişti. Polis mutlaka haberdar edilmeliydi, ancak bu, Pinette silahları ve diğer malzemeleri Hickman'ın arazisinden uzaklaştırdıktan sonra yapılmalıydı. Bu sırada Ungar, mezarlığı gözetlemesi için birini görevlendirmeye karar verdi. Michaud'ların baskını fark edip cesetleri ortadan kaldırmaya kalkışmalarını istemiyordu.

Tam M4'üne uzanmak üzereyken, nereden geldiği anlaşılmayan bir patlama sesi kulaklarını sağır etti. Aynı anda, sağ kolunun alt kısmında ani bir çekilme hissetti. Hemen ardından da katlanılmaz bir acı geldi... Sağ elinin yerinde artık bir boşluk vardı ve bileği yalnızca kemik ve yırtık etten ibaretti. Acıyla haykırarak parçalanmış uzvunu kavradı. Arkasına döndüğünde ise elinde iki namlulu bir av tüfeği tutan bir kadının siluetini gördü. Kadın ağır adımlarla toprak zemine ilerledi ve yavaşça el fenerinin ışığına girdi.

"Seni aptal, meraklı orospu çocuğu!" diye bağırdı Eliza Michaud.

Tüfeği kaldırdı ve gözlerini kısarak namlunun ucundan hedefini süzdü.

"Dur, ben sadece..." diye karşılık vermeye çalıştı Ungar.
"Umurumda bile değil," dedi Eliza soğukkanlılıkla.
Tetiğe bastı... Lars Ungar'ın başı bir anda paramparça oldu.

DOKSAN BİRİNCİ BÖLÜM

Döndüğümüzde, Sabine Drew bizi lobide bekliyordu. İşletmeci, mülkün arkasındaki karavanına çekilmişti; arkasında koca bir termos dolusu kahve, bir sürahi şarap ve stereo sistemde hafifçe çalan klasik müzik bırakmıştı. Biz içeri girerken Sabine ayağa kalktı.

"Michaud arazisinde bir şeyler oluyor," dedi.

"Ne gibi?" diye sordum.

"Tam emin değilim. Orada olmaması gereken biri vardı sanırım. Bir ses duydum, daha doğrusu Henry duydu. Silah sesi gibiydi."

Louis'in yüzündeki ifadeyi fark etti. Arkadaşımın bakışlarını tepkisiz olarak tanımlamak bile iyi niyetli bir yaklaşım olurdu. Ne düşündüğünü anlamak her zaman zordu; bir kaya parçası bile ondan daha fazla duygu yansıtabilirdi.

"Bana inanmadığını biliyorum," dedi Sabine ona dönerek. "Ama seni buraya getiren sadece ben değilim. Mattia Reggio da en az benim kadar bu kasabaya gelmene sebep oldu."

Louis sessiz kaldı, yanıt verme işini bana bıraktı.

"Dışarıdayken bir telefon aldım," dedim. "Reggio'nun arabası Pittsfield'daki bir motelde park hâlinde bulunmuş."

Maine Eyalet Polisi Vakfı'na cömert bağışlarda bulunan ve yılda iki kez yayımlanan *Maine State Trooper* dergisinde düzenli olarak reklam veren Moxie Castin, eyalet polisinden bunun karşılığını almıştı. Reggio'yu resmen kayıp ilan etmek için henüz erken olsa da, emniyet teşkilatı onun aracının marka ve plaka bilgilerini sisteme geçirmiş, devriye memurlarına da herhangi bir ipucu görmeleri hâlinde bilgi vermeleri talimatını vermişti. Bundan yaklaşık bir saat önce, Reggio'nun aracı Somerset Avenue üzerindeki bir

motelin otoparkında bulunmuştu. Bu motel, yakındaki bir alışveriş merkezi ve birkaç restoranla geniş bir otoparkı paylaşıyordu. Teknik olarak otopark sadece motelin misafirlerine aitti; alışveriş merkezi ve restoran müşterilerinin başka yerlere park etmeleri gerektiğini belirten uyarı tabelaları asılmıştı. Ancak pratikte, bu tabelalar ya fark edilmiyor ya da görmezden geliniyordu. Motel çalışanları da, işler olağanüstü yoğun olmadığı sürece –ki bu oldukça nadir olurdu– izinsiz park eden araçlara müdahale etmiyordu. Bu nedenle Reggio'nun aracı, günün sonuna dek dikkat çekmeden kalmıştı... Ancak polis, motel yöneticisi durumu yetkililere bildirmeden önce aracı fark etmişti. Tüm bu gelişmeleri Sabine'e aktardım.

"Gretton'dan ayrıldıktan sonra gerçekten o araziye gitmiş olabilir mi?" diye sordu Sabine.

"Eğer gerçekten öyle olsaydı," dedim, "motele giriş yapmadan önce karısıyla mutlaka iletişime geçerdi. Ama ikisini de yapmamış. Arabasını bırakıp yürüyerek başka bir yere gitmediyse –ki Reggio kaldırımda yürümekten bile hoşlanmaz– o halde buradan hiç ayrılmamış olmalı."

Kapıya yaslandım. Vücudumun çeşitli yerleri ağrıyordu, ama son zamanlarda bu artık alışıldık bir durum olmuştu.

"Bu arada," dedim, "Michaud ailesi hakkında da biraz daha bilgi edindik."

Bu da Moxie'nin alacaklılar listesinden çıkan bir başka iyiliğin sonucuydu. Bu kez devreye giren kişi, Hickman'lar için çalışan Curtis Cobbold adında bir avukattı. Neyse ki Cobbold, Antoine Pinette ortalıkta boy göstermeye başladığında durumun ciddiyetini fark etmiş, hapishaneye girme riskini göze almak yerine temkinli davranmanın daha akıllıca olacağına karar vermişti.

"Onlar toplumun can damarı sayılmaz," diye sürdürdüm sözlerimi. "Kasaba panayırında reçel satarken falan göremezsin onları. Arazilerinde iki ev olduğu söyleniyor ama bunlardan biri tahtalarla kapatılmış durumda, ya da en azından Michaud ailesi dışında birinin son gördüğünde öyleydi. Kendi hâllerinde bir hayat sürüyorlar ve herkes de onlardan uzak durmayı tercih ediyor. Bu-

nun tek istisnası komşuları Hickman. Hickman ile Michaud ailesi arasında bir sınır anlaşmazlığı var ve bu mesele giderek büyüyor. "Son zamanlarda Hickman'ın arazisine bazı yabancılar gelmeye başladı: aşırı sağcılar. Ama bunlar öyle sıradan, üzgün *incel*'ler* ya da komplo teorisi meraklıları değil. Gayet organize durumdalar ve Antoine Pinette adlı bir adam tarafından yönetiliyorlar. Pinette'i tanıyorum; yollarımız, kardeşinin Clark'ların evine molotof kokteyli attığı olaydan sonra kesişmişti. Pinette de şu anda burada. Hatta az önce seni neredeyse ezip geçen kişi o bile olabilir."

Sabine şaşkın görünüyordu. "Bütün bunların içinde onların rolü ne peki? Henry Clark'ın kaçırılmasına karışmış olabilirler mi?"

"Nasıl veya neden karışmış olabileceklerini aklım almıyor. Burada olmaları bir tesadüf ya da sadece kötü bir şans olabilir. Hatta belki de Portland'da, the Great Lost Bear'da ilk tanıştığımızda bana söylediğin bir şeyi doğruluyordur."

"Kötülük, kendine benzeyenleri bulur," dedi Sabine.

"Pinette itici biri olabilir, ama kötü niyetli olduğunu söyleyemem," dedim. "Ama söylediğin ilke yine de geçerli."

"Peki, Michaud'larla ne zaman yüzleşeceksin?"

"Orada neler olup bittiğini tam olarak anlayana kadar hiçbir yüzleşme olmayacak. Onlar uykuya çekildikten, gece yarısı olduktan sonra çevreyi araştırmaya başlayacağız."

"Ve sonra Pinette'i de ziyaret etmeyi düşünüyoruz," dedi Louis, nihayet söze girerek.

"Neden?"

"Çünkü Antoine zeki biri," diye yanıtladım. "Hickman'ın yanında yer almayı seçtiğine göre komşularıyla yakından ilgilendiğinden emin olabilirsin. Şu anda, Michaud'lar hakkında Grettondaki herkesten daha fazla bilgi sahibi olması muhtemel. Yine de önce Michaud'ların evine göz atacağız. Antoine'a önce biraz bilgi edinmeden gitmenin bir anlamı yok."

"Bize yardım eder mi bu adam peki?"

---

* İngilizcede "istemsiz bekârlar" anlamına gelen "involuntary celibate" kelimelerinin birleştirilmesi ile oluşturulmuş, kendileri istemelerine rağmen romantik veya cinsel partner bulamayan gruplara verilen isim. (ç.n.)

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedim. "Biz buraya sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek ve sana arazinin durumunu bildirmek için geri geldik."

"Çok naziksin, ama ben de sizinle geleceğim."

"Bayan Drew," dedi Louis, "bu insanların hiçbiri pazar çayında sosyalleşeceğiniz türden insanlar değil."

"Biliyor musun," dedi Sabine, "isteyince oldukça tepeden bakan biri olabiliyorsun."

"İstemeyince bile olabiliyor," diye ekledi Angel.

"Her şeyin sonuçlandığı anda orada olmak istiyorum," dedi Sabine. "Eğer Henry Clark gerçekten Michaud arazisindeyse, onu kadavra köpeklerinin bulmasını istemem. Bensiz gitmeye kalkarsanız sizi takip etmenin bir yolunu bulurum."

Tartışmayı sürdürmedim.

"Öyleyse biraz dinlen," dedim. "Şafaktan önce yola çıkacağız."

Sabine ahşap bir ayak dayanağını çekip koltuğuna iyice yerleşti, üzerine bir battaniye aldı.

"Burada uyuyacağım," dedi, "beni uyandırmayı unutmanız ihtimaline karşı."

"Ha ha," dedi Louis. "Bizi çok iyi tanıyorsun, yoksa sen gerçekten psişik misin?"

Sabine hafifçe gülümsedi; gerçi bu gülümseme acı bir ifadeye de benziyordu.

"Korkacak kadar çok şey biliyorum," dedi.

"Bunun psişik olmakla ilgisi yok," dedi Louis. "Bu sadece akıllı olmak demek."

DOKSAN İKİNCİ BÖLÜM

Ellar Michaud, sabır ve sükûnetin değerini daha çocuk yaşta öğrenmişti. Babası Normand, ormandan her dönüşünde mutlaka birkaç taze huş dalı getiren, bunları –gerçek ya da hayal ürünü

suçlar için– çocuklarını dövmekte kullanan acımasız bir adamdı. Bu yüzden onun dikkatini çekmemek her zaman en akıllı yoldu. Annesi Ivie ise, dayakların bıraktığı izlere merhem sürmekle ve çocuklarına gereksiz yere babalarının gözüne görünmemenin önemini hatırlatmakla yetinirdi. Her iki ebeveyn de artık kuzeydeki aile mezarlığında yatıyordu, ancak Ellar, annesinin kocasının ölümünden dört yıl sonra gömülmesinden bu yana onun mezarına hiç gitmemişti. Onlardan nefret etmiyordu; o zamanın ve o yerin koşullarında davranışları pek de sıra dışı sayılmazdı. Yine de ruhlarının şimdi nerede olduğunu düşünmek için de bir neden görmüyordu. Aline ise onları, özellikle de annesini özlüyordu. Ivie'nin ot bahçesine bakmayı sürdüren de oydu. Bahçe, bir zamanlar kürtaj amaçlı kullanılan bitkilerle doluydu: yabani havuç, pelin, rue (sedef otu), centaury (centaurium), pennyro (pennyroyal)* ve daha niceleri.

Ellar, kamptaki geliş gidişleri bir süre gözlemlemiş, hareketliliğin azalmasını bekleyerek görünmeden işini halledebileceğini ummuştu. Ancak yoğunluk gece boyunca hiç dinmedi. Anladığı kadarıyla davetsiz misafirler büyük bir sevkiyatın hazırlığı içindeydi; araç filolarına birkaç eski sedan tipi teslimat aracı daha eklenmişti. Birileri şekerleme yapmak ya da kahve içmek için bazen ortadan kayboluyor, fakat işin kendisi hiç aksamıyordu. Daha fazla beklerse şafak sökecek ve Ellar fırsatı tamamen kaçıracaktı.

Bunu aklından geçirerek kampın daha uzak köşesine doğru ilerledi. Üzerinde bir Hi-Point C9 tabanca, dürbünlü bir Armalite AR-10 taktik tüfek ve her zaman taşıdığı Bushmaster bıçağı vardı. Pinette ve ana grup, sağında yaklaşık 20 metre mesafede konumlanmıştı. Bir çift taşınabilir ışık kurmuşlar, silahları ve ekipmanları yığınlara ayırarak parçaları ve mekanizmaları tekrar tekrar kontrol ediyorlardı. Rüzgâr onların olduğu yöne estiği için Ellar'ın hızlı davranması gerekiyordu. Kokarca esansının yaymaya başladığı anda koku onlara ulaşacak ve kaynağını aramaya koyulacaklardı. Bu gerçekleşmeden oradan uzaklaşmış olması şarttı.

---

* Nane ailesinden, Avrupa ve Orta doğu'ya özgü, keskin kokulu, leylak çiçekli, sürüngen çok yıllık bir bitkidir.

İki şişe esansı yanına koydu ve ölü kokarcayı içeren Ziploc poşetini açtı. Keskin kokuyu beklemiş olsa da, ilk esinti bile midesini kaldırmaya yetti. Yine de hayvanın leşini, kokarca esansından bolca dökerek iyice ıslattı. Eldivenlerini kirletmemek için yalnızca hayvanın kuyruğuna dokunmamaya dikkat etti. İşini bitirdiğinde kokarcayı torbadan çıkardı ve arkasındaki ağaçlık alana doğru fırlattı. Hayvan neredeyse hiç ses çıkarmadan toprağa düştü.

Ellar ardından çevresindeki çimenlere kokarca esansı sıkmaya başladı. Esans normalde pipetle uygulanmalıydı, ancak o kadar ince işçiliğe izin verecek zamanı yoktu; ortalığı hızla ve yoğun bir kokuyla doldurması gerekiyordu. Koku yüzüne tam güçle çarptığı anda durdu. Ağzını bir fularla kapatmış olsa bile, kusma isteğine direnmek zorunda kaldı. Şişeleri yeniden kapatıp az önce kokarcayı taşıdığı torbaya yerleştirdi; her şeyi, bulunma ve dolayısıyla hilesinin açığa çıkma ihtimalini olabildiğince azaltmak için yapıyordu. Ardından geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Tam o sırada ışıkların bulunduğu taraftaki gruptan tiksinti dolu bir çığlık yükseldi.

"Kokarca bu!" dedi içlerinden biri.

"Belki birden fazla olabilir," dedi başka bir ses. "Lanet olsun, bu çok kötü."

Ellar, Pinette'in araştırmak için birini gönderip göndermediğini kontrol etme zahmetine girmedi. Pinette konuşana kadar kokuyu fark etmeleri yeterliydi.

"Bunun kokarca kokusu olduğundan ve tanklardan birinden sızıntı olmadığından emin misin?"

Bunu duyan Ellar durakladı. Pinette'in adamlarından biri propanı kontrol etmek için gönderilirse işini yapamazdı. Görülme korkusuyla tankların olduğu yere doğru bile hareket edemezdi. Ellar, kokarcanın olduğu yere doğru yürüyen bir adam gördü ve ilk konuşan kişinin sesini tekrar duydu.

"Hayır, kesinlikle kokarca," dedi adam. "Burada koku daha güçlü. Tanrım."

Ellar, kokarca esansı burunlarını doldurduğunda adamların propan kokusunu fark edemeyecek kadar duyarsızlaşacaklarını biliyordu. Bu sayede ana tanka sorunsuzca ulaştı, en büyük tan-

kın arkasına çömeldi ve iki yangın bombasını çıkardı: potasyum klorat ve şeker karışımıyla doldurulmuş, mühürlü karton tüpler. Bushmaster bıçağının ucuyla her tüpün tepesine küçük bir delik açtı ve fitilleri –minik sülfürik asit şişeleri– yerleştirdi. Bu şişeler, aşınmayı önlemek için kendi tasarımı olan 316L paslanmaz çelik vidalı kapaklarla mühürlenmişti; aksi hâlde asit sıradan kapakları hızla eritir, düzenek işe yaramaz hâle gelirdi.

Ellar önce ilk şişenin çelik kapağını çıkarıp yerine iki mantar tıpadan daha kalın olanını taktı. Ardından şişeyi açtığı deliğe yerleştirip düzeneği ters çevirdi; böylece sülfürik asit, mantarı anında eritmeye başladı. Asit potasyum klorat karışımına ulaştığında ateşleme gerçekleşecek ve yüksek sıcaklıkta, şiddetli bir yanma ortaya çıkacaktı. Ellar erime hızını daha önce test etmişti; yaklaşık sekiz dakikası olduğunu biliyordu. Son olarak en yakın tankın üzerindeki valfi buldu ve Bushmaster bıçağıyla bağlantı hortumunda bir yarık açtı. Keskin propan kokusu anında havayı doldurdu.

Ellar, ağaçların arasına çekildikten sonra karavanların yanındaki iki küçük tüpe yöneldi. Aynı işlemi bir kez daha tekrarladı, ancak bu defa mantarı iki dakika içinde çözülecek şekilde ayarlamıştı. Saatine hızlıca göz attığında, ilk yangın bombasını hazırlamasının üzerinden dört dakika geçtiğini gördü. Bu da ilk patlama ile ikinci patlama arasında yaklaşık bir dakikalık bir fark olacağı anlamına geliyordu. İlk patlamanın yaratacağı hasarı tam olarak öngöremiyordu; propan tankları bombaya dönüştürme konusundaki deneyimi sınırlıydı. Yine de en az bir karavanı yok etmeye ve içindekileri öldürmeye, ayrıca şiddetli bir yangın çıkarmaya yeteceğini düşünüyordu. Daha da önemlisi, bu patlama Pinette'in ekibini geri çekilmeye ve yeniden toplanmaya zorlayacak, umduğu gibi onları ikinci patlamanın daha geniş öldürme alanına doğru yöneltecekti. Kusursuz bir kıyım düzeneği değildi, ama yine de iş görürdü.

Ellar çantasını kaparak ormanın güvenli köşelerine doğru koştu. Yangını izleyebileceği emniyetli bir nokta arıyordu; bunca uğraştan sonra gösteriyi kaçırmak istemezdi elbette. Ağaçlık alanın sınırına neredeyse ulaşmıştı ki, sağ ayağının altındaki zemin bir

anda çöktü ve dengesini kaybedip ağırlığıyla kuru dalların üzerine düşerek çatırtıyla kırılmalarına neden oldu.

Ne yazık ki, sol kolu da aynı kaderi paylaşmıştı.

DOKSAN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şafak sökmeden yaklaşık bir saat önce Özel Yol 7'nin girişine vardık. Yol artık trafiğe kapatılmıştı, fakat kapı kilitli değildi.

"Doğrudan Pinette'e gidebiliriz," dedi Louis.

"Ya onun hakkında yanılıyorsak ve Michaud'larla bir şekilde anlaşmışsa?" dedim. "O zaman tüm kozlarımızı oynamış ve kaybetmiş oluruz. Hatta kendimizi öldürtmüş bile olabiliriz. Hayır, önce orada neler olup bittiğini görmek istiyorum. Şansımız varsa Reggio da orada olacaktır."

"Öylece içeri girip arkadaşının nerede olduğunu mu soracaksın yani?" diye sordu Sabine.

"O benim arkadaşım değil," dedim. "Ama evet, öyle yapacağım. Ayrıca," –silahımın emniyetinin kapalı olup olmadığını kontrol ettikten sonra kılıfına geri koydum– "bu sadece bir keşif. Üstelik bir şeyi sormanın birçok yolu vardır."

Angel arabadan indi, telefonunun fenerini kullanarak mülkün giriş kapısını inceledi, sonra geri döndü.

"Alarmı tetiklemeden açılmasını engelleyen küçük, çift ışınlı bir sensör var," dedi. "İstersen devre dışı bırakmayı deneyebilirim ama kapıdan tırmanabilir ya da yanlardaki ağaçlardan geçebiliriz. Bu yüzden uğraşmaya değmez gibi görünüyor. Belli ki sistem yalnızca çok aptal veya dikkatsiz insanları durdurmak için konmuş."

Louis'e baktım; o ise sadece omuz silkti.

"Zaten bunlar geçen sezonun pantolonları," dedi.

"Tanrı'ya şükür."

"Peki ya ben?" diye sordu Sabine.

"Sen burada kal. Henry Clark'a yardım etmek istediğini anlı-

yorum, ama seni de yanımızda götürürsek dikkatleri üzerimize çekersin ve bu da birinin vurulmasına neden olabilir." Arabayı, yol kenarının park edebileceğim kadar geniş olduğu bir yere doğru yavaşça sürdüm. "Eğer eğilirsen, geçen araçların dikkatini çekmezsin, ama telefonunun yanında olsun."

"Polis gibi biri gelirse ne yapmalıyım?"

Louis kapıyı açtı ve Angel'ın yanına gitmeye hazırlandı.

"Yalan söyle," dedi Louis. "Sen beyaz bir kadınsın, sana mutlaka inanırlar."

Sabine onun uzaklaşmasını bekledi.

"O hep böyle midir?" diye sordu bana.

"Neredeyse her zaman," diye cevapladım.

"Bu yorucu olmuyor mu senin için?"

"Sadece kulak asarsan."

* * *

Michaud arazisine girmek için kapıyı pas geçtik ve yolu kullanmadan paralel olarak ilerledik. Çakıl taşları soluk renkteydi, bu yüzden üzerinde yürüyen herkes gündüz veya gece fark edilme riskiyle karşı karşıyaydı. Başımın üstündeki gölgelerin arasından bir şey uçtu. Sesi küçük ve çevik bir yaratığa –belki de gece böceklerini avlayan bir yarasaya– ait gibiydi.

Yavaş yavaş ana ev görünmeye başladı. İnce perdeler çekilmiş iki pencerenin ardında lambalar yanıyordu. Titrek bir ışık daha vardı ve buna televizyondan gelen hafif kahkahalar eşlik ediyordu... Anlaşılan biri ya çok erken kalkmış ya da hâlâ uyumamıştı. Ön kapının hemen üzerinde bir güvenlik lambası gördüm ve arkada da bir tane daha olduğunu tahmin ettim. Çimlere basarsak veya ağaçların kenarına çok yaklaşırsak, ışık bahçeyi aydınlatacak ve içerideki kişileri alarma geçirecekti.

Sabine'e amacımızın yalnızca Michaud arazisini keşfetmek olduğunu söylediğimde ona karşı tam anlamıyla dürüst davranmamıştım. Reggio'nun aracının başka bir yerde bulunmasına rağmen, onun burayı ziyaret edip bir daha ayrılmadığına artık nere-

deyse emindim. Yine de hayatta olma ihtimali hâlâ vardı; bu da içimizden birinin içeri girip gerçeği öğrenmesi gerektiği anlamına geliyordu. En ideali, önce pencerelere yeterince yaklaşıp içeriyi gözlemlemek olurdu, ancak kusursuz olan –çoğu zaman– mümkün olanın düşmanıdır.

Evin arkasına geçtik. Beklediğimiz gibi, kapının üzerinde başka bir güvenlik ışığı vardı, ama bu tarafta odalar karanlıktı.

"Sen ön tarafa dön," dedim Angel'a, "ve diğer ışığın yanmasını sağla."

Bu, evdeki herkesin dikkatini çekecek ve arka tarafı savunmasız bırakacaktı.

"Gürültü de ister misin?" diye sordu Angel.

"Gürültü iyi olur, ama dikkat çekmeyecek kadar. Onları dışarı çıkarmak istiyorum, ama ateş etmelerini istemiyorum."

Angel uzaklaştı, Louis ve beni yalnız bıraktı.

"Sen mi gireceksin yoksa ben mi gireyim?" diye sordu.

"Girmek ister misin?"

"Pek değil."

"Sanırım bu hayır anlamına geliyor."

"Ya Reggio içeride değilse? Senin için biraz utanç verici olmaz mı?"

"Beni görmezlerse, olmaz," dedim. "Görürlerse de, utanç buradaki endişelerimizin en küçüğü olacaktır. Yine de bunlar bizim aradığımız insanlar. Reggio'nun onlara ne söylediğine ya da onların durumu nasıl yorumladığına bağlı olarak hayli gergin olmaları muhtemel. Reggio'nun gelişi, ağın üzerlerine doğru daraldığını fark etmelerine yeterli olmuştur."

Güvenlik ışığı yandığı anda evin önündeki ağaçlar bir anda parıldadı. Hemen ardından garajdan bir gürültü yükseldi: Angel işe koyulmuştu. Ön kapının açıldığını duyana dek bekledim, sonra hızla bahçenin içinden koşmaya başladım.

Tam o sırada, yüzü ve elleri çamurla kaplı, elinde av tüfeği olan bir kadın ormandan çıktı. Saçları artık daha uzun ve daha koyu renkteydi ve montunun yakası gecenin soğuğuna karşı dimdik yukarıya kaldırılmıştı, ama yine de onun Mara Teller adını kullanan

Eliza Michaud olduğunu anlamıştım. O da beni tanıdı... Yüzünden bunu anlayabiliyordum. Belli ki artık kimliğini gizlemeye niyeti yoktu... Tüfeğini çoktan kaldırmıştı ve kararlı adımlarla bize doğru ilerliyordu... Ve bir yandan da ateş ediyordu.

DOKSAN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Antoine Pinette, kokarca kokusundan korunmak için ağzını ve burnunu bir bezle kapatmıştı ancak bu bile işe yaramıyor, gözleri yaşarıyordu. Koku öylesine ağırdı ki, yanında duran Olin neredeyse kusmak üzereydi. Tam o sırada ormanın içinden, el fenerini sallayan kardeşi seslendi.

"Buldum!" diye bağırdı Leo. "Ölmüş!"

Leo'nun sesinde şaşkınlık olduğunu düşündü Antoine.

"Kesinlikle berbat kokuyor," dedi bir başkası.

"Hayır," dedi Leo, "demek istediğim, hayvan uzun bir süredir ölü."

Olin, Antoine'a dönüp sordu:

"Eğer bu kadar uzun süredir ölü ise neden kokusunu ancak şimdi alıyoruz?"

Tam o anda Antoine, arkasından gelen güçlü bir çatırtı sesi duydu; devasa bir hayvan çalılıkları yararak geçmişti adeta.

"Lanet olsun, bu da neydi?" diye sordu kadınlardan biri. Adı Cass'tı ve omzunda yarı otomatik bir tüfek taşıyordu. Erkek arkadaşı Lars, Michaud arazisindeki harap mülkte yürüttüğü keşif görevinden hâlâ dönmemişti. Antoine, Cass'i onun peşinden gitmemesi için güçlükle ikna etmişti; bu yüzden Cass zaten gergindi. Şimdi tüfeğini omzundan indirip emniyetini açarken, Antoine da kemerindeki otomatik tabancayı çıkardı. İkisi, sesin geldiği yöne doğru dikkatle ilerlemeye başladı.

Antoine, elindeki bez parçasını bir kenara attı... Ölü kokarca

artık çok geride kalmış olsa da etraftaki koku hiç azalmamıştı. Aslında biraz farklıydı bu koku... Acaba?

"Hemen kampı boşaltın!" diye bağırdı. "Propan sızıntısı var! Uyuyanları uyandırın, hemen harekete geçin!"

Ve tam o anda, yangın bombalarından ilki patladı.

* * *

Ellar Michaud'un kolu şimdilik fazla acımıyordu. Yere düşerken kırıldığını hissetmiş ve durumun ciddi olduğunu anlamıştı, ancak şokun etkisi onu acıdan bir süreliğine koruyordu. Antoine Pinette'in propan sızıntısı olduğunu bağırdığını duymuştu, bu da onun ne kadar kurnaz bir pislik olduğunu bir kez daha gösteriyordu. Ellar'ın düşüşü dikkat çekmişti, fakat ayağa kalkmaya çalışırsa kendini açık bir hedef hâline getirecekti. Olduğu yerde hiç kıpırdamadan kalmalıydı, böylece el fenerlerinin ışıkları üzerinden geçip gidecekti. Her halükârda, Pinette ve yanındakilerin daha acil sorunlarla uğraşmaya başlaması çok uzun sürmeyecekti.

Ellar patlamaya hazırlıklıydı, ancak patlama beklediğinden çok daha erken ve çok daha gürültülü bir şekilde gerçekleşti. Kamptan yükselen ısı ve alev dalgası hızla etrafa yayıldı. Ellar yüzünün yanmaya başladığını hissetti ve ağaçların devasa birer kibrit gibi tutuştuğunu gördü. Birkaç saniye sonra kampın enkazı havaya savrulup ormanın üzerine yağdı; bazı parçalar Ellar'ın üzerine doğru düşüyordu. Ellar kendini korumak için yerde top gibi kıvrıldı ve sağ kolunu başının üzerine siper etti. Ağır bir cisim, göğsüne yalnızca birkaç santim uzaklıkta yere çakıldı. Gözlerini aralayan Ellar, yaklaşık bir metre uzunluğunda, beş santim genişliğinde ve sivri uçlu bir metal parçasının toprağa saplandığını gördü. Aline her zaman, Ellar işini yaptığı sürece varlığın onu koruyacağını söylerdi. O an Ellar, artık buna inanmaya başladığını, bir daha itiraz etmeyeceğini hissetti.

Enkaz yağmuru azalmıştı, ancak Ellar'ın bulunduğu yerde kalmasının artık hiçbir anlamı yoktu. İlk bombanın patladığı noktada bir yangın çıkmıştı ve alevler onun yattığı yeri aydınlatıyordu.

Çok geçmeden, oraya bakan herkes onu fark edebilirdi. Yine de şimdilik kamp sakinleri hâlâ ilk patlamanın şokunu atlatamamıştı ve ikinci bir patlamanın gerçekleşmesi an meselesiydi. Bir kadın çığlıklar içindeydi... Ellar bu sesi hemen tanıdı... Acı içinde can veren birinin feryadıydı bu.

Kalan propan tankları da patladı; bu kez Ellar'ın bulunduğu yere çok daha yakındı. Bir ışık, gürültü ve ısı patlaması ormanı kapladı, Ellar'ın şimdiye dek hissettiği her şeyi bastırdı. Bir anlığına hiçbir şey duyamadı. Bu mesafeden bile yangının onu öldürebileceğinden emin olan Ellar, orman gündüz gibi parıldarken yeniden kendi içine kıvrıldı. Metal parçaları ve moloz yağmur gibi düşüyordu gökten; Ellar bunların çarpıştığını yalnızca seslerinden anlayabiliyordu çünkü gözlerini sıkıca kapatmıştı. Ardından yağmur dindi ve geriye yalnızca yanmakta olan ağaçların çıtırtısı kaldı. Az önceki kadın –her kimse– artık çığlık atmıyordu. Onun yerini başka sesler almıştı: hafif inlemeler ve bir çocuğa ait olduğu belli olan tiz bir ağlama sesi. Ellar donup kaldı... Kampta çocuk olabileceği hiç aklına gelmemişti, şimdiye dek yalnızca yetişkinler görmüştü. Pinette'in kadınlarından biri bir çocuk getirmiş olmalıydı; ya da onların pervasızlığı düşünülünce muhtemelen birden fazlasını. Ellar hafif bir pişmanlık duymuştu ama o çok da değil... Böyle bir yerde, silahların ve suçluların ortasında bir çocuğun ne işi vardı? Ne olursa olsun, burada zarar görmeleri kaçınılmazdı.

Ellar, parçalanmış kampın duman ve alevleri arasında sendeleyen siluetler seçebiliyordu. Kendini doğrulttu, sağlam eliyle çantasını yerden aldı ve omzuna taktı. Ayrılmadan önce, patlamaların kasıtlı olduğuna dair bir iz bırakmadığından emin olmak için etrafındaki zemini dikkatle taradı. Alan temiz görünüyordu. Yem olarak kullandığı kokarca, Pinette ya da az önce konuştuğu diğer kişilerden biri hayatta kalır ve bunu anlatırsa soru işaretleri doğurabilirdi. Yine de, insanlar ne tür suçlamalar yöneltirse yöneltsin, olası bir soruşturmanın bu felaketin izini Michaud'lara kadar sürmesi pek kolay olmayacaktı. Hem belki de şansı yaver gitmiş, yangın kokarcaya da ulaşıp onu çoktan kül etmişti.

Ellar'ın, olay esnasında nerede olduğunu doğrulayacak güçlü bir mazereti vardı... Kız kardeşleri, onun tüm bu süre boyunca evde olduğunu yemin ederek doğrulayacaktı. Kırık koluna gelince... Kazalar her zaman olurdu, öyle değil mi? Bu, Ellar'ın ilk kırığı değildi ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı. Aslında bu yaralanma, onun hikâyesini daha da inandırıcı kılıyordu. Kız kardeşleri, o akşamın erken saatlerinde düştüğünü ama tedavi olmayı reddedecek kadar inatçı olduğunu söyleyeceklerdi. Kimse kırık kolla gezen bir adamın silahlı bir kampa saldıracak güçte ve soğukkanlılıkta olduğuna kolay kolay inanmazdı.

Ellar, alevler içindeki enkaza son bir kez baktı; ardından güneye, dereye ve evine doğru yürümeye başladı.

DOKSAN BEŞİNCİ BÖLÜM

İlk patlama hayatımı kurtardı. Patlamanın sesiyle Eliza Michaud'un namlusu titrediğinde, kurşun başımın üzerinden geçerek arkamdaki karanlık pencereyi tuzla buz etti. Eliza soluna dönüp bu kez Louis'i hedef alarak ikinci kez ateş etti, ama kurşun onu da ıskalayarak hemen yanındaki ağaca saplandı; gövdeden yağmur gibi savrulan kıymıkların arasından Louis'in küfürleri de saçıldı. Tam o sırada Eliza, ışığın erişemediği ormanın güvenli karanlığına doğru geri çekiliyordu. Silahını yeniden doldurmak için zamana ihtiyacı olacaktı ve bu da onu yakalayabilmemiz için bize kısa bir fırsat sunuyordu.

Tam harekete geçecektim ki, başımın üzerindeki kırık pencereden bir av tüfeği daha patladı; gürültüsü kulak zarlarımı parçalayacak türdendi. Neyse ki bu sefer ateş ormana doğru yöneltilmişti. Evin yan duvarına yapışmış halde olduğumdan içeridekiler beni göremezdi, fakat onların amacı Eliza tüfeğini tekrar doldururken onun peşindeki Louis'i durdurmaktı. Tepemde, bir merminin

yuvaya yerleştirildiğini ele veren o tanıdık ses tekrar duyuldu ve av tüfeği bir kez daha gürledi. Louis'i artık göremiyordum, bu da onun saklandığını gösteriyordu... Bu size bir av tüfeği doğrultulduğunda yapılacak en akıllıca şeydir. Ne var ki ben olduğum yerde kalamazdım... Eliza'nın çatışmaya dönmesi uzun sürmeyecekti ve halojen ışığının altında, evin beyaz duvarına yaslanmış biçimde çömelmiş durmak, uzun ve mutlu bir ömür sürmeme pek katkı sağlamayacaktı.

Kuzeyden gelen ikinci bir patlama sesi duyuldu; bu, ilkinden çok daha büyük ve gürültülüydü. Ağaçların üzerinden yükselen bir alev topu adeta tüm gökyüzünü aydınlattı. Bu patlamanın, tepemdeki tetikçinin dikkatini daha da dağıtacağını umarak iyice eğildim ve arka kapıya doğru ilerledim. Kilitli olmadığını görünce kapıyı sessizce açtım ve içeri adım attığımda kendimi mutfakta buldum. Mutfak doğrudan salona açılıyordu ve ön pencerelerden birinin yanında açık bir televizyon görünüyordu. Ne var ki tetikçinin bulunduğu odaya mutfaktan doğrudan geçiş yoktu, bu yüzden salona girip onu arkadan pusuya düşürmem gerekecekti.

Tam o anda bir kurşun önce karşı duvardan sıva koparark ardından bir vazoyu paramparça etti. Eve giren başka biri tetikçinin dikkatini kendi üzerine çekmişti, muhtemelen ön kapıdan gelen Angel'dı. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu ama yine de kırık camların üzerinde ilerleyen ayak seslerini duyabiliyordum. Tetikçi bu yeni tehdidi ortadan kaldırmak için harekete geçmişti ve ben de onunla birlikte hareket ettim. Bir kadındı bu ve o ağır adımlarla ilerlerken ben de salona açılan kemere ulaştım. Kadın, pompalı tüfeğin namlusunu hedefine doğrultmuştu. Beş adım daha atmasına, böylece açık bir hedef hâline gelmesine izin verdim... Ve nihayet uyarımı yaptım.

"Kıpırdama," dedim. "Kıpırdarsan ölürsün"

Bana sırtı dönük ve yüzü gizli olsa da, seçeneklerini tarttığını anlayabiliyordum. Sadece iki seçeneği vardı: Ya dediğimi yapacaktı ya da ölecekti. İlk seçeneği tercih etmesini umuyordum. Başka bir kadını daha vurmak istemiyordum... ya da erkeği... eğer kaçınılabilirse tabii.

Tüfeği yavaşça indirdi.

"Yere bırak," dedim.

Söyleneni yaptı. Tüfeği yere bıraktığında ona doğru yaklaştım. Onu yere yatırıp üstünü aradım, ama başka silahı yoktu. Angel, ben hâlâ dizimi kadının sırtına dayamışken yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Yukarıyı kontrol et."

Kadını sırtüstü çevirdim. Büyük Buhran döneminden Dorothea Lange'ın fotoğraflarındaki karakterlerin sert yüz hatlarına sahipti. Bu Aline Michaud'du.

"Mattia Reggio," dedim. "Nerede o?"

Aline ağzını kıpırdattı, ancak bunu yalnızca yüzüme tükürmek için yapmıştı. Tükürüğü sildim. Diz çöktüğüm yerden mutfak masasının altını görebiliyordum; orada pembe bir yığın duruyordu. Ne olduğunu anlamak zor değildi: Mattia Reggio, kartvizitini oraya bırakmıştı –bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde– belki de burada cinayete kurban gideceğini önceden tahmin etmişti.

Dikkatimi tekrar Aline Michaud'a verdim.

"Tekrar soracağım," dedim. "Reggio nerede?"

"Ağabeyim ve ablam bunun için seni öldürecek!" diye bağırmakla yetindi.

Angel geri geldi. "Evde başka kimse yok, sadece o var."

"Reggio buradaymış," dedim. "Sakızını masanın altına yapıştırmış."

Angel masanın yanına gidip sakıza parmağıyla dokundu.

"Yumuşak."

Aline Michaud'a yaklaştım.

"Eğer onu öldürdüyseniz, o sakızın her yerinde onun DNA'sı olacaktır," dedim. "Az önce ömür boyu hapis cezasına çarptırıldın."

"Neden söz etiğini bilmiyorum."

"Onu bağlayacak bir şey bul," dedim Angel'a.

"Louis nerede?" diye sordu, telefon kablosunu duvardan çekerek.

"Umarım Eliza'nın peşindedir. En son gördüğümde, birkaç kıymık batmış haldeydi ama umarım daha kötüsü olmamıştır."

Angel, intikam namına Aline'in bileklerini bağlamak için telefon kablosunu o kadar sıkı çekti ki, kadın çığlık attı.

"Bu arada," dedi, "görünüşe göre birileri bir savaş başlatıyor."

"Sanırım patlama sesleri Hickman'ın arazisinden geldi," dedim ve kadını onun gözetimine bırakarak. "Eğer bu bir savaşsa, Antoine Pinette ve ekibine ilan edilmiştir."

DOKSAN ALTINCI BÖLÜM

Ellar Michaud, takip edildiğini ilk fark ettiğinde artık dereyi görebiliyordu. Kolundaki keskin ağrı, kaçarken dengesini yitirip birkaç kez düşmesi yüzünden daha da şiddetlenmişti. Neyse ki sol koluydu... Silah tutabilecek gücü hâlâ vardı. Eskiden sık bir çalılık olan ama şimdi zümrüt dişbudak kurdunun istilası sonucu iskeletleşmiş bir harabeyi andıran bölgeye ulaştı. Den Hickman, ağaçların çoğunu baltayla kesmiş, yalnızca birkaçını ayakta bırakmıştı. Kesilen gövdeler dere kıyısında çürümeye terk edilmiş, düzensiz bir yığın oluşturuyordu. Ellar, sırtını suya verip bu yığının arkasına saklandı ve çevrede bir hareket olup olmadığını gözlemledi. Peşinde yalnızca tek bir kişinin olduğunu tahmin ediyordu; eğer öyleyse, oldukça gürültücüydü. Buna rağmen el feneri kullanmıyordu. Mantıklı bir tercihti çünkü ışık huzmesi onu kolay bir hedef hâline getirebilirdi. Fakat bunun bedelini çıkardığı seslerle yerini belli ederek ödüyordu.

Ellar olduğu yerde kalıp nefesini kontrol etmeye çalıştı. Batı yönünden yükselen siren sesleri ormanda yankılanıyordu; polis kısa süre içinde Hickman'ın arazisini kuşatacaktı. Onlar yaklaşmadan önce eve dönmesi, kıyafetlerini değiştirmesi ve kolunu askıya alması gerekiyordu. Ancak bundan önce, peşindeki kişiyle ilgilenmek zorundaydı. O kişinin polisle konuşmasına kesinlikle izin veremezdi ve onu öldürüp cesedi olduğu yerde bırakması da

mümkün değildi... Bulunan bir ceset, kamptaki patlamaların basit bir kaza olmadığına dair şüphe uyandırırdı. Gerçekçi tek plan acımasızdı: onu takip eden kişiyi öldürecek, cesedi Michaud arazisine sürükleyecek ve kendisi ile kız kardeşleri onu ortadan kaldıracaktı. Polis, arama izni olmadan Michaud arazisini arayamazdı ve arama izni de somut bir gerekçe olmadan alınamazdı... Ellar'ın kullandığı yangın bombaları iz bırakmayacak şekilde tasarlanmıştı. Şu anda karşı karşıya olduğu en büyük tehlike, dereyi geçerken görülmek, ya da daha kötüsü, güvenli bir yere ulaşamadan yakalanmaktı.

Yüzünde bir damla su hissetti, ardından bir damla daha. Yağmur yağmaya başlamıştı, bu da bıraktığı izleri silmeye yardımcı olacaktı. Saniyeler içinde damlalar sağanak yağmura dönüştü ve Ellar birkaç metre ötesini zar zor görebiliyordu.

Aynı anda sol üst tarafından bir şapırtı duyuldu; bunu, bir bedenin sertçe yere çarpması ve bir adamın homurtusu izledi. Yağmur, peşindeki adamın dengesini bozmuştu. Ellar, sağanak altında gözlerini kısarak baktı ve iki ağacın arasından hızla geçen bir siluet gördü. Bu siluet, yeniden kaymamak için dallara tutunarak yokuş aşağı dereye doğru ilerliyordu. Ellar, elindeki Armalite ya da tabancayla onu kolayca vurabilirdi, ancak gereğinden fazla gürültü çıkarıp başkalarının dikkatini çekmek istemiyordu. Adam, az sonra tam önünden geçecekti... Ellar'ın tek yapması gereken, doğru ânı beklemekti.

Bir başka küçük yanlış adım, ardından gelen bir homurtu daha... Adam artık çok yakındı. Ellar, Bushmaster'ı kınından çıkardı. Bu iş bittiğinde bıçağı ortadan kaldırmak zorunda kalacağını biliyordu... Kaliteli bir bıçağı gözden çıkarmaktan hoşlanmasa da, cinayet suçundan hüküm giymektense 75 dolarlık bir kaybı tercih ederdi. Adam, kesilmiş ağaç yığınının bulunduğu noktaya vardığında Ellar nefesini tuttu. Tepe dereye yaklaştıkça eğimini kaybediyor, zemin düzleşiyordu. Adam, yönünü tayin etmek için durdu; bir elini en yakın ağacın gövdesine dayadı. Sırtı hafifçe Ellar'a dönüktü, yüzü ise suya bakıyordu. Ellar sessizce doğruldu ve bıçağı adamın boynunun sağ yanındaki açıkta kalan deriye sap-

ladı. Hava yastıklı bir yeleğe ya da kılıfa çarpma riskini almak istemiyordu. Adam kasıldı; sağ elindeki silah toprağa düştü. Ellar, ağaç gövdesinden destek alarak bıçakla yarayı daha da deşti. Bıçağı çekip bedeni yere bıraktığında ise yağmurun içine kanın kızıl serpintisi karıştı. Kamptan tanıdığı bu adam, Ellar'dan hayli yaşlıydı; muhtemelen bu nedenle sarp arazide ilerlemekte zorlanmıştı. Saçları seyrek ve dağınık tutamlar hâlindeydi, sakalı ise neredeyse bembeyazdı. Birinin dedesini andıracak kadar yaşlıydı ve tam da bu yüzden, Ellar'ın gözünde, daha ihtiyatlı davranması gerekirdi.

Ellar, cesedi bir tekmeyle yamaçtan aşağı yuvarladı; ceset dereye düşerken suyu şiddetle sıçrattı. Sonra hemen peşinden giderek adamı yakasından kavradı ve güçlükle de olsa gövdeyi suyun karşı kıyısına sürükledi. Orada, çalılıkların arasına olabildiğince gizledi.

Şafak ışıkları gökyüzüne sızmaya başladığında ise adımlarını Kit No. 174'e yöneltti.

DOKSAN YEDİNCİ BÖLÜM

Yağmur altında, içimde derin bir endişeyle birlikte Michaud evinin arkasındaki ormana doğru ilerledim. Ağaçların arasında, bu tür bir çatışma için ideal sayılabilecek bir silahla donanmış bir kadın pusuya yatmıştı. Yakın mesafede –örneğin 3,5 metre veya daha azında– 6 numara saçma ile doldurulmuş 12 kalibrelik bir av tüfeği, 10 santimetre kalınlığındaki bir telefon rehberini kolaylıkla delip geçebilirdi. Bu, hedef üzerinde yaklaşık 15 santimetre çapında, tek bir noktada yoğunlaşmış ölümcül bir etki anlamına geliyordu. Atıcı hedeften uzaklaştıkça saçmaların yayılma çapı büyüyecektir, ancak yakın mesafede böyle bir atışla, Eliza Michaud'un nişan aldığı kişiyi öldüreceği kesindi... Bu kadar yakından 6 numara saçma ile vurulan çok az kişi morg yerine acile götürülecek kadar şanslıdır. Ormana girerken Eliza'nın ateşlediği kullanılmamış bir kovanla

karşılaşmıştım. Kovanın uzun pirinç tabanı, bunun bir magnum* olduğunu gösteriyordu. Bu da normalden fazla barut içerdiği ve daha fazla saçma fırlatabildiği anlamına geliyordu. Louis ve ben ilk saldırıda şanslıydık ve ikinci kez bu kadar şanslı olamayabilirdik.

Eh, görece şanslıydık; çünkü şimdi Louis'i görebiliyordum. Yüzünün sol tarafı kıymıklarla delik deşik olmuştu ve kafatasından kan geliyordu. Tek olumlu şey, kıymıkların hiçbirinin gözüne girmemiş olmasıydı.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Muhtemelen hissettiğin kadar kötü," dedim.

"Sanki bir kirpiye kafa atmaya çalışmışım gibi hissediyorum."

"Sana bunu söylemek istemezdim ama kirpi kazanmışa benziyor."

Artık güneş doğuyordu; bu da Louis'in vücudundaki en büyük kıymıkları çıkarmam için yeterli ışığı sağlıyordu. Geri kalanları acil servise bırakmak zorunda kalacaktık.

"Evde neler oldu?" diye sordu Louis, ben başındaki yarayı temizlerken.

"Bir kadını yaralanmadan yakaladık, Eliza'nın kardeşi Aline. Angel onu etkisiz hale getirdi. Ağabey Ellar'dan hâlâ iz yok. Eliza'nın ise nerede olduğunu biliyoruz... Kabaca birkaç dönümlük ormanlık bir alanda pusuya yatmış durumda."

"Siktir!"

"Üzgünüm, bu kıymık olduğu yerde kalmakta ısrar ediyor."

"Beynime mi saplandı demek istiyorsun."

"Ortalamalar yasasına göre içlerinden birinin hedefi vurma ihtimali varmış ama çok az farkla kaçırmış."

"Patch Adams gibi komik adamsın... Peki, Aline'i sorguladın mı?"

"Tükürükten ve bir tehditten fazlasını alamadım. Ama Reggio oradaymış, evdeymiş."

"Nereden biliyorsun?"

"Sakızını mutfak masasının altına yapıştırmış."

"Akıllıca," dedi Louis. "Hijyenik değil ama akıllıca."

---

* Güçlendirilmiş fişek. (ç.n.)

Ulaşabildiğim son kıymıkları da çıkarıp bir kenara attım.

"Polisler gelene kadar bekleyebiliriz," dedi Louis.

"Bunun eğlencesi nerede?"

"Ha ha, kafasında kıymık olmayan biri için konuşmak kolay."

"Ayrıca polis patlamaların kaynağını araştıracak. Buraya vardıklarında Eliza ve kardeşi çoktan bir sonraki kasabaya geçmiş olabilir."

"Anladım... Ama biliyor musun, son zamanlarda fazla yaralanıyorum."

"İstersen emekli olabilirsin," dedim. "Ya da daha hızlı hareket etmeyi öğrenebilirsin."

"Emeklilik için çok gencim, hızlanabilmek içinse çok yaşlıyım."

"O zaman boku yedin."

"Sanırım öyle. Hangi yöne gideceksin... Sol mu, sağ mı?"

"Sağ."

Louis içini çekti.

"Sen her zaman sağı seçersin zaten," dedi. "Neden sordum ki?"

"Bu sefer bir nedenim vardı."

"E, neymiş o?"

"Eliza'yı aramıza sıkıştırırsak, kafanın aynı tarafından yaralanmazsın."

Louis uzun, düşünceli bir süre sustu. Muhtemelen o sırada acı içinde ölüşümü hayal ediyordu.

"Biliyor musun?" dedi. "Aslında sen iyi birisin."

"Sadece iyi değilim," dedim. "En iyisiyim."

DOKSAN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eliza Michaud, avluda duran özel dedektifi görür görmez paniğe kapılmıştı. Zaten sinirleri oldukça gergindi; bundan yalnızca birkaç saat önce Lars Ungar'ı öldürmüş ve cesedi bodrum katının altındaki sığ bir mezara gömmüştü. Toprağı eşelerken küreği eski

kemiklere değmiş, bir uyluk kemiğini açığa çıkarmıştı. Artık burayı temizlemenin zamanı geldi diye düşünmüş, ana eve döndüğünde konuyu Aline'e nasıl açacağını hesaplamaya başlamıştı bile... Kız kardeşi toprak kazmaktan hiç hoşlanmazdı.

Güvenlik ışığı dedektif Parker'ı aydınlatmadan hemen önce Eliza'nın zihninden geçenler bunlar olmuştu. Neyse ki ilk atışı ıskalamış olsa da, ormana doğru kaçarken av tüfeğini yeniden doldurmayı akıl etmişti. İkinci atışının Parker'a eşlik eden adamı yaraladığını düşünüyordu, ancak yaranın onu durduracak kadar ağır olmadığı da açıktı... Adam karşılık vermeyi başarmış, bu da Eliza'yı bahçeden çekilip ormana sığınmaya zorlamıştı. Bu durum hoş olmayan bir gerçeği de ortaya koyuyordu: En az iki, belki de daha fazla davetsiz misafir vardı. Bu ise ciddi bir sorun demekti. Ortada net bir tablo yokken sağlam bir plan yapmak zordu.

Eliza yağmurdan sırılsıklam olmuştu ve soğuktan tir tir titriyordu. Bu haldeyken Ellar'ın yanında olmasını diledi. Ağabeyinin, dere karşısındaki kampa yaptığı baskından şimdiye dönmüş –ve görevi başarıyla tamamlamış– olması gerekiyordu. Hatta çıkan silah seslerini duymuş bile olabilirdi. Eğer öyleyse, bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Yine de Eliza'yı asıl korkutan, ağabeyinin hazırlıksız bir şekilde Parker'a rastlama ihtimaliydi. Aline için duyduğu kaygı ise içini daha fazla daraltıyordu. İlk içgüdüsü dereye gidip Ellar'ı bulmaya çalışmak olmuştu, fakat kız kardeşi için hissettiği endişe onu fikir değiştirmeye zorlamıştı ve tüm tehlikelere rağmen şimdi eve doğru ilerliyordu. Bildiği tek şey, Parker'ın çoktan polisi aramış olmasıydı. Fakat bunun ne önemi vardı? Ortada Michaud'ları herhangi bir suça bağlayacak somut bir kanıt yoktu. Silahlı adamlar mülklerine girmiş, onlar da kendilerini savunmuşlardı. Maine'de geçerli olan Kale Doktrini de, uyarıya rağmen mülkten ayrılmayı reddeden bir davetsiz misafire karşı ölümcül güç kullanılmasına izin veriyordu. Gerçi Eliza herhangi bir sözlü uyarıda bulunmamıştı; tabii iki el av tüfeği ateşi uyarı sayılabilirse başka. İdeal bir dünyada, olay mahkemeye taşınsa bile, mesele onun ifadesi ile Parker'ın ifadesi arasındaki çekişmeden ibaret kalırdı.

Ne var ki Eliza'nın da sık sık hatırladığı gibi, bu dünyada ideal

olan pek az şey vardı. Parker Grettonʼdaysa bunun mutlaka bir nedeni olmalıydı. Belki ölmeden önce Reggio yalan söylemiş ve Michaudʼları ziyaret etmeyi planladığını yakın çevresine çoktan haber vermişti. Ya da Parkerʼın yürüttüğü soruşturma, ailelerini Clark adındaki kadınla ve kayıp çocukla ilişkilendiren bir iz bulmasına yol açmıştı. Parkerʼı Grettonʼa getiren sebep ne olursa olsun, Eliza için tek bir sonuç değişmiyordu: Onun oradan sağ çıkmaması daha iyi olurdu. Elbette Parkerʼı öldürmek tüm sorunları ortadan kaldırmazdı, ancak gitmesine izin vermek çok daha büyük sorunların kapısını aralayabilirdi.

Eliza durup çevresini dinledi. Tıpkı kardeşleri gibi o da bu ormanı avucunun içi gibi biliyordu ve yıllar önce burada ses çıkarmadan hareket etmeyi öğrenmişti. Parkerʼın böyle bir sezgiye sahip olmadığından emindi... Eğer peşine düşerse, gelişini o fark etmeden önce duyacağı kesindi. Şimdi Kit No. 174 önündeydi; son gördüğünden beri buraya kimsenin uğramadığı belliydi. Eliza küçük bir tümseğin ardına gizlenip siper aldı. Av tüfeğini kaldırdı, dipçiğini omzuna iyice yerleştirdi ve nefesini tuttu. Namlu Parkerʼı bulduğu anda, bu kez ıskalama şansı yoktu.

Tam o sırada yakınlardan tanıdık bir ıslık sesi duyuldu. Elizaʼnın içi rahatladı. Sağına döndüğünde Ellarʼı gördü. Ellar parmağını dudaklarına götürüp sessizlik işareti yaptı, ardından Elizaʼyı yanına çağırdı. Eliza hızla ona doğru ilerledi ve fısıldamak için o kadar yaklaştı ki dudakları neredeyse birbirine değiyordu.

"Özel dedektif peşimde," dedi Eliza. "Parker."

"Yalnız mı?"

"Yanında bir adam daha vardı. Sanırım onu yaraladım."

"Peki ya Aline?"

"Bilmiyorum. Eve doğru ateş ediyordu. Geri çekilmek zorunda kaldım."

Boğazında bir hıçkırık düğümlendi.

"Sorun değil," dedi Ellar. "Sen doğru olanı yaptın."

Silahını tuttuğu elinin boşluğuyla beceriksizce kardeşinin sırtını okşadı. Eliza, o anda Ellarʼın sol kolunu sakındığını fark etti.

"Yaralandın mı sen?"

"Kolum kırıldı sadece," dedi Ellar. "Polis soru sormaya gelmeden önce eve dönüp sargıya almayı umuyordum. Ayrıca dere kenarında toprağa gömülmesi gereken bir ceset var. Onun bulunmasına izin veremeyiz."

"O halde Parker'ı ve yanındakini mutlaka öldürmeliyiz," dedi Eliza. "Hem de hemen."

"Ya da kaçabiliriz," diye karşılık verdi Ellar.

"Aline ne olacak peki?"

"Eğer onu yakalarlarsa konuşmaz. Öldürürlerse zaten hiç konuşamaz."

Ellar bakışlarını kız kardeşinden kaçırıp ormanın içine, düşmanın olabileceği yöne doğru baktı. Bu duygusuzluk Eliza'yı bir anlığına sersemletmişti. Ellar'ın bahsettiği kişi onun kız kardeşiydi, ama zaten Aline ile Ellar hiçbir zaman iyi geçinememişti. Eliza ise her zaman aralarındaki çatışmayı yumuşatmaya çalışan kişi olmuştu.

"Kaçarsak suçumuzu kabul etmiş oluruz," dedi Eliza.

"Eğer buralardalarsa, kardeşim, çoktan bizden şüpheleniyorlardır."

"Peki, kime ne söylemiş olabilirler ki? Polise konuşmuş olsalar şu an çoktan sorgulama odasında olurduk. Bu yüzden onlardan kurtulmamız gerekiyor. Bildikleri onlarla birlikte gömülsün."

Eliza elinin tersiyle Ellar'ın yüzünü okşadı. "Yoksa ölecek olan biz oluruz."

Ellar, teselli arayan bir hayvanın içgüdüsüyle yanağını onun eline sürttü. Michaud ailesinin zamanının dolduğunu hissediyordu. Belki de olması gereken buydu.

"O hâlde savaşırız," dedi Ellar. "Yanındaki adamı tanımıyorum ama Parker işinde çok iyidir. Onu vurmak için en iyi şansı yakalamak istiyorsak iyice yakına gelmesini sağlamalıyız... Gerçi bu kötü bir fikir olabilir çünkü ben kırık kolumla tüfek kullanamam, sen de genellikle ıskalıyorsun."

"Hiç de değil, artık daha iyi ateş ediyorum," diye karşı çıktı Eliza.

"Göreceğiz bakalım."

"Peki planın nedir?"

"Onları eski eve çekelim," dedi Ellar. "Ve işlerini orada bitirelim."

DOKSAN DOKUZUNCU BÖLÜM

Louis ile şapırtı sesini aynı anda duyduk. Sesi izleyerek küçük bir açıklığa vardık ve orada ikinci bir evin bulunduğunu gördük. Alt kattaki pencereler tahta plakalarla kapatılmıştı, ancak hem dıştaki güvenlik kapısı hem de eski ahşap-cam ön kapı ardına kadar açıktı.

Eğer Eliza Michaud içerideyse, ya kapı eşiğine yaklaşmamızı bekleyip ateş etmek zorundaydı ya da magnum mermilerinin bize uzaktan da ciddi zarar verebileceğini umarak kendine üst pencerelerden birini mevzi olarak seçmiş olmalıydı. Öte yandan, hâlâ ormandaysa, evi incelemek için yaklaştığımız anda bizi arkadan vurma olanağı vardı.

Louis ve ben gövdesi son derece kalın –en az bir asırlık olduğu belli olan– bir beyaz çam ağacının arkasına siper almıştık.

"İçeri girmesi için bir neden yok," dedi. "Eğer girdiyse, kendini kapana kıstırmış demektir."

"Ya da birinin peşinden içerî girmesini bekliyordur."

"Bu da aynı anlama gelir."

"Tabii arka kapı yoksa," diye ekledim.

"Öğrenebilirim," dedi Louis.

Tam o sırada, evin doğu tarafındaki ağaçların arasında Eliza Michaud'un kırmızı paltosunu fark ettik.

"Peki, içeride kim var sence?" diye sordum.

"Belki de hiç kimse," dedi Louis. "Kapılar, biz gelmeden çok daha önce açılmış olabilir."

Yine de Eliza'nın peşindeyken orman tarafına yakın duruyor, av tüfeğinin menzilinden olabildiğince uzak kalmaya çalışıyorduk. Sonunda, köhne evin kapısı solumuzda, ardına kadar açık bir şe-

kilde karşımıza çıktı. İçerisi bütünüyle karanlıktı, ancak gölgelerin arasında bir anlığına bir parıltı yakaladım ve Louis'in sırtına sertçe vurarak onu yere düşürdüm. İlk tüfek atışı çınladığı anda evin karanlığı bir an için ışıkla yarıldı. Saçmalar başımızın üzerindeki yaprakları ve ince dalları paramparça etti. Sonraki mermiler etrafımızdaki toprağı savururken biz de hızla siper almaya çalıştık. Ardından Louis karşılık verdi, şarjöründeki kalan mermileri otuz metre ötedeki kapıya boşalttı. Ben ise çalılıkların arasından hâlâ seçilebilen kırmızı ceketli kişiye ateş ettim. Görünüşe göre Eliza Michaud yalnız değildi... Büyük olasılıkla ağabeyiyle birlikte bize pusu kurmuşlardı.

Tüfek sesi aniden kesildi. Kırmızı ceketli adam ise hâlâ bulunduğu yerde, kımıldamadan duruyordu.

"İçeriden hareket var," dedi Louis.

Eliza Michaud sendeleyerek verandaya çıktı. Beyaz süveterinin üzerinde kırmızı lekeler vardı ve hızla yayılıyordu. Sağ elinde bir Armalite tüfeği gevşekçe sallanıyordu. Birkaç saniye ayakta kalabildi, sonra tahta döşemelerin üzerine yığıldı... Artık hayata veda ettiği her hâlinden belliydi.

"Kırmızı cekete ne oldu?" diye sordum.

"Yem," dedi Louis. "Çalıya asılıydı ama şimdi yok, muhtemelen rüzgâr aldı götürdü."

"Ama Louis, rüzgâr yok ki."

Tam o sırada arkamızdaki çalılıklardan bir erkek sesi yükseldi.

"Hepinizi geberteceğim!" diye bağırdı.

Bir sonraki sözlerini duymamıza fırsat kalmadan ortamı silah sesleri doldurdu.

YÜZÜNCÜ BÖLÜM

Kurşunların üzerime yağmasını bekliyordum, fakat hiçbir şey gelmedi. Bunun yerine, bir ceset yuvarlanarak yakındaki bir kayanın üzerine düştü. Ehliyetindeki fotoğraftan onun Ellar Michaud olduğunu hemen tanıdım; burnunu koparmış olan çıkış yarasına rağmen.

"Aşağı iniyorum," dedi tanıdık bir ses. Gelen, Antoine Pinette'ti ve Louis ile ikimizin siper aldığı yere doğru sendeleyerek ilerliyordu. Yüzünün sağ yanı ağır yanmış, gözü tamamen mahvolmuş, sağ eli ise adeta erimiş bir pençeye dönüşmüştü. Kot pantolonunun kumaşı, bacaklarındaki etle adeta kaynaşmış, kömürleşmiş ceketinin kollarından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Üzerinden duman, yanık et ve kül kokusu yükseliyordu. Toprağın ve çam iğnelerinin üzerine ağır bir şekilde çöktü, silahını yanına koydu. Ölmek üzere olduğu açıktı, ama nasıl olup da hâlâ hayatta kaldığı ancak tekrar konuştuğunda anlaşıldı.

"O, bizimkilerin çoğunu öldürdü," dedi güçlükle... Yanmış dili sözcükleri güçlükle çıkarabiliyordu. "Ama sonunda onu hakladım, değil mi?"

"Evet," dedim. "Onu hakladın."

"Hem de iyi hakladım," diye tekrarlardı Antoine.

Çenesi göğsüne düştü ve ardından uzun bir nefes verdi... Son bir memnuniyet nefesiydi bu... Artık aramızda değildi.

YÜZ BİRİNCİ BÖLÜM

Cesetler söz konusu olduğunda polise anlatılması gereken pek çok ayrıntı olur... Neyse ki, iyi ya da kötü, bu konuda yeterince deneyim sahibiydim. İlk iş olarak Moxie'yi aradım çünkü bir avukata ihtiyacımız olacağı kesindi. Ardından, Moxie'nin talimatı doğ-

rultusunda Gretton'daki hukuk danışmanı Curtis Cobbold'a ulaştım. Cobbold, pantolonunu giyer giymez yola çıkacağını söyledi. Üçüncü aramamı Angel'a yaptım ve polisin yakında bölgeye geleceği konusunda onu uyardım. Dördüncü arama Sabine'eydi.

Sonunda, herkes hazır olunca, 911'i aradım.

* * *

Aline Michaud ancak Michaud ailesinin avukatı eve geldiğinde polise konuştu. Üç silahlı adamın evine girdiğini ve hayatından endişe duyduğu için önce gitmelerini söylediğini, ancak gitmedikleri için üzerlerine ateş açtığını iddia etti –dedikleri kısmen de olsa doğruydu– ama kız kardeşi ve ağabeyinin öldüğü haberini alınca konuşmayı kesti.

Louis, Angel ve ben, yaşananları hiçbir ayrıntıyı gizlemeden aktardık. Sabine de ayrı olarak sorgulandı. Üçümüz, mülke izinsiz giriş suçunu kabul etmekle birlikte, Aline'in ifadesine itiraz ederek ateş açılmadan önce herhangi bir uyarı yapılmadığını belirttik. Eğer mesele bu noktada kalmış olsaydı –Aline'in bizim mülke izinsiz girdiğimizi öne sürüp, kız kardeşinin ölümünden bizi sorumlu tuttuğu ve Becker ile Nowak'ın bana karşı açık düşmanlığı da düşünüldüğünde– muhtemelen kendimizi hapiste bulabilirdik. Ancak polis, Mincey* kararına uygun bir arama emri sayesinde Eliza Michaud'un vurulduğu eve yasal olarak girdi. İçeride, ince bir toprak tabakasının altına gömülmüş üç erkek cesedi buldular: Biri kısa süre önce silahla, diğer ikisi ise en az bir gün önce öldürülmüştü. Üzerlerinde kimlik bilgileri yoktu, ayrıca silahla öldürülen kişinin başının büyük bir kısmı parçalanmıştı, ama buna rağmen daha sonra bu kişilerin Lars Ungar, Maynard Vaughn ve Mattia Reggio olduğu tespit edildi. Hickman kampındaki patlamadan kurtulanların ifadelerine göre, Antoine Pinette ile Barry Dresser adlı bir adam, Ellar Michaud olduğunu düşündükleri birinin pat-

---

* "Mincey arama emri" ifadesi, ABD'deki Mincey v. Arizona (1978) Yüksek Mahkeme kararına dayanır. Bu karar, polislerin "acil durum istisnası" gerekçesiyle bir eve girmesinin sınırlarını belirler. (ç.n.)

lama alanından kaçtığını görmüş ve ikisi de peşine düşmüştü; Pinette'in ağır yaralı olmasına rağmen. Dresser'ın cesedi daha sonra dere kıyısında, dalların altına saklanmış halde ve boynunda bir bıçak oyuğuyla ortaya çıkarıldı.

Tüm bunlar saatler süren uzun bir sürecin sonucuydu. Dover-Foxcroft'taki Piscataquis İlçesi Şerif Ofisi'nin sorgu odasındaydım. Moxie ile Cobbold, hakkımızda yürütülebilecek olası cezai suçlamalarla mücadele etmek ve hâkim karşısına çıkmak üzere ayrıldıktan sonra, elimdeki ılık kahveyı yudumlayarak biraz olsun rahatlamaya çalışıyordum. Tam o sırada Erin Becker içeri girdi. O an gerçekten bitkindim, üstüm başım kir içindeydi ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Becker ise iş kıyafetiyle, dinç ve derli toplu görünüyordu. Odaya tek başına gırdi ve masanın karşısındaki iki sandalyeden birine oturdu.

"Moxie'yi buraya çağırmalı mıyım?" diye sordum.

"Bu resmî bir görüşme değil," dedi Becker. "Ayrıca şu anda bir yerine iki avukata ihtiyaç duyuyor olman, içinde bulunduğun sıkıntıyı fazlasıyla özetliyor."

"Kayıt cihazı bulunan bir odada yapılan her görüşme resmîdir," dedim. "Ve bir insanın ne kadar fazla avukatı olursa o kadar iyidir."

"Otoparkta konuşmak seni daha mı rahat ettirir?"

"Bir avukatın da bulunduğu bir otoparkta konuşmak beni daha rahat ettirir."

"Pekâlâ. O hâlde bana hazırlık yapmam için bir dakika ver."

Becker odadan çıktı. Döndüğünde yanında Moxie de vardı ve Moxie'nin merakını gizlemekte güçlük çektiği belliydi. Ceketimi geri verdiler; ardından Moxie ile birlikte Becker'ı dışarı, otoparka kadar takip ettik. Orada Becker bir sigara yaktı.

"İster misiniz?" diye sordu.

İkimiz de teklifini geri çevirdik. Becker'ın yüz ifadesi, bunun da –diğer birçok kusurumuz gibi– karakterimizdeki bir eksiklik olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

"Bodrumda, diğerlerinin yanında bir çocuk cesedi bulduk," dedi. "Kesin olmamakla birlikte onun Henry Clark olduğunu dü-

şünüyoruz. Kimlik tespiti biraz zaman alacak, ancak ayrıntılar çoktan basına sızdı. O dehşet evine ilişkin sayısız haber çıkmasına hazırlıklı olmalıyız."

"Aline Michaud bu konuda ne diyor?"

"O harabeyle hiçbir ilgisi olmadığını iddia ediyor," dedi Becker. "Eve yalnızca ağabeyi ve ablasının girebildiğini söylüyor. Elbette buna inanmamız için bir sebep yok. Yeterince dikkatli ararsak orada kendi DNA'sını bulacağımızdan şüphem yok ve mutlaka arayacağız. Şu anda Michaud'lar ile Colleen Clark arasındaki olası bağlantıyı da resmen dışlamış değiliz."

Moxie itiraz etmek için ağzını açtı, fakat Becker elindeki sigarayla onu susturdu.

"Resmen dedim, değil mi? Gretton'da olup bitenlere dair daha net bir tablo elde eder etmez müvekkiline yöneltilen suçlamalar düşürülecek, ancak başsavcı acele edilmemesini istedi."

"Çünkü o her ikinizin de bu olaydan güçlenerek çıkabileceğinizi düşünüyor," dedim.

"Henry Clark'ın kaçırılmasının gizemi çözüldü, en az üç cinayet davası kapanmış görünüyor ve kim bilir kaç kayıp vakası daha aydınlanacak," dedi Becker. "Bu hem siyasi hem de hukuki açıdan önemli bir kazanım."

"Ve sen de benzer bir kazanım elde etmek için Colleen'i kazığa bağlamaya hazırdın," dedim.

Becker sigarasından derin bir nefes aldı ve yanan ucuna adeta minik bir cenaze ateşine bakıyormuş gibi baktı.

"Şimdi Colleen geri çekilecek ve Aline Michaud onun yerini alacak. Tartışılan asıl konu, seni ve arkadaşlarını da feda ederek bir avantaj elde edilip edilemeyeceği. Bu konuda farklı görüşler var... Başsavcı, yalnızca izinsiz girişten değil, başka suçlardan da yargılanman gerektiğini düşünüyor. Hatta Eliza Michaud'un ölümünden dolayı sana adam öldürme, hatta ikinci derece cinayet suçlaması yöneltebileceğini söylüyor."

"O adam aklını tamamen yitirmiş," dedi Moxie. "Gerekirse oyumu şeytana veririm daha iyi."

"Mesele tam da bu," dedim Becker'a. "Nowak çok uzun süre başsavcı olarak kalmayacak... Herkes bir üst basamağa geçmenin peşinde."

"Aynen öyle."

"Ve sen, bir katiller ailesinin izini sürmeye yardım eden insanları yargılayan kişi olarak anılmak istemezsin."

"O pozisyona getirilmek istemem. Sizlere karşı çömert davranmak çok daha mantıklı olur."

"Peki, bu cömertliğin bedeli ne olacak?" diye sordu Moxie.

"Müvekkilin hakkındaki suçlamalar düşürüldüğünde sessiz kalmanızı istiyoruz. Hatta küçük bir teşekkür bile fena olmaz. Buna karşılık Bay Parker ve arkadaşları o dokuz canlarından birini daha kaybetmiş olacaklar ama fazlası olmayacak. Sonunda özgürlüklerine kavuşacaklar ve bu, içinde bulunduğumuz koşullarda hukuki bir mucize sayılır."

"Müvekkillerimle konuşmak için zamanım var mı?" diye sordu Moxie.

"Elbette," dedi Becker. "Eğer seni rahatlatacaksa konuş, ancak anlaşmayı kabul edeceğini sen de biliyorsun."

"Peki ya Colleen Clark?"

"Hukuk büronuzdan 'Size söylemiştik' türünde açıklamalar istemiyoruz. Basına, masum bir kadının haksız yere suçlandığına dair bir beyan da vermeyeceksiniz. Portland Polis Teşkilatı'na ya da Başsavcılık Ofisi'ne karşı hukuk davası açılmayacak. Sessiz ve mütevazı bir özür alacaksınız ve bunu kabul edeceksiniz. Böylece Colleen, çocuğunun yasını huzur içinde tutabilecek."

"Bu ona pek teselli olmaz bence," dedim."

Becker sigara izmaritini bir arabanın altına attı.

"Haklısın," dedi. "Bence de olmaz."

* * *

Becker bizi yeniden içeri almaya hazırlanırken, onunla kısa bir süre yalnız konuşmak için Moxie'den izin istedim.

"Benden daha fazlasını koparmaya çalışıyorsan boşuna nefes tüketme," dedi Becker.

"Zaten beklediğimden fazlasını aldım. Seninle bir sorunum yok," dedim.

"O zaman ne istiyorsun?"

"Stephen Clark."

"Ne olmuş ona?"

"Clark, Mara Teller adlı bir kadınla ilişkisi olduğunu itiraf etti ama artık biliyoruz ki bu kadın aslında Eliza Michaud. Stephen Clark burada, çok uzak olmayan bir kasabada doğmuş. Bu ilçede büyümüş. Üstelik gençlik yıllarında Eliza'yla cinsel ilişkileri olduğunu doğrulayabilecek birini tanıyor olabilirim. Onlarca yıl sonra yolları yeniden kesiştiğinde Clark onun kim olduğunu nasıl fark etmez?"

"'Birini tanıyor olabilirim' derken ne demek istiyorsun?"

"Kabul ediyorum, bu bir söylenti. Ancak Clark'ın, Gretton'daki bir barın otoparkında Michaud kardeşlerden biriyle birlikte olmuş olabileceği söyleniyor."

"Muhtemelen sarhoşken, öyle mi?"

"Ama yine de şüpheli bir durum," diye üsteledim.

"Gençken birlikte olduğun her kadını, özellikle de içkiliysen, hatırlayabilir misin?"

"Buna inanması zor olabilir," dedim, "ama benim için böyle bir durum pek geçerli olmadı. Ayrıca hiçbir zaman karımdan gizli ilişkilere karıştığımı iddia etmedim. Dahası, ölen çocuğumun onların arazisine gömülmüş olabileceği gibi bir durum da yaşamadım."

"Stephen Clark, oğlunun cesedinin bulunmuş olabileceğini öğrendiğinde resmen yıkıldı," dedi Becker. "Sakinleştiriciler altındaydı. Teller'la olan ilişkisinin korkunç bir hata olduğunu söylüyor."

"Hata mı? Bu yılın en yetersiz beyanı olarak ödül alabilir," dedim. "Ya bu bir hata değilse? Ya kasıtlıysa?"

"Oğlunun kaçırılması ve öldürülmesinde gizli bir anlaşma olduğunu mu ima ediyorsun? Clark neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum," dedim. Ve gerçekten bilmiyordum. Yalnızca güçlü şüphelerim vardı.

"Ne bulabileceğimize bakalım," dedi Becker.

Ama hiçbir şey bulamayacaklardı elbette.

* * *

Angel, Louis ve ben bir saat içinde serbest bırakıldık. Sabine Drew, hâlâ Grettondaki motelde olduğunu belirten bir mesaj bırakmıştı. Tek istediğim uyumaktı, ama konuşmadan önce buna izin verilmeyeceğini biliyordum. Yolda Adio Pirato ile iletişime geçtim ve ona Mattia Reggio'dan bahsettim.

"O her zaman en iyilerimizden biriydi," dedi Pirato, "gerçi senin bunu çok yüksek bir çıta olarak görmeyeceğini biliyorum."

"Ona haksızlık etmiş olabilirim," dedim. "Ve ölümüne katkıda bulunmuş olabilirim."

"Matty her zaman kendi yolunda gitti ve doğru şeyi yaparken öldü. Onu bu hakkından mahrum bırakma. Amara biliyor mu?"

"Polis onu görmeye gitti."

"Bu akşam oraya gideceğim. Arayıp zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

Bana iyi günler diledi ve telefonu kapattı.

* * *

Motele döndüğümde Sabine beni endişeyle bekliyordu.

"Polise eve girmeme izin vermelerini istedim," dedi. "Ama yapamayacaklarını söylediler."

"Soruşturma tamamlanıp cesetler çıkarılana kadar kimse içeri giremez," dedim. "Hatta belki ondan sonra bile bir süre boyunca giriş yasaklanacak. En sonunda ev yıkılacak, yerini çimenler alacak. Yıllar geçerse orman araziyi geri kazanacak ve kimse o yeri bir daha bulamayacak."

"Peki, Michaud'ların mülkü ne olacak?" diye sordu.

"Uzak akrabaları var; isterlerse hak iddia edebilirler. Ama so-

nuçta mülk bir şekilde el değiştirecek. Hickman, sırf kininden dolayı satın almaya çalışabilir belki, fakat kimsenin uzun yıllar oraya yerleşmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Biliyorsun," dedi Sabine, "ev yok olduğu için o da yok olmayacak."

"Ne yok olmayacak?"

"Orada yuva kurmuş olan şey. Michaud'ları zehirleyen ne ise o. Bizim gibi ölebilen bir varlık olduğunu sanmıyorum. Belki de umabileceğimiz tek şey, unutulması ve unutulduğunda yok olup gitmesidir."

"Michaud'lar Henry Clark'ı ona kurban mı ettiler sence?" diye sordum. "Oraya gömülmüş olabilecek diğer talihsizlerle birlikte onu bu yüzden mi teslim ettiler?"

"Evet, öyle olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

"Kim bilebilir?" dedi Sabine. "Eskiler neden tanrılarına kurban verirdi ki? Onları kızdırmamak, karşılığında bereket ve koruma almak için. Peki, hayatta kalan kız kardeş ne diyor?"

"Hiçbir şey bilmediğini, tüm işlerin ağabeyiyle ablasının sorumluluğunda olduğunu söylüyor. Ama bu ifadesi baskıya fazla dayanamayacaktır. Adli tıp mutlaka onu evdeki olaylara bağlayacak ve bu da onu hikâyesini değiştirmeye zorlayacaktır. Konuşmaya karar verirse, ailenin nedenleri hakkında daha çok şey öğrenebiliriz."

"Ne olursa olsun tüm gerçeği asla söylemeyecektir," dedi Sabine.

"Neden?"

"Kendisine bile açıklayamaz ki. O şeyin varlığa inanıyordu, bu da onun için yeterliydi."

Sabine pencereye yöneldi. Zihninde Michaud'ların mülküne uzanmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

"Neden o eve girmek istiyorsun?" diye sordum.

"Henry'yi huzura kavuşturmak istiyorum," dedi. "Onun en iyi yanı olan ruhu hâlâ orada."

"Ve bahsettiğin o varlık da hâlâ yanında mı?"

"Aslında geri çekiliyor, daha derinlere iniyor. Yabancıların kendi alanında dolaşmasından hoşlanmıyor. Ölüleriyle yalnız kalmayı tercih ediyor."

"Yakında Henry'yi oradan çıkaracaklar," dedim.

"İyi bari," dedi. "Otopsi yapılacak mı?"

"Evet."

"Umarım ruhu ayrılmadan yapılır." Elleriyle oynamaya başladı. "Sence annesi ona veda etmek ister mi?"

Gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Evet," dedim, "bence çok ister."

YÜZ İKİNCİ BÖLÜM

Angel, Louis ve Sabine ile Gretton'dan arabayla ayrılırken, polis memuru Pouline rastladık... Kasabanın kenarında, ziyaretçileri karşılayan ya da uğurlayan –artık kişinin bahtına bağlı– tabelanın tam karşısında park etmişti. Şiddet olaylarının ardından onu bir kez görmüştüm. Kaybolmuş ve tüm nüfuzunu kaybetmiş görünüyordu, ki durumu çok iyi özetliyordu: Bundan sonra ne olursa olsun, kolluk kuvvetlerinde geçirdiği günleri sayılıydı.

Aracının hemen yanına yanaştım. Önce kayıtsızca, sonra endişeyle bizim yönümüze baktı.

"Bu, her zaman tetikte olan polis memuru Poulin değil mi?" dedim yüksek sesle.

Arkamda Sabine camı indirdi. Poulin'e o kadar uzun süre baktı ki, adam sonunda başka yere bakmak zorunda kaldı. Nihayet Sabine konuştu, ama sanki Poulin yanımızda değilmiş gibiydi.

"O bilmiyordu," dedi, "ama sadece bilmek istemediği için bilmiyordu. Michaud'lardan korkuyordu. Buradaki birçok insan onlara karşı temkinlidir ve her zaman öyle olmuştur, ama o gerçekten korkuyordu."

"Durum bu mu, polis memuru?" diye sordum. "Onlardan o kadar mı korkuyordun ki, korkunun nedenlerini bile araştırmadın?"

Poulin nihayet konuşacak cesareti kendinde buldu.

"Yolu kapatıyorsunuz," dedi. "Aracınızı çekmezseniz size ceza keserim."

"Sizi zor durumda bırakmak istemem memur bey," diye cevap verdim ve yavaşça uzaklaşmaya başladım. "Yasalara mutlaka uymalıyız, öyle değil mi?"

Poulin ertesi gün istifa etti. Ardından, Louisiana'da kendini vurduğu yönünde bir söylenti yayıldı, ancak bu doğru çıkmadı. Yaşamaya devam etti, tabii buna yaşamak denirse. Ama iyi uyuduğunu sanmıyorum ve umarım her sabah ağzında toprak tadı ile uyanıyordur.

YÜZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki günler ve haftalar boyunca Colleen Clark'la sık sık görüştüm. Bodrumda bulunan cesedin Henry'ye ait olduğu kesinleştiğinde yanındaydım. Cesedi teslim almaya gittiğinde de ona eşlik ettim. En acı anında, oğlunu toprağa verirken de yalnız değildi; yine yanındaydım.

Bir akşamüstü Sabine Drew, Colleen'in ellerini tutuyordu. İki kadının da gözleri kapalıydı; sessizliği yalnızca duvardaki saatin tik takları bozuyordu. O mutfağın derin ve ağır sessizliğinde ben de Colleen'in yanındaydım. Buzdolabı ve tezgâhlar, özür dilemek için uğrayan komşuların getirdiği yiyeceklerle doluydu... Bazıları gözyaşlarını tutamıyordu. Colleen ise hem taziye hem de bir tür kefaret niteliği taşıyan bu sözleri, kin gütmeden ve şaşırtıcı bir sükûnetle kabul ediyordu. O an, şimdiye dek yorgunluk sandığım o duruşunun aslında bir çeşit zarafet olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Colleen ve Sabine sessiz bir uyum içinde yan yana otururken, mutfağa yeni kokular doldu: taze çimen, çam ve ıslak toprağın kokusu... Ardından, hem çok uzaklardan hem de neredeyse yanı başımızdan geliyormuş gibi duyulan bir çocuk kahkahası işittim.

"O burada," dedi Sabine fısıltıyla.

Ve Colleen, yüreğinin en derininden kopan bir sesle oğlunun adını söyledi.

YÜZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elbette Stephen Clark da oğlu Henry'nin cenazesine katıldı. Ancak tören boyunca eşiyle aralarına gönüllü bir mesafe koydular; oğullarının toprağa verildiği o anlarda mezarın iki yanında, sessizce durmayı tercih ettiler. Gözyaşlarını tutamadılar, fakat Colleen'in hüznü bambaşka bir derinliğe sahipti. Bunun birçok nedeni olduğunu düşünüyordum. En azından birini anlayabiliyordum: O, evladını bir gün yeniden göreceğine –bu ayrılığın yalnızca geçici olduğuna– inanıyordu.

Çifte yakın bazı kişiler, ikili arasında yeniden bir uzlaşma ihtimalini dile getiriyordu. Stephen'ın, eşini suçlu bulmakla hata ettiğini söylüyorlardı... Ama bu kadar delilin ortasında hangi eş şüpheye kapılmazdı ki? Yine de isterlerse yeniden başlayabilir, başka bir çocuk sahibi olup kaybettikleri evlatlarının yasını birlikte tutabilirlerdi. Öte yandan bu düşünceye karşı çıkanlar da vardı. Onlara göre, karısı hakkında böyle şeyler düşünen bir adamı affedilebilir miydi? Belki de bu iki uç görüşün arasında, gerçeğe –ya da olması gerekene– daha çok yaklaşan silik bir olasılık daha vardı: ne tam bir affediş ne de geri dönülmez bir ayrılık.

Ve bir de Stephen'a bakmaya dahi tahammül edemeyenler vardı... Ama bizim sayımız nispeten azdı.

Kesin bir kanıtım yoktu, evet, ve hâlâ doldurulmayı bekleyen boşluklar vardı zihnimde. Ama yine de düşüncem şuydu: Eliza

Michaud, Stephen Clark'a çocuğu karşılığında, mesleki hayatında yükselmesine yardım etmeyi teklif etmiş olabilirdi. Hatta bu anlaşma, Henry dünyaya gelmeden önce bile yapılmış olabilirdi. Ya da belki Stephen, bir süreliğine bile olsa değişebileceğine, bir baba rolünü üstlenebileceğine inanmış, fakat bunun kendisi için mümkün olmadığını fark ettiğinde, Eliza'nın tekliflerine karşı koyamaz hâle gelmişti. Hayır, "karşı koyamaz" da değil aslında, "iknaya açık" demek daha yerinde olurdu. Stephen, Eliza'ya evin planını tüm ayrıntılarıyla vermişti; Michaud'lar oğlunu almaya geldiklerinde karısının uyanmaması için şarabına ilaç katmış ve Henry'yi sarmaları için onlara bir battaniye temin etmişti. Bu battaniye, Henry öldüğünde geri verilecek, böylece Stephen onu karısını suçlu göstermek için kullanacaktı.

DavMatt-Hunter kazasının nasıl kurgulanmış olabileceği hâlâ belirsizliğini koruyordu. Tanıkların aktardığına göre, kamyon şoförünün çarpışmayı engellemek adına yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şirket aracının sürücüsüne gelince, her ne kadar kanında oksimorfon izlerine rastlanmış olsa da, geçmişte bu ilacı kullandığında sürüş performansında kayda değer bir değişiklik gözlemlenmemişti. Belki de bu kez, vücudu opioide farklı bir tepki vermiş, bu da onu bir rehavetin içine sürüklemişti.

Belki de her şey gerçekten göründüğü gibiydi: Stephen Clark'ın lehine gelişen talihsiz bir tesadüf, hepsi bu. Yine de, içten içe Michaud'ların şirket aracının sürücüsünü bir şekilde uyuşturmayı başarmış olabileceğine inanmaya hazırdım. Çünkü bu ihtimal, bana Sabine'in açıklamasından daha akla yatkın geliyordu. Ona göre Kit No. 174'de yaşayan şey her ne ise, etkisi yalnızca Gretton sınırlarını değil, onun çok ötesini de kapsayan bir güç barındırıyordu.

* * *

Oğlunun toprağa verilmesinden kısa bir süre sonra Stephen Clark, Saco'da yeni bir daireye taşındı. Yaklaşık bir ay sonra, kardeşi ve yengesi –iki gündür ne kendisine ne de ofisine ulaşamayınca ve akşam yemeklerine gelmemesi üzerine endişelenince– onu

kontrol etmek için evine gittiler. Kapıyı açtıklarında, Stephen'ın cansız bedenini koridorda yatarken buldular. Mutfak masasında ise 400 dolarlık bir Napa Valley cabernet sauvignon şişesi ve yanında da yarısına kadar doldurulmuş bir kadeh duruyordu.

Dairede bulunan bir notta, şarabın Tayvan merkezli bir petrol şirketinin sekreteri tarafından gönderildiği yazılıydı. Stephen Clark'ın şirketi, kısa süre önce bu firma ile hem kazançlı hem de kamuoyunda büyük yankı uyandıran bir sözleşme imzalamıştı. Ancak söz konusu şirket, daha sonra bu hediyeden hiçbir şekilde haberdar olmadığını iddia etti. Notta, güya şirketin üst düzey yöneticilerinden birinin Clark ile özel bir görüşme talep ettiği ve iki taraf için de faydalı olabilecek bir anlaşmayı konuşmak istediği belirtiliyordu. Görünüşe göre yöneticiler, güya Clark'ın sözleşme sürecindeki gayretinden etkilenmiş, onunla belki de gizli ama oldukça kârlı bir danışmanlık ilişkisi kurmayı planlamışlardı. Clark, çevrimiçi bir toplantıya davet edilmişti. Notta yazdığına göre, toplantı sırasında açılmış şarap şişesini kameraya göstermesi, sembolik ve politik bir jest olarak değerlendirilecekti. Ayrıca, herhangi bir şeyi e-posta yoluyla yazılı olarak teyit etmemesi yönünde bir uyarı da vardı. Güvenli bağlantının toplantıdan otuz dakika önce, yani saat 20.00'de (ABD Doğu Zaman Dilimi'ne göre), kendisine ulaştırılacağı vaat ediliyordu. Ancak daha sonra bilgisayarı polis tarafından incelendiğinde, böyle bir bağlantıya dair hiçbir iz bulunamadı.

Hem şarapta hem de Clark'ın kanında büyük miktarda tetrodotoksin, diğer adıyla TTX bulunduğu tespit edildi. Zehir, çok ince bir iğne kullanılarak şişenin folyosu ve mantarından enjekte edilmişti. Clark, zehri yuttuktan birkaç dakika sonra etkilerini hissetmeye başlamış, önce dudaklarında ve dilinde ağrı hissetmiş, ardından terleme, mide bulantısı ve tam felç gelmiş olmalıydı. Zehir etkisini göstermeye başladığında cep telefonuna ulaşmaya çalışmış, ancak 911'in yalnızca ilk rakamını çevirebilmiş, devamını getirememişti. Verilen dozun büyüklüğü göz önüne alındığında, ölüm dört saat içinde gerçekleşmiş olmalıydı ve bu süre zarfında

Clark'ın bilinci muhtemelen yerindeydi; her ne kadar hareket edemeyecek durumda olsa da.

Colleen polis tarafından sorgulandığında, eşinin ölüm haberini büyük bir şaşkınlıkla karşıladı, fakat bu durum karşısında derin bir üzüntü hissetmediğini de açık yüreklilikle dile getirdi. Yürütülen soruşturmada, şarabın teslimatında onun herhangi bir dahli olduğuna dair somut bir kanıta ulaşılamadı. Şarap, ön ödemeli bir kredi kartıyla satın alınmıştı; ödeme ise New Hampshire'ın Concord kentinde, rastgele seçilmiş bir sokak serserisi aracılığıyla nakit olarak yapılmıştı. Söz konusu adamın hatırladığı tek şey, cerrahi maske takan bir kadından ibaretti. Kadın, tıbbi açıdan hassas biri olduğunu, COVID pandemisinin ardından bir daha asla güven hissini tam olarak kazanamadığını öne sürmüştü.

Kadın, adama bu zahmeti karşılığında yirmi dolar uzatmakla yetinmişti.

YÜZ BEŞİNCİ BÖLÜM

William Stonehurst Vakfı, Antoine Pinette ve ekibinin karıştığı faaliyetler nedeniyle kamuoyunda oluşan olumsuz imajdan bir türlü kurtulamadı. Özellikle çalıntı askerî teçhizat ve yasa dışı silah ticaretiyle ilişkilendirilen bu grup, ciddi biçimde eleştirilerin odağı hâline geldi. Bu karanlık tablo içinde, Bobby Ocean kendi lehine bir çıkış yolu aradı: Suç ortaklarını ve olaylara karışan diğer kişileri bir bir ifşa ederek yetkililerle iş birliğine gitti. Verdiği ifadeler öylesine güçlü ve kapsamlıydı ki, Antoine Pinette'i sokakta görmüş olmak bile federal düzeyde tutuklama emri çıkarılmasına yeterli olabilirdi.

Bobby'nin avukatları, onun hapse girmesini önlemek adına hâlâ bir anlaşma zemini ararken, Gretton'daki yangından sağ kur-

tulan ve kefaletle serbest bırakılan Leo Pinette, beklenmedik bir şekilde Bobby'yi ofisinde silahla vurarak öldürdü. Ardından sakin bir şekilde bir koltuğa kuruldu ve polisi arayarak işlediği suçu ihbar etti.

YÜZ ALTINCI BÖLÜM

Stephen Clark'ın cenazesinden birkaç gün sonra –Coleeen elbette katılmamıştı– Erin Becker'dan öğle vakti bir telefon aldım.

"Demek ki Stephen Clark konusunda biri adaleti kendi sağlamaya karar vermiş," dedi.

"Hukukun gerektiği gibi soruşturmadığı bir durumda, belki de," diye karşılık verdim.

"Ama soruşturuldu. Stephen Clark anlattığı hikâyeye sadık kaldı –gençliğinde Eliza Michaud'u hatırlamadığını söyledi, onunla birlikte olmuş olsa bile– ve yalan söylediğine dair ortada hiçbir kanıt yoktu. Ölüm şekli hakkında ne düşündüğünü sormamın bir anlamı var mı?"

"Hiçbir anlamı yok. Bir suçlamada mı bulunuyorsun yoksa?"

"Bu eyalette biri garip bir şekilde öldüğünde, akla ilk sen geliyorsun Parker. TTX hakkında herhangi bir bilgin var mı?"

"Sadece gazetelerde okuduklarım kadar," dedim.

"Bu doğal bir toksindir. Bazı balık türlerinde bulunur."

"Ve bazı salyangozlarda, solucanlarda, semenderlerde de," dedim. "Ama sanırım hiç semender görmedim."

Becker, şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalıştı. Şaka yapmıyordum. Gerçekten hiç semender görmemiştim.

"Şey," dedi, "hâlâ zehrin kaynağını belirlemeye çalışıyoruz. Ancak bu, birini öldürmek için oldukça kendine özgü bir yöntem. Zehir genellikle kadınların tercih ettiği bir silahtır. Yine de şu ânâ kadar eski müşterinin herhangi bir suçu tespit edilmedi."

"Hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, Dedektif Parker, pes etmiyorum. Bir gün başsavcı olduğumda bunu unutma."

Telefonu kapattı. Kahveme biraz süt ekledim ve fincanı alıp ofisime geçtim. Masama oturdum; pencerem havayı tuz kokusuyla dolduran denize bakıyordu. Sabine Drew'u düşündüm, muhtemelen evinde tek başına oturmuş, ölüleri dinliyordu.

"Demek balık besliyorsun?"

"Küçüklüğümden beri. Artık bu konuda epey bilgiliyim... Ama onları seyretmek de son derece keyifli. Benim özel hobimdir."

Kahvemi acele etmeden keyfini çıkararak içtim. Ardından araba anahtarlarımı aldım ve Portland'a doğru yola çıktım. Gitmem gereken bir yer vardı.

YÜZ YEDİNCİ BÖLÜM

The Great Lost Bear'ın kapısındaki tabelada, o gün mekânın özel bir etkinlik nedeniyle kapalı olduğu yazılıydı. Ancak içeriye adım atanlar, sıradan bir kapanışın çok ötesinde, duygusal bir veda törenine tanıklık ediyorlardı. Salon, uzun masalarla donatılmış; leziz yemekler ve açık barla zenginleştirilmişti. Her köşe, yılların anılarını taşıyan dostluklarla dolup taşıyordu. Salonun en ön sırasında, dört sıra sandalyenin başında oturan iki özel isim vardı: Dave ve Weslie Evans. Kırk yılı aşkın süredir sürdürdükleri emek dolu çalışma hayatlarını geride bırakmanın onuruyla oradaydılar. Emeklilikleri vesilesiyle düzenlenen bu anlamlı törende, hem personel hem de sadık müşteriler onlara olan minnetlerini ifade etmek üzere uzun bir kuyruk oluşturmuştu. Dave ve Weslie, kendilerine yöneltilen içten övgüleri duyarken, her zaman olduğu gibi zarif bir tevazu sergiliyorlardı. Yüzlerinde, iyi yürekli insanların hak ettikleri iltifatlarla karşılaştıklarında takındıkları o tanıdık şaşkınlık

ifadesi vardı; sanki söylenen güzel sözlerde kendi yansımalarını tanımakta güçlük çekiyorlarmış gibi...

Salonun bir köşesinde Fulci kardeşler oturuyordu. Üzerlerinde, etkinliğin anısına özel olarak hazırlanmış tişörtler vardı, ancak onlarınki diğerlerinden farklı olarak 4XL bedendi; kendilerine özgü, göz alıcı bir detay. Yanlarında, The Bear'ın eski restoran müdürü ve artık yeni sahiplerinden biri olan Byrd Jackson bulunuyordu. Byrd, büyük bir coşkuyla onlara bir şeyler anlatıyor, ağzından çıkan kelimeler adeta içtenlikle dökülen bir nehir gibi akıyordu. Fulci kardeşler ise onu aynı dikkatle, yoğun bir ilgiyle dinliyorlardı. Sözlerini tamamladığında Byrd, her ikisini de sevgiyle öptü ve kucakladı. Ardından Fulci kardeşler, benim onlara baktığımı fark ettiler; gülümsediler ve kadehlerini havaya kaldırarak selam verdiler. Birkaç dakika sonra Byrd yanıma geldiğinde, ben de dönüp Fulci kardeşlere içten bir selam verdim.

"Buraya geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Bunu kaçırır mıyım hiç?" dedim, tam o sırada arkamdaki kapı açıldı. Angel ile Louis içeri girdi. Gülümseyerek, "Onlar da kaçırmazdı," diye ekledim.

Derken son bir konuşma yapıldı, ardından salonu alkış tufanı kapladı. Sonra müzik başladı; bir grup sahneye çıktı. Kalabalığın arasından Macy'nin bana doğru ilerlediğini gördüm.

"Tony'yle Paulie'ye ne diyordun az önce?" diye sordum Byrd'a.

"Onları biraz sakinleştiriyordum," dedi. "Dave'le Weslie artık burada olmayacak diye, kendilerine yer kalmadığını sanıyorlardı."

"E, sen ne dedin onlara?"

"Dedim ki: The Bear'da size her zaman yer var." Gözleri hafifçe parladı. "Sonuçta, başka nereye gidebilirler ki?" Sonra yanağıma bir öpücük kondurdu. "Herhangi birimiz başka nereye gidebiliriz ki?"

Ve orkestra çalmaya devam etti.

Teşekkürler

Bu romanın ilk tohumları, 2021 sonbaharında, salgının gölgesinin yavaş yavaş çekilmeye başladığı günlerde atıldı. 2023 sonbaharında dosyayı yayınevime teslim ettim; ardından aylar boyunca yeniden gözden geçirilip işlenerek bugünkü hâline ulaştı. Bunu özellikle, zaman zaman "Kitapları kolayca çıkarıyor" diyenlere bir cevap olması için söylüyorum. Evet, bazen süreç dışarıdan bakıldığında kolay görünebilir; ancak gerçekte bu yol çoğu kez yavaş ilerleyen, sabır isteyen, ağır ağır kat edilen bir yolculuktur.

Her zaman olduğu gibi en büyük minnetim, hem Emily Bestler Books/Atria'da hem de Hodder & Stoughton'da bana eşlik eden editörlerime. İkinci romanım *Dark Hollow*'dan bu yana yanımda olan Amerikan editörüm Emily Bestler'e; ilk kitabım *Every Dead Thing*'den beri yolumu aydınlatan Sue Fletcher'a içten teşekkür borçluyum. Onların sabrı, bilgeliği ve teşviki olmasaydı, bu kitaplar belki hiç okura ulaşamayacak, ulaşsalar bile çok daha eksik kalacaktı.

Sue ve Emily'nin etrafında yer alan büyük emeği de anmadan geçemem: Hodder ekibinden Katie Espiner, Jo Dickinson, Swati Gamble, Rebecca Mundy, Oliver Martin, Alice Morley, Catherine Worsley, Helen Flood, Alastair Oliver, Dominic Smith ve çalışma arkadaşları Laura Sherlock ile Becky Hunter; İrlanda'dan Jim Binchy, Breda Purdue, Elaine Egan, Siobhan Tierney ve Ruth Shern; Atria'dan ise Lara Jones, Gena Lanzi, Hydia Scott-Riley, Dayna Johnson, David Brown ve daha nice değerli isim. Ayrıca metinleri satır satır inceleyerek hatalarımı yakalayan Dominick Montalto, John McGhee ve Sarah Wright'a; kurgusal Clark davasındaki hukuki ayrıntılara ilişkin bilgisini cömertçe paylaşan Jen Lechner'a gönülden teşekkür ederim. Kitapta kalan her kusur yalnızca bana aittir; adı geçen hiç kimseyi bağlamaz.

Ajansım Darley Anderson ve ekibi, her zamanki gibi desteğin, güvenin ve huzurun adresi oldu. Clair Lamb ise adeta sağ kolum; kimi zaman Tanrı'nın değilse de, Tanrı rolüne hevesli bir yazarın sağ kolu sayılır. Clair, Cliona O'Neill ve Jennie Ridyard ile birlikte, düzeltme aşamasında gözümden kaçan pek çok ayrıntıyı yakaladı. Cameron Ridyard ise internet sitem *johnconnollybooks.com* aracılığıyla bana dünyaya açılan bir pencere sundu; ben de ona kendi penceremi.

Ve son söz: Cameron, Alistair, Megan, Alannah ve her şeyden önce Jennie... Tüm bu çabanın değerini, anlamını ve sevincini onlara borçluyum.

Gerçek kaybolduğunda geriye yalnızca karanlığın fısıltıları kalır.

İki yaşındaki Henry Clark, bir sabah beşiğinden kaybolduğunda geriye yalnızca açık bir pencere, kanlı bir battaniye ve cevaplanmamış sorular kalır. Polis soruşturması ilerledikçe tüm oklar annesini göstermeye başlar; medya, komşular ve kamuoyu çoktan kararını vermiştir. Ancak ortada ne bir tanık vardır ne de kesin bir gerçek. Kaybolan yalnızca bir çocuk değil, hakikatin kendisidir.

Davaya dâhil olan özel dedektif Charlie Parker, annenin suçlu olup olmadığını araştırırken kasabada görünenin altında yatan sırlarla karşılaşır. Her yeni ipucu, olayın basit bir kayıp vakasından çok daha karmaşık ve karanlık bir hikâyeye uzandığını gösterir. Çünkü bazen en büyük tehlike, görünen suçtan değil, kimsenin konuşmak istemediği geçmişten doğar.

Polisiye gerilimi karanlık atmosfer ve güçlü psikolojik derinlikle buluşturan John Connolly, okuru ilk sayfadan itibaren içine çeken ustalıklı anlatımıyla yine nefes kesiyor. *Karanlığın Fısıltıları*, sürükleyici temposu, unutulmaz karakterleri ve giderek büyüyen gizemiyle türün meraklıları için kaçırılmayacak bir roman.

"Connolly tüm parçaları kusursuz biçimde bir araya getiriyor."
–*Publishers Weekly*

0106794 ZLH THG

THEKİTAP

thekitapyayinlari.com

thekitapyayinlari

thekita